

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*The beast in
every man...*

THE MANE EVENT

SHELLY
LAURENSTON

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

ONU KOKLADI

Durdu. Soğuk. Bunu fark etmesi bir saniyeden az sürdü. Kendi adını bildiğinden daha iyi biliyordu. Yirmi yıldan uzun bir süre önce ergen beynine yerleştirilmiş olan bu ismi yetişkin beyni hâlâ hatırlıyordu. Aslında, yetişkin beyni de ergen beyninin eskiden yaptığı gibi davranıyordu. Çalışmayı bıraktı. Tek yapmak istediği o kokunun sahibine sarılmak ve mırlamaktı. İçindeki kedi vücudunu uzatıp yüzünü o kokuya sürtmek istiyordu.

Haklıydı. Kız buradaydı. Bu kız kardeşinin öfkesini açıklıyordu. Ondan nefret ediyordu. Tüm ailesinden nefret ediyordu. Missy onu asla Pride'ın evine yaklaştırmayacaktı... tabii başka seçeneği yoksa.

Shelly Laurenston'dan Diğer Harika Kitaplar

İÇİNDEKİ CANAVAR,
YELE ÇEKİCİLİĞİ

Shelly Bu Antolojilerde de Yer Alıyor SUN, SAND,
SEX
O KÖTÜYKEN
EBEDİ KÖTÜ ÇOCUKLAR GECEYE
AİTTİR

Kensington Publishing Corporation tarafından
yayınlandı

Yele Etkinliği

Shelly Laurenston

KENSINGTON YAYINCILIK ŐIRKETI
<http://www.kensingtonbooks.com>

*Bana her zaman inanan anneme. Bana
hâlâ inanan Christina L.'ye. Ve istediğim
her şeyi yapabileceğimi bilen Cypress
B.'ye...
Sızlanmayı bıraktım.
Hepinizi seviyorum.*

İçindekiler

Noel Gururu Birinci

Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü Bölüm

Beşinci Bölüm

Altıncı Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci

Bölüm

Dokuzuncu

Bölüm Onuncu

Bölüm

On Birinci

Bölüm On İkinci

Bölüm

Shaw'ın Kuyruğu

Önsöz

Birinci Bölüm İkinci

Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü Bölüm

Beşinci Bölüm

Altıncı Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci

Bölüm

Dokuzuncu

Bölüm Onuncu

Bölüm

On Birinci

Bölüm On İkinci

Bölüm

On Üçüncü Bölüm

On Dördüncü

Bölüm On Beşinci

Bölüm

On Altıncı Bölüm

On Yedinci Bölüm

NOEL GURURU

Birinci Bölüm

"Cesedi dün gece buldular."

Mace Llewellyn, Pride'larının evinin önünde devam eden polis faaliyetlerini izledi. LaGuardia Havaalanı'nda kendisini bekleyen Pride erkeklerinden birini gördüğünde bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı. Yine de, bir Pride erkeğinin kafasının arkası patlatılmış halde bulunduğunu duymak onu şaşırtmıştı. Ama sadece bir an için. Omuzlarını silkti. "Ve?"

Sürüye yeni katılanlardan biri olan Shaw gülümsedi. "Benden istediği şeyi yapıyorum sadece. Seni havaalanından almamı söyledi, ben de öyle yaptım."

Elini başının üzerinde gezdiren Mace içini çekti. Lanet olası Gurur saçmalığı. Bunun için zamanı yoktu. Ya da *onlar* için. Kız kardeşleri ve kuzenleri. Serengeti'nin kraliçeleri gibi o evde bekliyorlardı. Hâlâ anlamamışlardı. Mace artık bunu istemiyordu. Kendisini Birleşik Devletler Donanması'nın malı yapan belgeleri imzaladığı gün, Pride'a ait olmaktan çıkmıştı.

Hizmette geçirdiği on dört yıl onu bir amacı olan bir adam yapmıştı.

Şu anda hayatında iki hedefi vardı ve her ikisi de geleceğiyle ilgiliydi. İlki çok az sorunla kendi kendine hallolacaktı. Sonunda kendi işini kuracaktı. Zaten finansal destekçileri ve bir ortağı vardı.

İkincisi daha zor olacaktı. Bir kadın bulması gerekiyordu. Herhangi bir kadını değil, hatırlayabildiğinden çok daha uzun süredir rüyalarına ve fantezilerine musallat olan kadını. Yirmi yıldan fazla bir süre önce onu terk eden kadını. Doğru, o zamanlar sadece on dört yaşındaydılar ama lanet olsun ona, işin esası buydu. Onu bulacaktı. Onu bulacak ve ona sahip çıkacaktı.

Onun evli ve altı çocuklu olabileceği ya da İstanbul'da bir rahibe olarak yaşayabileceği gibi potansiyel gerçekler kedinin aklından hiç geçmedi. Ne istediğini biliyordu. Bu yüzden ona sahip olacaktı. Ama her zamanki gibi kız kardeşleri ona engel oluyordu.

"Neden umursamam gerektiğinden emin değilim."

"Ben de öyle. Şahsen Petrov'un gittiğini görmekten memnunum."

Mace sırtışını gizleyemeyerek adama yan gözle baktı. "Onu sen mi öldürdün?"

"Oh lütfen." Shaw tırnaklarını inceledi. Sonra pençelerini serbest bıraktı ve onları da inceledi. "Beni gerçekten öldürmekle mi onu?" Mace'e baktı. "Yani... gerçekten mi?"

Adamın haklı olduğu bir nokta vardı.

"Ayrıca, nasıl parti yapılacağını biliyordu. Petrov'un egzotik zevkleri vardı.

"Yani,

onu herhangi biri öldürebilirdi." Shaw pençelerini yeniden kınına soktu. "Peki sen kafana ne yaptın?"

Mace gözlerini devirdi. "Birleşik Devletler Donanması'nda yeleli olamazdım, değil mi?"

"Sanırım." Shaw kocaman boynunu kırdı. "Muhtemelen sadece seni görmek istiyordur. Sen onun tek kardeşisin."

Ve Llewellyn soyunun tek Damızlık Erkeği.

Hayır. *Bu* konuşmayı bir daha yapmayacaklardı. Gurur'a ve Llewellyn ismine olan görevi hakkında. Ülkesi için görevini yapmıştı. Donanma onu gönülsüzce serbest bıraktı. Başka bir göreve geri dönmek istemiyordu. ömür boyu sürecek bir hizmet.

Ve kendisini New York Mets atıcısı gibi başka bir Pride'a takas etmelerine izin vermeyeceğinden de emindi.

Ancak Shaw'ın hayatından zevk aldığı açıktı. Llewellyn Gururu'nun en iyi Damızlık Erkeği olarak daha iyisini isteyemezdi. Bazıları için bir Gurur olmak Erkek harika bir varoluştur. Dişiler sizi besler, yavrularınızı doğurur ve rahat yaşamanızı sağlardı. Karşılığında, hazır olduklarında üremelerine yardımcı olmanız ve onları ve yavrularını diğer Sürü erkeklerinden korumanız gerekiyordu. Dışarıdan bakıldığında harika görünüyordu. Bazıları için öyleydi. Ama Mace için değil.

O daha fazlasını istiyordu. Kendi eşini istiyordu. Özellikle de uzun zaman önce kaybettiği kızı. O sadece ve sadece onun olacaktı. Kızgın bir boğa gibi Sürü dişilerine hizmet etmeye hiç niyeti yoktu.

"Geri dönmeyeceğim."

"Umurumda değil. Ne yaptığın umurumda değil. Yine de şimdi arabamdan inmeni istiyorum."

Mace bir kez daha iç çekerek spor çantasını aldı ve Shaw'ın onu aldığı Mercedes'ten indi. Medyanın yoğun olduğu ön kapıdan geçmeyip yan tarafa doğru gitti. Birkaç üniformalı

Polisler ve bir Pride erkeği yan girişte duruyordu. Pride erkeği polisler baktı.

traşlı kafasını inceledi ve sonra gülerek onu içeri aldı. Mace adamın boynunu kırma arzusuyla savaştı. Neredeyse kazanamayacağı bir savaştı bu.

Evin arka tarafına, mutfaklara doğru süzüldü. Personel ona baktı ama çalışmaya devam etti. Tatiller en yoğun zamanlarıydı. balolar ve yardım etkinlikleri yüzünden. Gerçi Mace söz konusu tatiller olduğunda kız kardeşlerinden daha ruhsuz bir grup tanımıyordu. Mace mutfağın diğer ucuna ulaşmış, sallanan kapıyı iterek açmıştı ki telefonu çaldı. Kot pantolonunun ön cebini karıştırdı ve cep telefonunu çıkardı.

"Evet?"

"Selam. Benim." Watts. İhtiyacı olan bilgiyi her zaman ve her yerde bulmasını bilen eski bir dost.

"Ne öğrendin?"

"Hâlâ New York'ta yaşıyor. Boşanmış." Mace gözlerini kapadı ve sessiz bir nefes verdi. Oyunun bu aşamasında insanları öldürmeye başlamaktan nefret ederdi. Özellikle de yanlış kadınla evlenen zavallı bir aptalı. "Ve buna bayılacaksın. O bir polis. NYPD."

"Gerçekten mi?" Bunun her zaman onun hayali olduğunu biliyordu ama o da her zaman bir hokey oyuncusu olmak istemişti. Bu, hiç bir zaman eldivenlerini giyip New York Islanders'a katılacağı anlamına gelmiyordu.

Mace bahçeye bakan büyük pencerelerden birinden dışarı baktı. Etrafta dikildiklerini gördü. Üniformalı polisler kahve içiyor ve kendi aralarında konuşuyorlardı. Mace kız kardeşinin ofisine giden koridora baktı.

"Hâlâ orada mısın? Daha fazlası var."

"Sonra anlatırsın. Gitmem gerek." Mace telefonunu kapattı. Dudaklarını yaladı ve nefes alışını yavaşlatmaya çalıştı. Gerçekten burada olamazdı... değil mi? Ama kahretsin, eğer öyleyse o her zaman haklıydı. Tanrıça Druantia'dan, Druidlerin Kraliçesi'nden bir işaret; o ona aitti. Ona aitti. her zaman ona aitti.

Tartışmaları duyarak kız kardeşinin özel ofisine doğru ilerledi. daha kapıya varmadan. Onun da biriyle iyice kaynaştığını duyabiliyordu. Hiç şaşırtıcı değildi. Pride'ın ihtiyacı olan son şey bir grup polisin hayatlarını araştırmasıydı. Ama Petrov sadece kız kardeşinin çalışanı ve Damızlık Erkeklerden biri olmakla kalmamış, aynı zamanda binada yaşıyordu. Kafanın arkasından vurulmak genellikle cinayete işaret ettiğinden, polislerin evi kontrol etmeye hakları vardı.

Elbette tüm bu mantık, Llewellyn Pride dişilerinin lideri, en büyük kız kardeşi ve ailenin resmi baş belası Missy için hiçbir anlam ifade etmeyecekti.

Mace köşeyi döndü, kız kardeşinin ofisinden bir koridor daha uzaklaşmıştı ki onun kokusunu aldı.

Durdu. Soğuk. Bunu fark etmesi bir saniyeden az sürdü. Kendi adını bildiğinden daha iyi biliyordu. Yirmi yıldan uzun bir süre önce ergen beynine yerleştirilen bu ismi yetişkin beyni hâlâ hatırlıyordu. Aslında, yetişkin beyni de ergen beyninin eskiden yaptığı gibi davranıyordu. Çalışmayı bıraktı. Tek yapmak istediği o kokunun sahibine sarılmak ve mırlamaktı. İçindeki kedi vücudunu uzatıp yüzünü o kokuya sürtmek istiyordu.

Haklıydı. Kız buradaydı. Bu kız kardeşinin öfkesini açıklıyordu. Ondan nefret ediyordu. Tüm ailesinden nefret ediyordu. Missy onu asla Pride'ın evine yaklaştırmazdı... tabii başka seçeneği yoksa.

Köşeyi döndü, yavaşça sekreterin ofisine doğru ilerledi. Bir kapı daha geçtikten sonra Missy'nin ofisine ya da kendi deyimiyle "Varış Noktası"na ulaşacaktı: Cehennem." Kız kardeşinin kapalı ofis kapısının ardında biriyle uğraştığını duyabiliyordu ve adamı kıskanmıyordu ama önünde çok daha önemli bir şey vardı. Kız elindeydi.

Columbus Circle'a bakan pencerenin önünde, sırtı ona dönük bir şekilde duruyordu. Missy'nin ofisinden gelen bağırışlardan hiç etkilenmiş gibi görünmüyordu. Sakinlik yayıyordu. Enerjisi merkezdeydi. Kollarını göğsünün önünde kavuşturmuştu. Ailesindeki kadınlar kadar uzun boylu değildi, en fazla 1.80 boyundaydı. Ama kıvrımlıydı. Olgun. Bir tuğla ev. Tüm doğru yerlerini doldurmuştu. Kumral saçlarını, deri ceketinin yakasına kalın bir şekilde degecek şekilde kestirmişti. Adam kadının görkemli vücuduna göz gezdirirken, kadının çoğu SEAL'den daha iyi silahlandığını görebiliyordu. Deri ceketinin arkasında büyük bir silah kılıfı ve sağ bacağında siyah pantolonunun altında daha küçük bir ayak bileği kılıfı vardı. Aynı zamanda Sol bacağına, eyaletteki herhangi bir polisin yasal kabul edeceğinden ciddi şekilde şüphe duyduğu küçük bir bıçağın bulunduğu bir kılıf vardı.

Telefonu kalçasında titreşti. Küçük cihazı kılıfından kolayca çıkardı, arayanın kimliğine baktı ve cevap verdi. O anda neredeyse dizlerinin üzerine çöküp ona doğru sürünecekti. O ses. O lanet olası ses. Sıcak çölde on millik kötü bir yol gibi, ama o bir şekilde o acımasız Bronx aksanını evcilleştirmiş. Biraz hayal kırıklığı,

Yine de. Onun bu aksanını çok severdi. Eskiden bunu eski bir deri ceket gibi giyerdi. Şimdi ise sessiz ve kontrollü. Tıpkı onun gibi. Gülümsedi ve tanıdığı ve hâlâ sevdiği o Bronxlu kızı geri kazanmak için ne yapması gerektiğini merak etti. Neyse ki bu sesle ilgili yapabileceği hiçbir şey yoktu. Kısa bir an için gözlerini kapattı ve kızın sesinin sert bir dalga gibi üzerine gelmesine izin verdi.

"Beni asla geri aramayacağını düşünmüştüm. Nerede olduğuma inanamayacaksın." Kadın güldü ve adamın taşakları sıkılaştı. "Missy Llewellyn'in evi... hayır, yalan söylemiyorum. Bunu nasıl uydurabilirim?"

Uzun boynunu kaşıdı. Aynı noktayı yalama arzusu onu neredeyse boğuyordu. "Tanrım, gazeteleri okumuyor musun? Adamlarından biri Battery Park'ta öldürülmüş. Birkaç koşucu bulmuş onu. Ne bulmuşlar? Hayır, hayır. Ona vermemi istediğin bir mesaj var mı?" Bir kahkahayı bastırırken vücudu titremeye başladı. "Şey, ona *bu* mesajı vereceğimi sanmıyorum. Tanrım. Bir de kin tuttuğumu söyledin."

Birkaç dakika daha geçtikten sonra vücudu sertleşti. "Hayır. Yapamam. Çalışıyorum, o yüzden. Evet, çalışıyorum. Noel günü bile. Ayrıca Noel'den nefret ederim. Kutlamakla ilgili ahlaki sorunlarım var." Gülmemek için kaşlarını çattı.

Noel'i kutlamakla ilgili "ahlaki sorunları" mı vardı? Aklına gelen saçmalıklar onu hâlâ şaşırtıyordu.

"Bak, gitmem gerek. Hayır, bu konuda tartışmayacağım." Telefonu kapattı ve kılıfına geri koydu.

Yüce Tanrım, kadın hâlâ çok güzeldi. Bunca yıldan sonra. Bunca zaman sonra. Ve bahse girerim pantolonunu çıkarıp içine girebilirdi... saatine baktı. *Otuz saniye.* Evet, otuz saniye. Bu işe yarayabilirdi.

Desiree MacDermot sekreterin odasının penceresinden dışarı baktı ve bekledi. Bekledi ve öfkелendi. Güneşte geçirdiği anı mahvetmeyi en büyük kız kardeşine bırakmıştı. Burada, baş düşmanlarının evinde, zengin düvenin kışını bir ekip arabasının arkasına atmasına dakikalar kala duruyordu ve kız kardeşi ne dedi? "Annem ve babam için geliyor musun? Noel yemeği mi?"

Elbette öyle. Ayrıca vücudumun en hassas bölgelerindeki deriyi çıkarmayı ve açık yaralara tuz sürmeyi planlıyorum.

Çünkü tatillerin amacı da bu değil midir zaten; ailenizin size yetim olmayı diletmesi?

Dez, kız kardeşinin kendisini mutsuz etmeye yönelik açık girişimini elinin tersiyle itti. Missy Llewellyn'i ağlatmak gibi büyük planları varken nasıl mutsuz olabilirdi ki? Missy, MacDermot kardeşlerin hayatını cehenneme çevirmekten başka bir şey sevmiyor gibiydi. Görünüşe göre, üçünün de Manhattan'ın seçkin Katedral Okulu'nda en üst düzey bursları kazanarak okuma hakkını elde etmiş olmaları yeterli değildi. Ya da ailelerinin kızlarına alabileceklerinin en iyisini alabilmek için çok çalışmış olmaları. Hayır, Missy ve diğer Llewellyn kardeşler için bunların hiçbir önemi yoktu. Tek bir şey umurlarındaydı: MacDermot'ların fakir, Porto Rikolu-İrlandalı

Bronx'lu kızlar. Ve bunu asla unutmadıklarından emin olmak istiyorlardı.

Belki Tanrı ona gülümsemeye karar verirdi ve Missy'yi o kadar kızdırabilirdi ki kadın aptalca bir şey yapardı. Oh, eğer Missy ona sadece vurabilirdi. Sonra Dez kaltağı kelepçeleyip birkaç saatliğine nezarethaneye atabilirdi. Belki fahişeler onu ağlatırdı. Tıpkı yıllar önce o bunaltıcı ağustos gününde Dez'i ağlattığı gibi.

"Onun için asla yeterince iyi olamayacaksın."

Dört kız kardeş bir kurt sürüsü gibi etrafını sararken ona söyledikleri buydu. Bu acımasız sözleri asla unutmadı, ama bunların kendisini engellemesine de asla izin vermedi. Aksine. Muhtemelen Missy'ye teşekkür etmeliydi. Onun doğasında kötülük olmasaydı, Dez polis olmaya cesaret edemeyebilirdi. O anda Missy Llewellyn'in yanıldığını kanıtlamaya karar verdi ve söyleyebildiği kadarıyla da bunu başardı. Dez artık bu insanların, tüm paraları ve bağlantılarıyla, *kendisi* için yeterince iyi olmadıklarını fark etmişti.

Tüm yüzüne yayılmakla tehdit eden gülümsemeyle çaresizce savaşıırken, birden tüm fantezilerinin bir anda gerçekleşiyor gibi göründüğünü fark etti. Missy'yi bir ekip arabasına bindirme düşüncesi meme uçlarını sertleştirmişti.

Hayır, hayır. Bu sessizce *gelmiş geçmiş* en iyi güne dönüşüyordu. Sanki biri Noel hediyesini beş gün erken kafasına vurmuştu. Neredeyse mutluluktan gözleri yaşaracaktı. Hiçbir şey bunu yenemezdi. Kesinlikle hiçbir şey.

"Hangi cehennemdeydin?"

Dez ürperdi. Dostum, bu ses tanıdık geliyordu. Böyle bir sese sahip sadece bir kişi tanıyordu. Gördüğünü hatırladığı en küçük on dört yaşında olan ve şimdiye kadar duyduğu en alçak sese sahip garip bir çocuk. Topuklarının üzerinde döndü... sadece bir tanrıyla karşı karşıya kalmak için, eğer

kendisi söyledi. Büyükmüş. Bir tür güzel defans oyuncusu gibi. Saat beş yönünde ciddi bir gölge sorunu olan tıraşlı bir kafa ve altın rengi gözler. Şu anda ona bir pırzola gibi bakan gözler. Hayır. Bu Mace Llewellyn olamazdı. Yüreği ağzına geldi. Doğru, bu adam güzeldi ama o güzelliği her gün görüyordu. Hatırladığı Mace güzel değildi ama her zaman onu nasıl gülümseteceğini bilirdi. Yıllar içinde bunun dış görünüşten çok daha önemli olduğunu öğrenmişti.

"Peki... cevap ver bana."

Uh-oh. Çatlak alarmı. Nasıl oluyor da bütün yakışıklılar deli oluyordu?
"Özür dilerim. Sizi tanıyor muyum?"

Büyük kollarını büyük göğsünün üzerinde kavuşturdu ve ona sırtıttı. "Bir dakika bekle. Aklına gelmesine izin ver."

Gözlerini kırıştırdı ve bu muhteşem kaçığın delirmesi ihtimaline karşı odanın tüm çıkışlarını hatırlamaya çalıştı.

"Hâlâ bekliyorum."

Bu ona çarptı. Alnına inen bir tokat gibi. Ama... hayır. Bu olamazdı. Bu insani olarak mümkün değildi. Ama o üstün ses tonu. O mağrur ifade. O lanet sırtı. Yaşlandıkça lezzetli bir şekilde olgunlaşan o öldürücü ses. Hepsi bir arada, gerçekten sadece bir kişiye ait olabilirdi. Tekrar görmek için yirmi yıldan fazla beklediği kişiye.

Hatırladığı çocuğa ne oldu? Görünüşe göre, bu... bu...
adam onun yerini aldı. Hem de ne adam!

Ama ne kadar farklı görünürse görünsün, yine de biliyordu. Belki de o tuhaf altın gözler onu ele veriyordu. Ya da on dört yaşında bile bağışıklık kazanamadığı o muhteşem dolgun dudaklar.

Ya da belki de ona bakma şekli. Sanki uyanık olduğu her anı onu çıplak hayal ederek geçiriyordu.

Sadece bir kişi ona böyle bakmıştı. Gözlerini yuvalarından sökmek için dayanılmaz bir arzu duymadığı sadece bir kişi ona böyle bakmıştı.

"Aman Tanrım-Mace?"

Zaman onun için harikalar yaratmıştı. Bazı kadınlar asla lisedeki kadar iyi görünmezlerdi, özellikle de otuz altı yaşında. Ama o öyleydi. Daha iyi görünüyordu. Hâlâ o öldürücü gözlere sahipti. Yeşil benekli gri. Biyoloji dersinde deneyler sırasında numara yaparken o gözlere bakardı.

Tabii ki bu, o sevimli, küçük pug burnu olan güzel yüze ya da inanılmaz derecede ateşli vücuda bakmadığı zamanlardı. Diğer kızlar alıştırma sütyenlerinden yeni yeni kurtulurken o erken olgunlaşmıştı ve sağlıklı bir C cup giyiyordu. Yine de bunların hiçbir önemi yoktu. Mace'e değil. Bu sadece tepedeki kiraz.

Onun için, büyük göğüsleri ve tatlı ağzından daha fazlası vardı. Dez o zamanlar ondan gerçekten hoşlanıyordu. Olduğu gibiydi. Sırılsıklam 90 kilo, ancak 1.80 boyunda, kontrol edemediği saçları ve Bir devin tavrı. Çoğu insan Mace'i sevmezdi. Ancak Dez onu komik ve zeki bulurdu. Kız kardeşleri bile onu hiç böyle görmemişti. On dört yaşındaki bir çocuk için bu onun için her şey demekti.

Sonra onu terk etti. Hayatından çıkıp gitti ve bir daha geri dönmedi. O anda Mace onu duvara yapıştırmaya ve kendisini nasıl böyle terk edebildiğini anlatmasını istemeye tamamen hazırды.

Yıllar boyunca, bir parçası onu tekrar görmeyi bekledi. Her ne kadar Her zaman onu unutabilmeyi diledi. Onun eyerli ayakkabılarıyla okul koridorunda yürüdüğünü ve hayatından çıktığını son gördüğünden beri tanıştığı diğer kadınlarla kendini kaybetmeyi. Ama asla yapamadı. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, onu asla unutamadı. Hâlâ rüyalarında onu görüyordu. Tanrı'ya şükür rüyalarında daha yaşlıydı ama rüyaları şu anda karşısında duran, boynundaki zincirde NYPD rozeti asılı kadının hakkını vermiyordu.

"Mace Llewellyn? Bu sen misin?"

Demek onu hatırlıyordu. Güzel. Şimdi ona kendisini terk ettiği için ne kadar kaltak olduğunu söyleyebilirdi. On dört yaşındaki kalbini milyonlarca parçaya ayırdığı ve eyer ayakkabılarıyla üzerinde tepindiği için. Kendini de bunu yapmaya hazırladı - ta ki kız ona gülümseyene kadar. Neredeyse onu kış üstü yere serecek bir gülümseme.

Bunca yıldan sonra kadın mükemmelin de ötesine geçmişti. Özellikle de kollarını boynuna dolayarak kendini ona doğru attığında.

"Tanrım, Mace! Buna inanamıyorum!"

Kadın kıvrımlı vücudunu onunkine yasladığında gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. Hiç düşünmeden onu bir ayı gibi kucakladı ve ayaklarından kaldırdı. Aslında ciyak ciyak bağıırıyordu, ki bu onun sesiyle kulağa garip geliyordu.

"Buna inanamıyorum, Mace!" O da inanamadı. Bir insan nasıl bu kadar güzel kokabilirdi? Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Güldü. "Boynumu koklamayı kes!" Adamın omuzlarını itti ve geriye yaslandı ama adam gitmesine izin vermedi. "Hâlâ bunu yaptığına inanamıyorum."

"Güzel kokuyorsun."

Gözlerini devirdi. "Her neyse." "Ne olmuş yani?"

"Yani, ne?"

"Soruma cevap ver."

"Soruna mı?"

"Hangi cehennemdeydin?"

"Ah, Mace. Beni rahat bırak." Kadın adamın kollarından kurtulmaya çalıştı ama adam onu bırakmadı. "Gitmene izin verecek misin?"

"Ben rahatım. Soruma cevap ver."

"Ailem taşındı, Mace. Queens'e. Kız kardeşlerim ve ben farklı bir okula gittik. Seni temin ederim ki kişisel bir şey değildi." Adam ona baktı. "Değildi!"

"Bana yazdın mı?"

"Hayır, Mace."

"Beni düşündün mü?" "Oh, hadi ama!"

"Ne? Bu geçerli bir soru."

"Biliyorsun, New York'un en zengin ailelerinden birinden geliyorsun. Beni görmeyi bu kadar çok isteseydin izimi bulabilirdin."

"Askeri okuldaydım."

Dez gülmemeye çalıştı ama bu üzücü, zayıf bir girişimdi. "Özür dilerim. Sanırım senin birinden emir aldığını hayal etmekte zorlanıyorum... bilirsin işte... *herhangi biri.*"

"Bu da ne demek oluyor?" "Hadi ama, Mace. Benim."

Adam gözlerini kızın yüzüne dikti. "Evet. Kesinlikle sensin." Gözleri kilitlendi ve birkaç dakika boyunca birbirlerine bakmaktan başka bir şey yapmadılar.

Dez başını salladı. "Tamam. Beni yere bırak."

"Neden?"

"Mace!"

Onu yere bıraktı ve Dez'i topukları üzerinde geriye doğru sallanmaya zorladı. Tabii bu da onu, Dez düşmeden önce onu sabitlemek için kışından tutmaya zorladı.

"Çek ellerini, Llewellyn. Yoksa taşaklarını kolyeye çeviririm."

Onu serbest bırakırken gülümsedi. "Hiç değişmemişsin." "Sen de değişmemişsin. Görüyorum ki Kaptan Ego hâlâ yaşıyor."

Kendisine böyle hitap etmesine izin verdiği başka bir kadın yoktu. Kendine şöyle bir baktı. "Ben değişmedim mi? Azıcık bile mi?"

"Fiziksel olarak demiyorum, seni aptal." Omzuna hafifçe vurdu, şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı ve birden adamın deri ceketinin altındaki pazusunu hissetti. "Kesinlikle fiziksel olarak demek istemedim."

Adam ona sırttı, vücudunun onun dikkatini bu kadar dağıtmasından keyif alıyor gibiydi. "İyi misin güzelim?"

"Oh, kapa çenenı."

"En azından beni özlediğini söyle."

Sesi yumuşarken başını salladı. "Evet, Mace. Seni özledim. Sen benim en iyi arkadaşımдын."

En iyi arkadaş mı? Asla onun en iyi arkadaşı olmak istememişti. Onun erkek arkadaşı olmak istiyordu. Ailesinin onları kanepelerinde öpüşürken yakalamasını istiyordu. Ona, üzerinde adı yazan şu dandik kimlik bilekliklerinden almak istedi.

Alnına "Mace Llewellyn'in Malı" dövmesi yaptırmak istiyordu.

"Kaşlarını çatmayı bırak, Mace." Kadın uzandı ve elini adamın alnında gezdirdi.

Okuldayken çok yaptığı bir hareketti. O zamanlar onu sakın tutan tek şey buydu. Onu yeni filizlenen dişleriyle aptal sporcuları ve zengin pislikleri parçalamaktan alıkoyan tek şey. "Yirmi yıldan fazla oldu, Mace. Bırak artık, mankafa."

Başparmağını burnunda gezdirdi ve elini uzatarak parmaklarıyla yanağını kavradı. Adam onun eline doğru eğildi ve o da gülümsedi.

Bunca yıldan sonra bile onu nasıl idare edeceğini biliyordu. Kalbindeki canavarı hiç çaba harcamadan nasıl kontrol altına alacağını. Oh evet. Bu kadının kaderinde onun olmak vardı. Ve artık hiçbir şey onun yoluna çıkamazdı.

"Kardeşimle ne halt ettiğini sanıyorsun sen?"

Mace homurdandı ve bir adamın kız kardeşini Doğu Nehri'ne attığı için ne kadar hapis yatacağını merak etti.

Mace'in vücudu onun eline karşı gerildi. Sonra o Mace hırıltısını duydu. Bunu sadece bir şey onu gerçekten kızdırdığında kullanırdı. Zavallı bebek, görünüşe bakılırsa kız kardeşleriyle hâlâ kendisiyle olduğundan daha iyi anlaşıyordu.

Omzunun üzerinden güzel Missy Llewellyn'e baktı. Mace'in aksine Missy pek değişmemişti. Hala zayıf, altın rengi ve güzel. Güzel

En sevmediği amcası ona hâlâ "tombul olan" diye hitap eden Dez'in tam tersi.

"Eee? Cevap ver bana." Ve hala bir yılan kadar acımasız.

Oooh. Kızgın bir Missy. Dez buna bayıldı. İyi biri olabilirdi. İyi biri olmalıydı. Ama hadi ama. Tüm cinayet masası ona boşuna Azmettirici demiyordu.

Dez yüzünü Missy'ye döndü ve Mace'in göğsüne yaslandı. Sonra, sırf bu yüzden, Mace'in iri kollarını kavradı ve beline doladı.

Başlangıçta Mace'e verdiği fiziksel tepkiyle kendini şaşırttı. Kendini yirmi yıldan uzun süredir görmediği bir adamın kollarına atmak gerçekten de onun tarzı değildi. Ama onu görmek bile, Mace'e ve onun doğasındaki tuhaflığa asla doyamayan o on dört yaşındaki kızı geri getirmişti. Ama şimdi? Kız kardeşine işkence etmek için Mace'i kullanmak, sadece bir Dez partisi.

Missy'ye gülümsedi. "Kardeşin vahşi, kirli hayvan seksi için onunla bir otele gelmemi istedi... ben de yolu göster dedim."

Oh, evet. Görünüş öldürseydi, kadının halısında yağlı bir lekeden başka bir şey olmazdı. Görünüşe göre Missy hâlâ Dez'in kardeşini hak etmediğini düşünüyordu. Bu da her şeyi çok daha eğlenceli hale getiriyordu. Elbette Mace'in vücudunu sıkıca kavrayıp boynuna sokulması da canını yakmıyor değildi. Yine de Mace'in ona ayak uydurmasına şaşırmamıştı. İkisinin birlikte olması her zaman sorun olmuştu. Rahibeler her zaman onları sınıfta ayırır, ceza verir, onlara şeytanın vücut bulmuş hali der ve cehennemden ateşli çukurlarına mahkûm ederdi. Bilirsiniz işte... her neyse.

Görünüşe göre bazı şeyler hiç değişmemişti.

"Ee, Mace, birkaç saat sonra işten çıkıyorum."

Başını salladı. "Bebeğim, o kadar bekleyemem. Hadi bunu kız kardeşimin ofisinde halledelim. Bilirsin işte. Gerginliği azaltmak için." Dez, Mace'in bu özel teklifini kabul etmek isteyen yanıyla mücadele etti ve oyun devam ediyor.

"Bu çok romantik, Mace. Bu kadar romantik olduğunu hiç bilmiyordum."

"Benim hakkımda henüz bilmediğin çok şey var. Ayrıca, Missy'nin masası güzel, sağlam maun. O şeyin üzerine kurtlar gibi saldırsak bile yerinden kıpırdamazdı."

Ah, hatırladığı Mace. Kendi eğlencesi için her gün insanlara işkence eden ukala çocuk ve kız kardeşi de bir istisna değildi.

Aslında Dez onun kız kardeşine işkence etmek için elinden geleni yaptığını ve bunun her dakikasından zevk aldığını biliyordu.

Evet. Onun günü gittikçe daha da güzelleşiyordu.

Günü daha iyi olabilir miydi? Hayallerinin kadını, kız kardeşiyle ve kız kardeşini neredeyse şiddetli bir öfkeyle kucakladı. Birkaç dakika daha böyle devam etse mırıldanmaya başlayacak ve hiç durmayacaktı.

"Mason," diye tükürdü kız kardeşi sıkılmış dişlerinin arasından. "Seninle konuşmam gerek. Özel olarak."

Mace onu izledi. Kızın patlamasının ne kadar süreceğini merak ediyordu.

"*Şimdi!*"

Bu sadece on saniye sürdü.

Onun sert adımlarla ofisine girişini izledi.

"Ooh, Mace. Gerçeklerle yüzleşiyorsun," diye fısıldadı Dez şarkı söyler gibi bir sesle.

Onu kendine doğru çekti. Kendine engel olamıyordu. Ne kadar lezzetli olduğu hakkında bir fikri var mıydı?

Başka bir polis gelip yanlarında durdu. Mace'e ters ters baktı ama Mace onu görmezden geldi. Hiçbir şeyin dikkatini kollarındaki kadından uzaklaştırmasına izin veremezdi.

"Buradan gidiyoruz."

"Ne? Neden?"

"Teğmenden bir telefon aldım. Bizi çekiyorlar. Bu soruşturma için yeterli bilgiye sahip olduğumuz ve Bayan Llewellyn'i daha fazla taciz etmememiz gerektiği konusunda bilgilendirildim. Siz ikiniz de her ne yapıyorsanız keser misiniz?

ne yapıyorsunuz?"

"Hey, B! Vızıltımı bozuyorsun."

Adam sinirli bir iniltiyle onlardan uzaklaştı. Dez omzunun üzerinden Mace'e baktı. "Bay Llewellyn, sanırım kız kardeşiniz aradım."

"Sanırım haklısınız, Dedektif." Kız kardeşinin pek çok siyasi bağlantısı vardı ve işine geldiğinde bunları kullanmaktan çekinmiyordu.

"Çok yazık. Onun için öyle işkence planlarım vardı ki. Ve hepsi de onun masasını içeriyordu." Dez gülümseyerek döndü, uzandı ve Mace'i yanağından öptü.

Yıllar boyunca pek çok kadın ona çok daha yoğun şeyler yapmıştı ama hiçbiri o basit öpücük kadar iyi hissettirmemişti. "Seni tekrar görmek gerçekten güzeldi, Mace."

Kadın ondan uzaklaştı ve adam istemeye istemeye gitmesine izin verdi.
"Ve iyi olmana sevindim. Gerçi daha azını yapacağından hiç şüphem yoktu."
Ortağına işaret etti. "Hadi buradan gidelim, B."
Erkek oradan ayrıldı. Dez de peşinden gitti ama Mace onu tek bir kelimeyle durdurdu. "Bekle."

Dez ona baktı, neden beklemesini istediğini merak ediyordu. Aslında söz konusu Mace olduğunda kendini pek çok şeyi merak ederken buluyordu.
"Bu gece benimle dışarı çık. Akşam yemeği."
Bir ricadan ziyade bir emir olduğu belli olan bu söze güldü. "Hayır."
"Neden?"
"Adımı bile hatırlamıyorsun, Mason Llewellyn." Son on dakika içinde onun adını bir kez bile söylememişti. Onu bu kadar kolay unuttuğunu düşünmek acı veriyordu ama Mace gibi görüldüğünüzde, bütün kadınları nasıl hatırlayabilirdiniz ki? Özellikle de aslında yatmadığınız bir kadını.
Dez döndü ve koridorda ilerlemeye başladı.
"Desiree." Adamın alçak sesi teninde gezinirken dondu kaldı. "Patricia. Marie. MacDermot. Kısaca Dez."

Dez ağzı hayretle açık bir şekilde döndü. "Bütün bunları nasıl hatırladın?" Kızın onay adını bile yazmıştı. Kilise rahibi dışında kimse onun onay adını bilmiyordu ve bunun nedeni de rahibin ondan pek hoşlanmamasıydı.
"Seninle ilgili her şeyi hatırlıyorum, Dez. Kesinlikle her şeyi."
İç çekerken nefesi kesildi. Kalbi daha hızlı atmaya başladı. Ve birden Mace'in damarlarında dolaşan kanı *hissedip hissetmediğini* merak etti.
Birkaç dakika sonra kendini silkeledi. "Hâlâ yapıyorsun, Mace."
Piç kurusu.

"Neyi yapıyorum?"
Kadın sırtı ve aynı anda ona ters ters baktı. "Bana işkence ediyorsun."

Kollarını önünde kavuşturarak kapı pervazına yaslandı. Onun her şeyini içine çekti. O küçük sevimli ayaklarından, muhteşem göğüslerinden, gri gözlerine ve kumral saçlarına kadar. "Bebeğim, daha başlamadım bile."

Gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. Bir süre sonra, "Ben gidiyorum, Mace."

Fantezisi böyle değildi. Onu sürekli geri çeviriyordu. Bilmiyor muydu? Bugün yemeğe "Evet". Yarın evliliğe "Evet". Kahretsin, uyması gereken bir programı vardı. Onun tatlı kışını mümkün olduğunca çabuk yatağa atmayı içeren bir program.

"Seni bir daha ne zaman göreceğim?"

Koridora doğru yürüdü. "Kız kardeşinin hatırı için, umarım hiç görmezsin."

Sonra da gitti. Ama bu iş bitmemişti. Hem de hiç.

Dez arabanın yolcu tarafına bindi, başını koltuğa yasladı ve Chevrolet'nin tavanına baktı.

"Yapma bunu, Dez."

Dört yıllık ortağına baktı. "Neyi yapmayayım?"

"Bu adama kafayı takma. Adam zengin. O bir Llewellyn. Ve bu şehirde istediği her kıça sahip olabilir."

"Ben bir parça kıçım." Dez sıırttı. "Geçen hafta uzaylıların kendisiyle konuştuğuna inanan ve bu yüzden komşusunu yakmaya çalışan adam benim muhteşem olduğumu söyledi."

Bukowski kıkırdayarak arabayı çalıştırdı. "Tutukladığımız en sağlıklı adam olmasa da haklıydı. Ama Llewellyn gibi bir adam bunu asla fark etmez. O yüzden zamanınızı boşa harcamayın."

"Biliyorum. Biliyorum. Yine de bir kız hayal kurabilir." "Evet. Elbette."

Trafığe çıktı ve karakola doğru yola koyuldu.

Mace Llewellyn. New York'a dönmüştü ve daha önce gördüğü her şeyden daha lezzetli görünüyordu. Böyle olacağını kim bilebilirdi? Eskiden onun hep sevimli olduğunu düşünürdü. Fen dersinde yanında oturan, göğüslerine bakmamaya çalışırken etraflarındaki herkesle alay ederek onu güldüren sevimli çocuk. Acımasızdı, espriliydi ve en büyük aşkımdı. Ancak şimdi, şey... şimdi adam bir tanrıydı. En az 1.80 boyunda ve iki yüz kilonun üzerinde olmalıydı, üzerinde bir gram bile yağ yoktu.

Başlangıçta, Missy'yi beklerken gözüne kestirdiği erkeklerden etkilenmemişti. Çok güzeldi. Çok parlak. Çok... temiz. Armani takımlar ve yedi yüz dolarlık saatler giiyorlardı. Hepsi sarışındı.

Hayır, sarışın değil. Altın sarısı. Cidden altın. Tenleri. Gözleri. Saçları. Bu bu insanların New York'ta yaşadığına inanmak zordu. *Onun New York'unda*. Gökkuşağının altındaki her tonu, her rengi bulabileceğiniz yer.

Dez'e göre ailesi gerçek New York kültürünü temsil ediyordu. Babası Hell's Kitchen'dan iyi bir İrlandalı çocuktu. Annesi Bronx'tan tatlı bir Porto Rikolu. Bu iki insan birlikte, Cataño'dan gemiden yeni inmiş gibi görünen kahverengi tenli bir kız çocuğu yaratmıştı. Broadway'de *Riverdance*'de oynaması gereken kıızıl saçlı, soluk tenli bir kız daha.

Sonra iki dünya arasında salınan Dez'i yarattılar. Düz kahverengi saçlarında kırmızımsı bir ton vardı. Cildi çok fazla acı çekmiş gibiydi.

güneşte zaman. Ayrıca babasıyla aynı tuhaf renkli gözlere sahipti.

Mason'ın da aynı sorunu var gibiydi. Hem aitti hem de değildi. Hep altın sarısı saçları vardı. Altın rengi gözleri. Hatta altın teni bile.

Ama şimdi onda kaba ve hazır bir şeyler vardı. O güçlü, kare çenesinde kirli sakal vardı. Kısa bir süre önce altın sarısı saçlarını kazıtmıştı ama saçları geri gelmeye çalışıyor gibiydi. Dalgın altın rengi gözleri, son yirmi yılda dünyanın pek çok yerini gördüğünü gösteriyordu. Boynunu boydan boya kesen acımasız yara izine bakılırsa, dünya ona oldukça sert davranmıştı.

Evet, ama Bukowski muhtemelen tam on ikiden vurmuştu. Mace gibi bir adam onun liginin çok dışındaydı... eğer bir ligi varsa. "Salak" ile evliliği dört yıl önce bittikten sonra pek kimseyle çıkmamıştı.

Yine de on dört yaşındaki Mace, biyoloji laboratuvarında ona gülümsediğinde omurgasının tabanında küçük bir ürperti hissederci. Bu yetişkin Mace ise tüm vücudunu şiddetle karıncalandırıyordu.

O zamanlar Mace'in onu fark ettiğini bile düşünmüyordu. Ona her zaman aslında nefret etmediği bir kız kardeş gibi davranmıştı. Onu şimdi gördükten sonra... kendi kız kardeşlerine gerçekten de böyle bakmadığını umuyordu.

Dez değişmişti. Hem de daha iyiye doğru. Artık sporcular onu yakalamaya çalışmasın diye kocaman göğüslerini kitapların arkasına saklamaya çalışan o acı verici utangaç kız değil, bu Dez tavır ve özgüven kokuyordu. Neredeyse

Ukala. Hareket etme şekli bile. Sırtını dik tutarak yürüyor, başını dik tutuyor, bordo balıkçı yaka kazağının altında göğüsleri geriliyor, bir erkeğe onlara dokunması için meydan okuyordu. Ve onun hareketlerini gören Mace'in, bir şey yapmaya kalkışan ilk herifin boynunu kıracağından hiç şüphesi yoktu.

Evet. Onu hâlâ istiyordu. Ona sahip olmalıydı. Ve Afrika düzlüklerinde yanından koşarak geçen bir ceylan gibi, onu pençelerine almak için ne gerekiyorsa yapacaktı.

Mace kendisini kız kardeşinden ayıran kapıya baktı. Ağır bir iç çekişle kapıya doğru yürüdü ve bu sefer daha iyi anlaşmaları için dua etti. Boğazına daha fazla dikiş atılmasını kaldırabileceğinden emin değildi.

İkinci Bölüm

"O... o... polisle tam olarak ne yapıyordun?"

Mace'in ayakları kız kardeşinin masasının üzerine rahatça oturdu ve gözleri tavana dikildi.

"Eğer sözümüzü kesmeseydin, muhtemelen onu masanın üzerine yatırır ve-"

"Mason Llewellyn! Bu hiç komik değil. O salak bir polis -ister inan ister inanma- ve Alexander'ın ölümüyle bir ilgim olduğunu kanıtlamaya çalışıyor. Hatta bana onu öldürüp öldürmediğimi sordu."

Mace güzel kız kardeşini izledi. Annelerine çekmişti. O da babasına çekmişti. Ve en az o çift kadar iyi anlaşıyorlardı.

"Sen öldürdün mü?"

Missy ona ters ters baktı. "Tabii ki yapmadım!"

"Sadece kontrol ediyordum. Ne kadar huysuz olabildiğini biliyorum." "Bundan zevk alıyorsun, değil mi?"

"Aslına bakarsan-"

"Neler olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

Kız kardeşinin ses tonundaki bir şey onu durdurdu. Yorgun ve korkmuş bir şey.

"Haklısın. Öyleyse neden bana açıklamıyorsun?"

Missy şakaklarını ovuşturmaya başladı. Stres seviyesinin yeni bir zirveye ulaştığının kesin bir işaretiydi bu. "Bilmiyorum. Sanırım birisi Pride'ı ele geçirmeye çalışıyor.

Erkekleri dışarı atmaya zorluyor."

"Bana Petrov'u aslanların *vurduğunu* mu söylüyorsun?" "Bilmediğimi söyledim."

"Belli ki."

Şekil değiştirenler arasında konuşulmayan bir kural vardır: Başka bir şekil değiştirene karşı asla dişlerin, pençelerin ve avlanma becerilerin dışında bir şeyle savaşma. Birkaç ay önce Withell Pride'ın kaybından sonra birkaç aslanın gözyaşı dökmesinin nedenlerinden biri. Pençelerinde zehir kullanmak mı? Tatsız.

"Sırtlan olmadığına emin misin? Bir süredir uzakta olduğumu biliyorum ama bana onlarla iyi geçindiğini söyleyemezsin."

Missy burnunu çekti. "Pek sayılmaz." Hayır. İşlerin o kadar da değiştiğini düşünmüyordu. Missy'nin sırtında hâlâ çocukken bir sırtlanla yaptığı kavgadan kalma bir yara izi varken olmazdı. Mace'in bildiği tek şekil değiştiren onlardı, dişleriyle doğmuşlardı ve etraflarındaki her şeyin sadece avları olmak için var olduğuna inanıyorlardı.

"Sadece dikkatli ol Mason. Eğer başka erkekler yönetimi ele geçirmeyi planlıyorsa, seni bir tehdit olarak görüp görmeyeceklerinden emin değilim."

Erkekler her zaman doğdukları Sürüden ayrılırlar, ancak Llewellynler erkeklerini takas eden "medeni" Sürülerden biri olduğu için, onun varlığı biraz sorun yarattı ve kız kardeşlerini ve kuzenlerini kendilerininmiş gibi sahiplenmeye çalışan yabancılar için bir tehdit oluşturdu. Onun parası ve ismiyle, Gurur onun için üç üst düzey erkek.

Tabii ki, bu düşünce onu öğürmek istemesine neden oldu.

Yine de Mace gerçekten endişelenmiyordu. Gurur olmadan nasıl hayatta kalacağını uzun zaman önce öğrenmişti. Hem avcı hem de avlanan olmuştu. Görünüşte hiçbir çıkış yolu olmayan çatışmaların ortasında sıkışıp kalmıştı. Öldürmüştü. İnsanları. Adamlarını ve kendini korumak için. Deniz Harp Okulu'na gider gitmez şımartıldığı günler sona ermişti.

Ama kız kardeşinin endişesi neredeyse ondan nefret etmiyormuş gibi hissetmesini sağlıyordu.

Neredeyse.

"Peki benden ne yapmamı istiyorsun?"

"Şu anda hiçbir şey. Sadece nefes almaya devam et."

"Sonra ne olacak?"

"Henüz bilmiyorum. Bazı hain erkeklerin bu sürüyü ele geçirmeye çalışmasını istemiyorum. Sherry'nin geçen ay Petrov'dan iki yavrusu oldu." Missy ürperdi. "İçeri girerlerse ne yapacaklarını düşünmek bile istemiyorum."

Bir sonraki soruyu sormak istemiyordu ama aptal görev ve sadakat duygusu daha azını yapmasına izin vermezdi. "Burada kalmamı ister misin?"

"Hayır. Shaw ve Reynolds buna izin vermeyecektir ve üçünüzün kahvaltıda birbirinize hırlamanıza ihtiyacım yok. Ayrıca, bazı önemli işlerimiz var. Yarın tatil ziyafeti için insanlar gelecek. Ve bunun için kendini temizlemeyeceğini bildiğimden-"

Mace elini kaldırdı. "Basit bir 'hayır' gerçekten de sorumu yanıtlardı."

"Nerede kalacaksın? Sakın dairem deme. Güvenli olmaz."

"Dez'in kalçalarının arasında" demek istedi ama bu kız kardeşini yine kızdıracaktı.

"Aslında donanmadan bir arkadaşım şehre geliyor. O ve sürüsü tatil için burada kalacaklar. Bir süre onlarla kalabilirim."

Başını kaldırdığında kız kardeşinin dehşet içinde ona baktığını gördü. "Bir sorun mu var?"

"Sürü mü dedin?" "Evet."

"Bir... bir... köpekle mi arkadaşsın?"

"O kurdu tercih ediyor ama evet, öyleyim." Aslında Smitty'yi kardeşi olarak görüyordu. Birden fazla kez birbirlerinin hayatını kurtarmışlardı.

"Ama... onunla arkadaş olamazsın."

Teoride belki. Onlar Sürü ve Gurur'du, köpek ve kedi; Smitty ve o düşmanların en kötüsü olmalıydı. Özellikle de on yıllardır devam eden Sürü-Gurur savaşı düşünüldüğünde. Ama ordu garip yatak arkadaşları yaratıyordu. Hayatta kalmak için birbirlerine güvenmek zorunda olan adamlar. Smitty öyleydi ve

her zaman en iyi dostlarından biri olacaktı. Mace onu birden fazla kez kendi taşaklarını yalarken yakalamış olsa bile.

"Komik olan ne biliyor musun Missy, senden gerçekten izin istemiyorum."

"Sakin bana küfretmeye kalkma Mason! Ben senin askerlerinden biri değilim. ya da Bronx'tan gelen o sürük." Mace tekrar tavana baktı. Kız kardeşiyle beş dakika geçirince kendini yeniden on iki yaşında hissetti.

"Şimdi," diye devam etti, "en azından Noel'de bana gelecek misin? Senin için bir hediyem var."

Mace, Missy'nin ofisinin etrafına göz gezdirdi. Beş gün içinde dünyanın Noel'i kutlayacağına dair tek bir işaret bile yoktu. Bu kolaylıkla Ağustos ayının ortasında kız kardeşinin yaptığı tüm süslemeler için.

"Noel'i kutluyor musun ki?"

"Ukalalık etme. Oturma odası oldukça süslü. Sadece ofisimde cicili bicili şeylerden hoşlanmıyorum."

Kız kardeşlerinin oturma odalarını dekore etmesi için birini tuttuklarını bilmek için sormasına bile gerek yoktu. Pride'ın kadınları hiçbir şekilde Noel ağacı dikmek gibi orta sınıfa ait bir şey için. "Göreceğiz. Meşgul olabilirim."

Kız kardeşinin altın rengi gözleri kısıldı. "O kadınla olmaz."

Şanslı olsaydı, Noel günü siki Dez MacDermot'un içine o kadar girmiş olurdu ki, bir yere gitmek fiziksel olarak imkânsız olurdu. Ama kız kardeşine omuz silkti. "Asla bilemezsin..."

Patronu kapıyı çarparak kapatınca Dez irkildi. Ama o uzaklaşmadan, patron kapıyı tekrar açtı. "Ve yeni yıla kadar kıçını görmesem iyi olur!" Kapıyı tekrar çarptı.

Dez masasına dönerken Bukowski'ye ters ters baktı. "*Ben* bir şey yapmadım bile."

"Ona Petrov'u öldürüp öldürmediğini sordun. Sanırım tam olarak şöyle dedin: 'Onu sen öldürdün, değil mi? Seni sadist kaltak.'"

"Sadist düve. Ve bu sadece bir soruydu."

"Uh-huh. Pekala, 'sorunuz' sizi tatil sonrasına kadar güzel bir tatile çıkardı."

"Yine de adil görünmüyor."

"Belki de değil." Bukowski kendini masasındaki sandalyeye attı. "Ama baban her iki haftada bir teğmenle golf oynayan kişi."

Zavallı bebeğinin her tatil çalıştığını söyleyip durduğuna bahse var mısınız?"

Babasını bir NYPD görevine getirmenin bu kadar soruna yol açacağını kim bilebilirdi? Onu teğmeniyle tanıştırdı ve adamlar ikisinin de kıdemli denizci olduğunu öğrendikten sonra çok iyi anlaştılar. Sonra diğer bazı denizcilerle ayda birkaç kez golf oynamaya başladılar. Dez babasının tatillerde gerçekten çalışmak zorunda olmadığını öğrenmesinin an meselesi olduğunu biliyordu. Kıdemi ve tatil süresi sayesinde Aralık ayının tamamını izinli geçirebilirdi.

Ama Dez'in tatillerde çalışmasının bir nedeni vardı. Çünkü her şey kız kardeşleriyle geçireceği bir Noel'den daha iyi olmalıydı. O kadar çok şey vardı ki

Bir kadın, canı gerçekten yanmaya başlamadan önce erkekler ve kariyeri konusunda başarısız olduğunu duyabilir.

Dez kendini sandalyesine bıraktı ve gözlerini duvara dikti. Mevcut durum ona mutluluk getirmiyordu.

"Peki ne yapacaksın?"

Önce Bukowski'ye, sonra da "aranıyor" ilanlarıyla kaplı duvara baktı.

"Hiçbir şey olmamış gibi davranacağım."

Ortağı kıkırdadı. "Sana iyi şanslar."

Dez sandalyesini çevirdi ve masasının üzerinde duran Petrov dosyasına baktı. Dosyaya iliştilmiş resmi inceledi. Petrov yakışıklı bir adamdı, buna şüphe yoktu. Ama Mace'in yanına bile yaklaşamazdı.

Dosyayı kapatan Dez, masasının diğer tarafındaki sandalyeye birinin yerleştiğini duyunca başını kaldırıp kısa bir süre baktı. Büyük ayakları önündeki çok sayıda evrakın üzerine uzandığında tekrar başını kaldırdı.

Evet, masasının diğer tarafından ona bakan kesinlikle Mace Llewellyn'di. Sadece bakıyordu. Eskiden yaptığı gibi. Sanki talihsiz "kazalarından" sonra tüm Japon balıklarının cesetlerini nereye gömdüğünü ya da kız kardeşlerinin diş fırçalarıyla birden fazla kez ne yaptığını biliyormuş gibi. Her şeyi bilen, her şeyi gören Mace bakışı ve bu onu hâlâ çıldırtıyordu.

Bir kaşını kaldırdı. "Neden buradasın?"

Mace alaycı bir şekilde ona kaşını kaldırarak karşılık verdi. "Bana hiç cevap vermedin."

"Evet. Verdim. Aslında tam olarak 'hayır' dedim."

"Evet, ama istediğimi duyana kadar bunu görmezden gelmeyi seçtim."

Dez güldü. "Tanrım, Mace. Gerçekten o kadar da değişmemişsin, değil mi? Sen hâlâ... sensin."

"Bol karizmamdan ve ezici cazibemden mi bahsediyorsun?"

Tamam. Histerik kız kıkırdamaları durmak zorundaydı. Otuz altı yaşında olgun bir kadındı, bir boşanması ve sağlıklı bir ipoteği vardı. Oyunculuk Futbol takımı kaptanının ona baloya çıkma teklif etmesi hiç de olgun bir davranış değildi.

"Mace-" Dez durdu ve odaya baktı. Evet, bütün salakların dikkatini çekmişti. "Sizin yapacak bir işiniz yok mu?"

Hep bir ağızdan, "Hayır."

Hırladı ve tekrar Mace'e baktı. Saatlerce, hatta belki de günlerce sürecek karakol dedikodusu için onu suçladı. "Mace. Seninle dışarı çıkamam."

"Kız kardeşimi tutuklamanın aramıza gireceğinden endişeleniyorsan - gerçekten, bu bir sorun değil. Bizi birbirimize daha sıkı bağlayacağından eminim. Ayrıca, Missy'nin masasını da içeren planlar yaptık."

"Sadece kız kardeşine işkence ettiğimi biliyorsun."

"Yani sadece beni mi kullanıyordun?" Sesi gerçekten yaralanmış gibiydi.

"Bir fahişe gibi mi?"

"Mace..." Durdu ve gözlerini ovuşturdu. Bunu yapabileceği onca yer varken, kendi karakolu bunlardan biri olmamalıydı.

"Yine yapıyorsun." "Ne yapıyorum?"

"Beni delirtmeye çalışıyorsun."

Ona attığı bakış tam bir yırtıcı erkek bakışıydı. "Seni deli gibi seviyorum." *Tanrım, az önce böyle mi hırladı?*

Bunca yıldan sonra Mace hâlâ onu en iyi yerlerinden etkiliyordu. Onu rahatsız edici derecede sıcak... ve cidden ıslak hissettiriyordu.

Ani sel uyarısı ıslak.

Masa telefonu çaldı. Mace'in dikkatini dağıttığı için minnettar olmalıydı ama bunun yerine yüzünü buruşturdu. Bunu dört gözle beklemiyordu.

Görünüşe göre telefonu kendisinin alamayacağından korkan Bukowski, Mace'in etrafından dolanıp ahizeyi kaldırdı.

"Dedektif MacDermot'un masası. Merhaba Bayan MacDermot, nasılsınız?"

Elini uzattı. "Telefonu bana ver, sen-" O geri ısırdı

Lanet hazırdı. Bronx'lu kızı sisteminden atması yıllarını almıştı. Onu tekrar serbest bırakmayacaktı. Özellikle de hala etkilemek istediği bir kişi vardı.

Bukowski ahizeyi ona doğru fırlattı. Kadın ahizeyi aldı ve telefonu kulağına götürdü. "Alo?"

"Selam, bebeğim."

"Merhaba anne."

"Noel'de akşam yemeği için müsait olduğumu duydum."

Tanrım, teğmenin hızlı arama listesinde babası falan mı vardı?

"Şey-"

"Bana yalan söylemeye cüret etme, Desiree MacDermot!" Hâlâ içini sızlatan o asidik ses tonu hattın öbür ucuna geçti. "Akşam yemeği saat altıda. Turta getir. Seni seviyorum." Annesi telefonu kapattı. Kadın her zamanki gibi kısa ve öz konuşuyordu.

Dez telefonu beşiğine geri bıraktı. Bu Noel hızla cehenneme dönmüştü.

Kafasını kaldırdı ve ona bakan altın rengi gözleri gördü. Aslında onu yiyip bitiriyorlardı.

Vay anasını.

Kadın muhteşemdi. "Bana öyle bakma, Mace."

Ayaklarını yere indirdi. "Ne gibi?" "Ne gibi olduğunu biliyorsun."

Masaya yaslandı, çenesini avucunun içine dayadı ve bekledi. Onun birlikte olacaklarını fark etmesini bekledi.

"Ne var, Mace? Ne?"

"Seni bekliyorum."

"Zahmet etme." Kız onu kayıtsızca başından savdı. "Görünüşe göre gidip turta almam gerekiyor."

Sesi o kadar umutsuz geliyordu ki, adam gülümsemekten kendini alamadı. "Tatillerin büyük bir hayranı değil misin?" Bu konuda onunla birlikte çalışması gerekecekti. Noel'i çok severdi ama hiçbir zaman kendi ailesiyle birlikte kutlayamamıştı. Dez'in de Noel'den en az kendisi kadar keyif almasını istiyordu. Ancak şu anda, tenis topu elinden alınmış bir köpek yavrusu gibi görünüyordu.

"Bütün sezon beni kızdırıyor. Tatillerde genelde çalışırım ama şimdi kız kardeşin yüzünden onlarla uğraşmak zorundayım."

"Onlarla mı?"

"Aile."

Onun acısını anlıyordu. Elbette kız kardeşleri onun herhangi bir şeye katılmasını talep edecek değillerdi, özellikle de onları utandırma ihtimali varsa. Ve Mace onları utandırmak için elinden geleni yaptığına göre, bu çok büyük bir endişe olurdu.

"Aman Tanrım. Şimdi alışverişe gitmeliyim." O güzel yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Tatil alışverişinden nefret ediyorum."

"Biliyor musunuz? Benim de alışverişe gitmem lazım. Birlikte gitmeliyiz."

Elini saçlarının arasında gezdirmeye başladı, sonra aniden durdu. Elini salladı ve kollarını göğsünün önünde kavuşturdu. "Sen hep böyle saldırgan mıydı?"

"Sana sıcak çikolata alacağım."

Onun o muhteşem gülümsemesiyle savaştığını izledi. "Git buradan, Mace."

"Beni bu acımasız New York sokaklarının şefkatli merhametine mi bırakacaksın? Tek başıma mı? Noel'de? Ailem olmadan?" İçini çekti ve ona en iyi "üzgün bakışını" attı. Yıllar içinde birkaç kez bu bakışı mükemmelleştirmişti. sempatik barhooks. "Missy, onun için etrafta olmamı istemiyor."

Yarın Noel ziyafeti var. Onu tüm arkadaşlarının önünde utandıracağımı söylüyor."

Dez neredeyse öfkeyle hırlıyacaktı. "Sen onun kardeşisin. Bunu sana nasıl yapar?" *Evet!* Ona sahipti. En azından... şey... ona sahipti.

"Hey, Hoss." En yakın arkadaşları ve tüm Birleşik Devletler Donanması tarafından Smitty diye çağrılan Bobby Ray Smith diğer masalardan birinden bir sandalye kaptı, kendi masasının yanına çekti ve oturdu. "Bu şehirde gerçekten de çok güzel kadınlar var." Neden, neden, buraya gelmeden önce Smitty ile görüşmedi? *Çünkü sen aptalın tekisin, Llewellyn.*

Smitty birden Dez'i gördü. Ve tıpkı bir köpek gibi, kelimenin tam anlamıyla... "Şey," dedi ona ikisinin de sayamayacağı kadar çok kadın kazandıran o yavaş ve kolay sırtışıyla. "Merhaba hayatım."

İkisi el sıkıştı ve Mace, Smitty'nin kolunu yuvasından sökmek için karşı konulmaz bir istek duydu.

Dez, Smitty'nin ön kolundaki çapa dövmesine takıldı. "Donanma mı?"

"Evet. Birkaç ay önce çıktım." Smitty'nin ağır ağır konuşması her zamankinden daha sinir bozucu. "Ve Mace dün çıktı. Huh, hoss?" Mace başını salladı.

"Donanma, Mace?" Sesi gerçekten de hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Şimdi tatlım, Donanma'nın nesi var?" Smitty hâlâ kızın elini bırakmamıştı. Mace birden en iyi arkadaşından nefret etmeye başladı.

"Hiçbir şey. Asla Deniz Kuvvetleri olamayacağı dışında."

Adamlar birbirlerine bakarken Dez elini çekti. "Sen denizci miydin?"

Dez ona ters ters baktı. "Bu kadar şaşırmış görünmene gerek yok, Mace. Ben sadece bir denizci değildim. İnzibattım, bebeğim. Terhis olduğumda Çavuş MacDermot'tım."

Smitty o büyüleyici gülümsemesini takındı. "O komutandı. Ben teğmen oldum. Birlikte SEAL'deydik." Normalde Mace, Smitty'nin bu bilgiyi vermesini sorun etmezdi. Bu küçük itirafın onlara ne kadar seks kazandıracağı inanılmazdı. Ama pire ısırtığı piçin Dez'e asılmasını istemiyordu.

"Vay canına." Dez pek ilgili görünmüyordu. "Bu gerçekten etkileyici. Bahse girerim bu replik sana bir sürü oral seks de yaptırmıştır, ha?"

Smitty gözlerini kırptırdı. "Yalan söylediğimi mi düşünüyorsun?"

"Hayır. Hiç de değil." Dez omuz silkti. "Sadece umurumda değil, uh..." "Bobby Ray Smith. Ama bana Smitty diyebilirsiniz."

"Tabii ki Smitty'sin. Çünkü ordudaki herkesin Smitty adında bir arkadaşı vardır." İkisi de birbirlerine gülümsedi. Hayır, Mace bundan hiç hoşlanmamıştı.

"Yani..." Dez tek kaşını kaldırarak Mace'e baktı. "Smitty, güzel şehrimizin tadını çıkarıyor musun?"

"Oh evet. Biliyorsun, Mace bana ve akrabalarım çok iyi bakıyor." "Akraban mı?"

Uh-oh.

"Aile."

"Oh?" Mace'e bir kez daha baktı. "*Ailen* burada. Mace ile de iyi geçiniyorlar mı?"

Mace bunun için Smitty'ye bakmak zorunda kaldı. Sürünün çoğunun ona zar zor tahammül ettiğini her zaman hissetmişti.

Yine de bilmeliydi. Güneyli olan Smitty yabancıların önünde asla zalimce sayılabilecek bir şey söylemezdi.

"Ah evet! Annem Mace'in altıncı oğlu olduğunu söylüyor."

"Gerçekten mi?"

"Kız kardeşim de benimle birlikte ve Mace'i çok seviyor."

"Şimdi seviyor mu?" Dez Mace'e döndü. Kızgın görünüyordu. "Hiç değişmemişsin, Llewellyn."

Kollarını göğsünün önünde kavuşturarak arkasına yaslandı. "Söylediğimi hiç söylemedim."

"Ama bana yalan söyledin?"

"Hayır. Missy gerçekten de ziyafetine gelmemi istemiyor. Umurumda bile değil."

"Peki ya bu benim sempatimi kazanırsa, seni işbirlikçi piç?"

"Ben ne istediğimi biliyorum, Dez. Bu konuda nasıl olduğumu biliyorsun. Ring Dings'i hatırlıyor musun?"

Ellerini saçlarının arasından geçirdi. Adam onu hayal kırıklığına uğratmaya devam ediyordu. *Güzel.* "Ring Dings'i tartışmıyoruz, Mace. Tanrım, bunun için çok yaşıyoruz. *Ben* bunun için çok yaşıyım."

"Yani, benimle yemeğe geleceğini söyle ve ben de durayım."

"Hayır."

"Bunu duymayı reddediyorum."

Smitty'ye döndü. "Sen söyle ona, Smitty. Ona 'hayır' dediğimi söyle."

Smitty ona baktı. "Çok güzel gözlerin var, sevgilim."

Dez irkilmiş görünüyordu, sonra gülümsedi. "Sen de en az onun kadar kötüsün."

Mace o anda ikisinin bir "an" yaşadığını fark etti.

Bu kabul edilebilir bir şey değildi.

"Tanrım, Dez. Bu da ne?"

Mace'in işaret ettiği yeri takip eden Dez dönüp arkasına baktı. O sırada Kadının dikkatini geçici olarak dağıttıktan sonra diğer elini Smitty'nin boynunun arkasına doladı ve adamın kafasını Dez'in masasına çarptı.

Kendine geldiğinde Mace masumca onu izledi, Smitty alnını sıktı ve Dez'in ortağı histerik bir şekilde gülmeye başladı.

"Ne yaptın sen?"

Mace gözlerini kırptırdı. "Hiçbir şey."

Dez bacaklarını kanepeye uzattı ve boyalı ayak tırnaklarını inceledi. Bu ve kaşlarına ağda yapmak onun tek kadın düşkünlüğüydü. Noel zamanıydı, bu yüzden bu hafta seçtiği renk neydi? Neşeli bir kırmızı. Mace'in bu rengi beğenip beğenmeyeceğini merak ederek gülümsedi.

Başını iki yana salladı. Mace Llewellyn. Bunca yıl sonra hayatına geri dönmüştü. Hem de her zamanki gibi ısrarcı. Sadece şimdi Ring Dings'in aksine onun hakkında ısrarcıydı. Nedenini merak etti. Neden birdenbire ona ilgi duymuştu? Dokuzuncu sınıf boyunca arkadaş olmuşlardı. Çok iyi arkadaşlar. Çok iyi arkadaşlardı.

Queens'e taşınması epey çileli olmuştu ve sonunda cesaretini toplayıp onu görmeye gittiğinde... kız kardeşleri ondan önce davranmışlardı. Bronx aksanı ve pek de parlak olmayan tavırlarıyla ne ona ne de ailesine asla uyum sağlayamayacağını açıkça belirtmişlerdi. Sonunda, onun için bir utanç kaynağından başka bir şey olmayacaktı.

Dez içini çekti ve televizyona baktı. En sevdiği *polis* dizilerinden birinin sirenleri, bir polis köpeği bir suçluyu indirirken durmaksızın çalışıyordu. Adam hareket etmeye devam etti ve köpek sadece daha sert ısırdı. Adam hareket etmeyi bırakırsa köpek de ısırmaı bırakacaktı. Birden o suçlunun nasıl hissettiğini anladı. O hareket etmeye devam etti ve Mace daha sert ısırmaya devam etti.

Lanet olsun. Bunu yapmaya devam etti. Mace Llewellyn'i düşünüyordu. Neden o adamı aklından çıkaramıyordu?

Çünkü o sana bacaklarının arasındaki deliğin gerçekte ne işe yaradığını hatırlatmıştı.

Başını iki yana salladı. Ne buna ne de ona ayıracak zamanı vardı. Polis olmak onun önceliği idi. Her zaman öyleydi. Her zaman da öyle olacaktı. Eski sevgilisine sorun.

Ve o konuşmaları tekrar yapmak istemiyordu. Yani Mace'in geri çekilmesi gerekiyordu.

Evet. O konuda iyi şanslar.

Büyük, ıslak bir dil kulağını yaladı ve yüzünün tam ortasına bir yalama daha almak için başını yeterince çevirdi.

"İğrenç!" Köpeğinin dev patilerini kanepeden itti, ama nedense bu, onun ve kardeşinin de geniş koltukta kendisine katılması gerektiğini gösteriyordu. Birdenbire yüz elli kiloluk bir köpek sırtına yaslanmış, diğeri de alt bacaklarına yayılmıştı.

"Siz ikiniz rahat mısınız?" İkisi de homurdanarak cevap verdi. Eve döndüğünde, kendisi ısırik kılıfını takarken ikisini de çalıştırmıştı. Köpeklerini çalıştırmayı çok severdi. New York polisi olarak geçirdiği bir günü bilinmeyen bir nedenle daha kolay hale getiriyordu. Belki de köpekleri için bir çıkış noktası olduğu için.

stres ve bunu göstermek için inanılmaz derecede iyi eğitilmiş ve çok koruyucu iki köpek.

"Peki, siz ne düşünüyorsunuz? Mace Llewellyn, hayallerimin erkeği mi? Yoksa bu güzel boyalı ayak parmaklarıyla şansını denemek isteyen başka bir ahmak mı?"

Köpekleri sızlandı. Eski sevgilisine zar zor tahammül etmişlerdi. Dez'in köpekleri pek sevmediğini sezdiği yeni bir adama kesinlikle yer açmayacaklardı.

"Merak etmeyin çocuklar. Kuralları hatırlıyorum. Beni sevin. Köpeklerimi sevin."

Dez, Rottweiler büyüklüğündeki tüylü yastığına yaslandı ve elinde silah tutan ve "Kıpırdama" diye bağırان üniformalı bir adamdan kaçan aptal bir zanlıyı izledi. *Sonra da kıçlarına şok tabancası sıkılınca şoke oluyorlar.*

Dez bir kase cips aldı. "Neden hep kaçıyorlar?"

Mace daha iyi bilmeliydi. Willy Amca'nın kaçak içkisini içmek kötü bir fikir olmaya devam ediyordu. Özellikle de azginken ve hayallerindeki kadının seks sırasında inleyip inlemediğini ya da hırlayıp hırlamadığını umutsuzca merak ederken.

"Yine onu düşünüyorsun, değil mi?"

Smitty yere, Mace'in yanına oturdu. Zavallı sarhoş piç. Smitty'nin yapabildiği onca şey arasında içkisini tutabilmek asla bunlardan biri olmamıştı.

"Onun için deli oluyorum."

"Büyük göğüsleri var. Neydi onlar? Triple Ds mi?"

"Alnındaki o düğümün, pis köpek pençelerini kadınımdan uzak tutmak için yeterli bir ipucu olmadığını hissediyorum." Ve *kesinlikle* üçlü D'lerdi.

"Beni yanlış anlama. O büyük göğüsleri iyi taşıyor. Ama büyükler. *Kocaman!*"

Tanrım, sarhoş Smitty sinir bozucuydu. Kurtlar içkilerini tutamazlardı.

Mace iç çekti. Akşam yeterince güzel başlamıştı. İki arkadaş yemeğe gittiler. Yeni iş planlarını tartıştılar. Garson kızlarla flört ettiler.

Smitty flört etti. Mace izledi ve Dez'i düşündü. Times Meydanı'nda yürüdü.

Yumruk yumruğa kavga başladı. Yumruk yumruğa kavgayı bitirdiler.

Konuşarak tutuklanmaktan kurtuldular. Avenue A'ya gittiler. Çok hoş fahişelerle sohbet ettiler. Güzel fahişeler gibi davranan polisler tarafından tutuklanmaktan kurtuldular. Biraz pizza yediler.

Devam edebilirlerdi ama saat iki civarında kendilerini Smitty'nin otel odasında iki şişe içki ve abur cubur dolu bir minibarla buldular. Gerçekten de ikisinin başka bir şeye ihtiyacı yoktu. Bir buçuk saat sonra Smitty zil zurna sarhoş olmuş, Mace ise kendisine sürekli bakan bir kadının hasretiyle yanıp tutuşuyordu.

Muhtemelen işinde her gün karşılaştığı kaçıklar. "Bobby

Ray Smith, neredesin?"

Mace, Smitty'yi dürttü. "Çok fena yakalanmışsın."

Otel odasının kapısı açıldı ve Sissy Mae Smith hışımına Mace'in odasına girdi. Onun anahtarı olduğunu bile bilmiyordu. "Kahretsin, Smitty!"

"Ne?"

Mace, Smitty'nin çok güzel bir kız versiyonu olan Sissy Mae'ye baktı. Mace bu genç kadını küçük kız kardeşi gibi sevmeyi öğrenmişti. Onu tıpkı Smitty gibi korurdu. Hayatında bu kadar önemseydiği çok az insan vardı. Bunlardan birkaçının kurt olması hâlâ kafasını karıştırıyordu.

"Keşfedilmeyi bekleyen koca bir şehir var ve ben seni ne yaparken buluyorum? Burada oturmuş Mace ile içiyorsun!" Mace'e gülümsedi. "Hey, Mace sevgilim. Nasılsın?"

"İyi, Sissy. Sorduğun için teşekkürler." "Nasıl oluyor da ona iyi davranıyorsun?"

"Çünkü o Mace ve zaten burada yaşıyor. Ama sen, seni aptal..." Smitty sarhoş bir şekilde küçük kız kardeşini el sallayarak uzaklaştırdı ve Sissy bir kanepeyi tekmeledi

kafasında yastık.

Mace'e ters ters baktı. "Yine de büyük aslanın ağabeyimi cehennemin dibine sürüklemesini hoş karşılamıyorum."

"Long Island'ı mı kastediyorsun?"

"Peki saçına ne oluyor?"

Mace elini kafasında gün boyu uzayıp giden asi buklelerin arasında gezdirdi. "Yeleler yeniden uzuyor."

"Bu öğleden sonra seni gördüğümüzde neredeyse kel değil miydin?"

"Çabuk uzuyor." Aktif görevdeyken, komutanını sırtından uzak tutmak için her gün başını tıraş etmek zorundaydı. Ama yelesinin yeniden uzamasına izin vermek, yeniden sivil olma yolunda attığı ilk adım olmuştu. Ayrıca, Dez'in ellerini saçlarına sürmekten hoşlanacağı hissine kapılmıştı. Ellerini saçlarına koymasını *istediğini* biliyordu. Tercihen klitorisini nazıkçe ağzına alırken.

Sissy Mae burnunu çekti. "Aslanlar ucubedir."

Mace elindeki Mason kavanozuyla Sissy'yi selamladı. "Çok teşekkür ederim, Sissy Mae."

Smitty beceriksizce kendini büyük kurt ayaklarına çekti. "Burada yaşamak ister misin, küçük kardeşim?"

Sissy Mae bakışlarını kardeşine çevirdi. "Sen neden bahsediyorsun şimdi, seni sarhoş salak? Ve alınına ne oldu böyle?"

Mace elini kaldırdı. "O benim hatamdı."

"Sürüyü buraya taşımaktan bahsediyorum. En azından bir kısmını."

Sissy Mae kaşlarını çatı. "Neden biz..." Mace, kardeşinin sözlerinin ne anlama geldiğini fark etmesini izledi. Smith Sürüsü'nün Tennessee'de Smitty'nin dört kardeşi arasında çok fazla Alfa Erkeği vardı. Sürüden ayrılıp donanmaya katılmasının nedenlerinden biri de buydu. Mace, Smitty ile jaguar kanı taşıyan yüksek rütbeli bir subay sadece şekil değiştirenlerden oluşan bir SEAL timi kurmaya karar verdiğinde tanışmıştı. Şaşırtıcı derecede iyi işledi ve sekiz yıl boyunca çok fazla hasar verdiler. Ekip dağıldığında, Mace ve Smitty ordudan ayrılmaya hazır olduklarına karar verdiler. Smitty, Mace'den altı ay önce ordudan ayrıldı ve diğer Smith kardeşlerle aralarındaki çekişme oldukça çirkin bir hal aldı.

Mace asla Pride'a geri dönmeyeceğini biliyordu, bu yüzden Smitty'ye bir teklifte bulundu.

İki arkadaşın birlikte bir iş kurması mantıklı görünüyordu. Smitty kabul etti. Yine de küçük kız kardeşini bırakmak istemiyordu. Gerçi Mace onun buna izin vereceğini hiç sanmıyordu.

"Bobby Ray Smith, Tennessee'yi terk edip New York'a taşınmamız gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Evet. Ben de bunu söylüyorum, Sissy Mae Smith."

Sissy kendini ağabeyinin kollarına attı. "Evet! Ben de bunu söyleyeceğini umuyordum! Buraya bayıldım! Çok heyecan verici!" Mace'e baktı. "Seninle birlikte mi çalışacağız?"

"Mace ile çalışmayacaksınız. Mace ile çalışacağım. Yapacak güzel ve güvenli bir şey bulacaksın. Örgü örmek."

Sissy Mae güldü. "Evet, doğru. Peki Mace, seninle birlikte mi çalışacağız?"

Smitty tökezleyerek kız kardeşinden uzaklaştı. "Şimdi beni dinle, küçük kardeşim-"

Sissy Mae elini kardeşinin yüzüne vurdu ve onu kanepeye itti. Yere düştüğünde horluyordu.

Mace önünde duran iki büyük ayağı izledi. Kurt dişileri her zaman en büyük ayaklara sahip gibi görünürdü. Onun önünde çömeldi ve sırtıttı. "Sorun nedir, Mace?"

"Bir sorun olduğunu düşündüren ne?"

"Son on dakikadır kendini beğenmiş ya da üstünlük taslayan biri olmadın. Yani bir sorun olmalı."

Mace omuz silkti. "Hayallerimin kadını beni geri çevirdi." "Evlilik için mi?"

"Akşam yemeği."

Sissy Mae başını salladı. "Seninle tanıştığımdan beri bahsettiğin kız bu mu?"

"Desiree MacDermot. Hayatım boyunca beklediğim kadın." "Biliyor musun, annem senin hakkında haklı. Sen aslan kılığına girmiş bir kurtsun.

Giyinmek. Bir kadın için her şeyi yapıyorlar. Smitty'ye bile bunu yaptıramıyorum ve o *bir* kurt."

"Bu hiç yardımcı olmuyor."

"Yardım mı istiyorsun Mason?"

"Evet. Yardım istiyorum. Kendini işe yarar hale getir, kadın." "Tamam. Uyanır uyanmaz onu ara."

"Ne?"

"Uyanır uyanmaz onu ara ve çıkma teklif et." "Neden?"

"Bu konuda bana güven."

"Ben sabah insanı değilim."

"Mace..."

"Tamam. Tamam." Önce Smitty'ye, sonra da adamın kız kardeşine baktı.
"Alnına yine *Omega* yazalım. Bundan nefret eder."

Üçüncü Bölüm

Dez küfrederek uyandı. Lanet olası cep telefonunun zili, Mace, kendisi ve kelepçeleriyle ilgili güzel rüyasını tamamen bozmuştu.

Komodinin üzerindeki telefona uzandı. Vurdum. Ulaştı yere düştü ve onu yakaladı. Yataktan düştü. Bu sırada köpeklerden birine çarptı. Telefonu köpeğin ağzından aldı. Sonra da dört ayak üzerinde sürünerek sıcak ve rahat yatağına geri döndü.

"MacDermot," diye mırıldandı Dez telefona, işe yarayacağını düşünerek.

"Selam."

O ses sersemlemiş, uykuya dalmış zihnini yırttığında Dez'in kolları altından çıktı ve yüzüstü yere düştü. Mace ve onun sesi klitorisine kadar kaymış ve içeri girmişti.

Neden onu arıyordu ki? Onun olayı neydi? Ve onun numarasını nereden bulmuştu? Pekâlâ. Son aptal soruyu unut. Muhtemelen şimdiye kadar onun geçmişini araştırmıştır.

Ne de olsa adam bir SEAL'di.

Başka ne söyleyeceğini bilemeyen Dez aklına gelen ilk şeyi söyledi. "Kim bu?"

Gözlerini şaşı yaptı. O parlak cümleler ağzından dökülmeye devam ediyordu. *Sen tam bir aptalsın MacDermot.*

"Ben Mace."

"Oh," diye cevap verdi, sanki neredeyse sadece onun "hey "inden gelmemiş gibi. "Merhaba, Mace." Telefonunun ahizesini kapatmak için omzunu kullandı, yüzüne bir yastık bastırdı ve ona bağırdı. Bir süre sonra, sakın bir şekilde konuşmaya geri döndü. "Ne oldu?"

Onun gerindiğini duydu. "Yok bir şey. Sadece seni kontrol ediyorum."

Gözlerini ve bacaklarını kapattı. Sakinleştirici bir nefes aldı. "Çok tatlısın."

"Ben tatlı olmakla tanınırım."

"Hayır, değilsin."

Adam usulca güldü ve kadın inlememek için dudağını ısırıldı.

Gerçekten de... bir erkeğin sabahın altısındaki çakıllı sesinden daha iyi bir şey var mıydı? Dez öyle düşünmüyordu. Ve Mace'de bunlardan biri fazlasıyla vardı. Vibratörünü çıkarması gerekebilir. *Buralarda bir yerde olmalı.*

"Haklısın. Ben değilim." Bir an sessizlik çöktü ve Dez söyleyecek sözlerinin çoktan tükenip tükenmediğini merak etti. Bunu daha iyi bilmeliydi. "Yeni mi kalkıyorsun?"

"Pek sayılmaz. Saat daha sabahın altısı ve işe gitmem gerekmiyor. O yüzden burada uzanıyorum."

"Gerçekten mi?" Onun vücudunun hareket ettiğini, çarşafların hışırdadığını duydu. Onu çıplak ve yatakta hayal etti. Gözlerini kapattı. Tamam. Şu anda bunu yapmayı bırakması gerekiyordu. "Ne giyiyorsun?"

Oh hayır! Bu konuşmayı yapmayacaklardı. Bunu yapamazdı. başa çıkamazdı. Kahretsin, *onunla* başa çıkamazdı. "Tanrım, Mace, uzun zamandır böyle bir konuşma yapmamıştık."

"Evet, ama on dört yaşındayken nispeten uysaldılar. Şimdi çok daha yaşıyoruz."

"Hatırlatma bana." "Ne olmuş yani?"

"Ne olmuş?"

"Ne giyiyorsun?"

"Bunu tartışmayacağım-" "Çıplak mısın?"

"Hayır!" Dez gözlerini devirdi. Tanrım, adam ne kadar ısrarcıydı. "Bir atlet ve bol bir şort."

"Külot?"

Boğazını temizleyerek, "Hayır."

Mırıldandı. En azından kulağa öyle geliyordu. Mırlamak. Onun daha önce mırıldandığını hatırlamıyordu.

"Sen... sen az önce mırladın mı?"

"Evet. Seni iç çamaşırsız düşünüyorum." "Tanrım, Mace. Beni öldürüyorsun."

"Bu seni ıslatıyor mu?"

"Mason Llewellyn! Bu konuşmayı yapmayacağız." "Neden?"

"Sonunda kız kardeşini cinayetten tutuklayacağımı umuyorum."

"Ben de kız kardeşimi cinayetten tutuklamayı umuyorum."

"Oh."

"Bahanelerin tükeniyor."

"Tükenmiyor."

"Meme uçların

sertleşti mi?" "Mace!"

"Bana bir şey ver. Burada ölüyorum." Arada bir, Mace aniden ona New York'ta doğup büyüdüğünü hatırlattığında, birazcık aksanı çirkin bir şekilde ortaya çıkıyordu. Bu genellikle sadece duygusallaştığında ya da okul günlerini doğru hatırlıyorsa azgınlaştığında oluyordu...

Dişlerini birbirine geçirdi. Yirmi yıldan uzun süredir görmediği bir adamla telefonda seks yapmayacaktı. Kendisi bile o kadar çaresiz değildi. "Benden ne istiyorsun, Mace?"

İşte yine o lanet mırıltı. Derinden. Bağırsaklarından geliyordu. İlkel. "Her şeyi."

Dez gözlerini kapattı. *Güzel cevap.* Ama aynı zamanda yanlış bir cevaptı. Verecek her şeyi yoktu. O bir polisti. Babasına sorarsanız polis olarak doğmuştu. Hayatında onu gerçekten mutlu eden tek şey. Gerçekten iyi yaptığı tek şey. Mace için bundan vazgeçemezdi. Kimse için bundan vazgeçemezdi.

"Birdenbire sessizleştin. Neyin var?"

Dez iç çekti. "Kendim olmak için ödediğim bedeli düşünüyorum." Mace kıkırdadı. "Bu kadar komik olan ne, Llewellyn?"

"Sen. Hiç değişmemişsin."

"Şaka mı yapıyorsun? Ben senin eskiden tanıdığın kişi değilim."

"Hayır. Sen her zaman bildiğim kişisin."

Dez kendini oturur pozisyona çekti. "Bu doğru mu? Peki şu anda benim hakkımda hangi derin içgörüyü sahipsin?"

"Bu çok kolay. Benim ya da başka bir erkek için polis olmaktan vazgeçmeyeceğini düşünüyorsun. Öyle değil mi?"

Dez telefonu yorganın üzerine koydu ve kaşlarını çatı. İçinden çılgınlık atarak odadan kaçmak için neredeyse ezici bir istek duyuyordu. Mace'in bunu ona her zaman yaptığını unutmuştu. Kimsenin görmediği şeyleri gördüğünü. Kimsenin görmek istemediği şeyleri. Bazen kendi ailesi de dahil.

"Telefonu aç, Dez."

Başını salladı. *Bu resimli bir telefon değil, seni aptal!*

"Nefes aldığını duyabiliyorum. O yüzden telefonu aç, hemen."

Dez telefonu kaptı ve kulağına götürdü. "Nasıl yaptın... ne zaman yaptın...?"

"Benimle yemeğe gel, Dez."

"Hayatta olmaz!" Yakın zamanda Rasputin'le çıkmayacaktı.

"Ya buraya güzel, normal bir akşam yemeği için gelirsin ya da ben oraya gelirim... ve kim bilir sana kendin hakkında neler anlattırım."

Köpekleri kollarını kopardıktan önce mi sonra mı? Ya da onu verandada becerdikten sonra. Bilirsin işte... her neyse.

"Bu-"

"Şantaj. Evet, şantaj. Biliyorum. Ben konumunun gücünü kullanmaktan çekinmeyen zengin, beyaz bir erkeğim." Mace'in bu saçmalıkları söylerkenki gülümsemesini hayal ederek gözlerini devirdi. "Yine de benimle dışarı gel. Sadece akşam yemeği. I söz veriyorum."

"Mace-"

"Benimle dışarı gel, Dez." Sesi aslında alçalmıştı. Nasıl? "Bu gece benimle çık. Lütfen?"

"Lütfen" onu hazırlıksız yakalamıştı. Mace'in tuz ya da ketçap dışında bir şey istediğini hiç hatırlamıyordu. O zaman da sadece nezaketen. Şimdi kibar davranmıyordu. Adam resmen yalvarıyordu. Bir an için bunu düşündü. Mace Llewellyn gibi biri onunla çıkması için *yalvarıyor* muydu? Cehennem donmuş muydu? Domuzlar uçuyor muydu?

Titrek bir nefes verdi ve onun bunu duyduğunu biliyordu. Gözlerini kapatarak bu hatanın ne kadar büyük olacağını merak etti.

"Tamam. Seninle çıkacağım."

"Güzel."

"Ama sadece akşam yemeği. Saçma sapan, ergen fikirlere kapılma."

"Kim? Ben mi?"

"Ne zaman ve nerede?"

"Saat sekizde. Yeri sen seç. İstedğin herhangi bir yer."

"Herhangi bir yer mi? Biliyorsun, başkaları satın alırken benim çok pahalı zevklerim var."

"*Herhangi bir yer.*"

"Tamam. Village'da bir Van Holtz Steakhouse açıldığını duydum." Uzun, oldukça sağır edici bir duraklama daha. "Orada bir sorun mu var, Mace? Belki de senin fiyat aralığının biraz dışındadır?"

"Ukala ve hayır. Bu bir sorun değil."

"Vejetaryen falan değilsin, değil mi?"

Mace'in onun bu sözüne neredeyse histerik bir kahkaha atması biraz aşırıya kaçmış gibiydi ama o bunu görmezden gelmeyi tercih etti. "Peki o zaman?"

Boğazını temizledi. "Pekâlâ. İyi o zaman. Van Holtz'u mu istiyorsun? Van Holtz'a gideceğiz."

"Tanrım, Mace. Burada senden bir siyasi parti seçmeni istemiyorum." "Öyle de olabilir."

"Ne?"

"Bir şey yok. Sekizde, Village'da, Van Holtz restoranının önünde. Senin için uygun mu?"

"Mükemmel. Zaten biraz alışveriş yapmam gerekiyor. O zaman görüşürüz. Tamam mı?"

"Evet... peki... meme uçların sert mi değil mi?"

"Güle güle, Mace."

Telefonu kapattı. *Bu çok büyük bir hata.*

Telefonu tekrar çaldığında Dez irkildi. Telefonu çevirip açtı. "Meme uçlarımla sertleşip sertleşmediğini sana söylemeyeceğim."

"Bu iyi bir şey. Çünkü gerçekten bilmek istemiyorum," dedi Dez'in tanımadığı bir kadın sesi.

"Bu da kim?"

"Dedektif MacDermot'la mı görüşüyorsunuz?"

"Kim soruyor?" Kadın başını salladı. Bronx-Dez'in yeniden ortaya çıkışı. Onu gömdüğünü sanıyordu...

"Bak, elimde bazı bilgiler var. Alexander Petrov hakkında." Dez biraz daha dik oturdu. Doğru, onun bu davadan alınması bunu biraz uygunsuz bir konuşma, ama neden potansiyel bir müşteriyi bu gereksiz bilgiyle korkutalım?

"Tamam."

"Benimle buluşabilir

misin?" "Nerede?"

"Şapelde. On bir buçukta."

Şapel. Rozeti olmadan girmeyi asla umut edemeyeceği ateşli bir köy kulübü. "Girebileceğimiz başka bir yer yok mu-"

Kadın onun sözünü kesti. "Orada olacağım. Bir sorun yaşamayacaksın içer

i." "Orada mı çalışıyorsun?"

Dez uzun bir duraksama yaşadı. Bir an için, kadının kapıyı kapattığını düşündü.

yukarı. "Burası aileme ait."

Dez aptalca bir şey söylememek için ağzının içini ısırdı. Yıllar önce öğrendiği etkili bir teknikti bu. "Yani sen bir Brutale misin?"

"Evet. Gina. Gina Brutale. On bir buçukta benimle orada buluş. Kapıdaki adama beni görmeye geldiğini söyle. Ona adını söyle ama dedektif deme... ve polis gibi görünmemeye çalış." Brutale telefonu kapattı.

Dez telefonunu kapattı ve komodininin yanındaki saate baktı.
.45. Bu iyi iş görür. Mace ile akşam yemeği saat sekizde. Saat on bir buçukta işi halletmek zorunda olması onu son derece aptalca bir şey yapmaktan alıkoydu. Mace'in otel odasına geri dönmek ya da ona sakso çekmek gibi. restoran tuvaletinde. Bilirsin, her neyse.

Mace büyük boy yatağında döndü ve yüzünü yastığa gömdü. O kadının sesi onu öldürebilirdi. Kadını tanımak Uyandığında böyle bir ses duymak sikini kurşun boruya çevirmişti. Bunu kendi başına deneyimlemek için sabırsızlanıyordu. Yanında Dez hırlarken uyanmak. O da bunu yaşayacaktı. Bunun için çok beklemişti. Onun için. Ona ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Hiç bilmedi.

Mace tekrar uykuya daldı ve rüyasında Dez ile onu gördü. Ve Dez'in kelepçelerini.

M.E.'yi beklerken Dez ortağının yanında durdu. "Unutma MacDermot. Sen burada değilsin."

"Hayır. Şu anda dışarıda ilahi söylüyorum."

"Zorlamayalım."

Şehrin en iyi adli tabiplerinden biri olan John Michaels çift kapıyı iterek açtı. "Güzel. İkiniz de buradasınız." Onlara eliyle işaret etti ve onlar da onu takip ederek içeri girdiler. Alexander Petrov'un çıplak bedeni metal bir masanın üzerinde yatıyordu.

"İkinize bir şey göstermek istiyorum. İşte burada." Adamın boğazını işaret etti ve hem Dez hem de Bukowski eğilip bölgeyi incelediler.

"Nedir bu?" "Pençe izleri."

Dez kaşlarını çatı. "Bir köpekten mi?"

"Bence bir köpek için çok büyük pençeler. Ayrıca bir şeyler doğru değil."

"Ne demek istiyorsun?"
Ona işaret etti ve Dez gidip onun önünde durdu.
"Eğer bir hayvan boğazını pençelemiş olsaydı, üç ya da dört
"Şurada kaydırma izleri var." Dez'in boynunun bir tarafına dokundu. "Ya da
buraya." Diğerine dokundu. "Ya da ikisine birden."
"Tamam."
"Ama bu kurbanda bulduğum şey çok farklı." "Ne
gibi?"
"Boğazında bir çürük var. Sol tarafında dört pençe izi var.
boynunda ve bir tane de sağında. Bu da şu anlama geliyor..." Uzun parmaklarını
kadının boğazına doladı. Dört tanesi bir tarafta. Başparmağı diğer tarafta. "Şimdi
benden uzaklaş, Dedektif." Dez öyle yaptı ve Michaels'ın eldivenli parmakları
acısız bir şekilde etini kesti.
İkisi birbirine baktı. "Vay anasını."
Bukowski yanlarında durdu. "Anlamıyorum. Neyi kaçırıyorum?"
Dez ortağına baktı. "Tanıdığın kaç hayvanın başparmağı var?"

Dez ve Bukowski sokağın köşesinde dururken Dez ellerine eldiven geçirdi.
Bukowski nadir sigaralarından birini çıkardığı anda Dez onun çıldırdığını anladı.
"Neyin var senin?"
"Bütün bu olanlar seni hiç mi korkutmuyor?"
"Hayır." Dez başını salladı. "Çözülmesi gereken gerçek bir bulmaca. Böyle
şeyler için yaşıyorum. Ayrıca, muhtemelen pençeli eldiven falan giyen bir
kaçıktır."
Bukowski gülümsedi. "Sen tuhaf birisin MacDermot." "Kız
kardeşlerim bana hatırlatıp duruyor."
"Şimdi nereye gidiyorsun?"
Dez arka cebinden not defterini çıkardı ve listesini kontrol etti. "Aile için
alışveriş... eğlenceli olacak. Şu lanet turtaları da sipariş etmeliyim. Mace ile
akşam yemeği. Ve Gina Brutale ile buluşma."
"Gina Brutale mi? Neden onunla buluşuyorsun?"
"Petrov hakkında bilgisi olduğunu söylüyor."
"Dez, muhbirlerle görüşmemen gerekiyordu. Burada olmaman gerekiyordu."
"Doğrudan beni aradı. Onun yerine sen gelersen hiçbir şey öğrenemeyiz.
Merak etme, eğer gerçekten ilginç bir şey öğrenirsem, sana haber vereceğimden
emin olabilirsin. Tamam mı?"

"Dikkatli olun. O Brutale'ler hiç de iyi insanlar değiller."
"Biliyorum. Biliyorum. Bana iki kez söylemene gerek yok."
"Llewellyn'le ilgili saçmalığı benden gizlediğini bir an bile düşünme. Onunla yemek yiyeceğim de ne demek?"
Lanet olsun. Gerçekten de bundan kurtulduğunu sanmıştı.
"Bu sabah beni aradı ve çıkma teklif etti. Yine." "Ve sen de evet mi dedin? Kafan iyi mi?"
"Yıllardır değil. Ve ben bir sorun görmüyorum. Mace Llewellyn benim eski bir arkadaşım. Sadece yemek yiyeceğiz. Başka bir şey değil."
"Dün sana nasıl baktığını gördüm, Dez. Bu adamın aklında akşam yemeğinden daha fazlası var."
"Bunu daha fazla tartışmayacağım. Kahve içmek için çocuklarla buluşmam lazım." "Onlara sor o zaman. Sana söyleyecekler. Llewellyn onlardan tek bir şey istiyor.
sen."
"Güle güle." Yürüyüp gitti ama Bukowski'nin ona bağırdığını hâlâ duyabiliyordu. "Seni yarın arayacağım. Ve lanet telefona cevap versen iyi olur yoksa
Ben de geliyorum!"
Neden her erkek onun ağabeyi olmakta ısrar ediyordu? İki kız kardeşi vardı. Yeterince kardeşi vardı. Yani bir erkek kardeş istemiyordu.
Tuhaf, Mace ona karşı ne hissederse hissetsin, bunun kesinlikle kardeşçe olmadığını hissediyordu.

Mace otel odasındaki koltuğunda arkasına yaslanmış, kollarını başının üzerine koymuş, bacaklarını önünde uzatmıştı. Tişörtü ve uzun şortu terden sıırılsıklam olmuş vücuduna yapışmıştı. Otelin spor salonunda en azından birkaç saatliğine Dez'i sisteminden atabileceğini düşünmüştü. Ama geçen her saniye onu tekrar görmeye daha da yaklaştırıyordu. Bu düşünce ağzını sulandırdı.

Daha önce ona olan saplantısının çıkırından çıktığını düşünmüştü. Yanılmıştı. Bu sadece onun fikriydi, onun hakkında hiçbir bilgisi olmadan. gerçekte nasıl ortaya çıktığını. İsteddiği kadar hayal kurabilirdi ama Bilinçaltı onun çok daha farklı bir insan olabileceğini biliyordu. Tembel. Kötü. Kötü. Her şey olabilirdi. Bunun yerine, çiçek açtı. Polis olmanın birini *mutlu* edeceğini kim bilebilirdi?

Eskiden kitaplarının arkasına saklanan o korkak küçük kız mı? Mace'in hayallerindeki güçlü, kendine güvenen kadın onun yerini almıştı. Daha önce ona yalan söylememişti. O kadının içinde sessizce yaşadığını hep biliyordu.

Dez. Her zaman onun içindeki cevheri ortaya çıkaracak adamın kendisi olmasını ummuştı. Ama Watts'tan onun hakkında öğrendiklerine bakılırsa, Dez kendine güveniyordu.

bir Deniz Piyadesi eğitim çavuşunun acımasız vesayeti.

Dez yine de ona karşı temkinli görünüyordu. Aslında şaşırtıcı değil. Watts'a göre, boşanması biraz kanlı olmuş. Eski kocası bir savcıymış ve sonunda savunma avukatı olmuş. Evlilikleri Deniz Kuvvetleri'ndeki görevi kadar uzun sürmüş ama görünüşe göre ikisi için de tatmin edici olmamış. O zamandan beri pek kimseyle çıkmamış ve karşısına ciddi bir şey çıkmamış.

Ta ki şimdiye kadar.

Mace bu kadın için ciddi olmanın ötesine geçmişti. Ona karşı olan hisleri tamamen başka bir evrende yaşıyordu.

Kadının ruhu onu çağırıyordu. O bedenin altında nasıl hissedeceğini hayal edip duruyordu. Geldiğinde o sesin kulağına nasıl geleceğini. Sırtındaki deriyi parçalayacak mıydı yoksa öylece bırakıp gidecek miydi? Çürükler? Isırdı mı? Ya da belki ısırılmaktan hoşlanıyordu. Amının tadı tatlı mıydı? Ya da biraz tuzlu? Ve şapka olarak takılmayı umursuyor muydu?

Mace inledi ve yakındaki sehpanın üzerinde duran otel saatine baktı. Onu tekrar görmesine daha saatler vardı.

Smitty sürüsünü Midtown'da uzun bir öğle yemeği için dışarı çıkardı. Mace banyoya baktı. Hayır. Aleti duşa giremeyecek kadar sertleşmişti.

Eşofmanının içine uzanıp sikini serbest bıraktı. Elini aletin sert uzunluğu boyunca gezdirdi ve hemen Dez'i hayal etti. Artık Dez onun uydurduğu puslu bir fantezi değildi. Yetişkin Dez'in neye benzediğini tam olarak biliyordu, bu da onu daha da sertleştirdi. Mace standart Dez fantezilerinden birine, onu saatlerce öptüğü fanteziye erişti. Tam olarak *Penthouse*'a layık değildi ama yine de favorilerinden biri olarak hüküm sürüyordu. Öyle muhteşem dudakları vardı ki, hayatını o ağzı öperek geçirebilirdi. Aslında, tam olarak bunu yapmak için her türlü niyeti vardı.

Mace gözlerini kapadı ve başını kanepeye yasladı. Yavaşça kendini okşamaya başladı. Kendi elinin verdiği hissin tadını çıkarıyordu. Ve neredeyse onu hissedebiliyordu. *Dez'in dudakları boğazında, çenesinde, ağzındaydı.* Kavrayışı sıkılaştı ve bir iniltiyi bastıramadı. *Dili ağzının içinde, elleri göğsünün üzerinde kayıyordu.* Vuruşları güçlenip hızlandıkça nefesi de hızlandı.

Onunla bir kez karşılaşmış ve Dez onun bir parçası haline gelmişti. Onun kanına bulaşmıştı. Onun kokusunu alabiliyordu. Neredeyse tenini hissediyordu. Yine de o ses. O lanet ses onu uçurumun kenarına itti. Her zaman öyleydi. Orgazm ona çarptı ve boşalması elinin her tarafına fişkırırken Dez'in adını homurdandı.

Mace minderlere geri yaslandı. *Bu kadın benim ölümüm olacak.*

Dez kafenin dışındaki masaya doğru yürüdü. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde yalnız değillerdi. Dört muhteşem kadın etraflarını sarmıştı. Vinny'nin gözü ona takıldı. O güzel mavi gözlerdeki çaresizlik kıvılcımı ona net bir mesaj gönderiyordu. "Bana yardım et. Bu kadınlar beni ölümüne sıkıyor."

Arkadaşlarını ortada bırakamazdı. Ayrıca, eğlenceli olacaktı. Gruba doğru yürüdü ve rozetini gösterdi. "Özür dilerim hanımlar. Ama Bu adamları homoseksüel fuhuş çetesinden dolayı tutuklamak için buradayım."

Grup ona bakakaldı. Kollarını kavuşturdu, bu da ceketinin geri çekilmesine neden oldu ve yanında kılıfında duran silahı ortaya çıkardı. "Kıcınızı kaldırmaya başlayın hanımlar. Yoksa ateş etmeye başlarım."

Yerlerini boşaltmaları bir dakikadan az sürdü. Dez kendini Jimmy Cavanaugh'un yanındaki koltuğa attı ve ayaklarını Vinny'nin kucağına koydu. "Çok eğlenceliydi."

Vinny, Dez'in çizmelerle kaplı ayaklarını tokatladı. "Yarattığın bu senaryolarda neden hep biz eşcinsel oluyoruz?"

Kadın sırtıttı. "Çünkü siz salakları rahatsız ediyor. Bunun için yaşıyorum."

Dez kendine büyük bir sade kahve ve garsondan bir ekler sipariş etti. Garson uzaklaştığında, yanında oturan üç adama baktı. Japonya'daki turnesinden beri en yakın arkadaşlarından üçü. Arkadaş olmuşlardı çünkü hepsi de "Burroughs" un ürünleriydi. Vinny Pentolli Queens'i, Jimmy Cavanaugh Brooklyn'i ve Salvatore Ping-Wei de Manhattan'ı temsil ediyordu. O ise Bronx'u temsil ediyordu.

Tanıdığı en sert milletvekilleri onlardı. Hiç saçmalamıyorlardı ama adil davranıyorlardı. Ve en korkulan köpek idarecilerinden biri olmuştu çünkü "Baby" vardı. Kimse Bebek'e bulaşamazdı. Kimse bebeğin yanına yaklaşmadı. Kimse kimse Baby'nin gözlerinin içine bakmadı. Ondan başka kimse. Dez onların saygısını kazanmıştı.

Görevdeki üçüncü gecesinde dört sarhoş denizciyle ustalıkla ilgileniyordu. Baby'nin ağzında onlardan birinin boğazı varken hiç de zor değildi.

Dördü farklı üslere atanana kadar bir yıldan fazla birlikte görev yaptılar. Dez bundan sonra sadece iki yıl daha Deniz Kuvvetleri'nde kaldı. Sonra doğduğu şehre geri döndü ve ne olduysa o oldu.

hep olmak istemişti. Bir New York polisi. Beş yıl önce, en sevdiği İrlanda barlarından birine girdi ve bir bar kavgasının tam ortasına düştü. O ve o zamanki ortağı, her ikisi de görevde olmamalarına rağmen kavgayı ayırdılar. Meşhur duman dağıldığında geçmişiyle yüz yüze geldi.

Tıpkı bir gün önce Mace'i tekrar gördüğü zamanki gibi. Sadece adamlarla bira içmek ve eski günleri yad etmek istemişti. Mace'leyse onun suratına oturmaktan başka bir şey yapmak istemiyordu.

"Bugün çok hoş görünüyorsun."

O gece Mace'le yiyeceği yemeğin beklentisiyle göstermeye karar verdiği göğüs dekoltesini fark etmesini bekleyeceği onca insan arasında Sal en sonuncusuydu. Sanki kendi dünyasında yaşıyormuş gibi, pek bir şeye dikkat etmiyormuş gibi görünürdü. Yine de, birkaç ayda bir, hiçbir şeyin onu gerçekten aşmadığını ortaya koyarak onu şaşırtıyordu.

"Haklısın," diye onayladı Vinny. "*Güzel* siyah kot pantolonunu ve dekolteyi sürtük üstünü giymiş." Vinny'ye ters ters baktı ve ayaklarını onun kucağından çekti.

Jimmy gereksiz yere, "Biraz sağlıklı meme hareketi gösteriyor," diye ekledi.

"*Göstermiyorum!*"

Dez'in yüzü kıpkırmızı olurken üç adam güldü.

"Peki olay nedir, MacDermot? Bizim için böyle giyinmediğini biliyorum. Bu mevsimden nefret ediyorsun, bu yüzden kendini neşeli hissetmiyorsun. Ayrıca zenginler ve güçlülerle yaşadığın talihsiz olaydan beri görevde değilsin."

Dez garson kahve ve hamur işini bırakıp gidene kadar bekledi. "Şey... Bu gece bir randevum var."

Ona bakışlarını bu kadar aşağılayıcı bulmasının nedeni de buydu. "Yalan söylemiyorum."

"Hayır. Ama hayal mi görüyorsun?"

"Üfle bana!"

"*Oha!*" Üç adam da geri çekildi ve kız eskiden olduğu ağzı bozuk Bronx kızının geri dönüşüyle içten içe inledi. *Lanet olası Mace!*

Vinny ellerini havaya kaldırdı, avuç içleri dışarıdaydı. "Sakin ol, kadın. Şaka yaptığımızı biliyorsun."

"Hayır, şaka yapmıyorsunuz. Ve eklerimin parasını ödüyorsunuz."

Jimmy ona baktı ve Dez onun neden yalnız başına fazla zaman geçirmediğini anladı. Gerçekten de çok güzel erkek arkadaşları vardı. Gerçi onlar biraz... farklıydı. Sal kendi dünyasında yaşıyordu. Vinny egoist bir hıyar olmayı bakış açınıza bağlı olarak yepyeni bir zirveye ya da alçağa taşımıştı. Ve Jimmy her zaman kızgın görünüyordu. Onun üçü dışında kimseye gülümsediğini hiç görmemişti. Muhtemelen annesinin rahminden o muhteşem yüzüne kalıcı olarak yapışmış o çatık kaşla çıkmıştı. Bazen gülümsemenin onun için gerçekten acı verici olup olmadığını merak ediyordu.

"Peki kim o?"

"Aslında eski bir arkadaşım. Şehre yeni döndü." Kahvesini yudumladı ve kahve fincanına bakarken, "O bir denizci," dedi.

Dez kendisine fırlatılan peçetelerden kurtuldu. "Hiç utanman yok mu senin?" Jimmy içini çekti.

"Oh, kapa çenenı."

Adamlar ekler pastasından parçalar aldılar. "Peki kim bu Donanma adamı?" Dez Jimmy'nin sorusu karşısında yutkundu. "Uh... Mason Llewellyn."

Ardından gelen sessizlik... biraz acı vericiydi. Sonunda Dez daha fazla dayanamadı. "Ne?"

Vinny kahkahasını güçlükle bastırdı. "Bir Llewellyn'le çıktığına inanmamızı mı bekliyorsun?"

"Bir Llewellyn'le *çıkıyorum*. Okula beraber gittik. Size ondan bahsetmiştim."

"Bir Llewellyn'le aynı okula mı gittin?"

"Şey," diye araya girdi Jimmy, "ben de bir Rockefeller ile aynı okula gittim. Brooklyn Rockefeller'larından."

Dez boş tabağına baktı. Ekler pastasını tamamen mahvetmişlerdi. İçini çekti. Tabii ki ona inanmamışlardı. Dez MacDermot'un bir Llewellyn'le çıkmak şöyle dursun, onu tanıyacağını kim düşünebilirdi ki? Özellikle de Mace kadar lezzetli biriyle?

"Bize ondan bahsetti. Katedral Okulu'na birlikte gitmişler. İlk büyük aşkı oymuş. Saçlarını kontrol edemeyen küçük, sevimli bir çocuk." Üçü de Sal'e bakakaldı. "Ne?"

Dez boş tabağı itti. "Beni gerçekten dinlediğini fark ettiğimde hep şaşırmışımdır."

"Dinliyorum. Sadece gerekmedikçe bir şey söylemem." Omuz silkti. "Gerekli olduğunu hissettim."

Jimmy arkasına yaslandı ve sandalye gürültüyle gıcırdayınca Dez irkildi. Bir adamda bu kadar kas olması çoğu zaman insan dışı görünüyordu. Pek çok sandalye onu kolay kolay taşıyamıyordu. "Bir Llewellyn'le çıkmadan rahatsız olacağımı sanmıyorum."

Dez irkilerek arkadaşına baktı. *Rahat değil miymiş?*

"Sana katılıyorum Jim. Bunu yapman gerektiğinden emin değilim." Dez şimdi gözlerini Vinny'ye çevirmişti.

"İkiniz de aklınızı mı kaçırdınız?"

"Yani, kim bu adam?"

"Ve onu en son ne zaman gördünüz?"

"Biliyor musunuz, bu saçmalığı Bukowski'den beklerdim ama sizden değil."

"Bukowski de bundan rahatsız, ha?"

"Bu konuşma" -Dez parmak eklemlerini Formika masaya vurdu- "sona erdi."

Jimmy ciddiyle, "Dikkatli ol, Dez," dedi.

"Ve ilk gece onunla yatma," diye uyardı Vinny. "Senin nasıl bir sürtük olabileceğini biliyoruz."

Dez Sal'e döndü. "Bu saçmalığa ekleyeceğin bir şey var mı?"

"Evet." Sal gözlerini diktiği tavandan aşağı baktı. "Bu binanın yapısına bakarsak, şuradaki sütunu kaldırırsak bütün bloğu yerle bir edebiliriz."

Dez içini çekti.

Mace, Smitty'nin yanına oturdu ve adama ters ters baktı. "Bana neden burada olduğumuzu tekrar açıklayabilir misin?"

"Çünkü kız kardeşim Macy's'e gelmek istedi. Tüm o güzel Noel vitrinlerini görmek için. Bazı insanlar bu tatili gerçekten seviyor, Mace."

"Neden Macy's'de olduğumuzu anlıyorum. Neden Macy's'in iç çamaşırı reyonunda olduğumuzu anlamıyorum." Bu durumun şu anki durumuna yardımcı olmadığı kesindi. Dez'i satış katındaki tüm farklı külot ve sütyenlerin içinde hayal edip duruyordu. Sertleşmiş bir halde içeri girmesi akşam yemeğini kolay bir etkinlik haline getirmeyecekti.

"Rahat olduğumu mu düşünüyorsun?" Smitty başını salladı. "Kız kardeşimi düşünmektense tırnaklarımın arasına bambu filizleri sürmeyi tercih ederim."

Bu şeylerin hiçbirinde..." diye homurdandı. "Ve pazen bir şeyler alsa iyi olur."

"Evet, doğru." Smitty her zaman küçük kız kardeşinin el değmemiş bir bakire olarak kaldığına inanmak istemişti. Yirmi dokuz yaşında ve çok tatlı olan Mace'in bundan şüphesi vardı.

"Kurt kadınlarının faniladan çok hoşlandıklarını bilmeni isterim." "Benim tanıdığım kurt kadınları değil."

Şaşırان Smitty, gülümseyip omuz silkmiş olan Mace'e döndü. Smitty gerçekten de onun hakkında her şeyi bildiğini sanıyordu, değil mi? Aptal köpek yavrusu.

"Ne diyebilirim ki? Ben bir erkeğim. Onlar üç sağlıklı dişiydi. Filipinler'deydi. Hesabı sen yap."

"Ve tüm bunlardan sonra tek bir kadınla yuva kurabileceğini mi düşünüyorsun? Hem de bir insanla?"

"Elbette yapabilirim." Mace sırttı. "Çünkü o Dez."

"Onunla tanıştım, Mace. Hoş bir kız ama anlamıyorum." "Güzel. Öyle kalsın."

Smitty kıkırdadı. "Dostum, Hoss, çok kötü durumdasın."

"Biliyorum." Ayağa kalktı. "Kardeşine acele etmesini söylesen iyi olur. Birazdan şehir merkezine gitmem gerekiyor. Buna geç kalmayacağım."

Mace iç çamaşırlarına bakmak için uzaklaştı. Dez'le ilişkilerinin "Bana iç çamaşırı alman sorun değil" aşamasına ne zaman geleceklerini merak ediyordu. Yarın olmasını umuyordu. Gerçi o bile bunun biraz zorlama olabileceğini kabul etmek zorundaydı.

Ya da belki akşam yemeği onun değiştiğini kanıtlayabilirdi. O kadar ki onunla bir saniye daha geçirmek yerine elini açık ateşe sokmayı tercih ederdi. Bu kesinlikle işleri kolaylaştırırdı, çünkü o tüm bu konularda çok zor davranmakta ısrar ediyordu. Yine de bu senaryo için de pek umutlu değildi.

Mace onu gördüğünde ağzını sulandıran demi kup sütyenlerin olduğu bir sıranın yanından geçmişti. Güzel, seksi ve çaresiz görünüyordu. Boynu olmayan kısa boylu bir adamla konuşuyordu. Aslında bütün konuşmayı boynu olmayan adam yapıyordu. Dez kapana kısılmış gibiydi. Sanki gerçekten dinliyormuş gibi başını sallıyordu ama gözleri onu kurtarabilecek birini arıyor gibiydi. Sonunda gözleri kilitlendi ve Mace onun yardım çığlıklarını duyar gibi oldu. Yirmi yılı aşkın süredir görmediği bir hareket yaptığında, birlikte geçirdikleri zamanın ne kadarını hatırladığını fark etti.

Dez ellerini güzel kumral saçlarında gezdirdi ve Parmak uçlarını kulaklarının üzerinde gezdirdi, sağdakinin üzerinde durarak nazik ve ince bir çekiştirme yaptı.

Bu onların işaretiydi. Amber Kollerici örgü örmenin eğlenceli dünyasını tartışmak için sizi bir köşeye sıkıştırdığında ya da Dominic Bannon seni köşeye sıkıştırmış, suratını dağıtmakla tehdit ediyordu. Onların gizli işareti "Beni buradan çıkarın!"

Saklamaya çalışmadığı bir gülümsemeyle, gözüne kestirdiği sutyen ve külot takımını kaldırıp işaret etti. Bir kaşını kaldırdı. Hemen anladı. *Eğer sana yardım edersem, bunu giyeceksin...*

Tek parmağıyla alnını kaşdı. Ortadaki parmağıyla. Güldü ve zor durumdaki genç kızını kurtarmaya gitti.

Aileniz için tatil alışverişi yaparken bir de eski kocanızla karşılaşmak yeterince kötü değil miydi? Özellikle de eski kocası Nişanlısı için iç çamaşırı. Sonra yine o şeyi yaptı. Ayrılık sonrası terapistinin, eski sevgiliyle mal paylaşımı ya da evrak işlerini konuşmak için buluştuğunda asla yapmamasını söylediği şeyi.

Ona nasıl olduğunu sordu.

Çünkü Matt ona anlatacaktı. Ona detaylıca anlatırdı. Ve her zaman kötüydü. Adam çok para kazanıyor, seksi, sürtük nişanlısıyla Manhattan'ın en lüks yerinde yaşıyordu. Yine de her şeyden olmasa da bir şeylerden şikayet etmek için her zaman bir neden bulurdu.

Daha şimdiden yirmi dakika boyunca nasıl Şirketindeki herkes ondan nefret ediyordu. Tabii ki ondan nefret ediyorlardı. Matt pislik olmayı bir sanat haline getirmişti. Ama elbette nedeni bu olamazdı. Onu anlamıyorlardı. Zekâsı hepsini kışkandırıyor ya da her iki yılda bir yeni bir araba alabilmesini kışkanıyorlardı. Kesinlikle bir pislik olduğu için değildi.

Dez, evliliğinin büyük bir hata olduğunu anladığından beri milyarıncı kez kendini tekmeledi. Ne düşünüyordu ki?

Ondan gerçekten hoşlanabileceğini mi? Bir aile kurmak için onunla birlikte olmak istediğini mi? Onun İş'te olmasını sorun etmeyeceğini mi? Gece geç saatlere kadar çalıştığı ve fazla mesai yaptığı için çıkan tartışmaları düşünerek ürperdi.

Kız kardeşlerinin yanıldığını kanıtlamaya çalıştığı için başına gelen buydu. Onlara bir erkek bulabileceğini göstermek istedi. Mutlu olabileceğini.

Aptal.

Kendinden başka suçlayacak kimsesi yoktu. Tüm bunlar bir yana, yine de uzaklaşması gerekiyordu. Kendisini bu konuşmalardan kibarca nasıl kurtaracağını hiç bilmiyordu. Özünde, onların bu konuşmalarından dolayı hâlâ biraz suçluluk hissediyordu.

ayrılık. Bu yüzden ona siktirip gitmesini söylemek ve hışımla uzaklaşmak hiçbir zaman bir seçenek gibi görünmedi.

Dez etrafına bakındı. Kız kardeşleri ve onların veletleri için alışveriş yapıyordu ki kendini iç çamaşırı reyonunda dolaşırken buldu ve Mace'i düşündü. İç çamaşırı konusunda çok fazla endişelenmezdi ama özel, koyu kırmızı dantel külotunu ve uyumlu sütyenini giymişti. Buna rağmen Mace'in onu onlarla görmesine izin vermeye hiç niyeti yoktu, yine de bu özel durum için Hanes Her Way'i çıkarmaya kendini ikna edemedi.

Şimdi, ellerindeki tüm harika şeyleri fiyatlandırırken, kendini Mace'e yapabileceği ve onun da kendisine yapabileceği her türlü kirli ve ahlaki açıdan korkunç şeyi düşünürken buldu. Rahibeler haklıydı. Mary Magdalene'den daha iyi değildi.

"Ve şirketin parasını uygunsuz alışverişler için kullandığımı kanıtlamaya çalışmasının tek nedeninin beni kıskanması olduğunu biliyorsun."

Dez aniden birinin gözlerini üzerinde hissettiğinde esnemesini zorlukla bastırdı. Bunun yoğunluğu neredeyse onu boğuyordu. Omurgasını, ensesini yalayıp geçti. Hoş olmayan bir duygu değildi. Tam tersine. Etrafına bakındı ve sonunda Mace'i gördü. Altın rengi gözlerine bir bakış gözleri ve tüm vücudu kasıldı. Neredeyse kıvranacaktı.

Adamın neden iç çamaşırı reyonunda olduğunu bilmiyordu ama ona her zaman minnettar kalacaktı.

Kafasının içinde ona bağırdı. "O güzel kışını buraya getir ve beni kurtar!" Gerçi bu biraz faydasız görünüyordu. Elini hatırladı Böyle bir durumla karşılaşılırsa ne yapabileceklerinin sinyallerini verdiler. "Hey, bir dakikan olduğunda uğrayabilir misin? "den "Beni buradan çıkar!"a kadar uzanıyorlardı.

Dez şu anda doğru olanı kullandığını umuyordu. Bunun yerine daha önce hiç erişilmemiş olan "Sevişmek için dolaba gidiyoruz. Yirmi dakika sonra beni almaya gel."

Mace onun yanına koşmak yerine, vücudunu asla içine sokmaya çalışmayacağı bir külot ve iç çamaşırı takımını tuttu. Adam aklını mı kaçırmıştı? Neden

Ona bunu gösterecek miydi? Sonra kaşlarını ona doğru oynattı.

Tanrım! Erkekler gerçekten iğrençti. Orta parmağıyla alnını ovuşturdu, bu da onu güldürdü.

Ona doğru geldi ama Mace asla öylece yürümezdi. Hayır. Sinsice yaklaştı. Sanki bir avmış gibi. Bu sefer de farklı değildi. Ona doğru ilerlerken, yüzüne baktığını fark etti. Sonra, yaklaştıkça, gözleri onun ağzına kaydı.

Lanet olsun, onu öpmek istiyordu ve bunu yapmaya kararlı görünüyordu.

Kadın yutkundu. Sertçe. Ne yapacağını bilemiyordu. Açıkça görülüyordu ki adam onun şu anki vahim durumundan faydalanıyordu. Ve açıkça, onu istiyordu için.

Tanrım, bunu çok istiyordu.

Tüm bu zaman boyunca, eski sevgilisi konuşmaya devam etti. Ama o dinlemeyi bırakmıştı. Vücudundan dışarı fırlamaya çalışan zavallı kalbinden başka bir şey duyamıyordu.

Aniden Mace oradaydı. Onun önündeydi. Eski sevgilisinin sesi otuz saniye kadar daha devam etti, sonra durdu, çünkü artık onun ilgi odağı değildi. Bundan her zaman nefret etmişti. Bu yüzden boşanmıştı.

Mace'in kolu kızın beline dolandı ve onu kendi bedenine doğru çekti. Başını onunkine doğru eğdi ve ilk kez Mace'in sağlıklı bir saçı olduğunu fark etti. Kaşlarını çattı. Adamın daha dün neredeyse kel olduğuna yemin edebilirdi.

Dudakları onunkilerden birkaç santim uzaktaydı.

"Sakın buna cüret etme, Mace Llewellyn," diye fısıldadı çaresizlik içinde. Hayatı ne zaman kontrolden çıkmaya başlamıştı? Kontrol her zaman ondaydı. Ya da en azından böyle bir yanılsaması vardı. Ama Mace buna bile izin vermezdi. Elinden gelse bile.

"Sadece yardım ediyorum bebeğim," diye fısıldadı. Sonra dudakları onun dudaklarındaydı ve aniden Macy'nin dev mağazası, Noel'den üç gün önce tamamen boşalmıştı ve tüm binada sadece o ve Mace kalmıştı.

En azından öyle hissediyordu. Adamın dudaklarının onunkileri almasının ötesini düşünemiyordu. Dili alt dudağını yaladı ve zayıf iradeli bir kadın gibi Kadındı, ağzı onun hak iddia edebileceği kadar açılmıştı. Dili içeri kaydı ve içgüdüsel olarak kadının dili onunkiyile buluştu. Baharatlı tarçın ve Mace tadı almıştı. İkisinin de tadı harikaydı. Daha önce hiç kimse onu öpmemişti. daha önce böyle. Sanki sahipleniyorlardı.

Kızın kolları adamın boynuna dolandı, adamın boştaki eli kızın saçlarına uzandı. Başının arkasını kavradı ve saldırısı için onu sabit tuttu. Geri çekilmesine izin vermiyordu, sanki bunu bir seçenek olarak bile düşünmüştü. Hiçbir yere gitmiyordu. En azından şu anda. Bir erkeğe bu kadar yakın olmayalı uzun zaman olmuştu. Herhangi bir insan. Ama fiziksel bir tanrıya sahip olmak Mace Llewellyn'in sanki bunu yapmak için yıllardır bekliyormuş gibi onu öpmesi gibi... Bir kız bunu asla aceleye getirmemeliydi. Ve yapmadı. Onu aldı Mace'in ağzını ve dilini keşfederek zaman geçirdi.

Bu gece acımasız olacaktı. Tanrıya şükür yemekten sonra yapacak bir işi vardı yoksa başını her türlü belaya sokabilirdi. Mace sadece bir öpücükle ona neredeyse her şeyi unutturmuştu. Onun dışında her şeyi.

Boğaz temizleme. Birinin boğazını temizlediğini duyup duruyordu. Ağzında en ilahi dil varken kim onun dikkatini çekmeye cüret edebilirdi ki?

Dez'i daha sıkı kavradı ve Dez parmaklarını onun saçlarına doladı. Kahretsin, ama kadın öpüşebiliyordu. Tadı da çok güzeldi. Onu boynu olmayan adamın elinden kurtarmak için yanına gittiğinde, onu öpmek gibi bir niyeti yoktu. Ama yaklaştıkça kendini o dudaklara bakarken buldu. O mükemmel biçimli, dolgun dudaklara. Birden boynuzsuz adamla ilgili her şeyi unuttu ve sadece Dez'i düşünmeye başladı. Tatlı, sevimli, lanet olası kafa karıştırıcı Dez.

Yine o boğaz temizleme sesi. Bu onun sinirlerini bozmaya başlamıştı. Üzüntüyle ondan uzaklaştı ve güzel yüzüne baktı. Ona duyduğu şehvetin kokusunu alabiliyordu. Dez'in de en az kendisi kadar ıslak olduğuna bahse girerdi. Belki de ciddi bir sevişmeden sonra Ritz'e gidip akşam yemeği yiyebilirlerdi? Olmazdı. Dez bunun için fazla iyi bir kızdı.

Lanet olsun.

"Affedersiniz?"

Mace kendisiyle konuşan garip sese ters ters baktı. Dez'den gözlerini ayırmadan, "Kim o?" diye sordu.

"Eski sevgilim... Matt... şey... biri..."

Mace mutlak bir zevkle gülümsedi. Adamın adını unutmuştu. Bir zamanlar ona ait olan ismi. *İyi iş, Llewellyn.*

Mace alçak sesle hırlayarak sadece başını çevirip Dez'in eski sevgilisine baktı. Adam fiziksel olarak bembeyaz kesildi ve muhtemelen birkaç adım geri gittiğini bile fark etmedi. Mace o anda gerçekten de yer değiştirmek istedi. Adamın boğazını parçalamak

ve cansız bedenini düğün öncesi hediyesi olarak Dez'e geri getirecek. Gerçi Macy's'in tam ortasında... Bu biraz bayağı olabilir. Onun için bile.

"Git. Uzaklaş."

Mace'in yüzündeki ifade her neyse, kendini tekrar etmesine gerek yoktu. Boyunsuz tökezleyerek birkaç adım daha geriledi, döndü ve omzunun üzerinden "Görüşürüz Dez" diyerek hızla uzaklaştı. Mace onu artık göremeyene kadar izledi, sonra tekrar Dez'e döndü. Hâlâ onun tüm dikkati üzerindeydi. Güzel.

Elini yanağına götürdü ve başparmağıyla ağzının çizgisini takip etti. "Bu hayal ettiğimden bile daha iyiydi. On binlercesi gibi kat kat daha iyi."

Dez yutkundu. "Bildiğim iyi oldu."

Birbirlerine baktılar ve Mace onun soyunma odalarından birinde hızlı bir sevişmeye razı olup olmayacağını merak etti. Sadece biraz rahatlamak için. Hayır. Kadın

bunun için fazla iyiydi. *Lanet olsun.*

"Mace Llewellyn! Ne halt ediyorsun sen? Bırak şu küçük kızı gitsin."

Mace, Sissy Mae'yi görmezden geldi ama Dez görünüşe göre yalnız olmadıklarını hatırlamıştı. Aslında büyük bir mağazanın ortasında, iç çamaşırı reyonunda öpüşüyorlardı. Elleri aniden Mace'in saçlarını kavrayışını bıraktı ve ondan uzaklaşırken göğsünü itmeye başladı.

Adam homurdandı. Gerçekten de Smitty kız kardeşine ne kadar bağlı olabilirdi ki? Mace onu öldürse gerçekten fark eder miydi?

Lanet olası aklını mı kaçırmıştı? Ne halt ediyordu? Neden onu yere sermemişti? Taşaklarına tekme atmadı? Saçını ateşe vermedi? Herhangi bir şey! O küstah piçi geri öpmekten başka.

Kız kardeşleri haklıydı. Hiç mantığı yoktu.

"İyi misin hayatım?" Dez, Smitty'nin kız kardeşi olması gereken kadının yüzüne baktı. Tıpkı ona benziyordu, sadece daha küçük, kız versiyonu.

Dez, Mace'den bir adım daha uzaklaşırken derin bir nefes aldı. "Evet, evet. Evet, iyiyim. Elbette, ben iyiyim."

Kadın onun bileğini kurbana benzer bir şekilde kavradı. "Peki, neden sen ve ben küçük kızın odasına uğramıyoruz. Kendini toparlaman için sana biraz zaman veririm."

Mace aniden gözlerini Dez'in yüzünden ayırarak onu kurtaran kişiye dik dik baktı. "Bana iyi görünüyor."

"Çünkü sen bir çocuksun ve daha iyisini bilemezsin." Dez'i arkasından çekerek uzaklaştı.

Tanrım! Ne güçlü bir kadın. Bir öküz kadar güçlü.

İki kadın bir tuvalet bulana kadar etrafta dolaştı, Kadın kendini uzun bir telaşla "Sissy Mae Smith" olarak tanıttı. Smitty'nin küçük kız kardeşi. Herkes bana Sissy der. Ya da Sissy Mae. Bazıları bana Mae der. Ama ben bundan hoşlanmıyorum. O yüzden bana Sissy diyebilirsin. Ya da Sissy Mae," derken Dez'i de kendisiyle birlikte banyoya sürükledi.

Neyse ki boştu, Dez banyo lavabolarından birinin köşesini kavradı ve birkaç derin, sakinleştirici nefes aldı.

"Şu Mace'in bir bildiği var, değil mi?"

"Öyle de denebilir." Dez yüzüne biraz soğuk su çarptı. Bir kağıt havluyla kurulanırken, "Biliyorsun, iş arkadaşlarının kanına bulanmış adamlarla karşı karşıya geldim. Taş gibi soğuk kontratlarla karşı karşıya geldim. Kaybedecek bir şeyleri olmadığını düşünen katiller. Sahibini sindirmeyi yeni bitirmiş on altı metrelik bir pitonla bile burun buruna geldim ve beni lezzetli bir tatlı olarak istediğini söyleyebilirdim. Yine de bunların hiçbiri beni Mace Llewellyn kadar korkutmadı."

Sissy dudaklarına bir tutam parlaticı sürerken kıkırdadı. "Evet, biliyorum. Bu bizim Mace'imiz."

Dez döndü ve poposunu lavaboya yasladı, kollarını önünde kavuşturdu. Konuşmak için ağzını açtı ama söyleyecek hiçbir şeyi olmadığını fark etti. Ya da belki söyleyecek çok fazla şeyi vardı.

Sissy makyajını tazelemeye devam etti ama Dez kadının onu izlediğini hissedebiliyordu. Bundan nefret ediyordu. Eğer söyleyecek bir şey varsa, o zaman söylesin.

"Ne?" Kadın onu iç çamaşırı reyonunda öpüşürken yakalamıştı; bir yabancıyla yapılan normal nezaketler artık geçerli görünmüyordu. "Neden bana bakıp duruyorsun?"

"Size bir soru sorabilir miyim?" Sissy'nin aksanı pekmez gibi akıyordu. Ve Smitty ne kadar yavaş konuşuyorsa o kadar hızlı konuşuyordu. Eğer ikisi birbirine bu kadar benzemeseydi, Dez aynı evde büyüdüklerini asla tahmin edemezdi.

"Neden olmasın?"

Sissy makyaj malzemelerini küçük deri çantasına koydu ve Dez'e döndü. "Sen ve Mace-"

"Whoa, Gidget. Ben ve Mace diye bir şey yok."

"Benim adım Sissy Mae. Ya da Sissy. Ya da-"

"Söylemeye çalıştığım şey şu: Mace dönemi var. Ve Dez dönemi. İkisini birleştirmek mümkün değil. Biz iki ayrı cümleyiz."

"Kaba olmak istemem ama şu anda 'asla' diye bağılıyor olabilirsin, ama dışarıda 'Tanrım, evet!' diye bağılıyordun. Bu yüzden oğluma zarar vermeyeceğinden emin olmak istiyorum."

Dez yüzünü ona döndü. "Ben mi? Mace'e zarar vermek mi? Nesin sen, kafan mı güzel?" "Pardon?"

"Bak, Sally Mae-" "Adım Sissy Mae."

"Her neyse. Tek söylediğim, Mace'e zarar veremem. Kimsenin de verebileceğini sanmıyorum."

"İşte burada yanılıyorsun. Sen onun tek zayıf noktasısın. Belki de tek zayıf noktası."

Dez, Sissy Mae'ye baktı. Ağzı açıldı. Kadın tutkal kokluyor olmalıydı. Mace'in herhangi bir zayıflığı olduğunu sanmıyordu ama varsa bile bu kadın onlardan biri olamazdı.

"Tatlım, sana ne saçmalıklar anlattı bilmiyorum ama sanırım Mace'in şu anda benimle tek ilgilendiği şey beni daha önce becermemiş olması."

"Biraz açık sözlü ve kaba olduğum için kusura bakma hayatım ama bu büyük bir saçmalık."

Dez şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Böylece Sissy Mae çekici, yumuşak dilli bir Güneyli'den traktör tekerlekli bir orospuya dönüştü. "Bak, Sissy-"

Sissy onun sözünü kesti. "Bu çocuk onu tanıdığımdan beri senin kışınla ilgili hikayelerle beni deli ediyor. Ve ben onu on yıldan fazladır tanıyorum. Yıllardır. Şunu söyleyeyim, alınma ama seni dinlemekten bıktım. İnan bana, Mace sadece seni becermek isteseydi, şimdiye kadar ayak bileklerini kulaklarına dolamış olurdun. O bundan daha fazlasını arıyor. O yüzden yolculuğa hazır ol, sevgilim."

Bu sözlerle Sissy banyodan çıktı, ancak on saniye sonra eski Güneyli cazibesine geri dönmüş bir şekilde içeri süzüldü. "Hadi gel hayatım. Çocuklar bekliyor."

Sissy Mae büyüleyici bir gülümseme takındı ve Dez yine o ihtiyacı hissetti. Tüm çıkışların nerede olduğunu öğrenme ihtiyacı.

"Kız kardeşin orada tam olarak ne yapıyor?" "Dez'e canını kurtarmak için kaçması gerektiğini mi söylüyor?"

Mace'in hiç havası yoktu. Saatini kontrol etti. Şimdi yola çıkarlarsa restorana biraz erken varacaklardı ama Dez'i bu ikisinden uzaklaştırması gerekiyordu. Kendi kendine Smith'lerin gerçekten aile olduklarını itiraf etti. Çünkü sadece aile onu bu kadar utandırabilir ve endişelendirebilirdi.

Sissy Mae Dez'i onlara doğru sürükledi. "Mace Llewellyn. Bu küçük tatlı kıza karşı nazik ol. Onu çok seviyorum!" Dez Sissy'den uzaklaştı ve kendini Mace'in yanına bıraktı.

Eğildi ve kulağına doğru sordu, "İyi misin?"

"Beni köylü arkadaşlarından uzak tut yeter," diye mırıldandı. Mace onun başının üstünü öptü ve tekrar kardeşlerine odaklandı.

"Bale mi? Baleden ne halt edeceğim ben?" diye havladı Smitty.

"Seni ben davet etmedim, Bobby Ray Smith. Bu sadece ben ve kızlar için. O yüzden defol git." Bununla birlikte, Sissy Mae Smith yürüdü ya da bakış açınıza bağlı olarak yürüdü, omzunun üzerinden, "Hoşçakal, Dez. Seninle tanışmak güzeldi."

"Uh... sen de, Sissy Mae."

Smitty'nin büyük omuzları yenilgiyle çöktü. "Artık yapacak hiçbir şeyim yok."

Dez rahatlamış bir ifadeyle Smitty'nin koluna sarıldı. "Bizimle gelebilirsiniz. Yemeğe."

Hayır, gelmedi. "Hayır, gelemeyiz."

Dez ona ters ters baktı. "Evet.

Gelebilir." Mace de ona ters ters

baktı. "Hayır. Yapamaz."

"Bunda büyütülecek ne var anlamıyorum. Cipim var, hepimizi oraya götürebilirim."

"Smitty'nin bir

randevusu var."

"Hayır, yok."

Mace, Smitty'ye doğru tehditkâr bir adım attı ama Dez aralarına girdi. "İki seçeneğin var, Llewellyn. Ya Smitty bizimle gelir ya da sen yalnız gidersin."

Smitty omuz silkti ve Mace'in aniden nefret ettiği o yavaş ses tonuyla, "Şimdi, hepiniz. Kimseyi dışarıda bırakmak istemiyorum."

Mace, Smitty'ye bir bakış fırlattı. "Senden nefret ediyorum."

"Geri çekil, Mace." Dez döndü ve Smitty'nin kolunu ovuşturdu. "Bizimle geliyorsun, Smitty."

"Madem ısrar ediyorsun." Mace'e gülümsedi ve Mace'in tüm vücudu Smitty'yi can havliyle dövme isteğiyle gerildi. "Nereye gitmeyi planlıyorsunuz?"
"Van Holtz Steakhouse."

Smitty gülmeye başladı ve duracak gibi görünmüyordu. Evet. Bunun sonunu asla duyamayacaktı. Mace Llewellyn sadece ve sadece tek bir sebepten dolayı sürünün bölgesine gitmek istiyordu.

Dez iki adamdan uzaklaştı. "Bu yerle ilgili bilmediğim bir sorun mu var? Yani, yemeklerin içine işiyorlar mı?"

"Hayır. Hayır." Smitty boğazını temizledi. "Çok ama çok *iyi* bir müessese. Ve eğer bifteğinizi kanlı seviyorsanız, oraya bayılacaksınız. Sanki o sabah avlamışlar gibi."

"Tamam." Gerçi Dez cidden temkinli görünüyordu. "Birkaç hediye çeki daha alayım, sonra gideriz."

Mace onun kasaya doğru ilerleyişini izledi. Görüş alanından çıktıktan sonra Smitty'yi boynundan yakaladı, bir kükremeye adamın tüm vücudunu yerden kaldırdı ve sonra tek dizinin üzerine çökerek Smitty'yi yere çarptı. Etrafta dolaşan insan kalabalığı sanki yanıyormuş gibi iki adamdan hızla uzaklaştı. Kimse aralarına girecek kadar cesur değildi.

Mace, Smitty'nin boğazını bıraktı ve ayağa kalktı. Mace kendini zorlukla kontrol ederek, "Açıklığa kavuşturalım," diye alay etti.

Smitty nefesini geri almaya çalışırken ona bir başparmak işareti yaptı. "Temiziz," diye hırıltılı bir ses çıkardı. Sonra Mace, Dez'in peşinden gitti.

Dördüncü Bölüm

Nefes almaya devam etmesi gerektiğini kendine sürekli hatırlatmak zorunda kalmasını ilginç buluyordu. Ama Dez yapmak zorundaydı. Sürekli unutuyordu. Ne zaman yemeğinden başını kaldırsa ve Mace'in ona baktığını görse, nefes almayı unutuyordu.

Onda bir kusur bulmaya çalışıp duruyordu. Onunla ilgili yanlış bir şey yüz hatlarını, saçlarını ya da dişlerini. Onu daha az tanrısal ve daha çok insan yapacak herhangi bir şey.

Yine de onunla ilgili her şeyi mükemmel buluyordu. Seks konusuna her değindiklerinde inanılmaz derecede alçalan sesinden, loş restoranda parlayan altın gözlerine ve

Daha iyi günler görmüş, siyah, uzun kollu tişörtünün altında kasları gerilmişti.

Porto Rikolu kışını onun yatağından uzak tutmaya gerçekten niyetliyse, adamlarla asla yemeğe çıkmamalıydı. Çünkü adam hâlâ ona nasıl ulaşacağını biliyordu. Hâlâ onu nasıl gülümseteceğini ve nefes nefese bırakacağını biliyordu. Onu nasıl ateşlendireceğini hâlâ biliyordu.

Ve adamın sikini ağzında o kadar çok istiyordu ki ağlamaya başlayabileceğini düşündü.

Bir kadını bir restoran masasına atıp onu anlamsızca becermek gerçekten yanlış mı? Muhtemelen.

Mace içini çekti ve güzel Dedektif Birinci Sınıf Desiree MacDermot'a bakmaya devam etti. Onu her zaman gülümseten Dez. Onu her zaman sertleştiren. Onu her zaman çıldırtan.

Hâlâ da delirtiyor. O gri gözler, o muhteşem göğüsler ve o ses. O lanet ses onu hala terletiyordu.

Onu o kadar dikkat dağıtıcı bulmuştu ki, son üç saatini kurtlarla birlikte geçirdiği gerçeğini tamamen göz ardı etmişti. Van Holtz Sürüsü'nün sahibi olduğu ve işlettiği Van Holtz restoran zinciri, Mace'in tattığı en iyi pirzolaya sahipti. Geriye dönüp baktığında, Smitty'nin de onlara katılmış olmasından memnundu. Smitty aslında kurtları kendisinden uzak tutmayı başarmıştı. Onlar

Tüm Van Holtz restoranlarının tarafsız bölge olması gerekmesine rağmen Mace'in onların alanında olmasından hoşlanmadığı açıktı. Mace bunun sadece diğer sürüler için geçerli olduğunu ve Pride için geçerli olmadığını tahmin ediyordu.

Bu sinir bozucu ve güzel kadın için nelere katlanabileceğini görmek onu şaşırtmıştı.

"Tam olarak anlayamadığım şey, Dez, kocanın taşındığını nasıl fark etmediğin."

"*Eski kocam.* Ve o zamanlar başımda çok şey vardı. Bu benim ilk büyük davamdı. Çok şey buna bağlıydı. Sadece gittiğini fark etmem biraz zaman aldı."

"Ne kadar zaman?"

Kahve fincanını ellerinin arasında tuttu ve ona baktı. "Üç hafta."

Mace öne doğru eğildi ve kızın gözlerinin içine bakana kadar bekledi. "Üç hafta sonra mı fark ettiniz yoksa o mu size üç hafta sonra *söyledi*?"

Kadın cevap vermeyip kahve fincanına bakmaya devam edince Mace kendini tutamadı. Güldü. Yüksek sesle.

Restorandaki tüm dikkatler onlara çevrilince etrafına bakındı.

"Tanrım, biraz sessiz olur musun? Bununla pek gurur duymuyorum."

"Bana sıkıcı ve bencil biri gibi geldi ve o pisliğin gittiğine sevinmelisin. Ben memnunum, biliyorum."

Sırıttı ve yanaklarına bir kızarıklık yayıldı. Sert bir şehir polisinin kızarmasına neden olabilmesi hoşuna gitmişti.

Başını kaldırıp baktı, belli ki konuyu değiştirmeye hazırdı. "O cahil nereye gitti?"

"Bilmiyorum. Sürekli ortadan kayboluyor, değil mi?" *İşte bu yüzden aileden biri.*

"Kadınlar tuvaletini kontrol etsek iyi olur."

Mace sırıttı. "Muhtemelen. Smitty'nin kadınlarla arası hep iyi olmuştur."

"Oh, ve eminim kadınlarla gerçek bir mücadelen vardır, Mace. Bahse girerim seni görmezden geliyorlar ve sana yokmuşsun gibi davranıyorlar."

Ona sırıttı. "Bunu sadece bir tanesi yapıyor."

Kahvesini bıraktı ve ellerini saçlarında gezdirdi. Gece ilerledikçe bunu daha çok yapmaya başlamıştı. "Senin var olduğunu biliyorum, Mace.

Güven bana. *Biliyorum.* Ama unutuyorsun, ben ordudaydım. Tam olarak ne olduğunu biliyorum

Siz pislikler neler yapıyorsunuz. Körlemesine dalmadığım için özür dilerim. o havuz."

"Yani, sadece istediğimi düşünüyorsun-"

"Beceremediğin tek kızı becermek için mi? Evet. Ben de öyle düşünüyorum." "O zaman beni pek düşünmüyorsun."

"Ben öyle bir şey demedim. Ama sen bir erkeksin, Mace. Bir Llewellyn, doğru. Ama yine de bir erkeksin."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Testosteronun beyinde hasara yol açtığını okumuştum."

Kurt diş koku Smitty masaya tekrar otururken Mace bir kahkaha attı.

"Ne kaçırdım?"

"Dez bana tüm erkeklerin nasıl zihinsel özürlü olduğunu anlatıyordu."

"Ben öyle bir şey demedim," diye düzeltti küçümseyici bir gülümsemeyle.

"Ben sadece hepinizin"-elleriyle tırnak işareti yaptı-"özel ihtiyaçları' olduğunu söyledim. Gerçek şu ki, siz gerçekten bacaklarınızın arasındaki o şeyin ötesini düşünemiyorsunuz."

"Lanet olsun, kızım." Smitty cazibesine hemen kapılmayan kadınlara alışık değildi. "Bu çok sert oldu, sevgilim. Bizi herhangi biriyle aynı kefeye koyman."

"Gerçekten mi?" Dez kahvesini geri aldı.

"Evet. Gerçekten. Mace iyi bir adam. En iyilerden biri. Ben de çok ama çok katmanlı, şefkatli ve hassas bir erkeğim. Bu sert, erkeksi dış görünüşümün sizi kandırmasına izin vermeyin. Benim hakkımda asla anlayamayacağın çok şey var."

Dez bir ağız dolusu kahveyi yuttu. "Boynunda bir morluk var."

Garson aralarına birer parça kek koyarken Dez iki adama sırtıttı. Her biri için çatal hazırladı. Smitty'ye gülümsedi. Dez'e baktı. Ve Mace'e neredeyse tükürdü. Adamım, bu restorandaki personel ondan hiç hoşlanmıyordu.

Smitty ona göz kırptı. "Haklısın, biliyorsun. Hepimiz pisliğiz."

Mace başını salladı. "Yardımanın için teşekkürler dostum."

"Ne diyebilirim ki? Yalanımı yakaladı."

"Hiçbir şeyi kabul etmiyorsun. Her şeyi inkâr et. Kanıt istiyorsun. Eğitim kampında hiçbir şey öğrenmedin mi?"

Dez, Smitty'yi severdi. Onu çok severdi. Ama adam kesinlikle Mace değildi. Görünüşü daha karanlıktı. Bir iki santim daha kısaydı. O kadar geniş değildi. Onun yanında kendini şaşırtıcı derecede rahat hissediyordu. Ancak Mace... aslında onun yanında kendini rahat hissetmiyordu. Onu düşünmek bile vücudunu karıncalandırıyordu. Onunla ilgili bir şeyler fark edip duruyordu. Küçük şeyler.

Boynundaki yara izini bilinçsizce kaşınması ya da sarı-kahverengi saçlarını gözlerinden uzaklaştırması gibi. Gözleri kısıldı.

Daha dün kel değil miydi? Hayır. Bu mümkün değildi.

"Beni suçlama dostum, çünkü hepimizin beyninin hasarlı olduğunu biliyor."

Dez bitter çikolatayla süslenmiş çikolatalı pastaya baktı ve nasıl olup da böyle aptallara bulaştığını düşündü.

Mace, Dez'in işaret parmağıyla tabağı süsleyen bitter çikolata sosundan bir miktar alıp götürmesini izledi.

Çikolata kaplı parmağını ağzına soktu ve emerek temizledi.

Mace hırladı. Elinde değildi. Eğer bu alıştırma amaçlı bir hareket olsaydı, farkına bile varmazdı. Ama Dez bunu açıkça bitter çikolatayı sevdiği ve biraz da yapışkan olduğu için yapmıştı.

Aynı anda hem kaşlarını çattı hem de gülümsedi. "Sen... bana hırladın mı?"

"Özür dilerim. Elimde değildi."

"Özür dilemene gerek yok. Daha önce hiç bir erkek bana hırlamamıştı."

"Sadece dinlemiyordun," dedi hem Mace hem de Smitty aynı anda.

zaman.

Dez, Mace'le birlikte çatallarını alırken başını salladı. "Siz ikiniz tam bir mankafasınız."

Smitty bir süre Dez'i izledi, sonra öne doğru eğildi. "Sana bir soru sormamın sakıncası var mı hayatım?"

"Sadece bana *sevgilim* demeyi kesersen."

"Benim geldiğim yerde bu bir sevgi sözcüğüdür."

"Gerçekten mi? Benim geldiğim yerde de *orospu çocuğu* bir sevgi sözcüğüdür. Sana öyle demeye başlamamı ister misin?"

Mace neredeyse pastasını tükürecek ama artık Smitty'nin kızgın olduğunu biliyordu. "Pekâlâ o zaman, Dez. Sana bir soru sorabilir miyim?"

"Sorabilirsin," dedi mutlu bir şekilde kekinden bir ısırık alırken.

"Hiç harika seks yapmadın, değil mi?"

Kekini yutarken neredeyse boğulacaktı, "Bu bir soru değil, Smith."

Merhaba Bronx aksanı. Tekrar hoş geldin!

"Oh, özür dilerim." Uh-oh. Smitty alaycı davranıyor, hiç iyi değil. "İstersen bunu bir soru şeklinde ifade edebilirim. Hiç harika seks yaptınız mı?"

Dez sandalyesinde arkasına yaslandı, kollarını önünde kavuşturdu. Gri-yeşil bakışlarını Mace'e yöneltti. "Bana yardım etmeyeceksin, değil mi?"

"Sana yardım edebilirim ama kastettiğinin bu olduğunu sanmıyorum."

"Hâlâ bekliyorum," diye itti Smitty. Mace arkadaşının neyin peşinde olduğunu bilmiyordu ama öğrenmek ve Dez'in ona yumruk atıp atmayacağını görmek için sabırsızlanıyordu. Eskiden tanıdığı kızın kötü bir sağ kroşesi vardı; bu kadının cephaneliğinde neler olduğunu ancak hayal edebilirdi.

"Şey... Ben... uh..."

"Ne?"

"Hey! Düşünüyorum!"

"Eğer düşünmek zorundaysan, sevgilim, harika bir seks yapmamışsın demektir." "Bu konuşmanın amacı tam olarak nedir?"

"Sadece bir gerçeğe işaret ediyorum." Bununla birlikte Smitty ayağa kalktı ve tekrar gözden kayboldu.

Şimdi homurdanma sırası Dez'e gelmiş gibiydi. "Tamam, şimdi ondan nefret etmeye başlıyorum."

Mace sırttı. Bu konuda çok iyiydi.

Dez'in yüzü yanıyordu. Muhtemelen üzerinde bir yumurta kızartabilirdi. Bu akşam nasıl bu kadar çabuk bu kadar kötü gitmişti? Kontrolünü kaybetmişti. *Yine kaybetmişti!* O asla kontrolünü kaybetmezdi. Dez MacDermot ister sorgulama, ister suçlu yürüyüşü ya da taktiksel bir manevra sırasında olsun, kontrolünü asla kaybetmezdi. Ama Mace ona bakarken ve taşralı hödük arkadaşı onun sözlerini çarpıtırken, bungee kordonu olmadan bir binadan sarkıyormuş gibi hissediyordu.

Çoktan eski gergin alışkanlığına geri dönmüştü.

Ellerini saçlarında gezdiriyor, biriyle alay etmediği bir cümlede *ain't* kelimesini kullanıyor ve o lanet aksanını geri kazanıyordu. Belki de Missy Llewellyn haklıydı. Ne olursa olsun hep o Bronx kızı olacaktı.

O yaptı.

"Dez. Bana bak."

"Hayır." Kesinlikle, kesin olarak, önce kendini öldür hayır.

"Desiree. Bana bak."

Ellerini sıkı yumruklar halinde kenetleyen Dez başını kaldırdı ve donakaldı, o altın bakışlara hapsoldü. Sanki adam bileklerine pranga takmış ve üzerine oturmuş gibi orada sıkışıp kalmıştı. Dez'in birbirlerine ne kadar süre baktıklarına dair hiçbir fikri yoktu. Mace'in vücudunda gezindiğini hissetti. Her yerine dokunuyordu. Kendini evindeymiş gibi hissediyordu. Başını çeviremiyordu ve çevirmek de istemiyordu.

Mace ona hiçbir şey söylemedi. Gerçekten söylemesine gerek yoktu. O güzel gözleri her şeyi anlatıyordu. Onu istiyordu. Onu elde etmek için gereken her şeyi yapacaktı. Ve eğer ona izin verirse, ona harika seksten daha fazlasını verecekti. Ona bir daha asla yürüyemeyeceği bir seks yaşatacaktı. Ruhunu kaybedeceği türden.

Sonunda Mace hesabı işaret etti ama gözleri onun yüzünden hiç ayrılmadı. "Benimle eve gel, Dez."

İç çekerek, "Tamam." Dez gözlerini kırptırdı. *Lanet olsun! Aptal alarmı! Aklını mı kaçırdın sen?* "Uh...Yani..." Dez kendini toparlamak için bacağına çimdikledi. "Yapamam."

"Neden?"

"Çünkü ben tek gecelik ilişkiler yaşamam."

"Tek gecelik bir ilişki istemiyorum. Bizi istiyorum-"

"Ben de ilişki yaşamıyorum," diye aniden patladı ve adamın sözünü tamamen kesti.

Sakince, "Neden?"

"Çünkü ben bir polisim. Her zaman öyleydim. Her zaman da öyle olacağım." "Bunun bizi neden etkilediğinden pek emin değilim."

"Etkiliyor." Bunu çoktan yaşamıştı. Zor yoldan öğrenmişti. Bir daha asla. "Aslında gitmem gereken bir yer var." *Tanrıya şükür.*

"Gece on bir on beşte mi?"

"Burası hiç uyumayan bir şehir."

Hesap geldi ve bu fırsatı kaçırmaması gerektiğini düşündü. "Bahşış için yardım etmek isterim." Masanın üzerine iki yirmilik attı.

"Yemek için çok teşekkürler, Mace." Ayağa kalktı ve masanın onun tarafına doğru yürüdü. Eğildi ve onun tüylü başının tepesini öptü. "Gerçekten güzel vakit geçirdim."

"Güzel vakit geçirmeye devam edebilirsin."

Acımasız piç. On dört yaşındayken yaptığı gibi saçlarını karıştırdı. "Ben gidiyorum buradan." Mace elini tuttuğunda henüz bir adım bile atmamıştı. Sıcak ve kuru parmakları onunkilerle birleşti. Adam tek bir hareketle kızın tüm vücudunu yok etti. Ve işte o zaman artık on dört yaşında olmadıklarını fark etti. Artık sadece arkadaş değillerdi. Dez birden onları çıplak, terli ve yarın yokmuş gibi sevişirken gördü. Mace'i tanıyordu. onu da gördü. O altın gözler ona haykırıyordu ve o da kendi gözlerinin ona haykırdığını biliyordu.

Hayır. Gitmesi gerekiyordu. *Şimdi.*

Titrek bir nefes aldı. "Mace, gitmem gerek." Oh kahretsin. Fısıldamayı kesmesi gerekiyordu.

"Yapma. Kal, Dez. Benimle kal." Ve onun restoranda biraz daha kahve içip bir dilim daha kek yemeyi kastetmediğini biliyordu. Onun yatağında demek istemişti. Onun içindeyken. Ve ona çılgılık attıracaktı. Tekrar ve tekrar.

"Yapamam." Elini çekti. Adam elini bıraktı ama iri parmaklarını avucunda gezdirmeden önce değil. Böyle basit bir hareketin onu ayak parmaklarına kadar sarsabileceğini kim bilebilirdi? Ve onu sarstı da.

Yüce Tanrım. Bu çocuk ne kadar da büyümüştü.

Dez o altın gözlere baktı. Onunla birkaç dakika daha geçirirse kendini çok adi bir şey yaparken bulacağını biliyordu. Arabanın altında sürünmek gibi. Mace Llewellyn'e sakso çekiyordu. Başını salladı ve ondan uzaklaştı. Bu iş kontrolden çıkmaya devam ediyordu. "Gitmem gerek, Mace."

Gülümsedi. "Tamam." Bu sakın yanıt karşısında bir kaşını kaldırdı ama boş vermeye karar verdi. Özellikle de adamın onu yüzüstü restoran masasına çarpıp unutulana kadar siktiğini çok net bir şekilde gördüğünde. Evet, o anda misafirliğini fazla uzattığını fark etti.

"İyi Noeller, Mace."

Sonra neredeyse koşarak kapıdan çıktı ve birkaç blok ötedeki kulübe gitti.

Mace'in rahatça ayakta durmayı ve kendini utandırmamayı umabilmesi için beş dakika beklemesi gerekti.

Bu kadın... bu kadın onun istediği *her şeydi*. Bunu yıllar öncesinden biliyordu. Bu gece sadece onun için bunu doğruladı. Öpücük ve o basit dokunuş neredeyse botlarını uçurmuştu. Ve o da bunu hissetti. O da

yüzünde görebiliyordu. Kokusunu alabiliyordu. Arzusu dalga dalga yayılıyor ve onu neredeyse odadan dışarı atıyordu.

Hayır, Dez MacDermot'un kaçmasına izin vermeyecekti. Atalarının yetiştirdiği zebra gibi o da onu alt edecekti.

Mace kredi kartı makbuzunu imzalarken Smitty nihayet masaya döndü. Arkadaşına gülümsedi. "Eee? Nereye gittin?"

"Şey, hiçbir şeye. O kız çok sinirli. Bunun için burada kalacak değildim."

"Onu itiyordun."

"Eğer ikinizin korkaklığı bırakıp işe koyulmanızı bekleseydim, torunlarım sürüyü yönetiyor olurdu."

"Yardıma ihtiyacım yok, Smitty. Her şey kontrolüm altında."

"Gerçekten mi? O zaman neden burada yalnızsın?"

Mace ayağa kalktı. "Her şey zamanlamayla ilgili, Smitty."

"Evet, tabii. Elbette. Umarım zamanlama bu gece seni sıcak tutar, dostum."

İki adam restorandan dışarı çıktı. "Anlamıyorsun Dez."

Onu zorlayamazsın. Onun ince, zarif bir teşvike ihtiyacı var."

"Unutuyorsun. O kadının bir bifeği kaldırışını izledim. Kurnaz değil." "Bu doğru. İzninizle."

Mace üç adamın yanından geçti. "Ama sonra"

Yine de ben de o kadar kurnaz değilim." "Mason"

Llewellyn?"

Mace durdu ve döndü. Daha arkasını dönmeden ne bulacağını biliyordu. Eğer kokularını almamış olsaydı, Smitty'nin hırıltısı onu ele verirdi. Mace'e yeterince tahammül ediyordu ama hepsi bu kadardı.

Onlardan üç tane vardı. Büyük. On yaş daha genç. Ham.

Kapüşonlular. Bugünlerde pek fazla aslan kabadayıya rastlanmıyor.

"Evet?"

"Vay canına. Gerçekten sensin. Bu adamlara öyle olduğunu söyledim."

Mace, Smitty arkasında volta atarken adamı dikkatle izledi. Kurt dostu bu durumdan hiç hoşlanmamıştı. Elbette kendisi de bundan pek hoşlanmamıştı.

"Biliyor musunuz, siz ve Pride'ınız bu şehirde gerçekten iyi tanınıyorsunuz. Sizinle tanışmak benim için büyük bir onur." Elini uzattı. "Patrick Doogan. Bunlar benim kardeşlerim." Mace adamın elini kendi eliyle kavradı. Soğuk, altın rengi gözler Mace'i süzdü. Gücünü tartışıyordu. Gücünü.

"Ee, Doogan. Senin için ne yapabilirim?"

Kardeşlerine baktı. "Akıllı, değil mi? Sana akıllı olacağını söylemiştim. Sadece merhaba demek için onu sokakta durdurmayacağımızı biliyor."

"Beni sokakta tesadüfen bulmadığınızı da biliyorum. O yüzden bu saçmalığı kesebilir miyiz?"

Doogan sırttı. Gerçek bir avcıydı bu. Mamut vücudunda yumuşak bir kemik bile yoktu. "Sizinle bir ara kız kardeşleriniz hakkında konuşmak istiyorum." Adamın New York sokak aksanı Mace'in kulaklarına acı verici bir şekilde saldırdı. Dez'inki onu güldürüyor ve tahrik ediyordu, özellikle de Dez bunu saklamaya çalıştığında. Doogan'inki öyle değildi. Mace pençesiyle adamın ses tellerini kesmek istedi. "Bakalım Llewellyn Pride ile ilgili bazı... uh... olası iş anlaşmalarını görüşebilecek miyiz?"

Mace omuz silkti. "Elbette. Bu harika olur. Ve sahip olabileceğim ve becerebileceğim kız kardeşlerin var. Değil mi?"

Doogan'ın gözleri kısılrken, Smitty usulca onun yanında kıkırdadı.

"Kız kardeşlerimi bunun için istiyorsun, değil mi? Seninle çiftleşmek için mi? Seninle üremek için mi? Ayaklarını ovma için mi?"

"Ben sikilmekten hoşlanmam, Llewellyn."

"O zaman eğilip kayganlaştırıcıyı bana vermemelisin."

Mace ne kadar kızgın hissettiğine inanamıyordu ama kız kardeşlerinden yüksek fiyatlı bir teminatmış gibi bahsetmek onu son derece sinirlendiriyordu. Doğru, herhangi bir günde onlardan şiddetle nefret ediyordu ama yine de... onlar onun kız kardeşleriydi. *Kız kardeşleri*. Bir erkeğin kız kardeşleri hakkında bekârlığa veda partisi için fahişe satın alır gibi konuşamazsınız.

Bir kedinin diğeriyle sohbet ediyormuş gibi görünmesinin düpedüz nefrete dönüşmesini hayranlıkla izledi. Doogan, Mace'in temsil ettiği şeyden nefret ediyordu. Doogan ve onun kadar büyük kardeşlerinin asla olamayacağı şeyi.

"Kız kardeşlerini alacağım, Llewellyn, ve hepsini sikeceğim."

"Ailemin kadınlarını hafife alıyorsun. Başkalarıyla iyi geçinmezler. Sikini koparıp sana gösterirler. Ve bunu yaptıklarında, kıcımla güleceğim."

Mace uzaklaşmak için döndü ama Doogan'ın sesi onu durdurdu.

"Söyle bana Mason. Petrov bugünlerde nasıl?"

Mace iç çekti. "Llewellyn Gururu'na neden asla sahip olamayacağını biliyor musun?" Doogan'a baktı. "Çünkü hiç klasın yok."

Bir saniyeden kısa bir süre içinde Doogan onun peşine düştü.

Dez, Village'ın en gözde kulübüne girmek için sırada bekleyen elli ya da daha fazla kişiyi iterek geçti. Korumaya adını söyledi ve onu kulübe almadan önce doksan saniye boyunca göğüslerine bakmasını izledi.

Dez buraya ait olmadığını hemen anladı. Burası ona göre bir yer değildi. Bir İrlanda polis barı. Bir motorcu barı. Yerel bowling salonu. Bunlar onun tarzında yerlerdi. Burada kendini yaşlı hissediyordu. Silahı deri ceketinin altından sırtına bastırıyordu. Fedai onu kontrol etmediği için memnundu. Silahı olmadan burada olmak istemezdi.

Tıklım tıklım dolu olan kulüpte zenginler, bağlantıları olanlar, ünlüler ve uyuşturucu satıcıları bir aradaydı. Ahlak masası bu mekanda tam bir gün geçirirdi.

Bara doğru yürüdü. "Gina Brutale'i arıyorum." "Evet. Arka barda."

Kulübün arka tarafına doğru yöneldi, zar zor giyinmiş, aşırı dumanlı insan kalabalığının arasından ilerledi. Onu gördüğünde neredeyse hedefine varmak üzereydi. Altın rengi ve güzel. Zayıf, siyah saçlı bir kadınla konuşuyordu. Dez ona doğru ilerledi ve omzuna dokundu.

"Bay Shaw?"

Adam ona döndü ve Petrov dosyasındaki resmi kadar güzeldi. Sadece şimdi gerçekten sinirli görünüyordu. Ve Mace kadar da güzel değildi. Kendi kendine güldü. Umutsuz. Kesinlikle umutsuz.

"Seni tanıyor muyum?" Bu soruyu göğüslerine değil de ona yöneltmesi gerçekten hoş olurdu.

Ona doğru eğildi. Barda NYPD'den olduğunu açıklayamazdı ama iş ortaklarından biri kısa süre önce havaya uçtuktan sonra gecenin bir yarısı dışarıda olmakta ısrar ediyorsa adamın aptalca eğilimleri olduğu açıktı.

"Bay Shaw, bence evinizde daha güvende olursunuz, öyle değil mi? En azından şu Petrov meselesini halledene kadar."

"Ah, siz dedektiflerden biri olmalısınız. Missy'nin evden attığı kişi olmalısınız." Shaw ona doğru eğildi ve boynunu kokladı. Sırıttı. "Mace bu gece nasıl bu arada?"

Dez ondan uzaklaştı. Ne oldu? Tüm Llewellyn ailesi onun Mace ile çıktığını biliyor muydu? Ve hepsi birbirini mi kokluyordu? *Her neyse.*

"Bay Shaw, bence gerçekten eve gitmelisiniz. Şimdi."

Shaw ona baktı ve o da kaşlarını kaldırarak ona gerçek bir tavır takınması için meydan okudu.

"Zaten gidiyordum, Dedektif."

"Güzel. Teşekkür ederim. Çünkü Petrov'a yaptığımız gibi Adli Tıp'ın beyninin parçalarını kataloglamasını izlemek zorunda kalmaktan gerçekten nefret ediyorum."

Dez arka bara doğru yöneldi. Köşeyi döndüğünde beş kadınla göz göze geldi. En azından kadın olduklarından oldukça emindi.

-Barda oturanlar biraz erkeksi tiplerdi. Birbirlerine çok benziyorlardı ve Dez hepsinin arasında bir kan bağı olduğunu tahmin etti. Hemşirelik yapan Yine de sek bir viski içip hüznle yere bakması tüm ilgisini çekmişti.

Kaburgalarına inen dördüncü tekme onu takla attırdı. Ellerinin ve dizlerinin üzerine düştü. Yer değiştirmeye hazırdı ama başka seçeneği kalmayana kadar kendini tuttu.

Doogan'ın kardeşlerinden birinin ipek ceketinin ve uzun kaşmir paltosunun altına sakladığı silaha doğru gittiğini gördü. Mace adamın silahı iyice kavramasını beklemedi. Harekete geçti, adamın kolunu yakaladı ve kırıla kadar geriye doğru bükte. Çıkardığı acı kükremesi bloğu salladı ve insanların kaçışmasına neden oldu. Doogan ona doğru ilerledi çünkü Smitty diğer kardeşi yakalamıştı ve boynunu kırmasına kesinlikle saniyeler kalmıştı.

"Ah, ah, ah." Mace kollarındaki adamı geri çekti, böylece vücudu neredeyse bir U'ya benziyordu.

"Onu ikiye bölmek zorunda bırakma beni, çünkü yapabilirim."

Doogan durdu. Her iki kardeşinin de oldukça çirkin bir ölümle karşılaşmalarına saniyeler kaldığını görebiliyordu. Polisler kime inanacaktı? Mahalleden üç suçlu serseriye mi yoksa Mace Llewellyn ve şehir dışından gelen Güneyli arkadaşına mı? Donanmadan iki madalyalı subay.

Hayır. Doogan aptal değildi. Kötü ve şeytani ama aptal değil. Ellerini kaldırdı ve Mace'den uzaklaştı. Yeterince uzaklaştıktan sonra Mace kollarındaki adamı Doogan'a doğru itti ve Smitty de aynısını yaptı.

Doogan ikisini de tuttu ve sokağın aşağısına doğru geri çekildi.

"Kız kardeşlerimden uzak dur, Doogan. Yoksa bir dahaki sefere bunun farklı bitmesini sağlarım."

Doogan cevap vermedi, sadece gitti.

Smitty pençelerini yeniden kınına soktu ve ellerindeki kanı sildi. "Bu neredeyse polislerin fahişe gibi davranması kadar eğlenceliydi."

Mace aynı anda hem gülümsedi hem de yüzünü buruşturdu. Yüzü ve göğsü acıyordu. "Polislerin şimdiye kadar burada olması gerekmiyor muydu?"

Smitty'nin masum ifadesi Mace'i kahkahalarla güldürdü.

Arkadaşı kolundan tutup onu bir sokak lambasının altına çekti. "Yüzünü görelim, ahbap." Yüzünü buruşturdu. "Evet. Biraz hasar vermişler."

"Teşekkürler." Mace yüzüne dokunmak istedi ama Smitty elini geri çekti. "Bana işaret etmeseydin bunu bilemezdim, Smitty."

"Bana küstahlık etme, dostum."

"Özür dilerim. Dez hâlâ bizimle olsaydı ne olurdu diye düşünmeden edemiyorum."

"Bu kolay. Bir sürü insan ölmüş olurdu. İkinizin arasında. Gözlerinde o bakış var. O bir yırtıcı, evlat. Ve bir an bile öyle olmadığını düşünme."

"Dez endişelenecekleri en son şey olurdu."

"Vay, vay. Yıllardır görmediğimiz bir kadına karşı son derece korumacıyız."

"Yine başlama, Smitty."

Kıkırdadı. "Biliyor musun, gerçekten boktan görünüyorsun, hoss."

"Çok teşekkür ederim." Mace çenesini oynattı. En azından kırılmamıştı.

"O kadar boktan görünüyorsun ki birinin sana bakmasına ihtiyacın var gibi." Mace şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Neden? Yarına kadar iyi olurum."

"Seninle ilgilenecek birine, Mace. Yaralarınla ilgilenecek. Seni o kocaman, tatlı koynunda rahatlatacak biri."

Mace başını salladı. "Hayır. Hayatta olmaz, Smitty."

"Bana güvenir misin?"

"Bu yapılacak en boktan şey. Kötülüğüyle neredeyse kedi gibi."

"Gördün mü, senin sorunun köpekleri küçümsemen. Sizi hayvanat bahçesinde tutarlarken çoğumuzu kanepeye almalarının bir nedeni var."

"Bu aptalca bir konuşma."

"Biz aptal adamları. Kadınlarını büyük göğüslü ve gürültülü seven aptal adamlar."

"Dez'in gürültücü olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır. Sissy gürültülü. Ama senin kadınının sesi çok güzel. Sanki biri ses tellerine kum püskürtmüş gibi."

"Sesini beğendim."

"Tennessee'nin en fakir bölgesindeki toprak yolların o kızın sesinden daha pürüzsüz olduğunu biliyorum. Yine de itiraf etmeliyim ki parmağını emerek temizlemesini izlemek hoşuma gitti."

"Sanki sana zarar vermemi istiyorsun."

"Gina?"

Neredeyse siyah olan koyu kahverengi gözler ona odaklanmıştı. Böylesine yoğun bir hüznle dolu olan Dez, kadının kendisini bu kadar korkutmasından nefret ediyordu. Ama Gina Brutale'de sinirlerini geren bir şeyler vardı.

"Evet." Taburesinden kaydı. "Hadi gel." Gina viskisinin geri kalanını emdi ve bardağı barın üzerine bıraktı.

Yanındaki kadınlara bir göz attı. "Birazdan dönerim."

Kadınlar cevap vermedi. Bunun yerine Dez'e baktılar. Belki de uzun zamandır yaşadığı en rahatsız edici deneyimdi ve Dez'in işi rahatsız edici deneyimlerden oluşuyordu. Ama ona bakma şekilleri - onu korkutan da buydu. Sanki vücudunun hangi kısımlarının zeytinyağında iyi kızaracağını sessizce planlıyorlardı.

Gina bardan uzaklaştı ve Dez de onu takip ederek kadınlara bir kez baktı. Hâlâ ona bakıyorlardı. İçinden gelen ürperme isteğine karşı koydu.

Gina kulübün ıssız bir yerindeki bir ofise doğru yürüdü ve kapıyı açmaya gitti ama biri kapıyı diğer taraftan çekti. Gina'ya benzeyen bir kadın dışarı çıktı. İki kadın birbirlerine baktılar. Aslında, gerçekten dik dik bakıyorlardı. Yoğunlukları neredeyse vahşiceydi.

Sonunda kadının kahverengi gözleri Dez'e döndü. "Kim lan bu?"

"Seni hiç ilgilendirmez."

Dez gözlerini devirdi. Bu, eski mahallesindeki kızlar arasındaki tipik tartışmalardan birine benziyordu. Bu tartışmalar genellikle bıçak çekilene kadar saç çekmeye dönüşürdü.

Bunun için zamanı yoktu. "Bu bekleyebilir mi? Hayatım var."

Gina ofise doğru ilerledi. Diğer kadın onun etrafından dolaşmak istedi ama durdu ve aniden Dez'i kokladı.

Dez geri çekildi. "Yardımcı olabilir miyim?"

Homurdandı. "Bir tane daha."

Dez'in bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama kadın uzaklaştığı için sorma fırsatı bulamadı.

Başını sallayarak ofise girdi ve kapıyı arkasından kapattı. "İlginç bir kız."

"Tam bir sürtük." Gina son derece cilalı maun masanın üzerine kaydı. "Ve kız kardeşim. Anne Marie."

"Başınız sağ olsun."

Kadın homurdandı. "Hepimizin kendi kişisel cehennemi var. O benimki."

Dez ofisi inceledi. Süslüydü ama pek kullanılmışı benzemiyordu. Bir sürü maun ve cam. Bir kadının ofisine benzemiyordu.

"Kimin ofisi bu?"

"Babamın. Ama buraya pek sık gelmez."

Dez neredeyse tanınmış ama nadiren görülen Gino Brutale hakkında daha fazla bilgi edinme arzusuna yenik düşecekti. Bunun yerine, bu kulüpte bulunmasının bir nedeni olduğunu hatırlamak için kendini zorladı. Brutale'nin mafya bağlantıları hakkında daha fazla şey öğrenip öğrenemeyeceğini görmek için değil.

"Yani... benimle Alexander Petrov'un ölümü hakkında mı konuşmak istedin?" "Evet. Görüyorsunuz, o..."

Kadın itiraf etmekte zorlandı ama Dez nedenini bilmiyordu. "O..." diye ikna etmeye çalıştı.

Brutale aniden gururlanarak dik durdu. "O benimle birlikteydi. O benim sevgilimdi."

Dez, Gina'nın bu bilgiyi itiraf etmekten neden korktuğunu anlamadı. Brutale genç değildi. Otuzlu yaşlarının başında ya da ortasında görünüyordu. Ve Petrov rakip bir mafya ailesini yönetmiyordu, tabii Missy düşündüğünden daha fazlasını yapmıyorsa. Ki Dez bu konuda ciddi şüpheler taşıyordu.

Dez, Gina'nın devam etmesini bekledi.

"Onu öldüğü gece gördüm. O gece beni terk ettiğinde hâlâ hayattaydı. Biri onu takip etti mi bilmiyorum. Missy Llewellyn'in bizi öğrenirse aklını kaçıracağını biliyorum."

Dez bir adım öne çıktı. "Peki biliyor muydu?"

"Bilmiyorum. Ama onu terk edip benimle kalacaktı. Gerçi bunu ona söyleyip söylemediğini bilmiyorum."

"Petrov ve Missy Llewellyn... birlikte miydiler? Bir çift mi?" Belki, ama o kalpsiz kaltağa kim katlanır ki?

"Açıklaması çok karmaşık. Ama temelde ona sahipti."

Bu da ne demek oluyor?

"Ne demek ona sahipti? Üzerinde bir şey mi vardı?" "Hayır. Ama o ona aitti. Onu terk etmesini iyi karşılamazdı. Özellikle de onu benim için terk ediyorsa."

"Neden sen? Llewellyn'lerle ne gibi bir bağlantın var?" Brutale gibi Jerseyli bir kız Llewellyn ziyafetlerinde pek hoş karşılanmazdı ve bunu ikisi de biliyordu.

"Ailelerimizin... bir geçmişi var diyebilirsiniz. Uzun zamandır birbirimizden nefret ediyoruz."

"Sizce onu Missy mi öldürdü?"

"Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Yine de onu kafasının arkasından vurmak Missy'nin tarzı gibi görünmüyor, biliyor musun?"

Dez omuz silkti. "Sana söyleyemem."

"Tek söylediğim, bunun için Missy Llewellyn'e bakmanız gerektiği. Ona yakından bakın. Bu yanına kâr kalmamalı. Sırf onu değil de beni sevdiği için."

"Evet. Ama seni sevdiğinden emin misin?"

Brutale boncuk gibi kara gözlerini Dez'in yüzüne kilitledi. "Ne?"

"Belki de Missy'ye odaklanmamı istiyorsun çünkü onun daha fazla acı çekmesini istiyorsun. Belki Petrov onu terk etmezdi. Belki de seni hiç sevmiyordu. Bu yüzden ondan kendin kurtuldun." Dez buna gerçekten inanmıyordu ama Brutale'in tepkisini görmek istiyordu.

Hayal kırıklığına uğramadı. Gözlerini kırıştırdı ve birden Gina Brutale tam önünde durdu. Vücutları neredeyse birbirine değiyordu. Brutale'den dalga dalga yayılan öfke ve keder, Dez'i neredeyse odadan dışarı atacaktı.

"Ben onu sevdim. O da beni seviyordu. Aksini söyleyen varsa yalan söylüyordur.

Onunla planlarımız vardı. Bu aileyi birlikte yönetme planları."

"Belki baban buna razı değildi."

"Babam ben ne dersem onu yapar. Bu aileyi kadınlar yönetir. Erkekler değil."

Bu yeni bir şeydi. "Tamam."

Brutale ona uzun bir süre ters ters baktı. Sonra bir adım geri çekildi. Sonra bir adım daha. Sonunda iki kadının arası bir metre kadar açıldı. Ama Dez hâlâ kendini güvende hissetmiyordu. Binadan çıkana kadar da öyle hissetmeyecekti.

"Ama şunu söyleyeyim Dedektif, onu her kim öldürdüyse Meryem Ana'ya dua etsin de önce onu bulsun. Dua etsinler ki ben onu asla bulamayacağım.

Dışarı. Çünkü onları kendim öldüreceğim. Ve yaptıklarının cezasını çekmelerini sağlayacağım."

Dez, Gina'nın sözlerinden bir an bile şüphe etmedi. Bu binadan çıkmak istiyordu. Bu davada olmaması gerekiyordu. Birden Missy'yi çivilemek, hayatta kalabilmek için ikinci plana düştü.

"Bunu aklımda tutacağım." "Öyle yap."

Dez Brutale'den geri çekildi. Kadına sırtını döndüğü için kendini rahat hissetmiyordu. Kapı kolunu tuttu, kapıyı açtı ve kulübün içine doğru ilerledi.

Brutale'yi bulduğu arka bar da dahil olmak üzere devasa mekânı yarıp geçti. Aynı kadın sürüsünün yanından geçmek zorundaydı ama bu sefer Brutale'nin kız kardeşi de onlarla birlikteydi. Onların yanından geçerken, en hafif dokunuş boynunu ısırdı.

Geriye uzanan Dez, kendisine dokunan eli yakaladı ve Anne Marie Brutale acı içinde inleyerek ayaklarının dibinde yere yığılana kadar döndürdü. Dez ayağını kadının yan tarafına yerleştirdi ve kolunu tekrar bükte. Bu sefer vücudundan daha da uzağa. Birkaç santim daha gitse omzundaki kemiği kıracaktı.

"Sakın bir daha bana dokunma." Kadını kavrayışını Deniz Piyadeleri'nden öğrenmişti. Bu ifade Bronx'a aitti.

Gina Brutale içeri girdi. Kız kardeşine kayıtsızca baktı. Bu, Dez'in şimdiye kadar gördüğü en soğuk bakış olmalıydı. Kendisinden ne kadar nefret etse de Bazen kız kardeşler, Dez başkasının onları incitmesine asla izin vermezdi. Asla.

"Umarım kendimi açıkça ifade edebilmişimdir." Anne Marie'nin kolunu vurgulamak için biraz daha bükte ve boğazından vahşi bir uluma daha çıkardı. Bu ses Anne Marie'nin omurgasına kötü bir ürperti gönderdi. Bu insanlar doğru değildi.

Evet. Dez buradan gitmek istiyordu. Dez buradan gitmek istiyordu.

Etrafında onu izleyen kadınlara baktı. Hiçbiri pek ilgili görünmüyordu. Anne Marie'ye baktı. Büyük, uzun tırnakları vardı. Kız kardeşlerinin Dez'in almasına asla izin vermedikleri türden çünkü "rüküş ötesi" olduklarını söylüyorlardı. O tırnaklara baktı, aniden onlarla çok ilgilendi, ama Kadının pejmürde moda anlayışının neyle ilgisi olduğunu bilmiyordu.

Dez sonunda Anne Marie'yi bıraktı ve kadınlardan uzaklaştı. Yeterince uzaklaşınca topuklarının üzerinde döndü ve ön tarafa doğru yöneldi.

ıkış ve ev.

Mace sert zemine çömeldi, sırtını Dez'in cıpinin yolcu tarafına dayadı ve sabırsızlıkla bekledi. Beklemekten hoşlanmıyordu.

Elbette bunun için cehenneme gideceğini bilmek, deliler gibi aşık olduğu güzel bir kadını yanlış yönlendirmek, beklemeyi daha kolay hale getirmiyordu. Yine de en azından cehenneme gülümseyerek gidecekti.

Mace burnundan damlayan son kan parçasını da sildi. Burnundaki kana rağmen havada Noel'in kokusunu alabiliyordu. Algılayabildiği tüm kokuların ona bu özel bayramı nasıl hatırlattığını bilmiyordu,

Ama kokuyorlardı. Bu kokulara bayılırdı. Aslında tatili severdi ama hiçbir zaman tam anlamıyla tadını ıkaramamıştı. Smitty'yle gittiği zamanlarda bile Annesi Tennessee'de. Doğru, annesi Mace'i Smith ailesinin, hatta Sürü'n n bir parçası gibi hissettirmek için elinden geleni yapmıştı ama Mace oraya ait olmadığını asla unutmamıştı. Elbette kendi Sürüsüne de ait değildi. Onun yerine kendi ailesini kurması gerekiyordu. Sadece ve sadece onun. Ve varlığının her zerresi ona Dez'in doğru kişi olduğunu söylüyordu. O olacaktı.

Her Noel'i onun için özel kılan kişiydi. Elbette Noel'den nefret ediyor gibi görünüyordu ama kimse Dez'in zor biri olmadığını söyleyemezdi.

Köşeyi döndüğünde onu hemen fark etti. Onu gördüğünde yavaşladı. Muhtemelen ilk başta onu fark edememişti. Mace en yaralı ifadesini takındı ve beklemeye devam etti.

Ani bir hareket yapmadı. Dez'in gerekli görürse onu görür görmez vuracağından hiç şüphesi yoktu.

Dez onu net bir şekilde görene kadar yavaşça yaklaştı. Sonra hemen yanına koştu.

"Tanrım, Mace." Onun yanına diz çöktü. "Ah tatlım." Yumuşak elleri yüzünde gezindi. "Bunu sana kim yaptı?"

Başını iki yana salladı. " nemli değil." Başını kaldırıp ona baktı ve gördüğü şey karşısında irkilerek gözlerini kırıpştırdı. Yüzü ve boynu terden sırılsıklamdı, eğer yazın ortasında olsaydık bu garip görünmezdi. Ama Aralık'ın yirmi ikisiydi ve dışarısı kesinlikle soğuktu.

"Dez?"

"Ne oldu, bebeğim?"

"İyi misin?"

"Elbette." Dez yutkundu, gözlerini kapadı ve yüzüstü adamın kucağına düştü. Adam ona baktı. *Lanet olsun.* Yıllar boyunca Dez MacDermot'un tam da bu pozisyonda olduğu kaç rüya ve fantezi kafasını doldurmuştu? Ancak o zaman bilincinin tamamen yerinde olmasını bekliyordu.

Mace Dez'i dikkatle kollarının arasına aldı. "Dez, bebeğim. Beni duyabiliyor musun?"

Dez ona cevap vermedi. Birinin içkisine ilaç katıp katmadığını merak etti. Onu kokladı. Sırtlan gibi kokuyordu.

"Ne haltlar karıştırıyorsun güzelim?"

Dez neden sırtlanlarla takılsın ki? Kadının vücudunu inceledi ve birkaç uzun dakikadan sonra ensesinde küçük bir çizik buldu. Bölgeyi kokladı ve zehirin kokusunu aldı.

Kurnaz, lanet sırtlanlar. Onu öldürmeye yetecek kadar vermemişlerdi. Bu çok açık olurdu ve kendi gücüyle kulüpten çıkmayı asla başaramazdı. Hayır, dışarı çıkmasına yetecek kadar verdiler, belki bir taksiye bile binebilirdi, sonra da bayılırdı. Onu New York sokaklarının şefkatli merhametine bırakırlardı. Ya da belki arabasının direksiyonunda bayılırdı.

Mace hoşnutsuzluğunu kükreyerek dile getirmek ve sırtlanları parçalamaya başlamak istiyordu ama şu anda asıl endişesi Dez'di. Kızın başını çevirdi ve güzel saçlarını çizikten uzaklaştırdı. Yarayı yaladı ve tükürdü. Bütün zehiri çıkarana kadar bunu altı kez yaptı.

"Tamam bebeğim. Hadi seni eve götürelim." Cüzdan taşııyordu; onun yerine siyah kot pantolonunun önüne ince deri bir cüzdan sıkıştırmıştı. Cüzdanı çıkardı ve hızla ehliyetine baktı. Yüzünü buruşturdu. Brooklyn. Tanrım, kadın Brooklyn'de yaşıyordu.

"Elbette, şehir dışında yaşayamazsın, değil mi?" Mace ayağa kalktı, Dez kollarındaydı. Fazla çaba harcamadan anahtarları aldı ve kadını güvenli bir şekilde cipine bindirdi. Sürücü koltuğuna oturdu ve aracı çalıştırdı. Göğsünden gürleyen bir iç çekişle ona baktı. Onun güzel Dez'i. Elinin tersiyle onun yanağını okşadı.

"Hadi seni eve götürelim, güzelim."

Beşinci Bölüm

Mace kucagında kızla Dez'in verandasına doğru yürüdü. Onu yere bırakmadan kapının kilidini açtı ve karanlık eve girdi. Kedi gözleri kızın mobilyalarını net bir şekilde görebiliyordu ama yine de devam etti ve elektrik düğmesini çevirdi. Şok içinde donup kaldı.

Nasıl olmazdı ki? Kadının oturma odası tam bir kış harikalar diyarıydı. Tamamen süslenmiş, cicili bicili bir Noel ağacı vardı. Her yerde ana prize bağlı ışıklar vardı, bu yüzden baş üstü ışıklarını açtığında tüm Noel ışıkları da yanıyordu. Şöminesine çoraplar asmıştı. Üç tane. Biri onun için, ikisi de...? Sig ve Sauer? Bilmek istemiyordu ve sormayacaktı da.

Gülümsedi. Dez her ne kadar tatillerden yakınsa da, belli ki o da tatilleri seviyordu. Kimse yalnız yaşarken nefret ettiği bir şey için bu kadar çaba harcamazdı.

Mace, Dez'i kanepesine götürdü. Bu kanepeyi sevmişti. Büyük ve ferahtı. Onu üzerinde becermek istiyordu.

Onu yatırdı ve yarasını tekrar kontrol etti. Zehri temizlemişti ama o bölgenin enfeksiyon kapmasını istemiyordu. Ceketini çıkarıp yere fırlattı. Sonra Dez'in ceketini vücudundan çıkardı. Gömleğini yarasından çekmesi gerekti ve bunun eninde sonunda yoluna çıkacağını fark etti. Omuz silkerek gömleğini tamamen çıkardı. Bir kez daha dondu kaldı.

Dantelli kırmızı bir sutyen o güzel göğüsleri örtüyordu. Kırmızı renk kahverengi teniyle harika bir tezat oluşturuyordu. Eğer kız izin verirse, zamanın sonuna kadar o göğüslerin arasına sokulabilirdi. Mace derin bir nefes aldı. Bunun hiçbir şeye faydası yoktu. Şehvetini silkeledi ve işine geri döndü.

Dez gözlerini açtı ve odaya baktı. Evine. Bir şekilde eve gitmeyi başarmıştı. Sorun neydi? Kulüpten tökezleyerek çıktıktan sonrasını hatırlamıyordu. Yere baktı ve babasının

Eski New York Jets battaniyesi vücudunu örtüyordu. Ayakkabıları ve gömleği dışında üzerinde hâlâ kıyafetleri vardı.

Ve birisi Nat King Cole'u açmıştı.

Orada uzandı ve gözlerini tavana dikti. *Ne haltlar dönüyor burada?*

Mace cep telefonunu kulağına dayamıştı, Dez'in mutfağına girerken telefonu tutan tek şey omzuydu.

"Kadının hiçbir şeyi yok. Yani, bütün cipslerini yedim ve kraker ve sağlıklı bir kurutulmuş et sevgisi var gibi görünüyor. Ama bunun dışında kadının hiçbir şeyi yok."

"Şimdi anladım. İşte bu yüzden kendine iyi bir Güneyli kadın bulmalısın. Onlar her zaman herkesin karnının doyduğundan ve rahat

ettiğinden emin olurlar." "Gerçekten mi? Peki... kız kardeşin bu gece ne yapıyor?" Smitty hırladı. "Bu hiç komik değil, kedi."

Mace kıkırdadı. "Aslında, evet öyle." Mace buzdolabını açtı.

"Bira seviyor." Bir pizza kutusu aldı, açtı, tiksintiyle kapattı ve buzdolabına geri koydu. "Belli ki yiyecek satın almak benim sorumluluğumda olacak."

"Söyle bana, Mace. Artık senin olduğu gerçeğini ona gerçekten açıkladın mı?"

"Hayır. Ama edeceğim. O sadece bununla başa çıkmak zorunda kalacak." Smitty iç çekti. "Ormanın Kralı öyle diyor."

"Bu dişlerle hükmediyorum." Mace mutfağa tekrar göz gezdirdi. Gözleri bir çantaya takıldı ve kaşlarını çatı. "Smitty?"

"Evet?"

"Köpek maması var."

İfadesini uzun bir duraklama izledi. "Ne kadar?"

Mace çantaya doğru yürüdü ve yakından inceledi. "Yirmi beş kiloluk bir torba."

Bir uzun duraklama daha. "Sadece bir tane mi var?"

Mace bir kilere açılan kapıyı açtı. Raflarda birkaç şey vardı. Birkaç insani şey. Ama yerde.

"Hımm... on paket yirmi beş kiloluk yüksek fiyatlı köpek maması var. Bilirsiniz, veterinerden aldığınız özel türden."

Bir uzun duraklama daha, sonra Smitty histerik bir şekilde gülmeye başladı. "Hey, millet. Hey!" diye sürüsüne havladı. "Mace bir *köpek* insana aşık!"

Mace, kahkaha sesleri kendisine saldırırken dişlerini sıktı. Gerçekten aşağılayıcı bir andı.

"Bitti mi?"

"Özür dilerim. Özür dilerim. Kudretli kedilerin nasıl düştüğünü görmek çok eğlenceli."

Mace gözlerini devirdi. "İki saattir buradayım ve hiçbir köpeğin ne postunu ne de kılını gördüm."

"Oraya vardığında kokularını almadın mı?"

"Senin ceketini giyiyorum. Ben de sen olduğunu düşündüm. Hepiniz aynı kokuyorsunuz."

Smitty yine hırladı. "Ben köpek gibi kokmuyorum."

Mace gülümsedi. Hiçbir şey bir kurdu, onu bir köpekle kıyaslamak kadar kızdıramazdı. Smitty, Mace'i sarhoş bir halde bir Alman Çoban Köpeği'yle Anne Smith'in Tennessee çamurlu turtası hakkında konuşurken bulduğunda onunla üç ay boyunca konuşmadı.

"Muhtemelen saklanıyorlar," diye önerdi Smitty.

"Neyden saklanıyorlar?"

"Senden, aptal herif. Ve nerede olurlarsa olsunlar, altlarına işediklerine bahse girerim. Küçük kız arkadaşın yarın lekeleri temizlemek zorunda kaldığında hiç mutlu olmayacak."

"Bundan gerçekten zevk alıyorsun, değil mi?"

"Evet."

Mace telefonu kapattı ve Dez'in aptal köpeklerini aramaya koyuldu.

Mace çömeldi ve kanepenin altına baktı. "İşte, aptal, aptal köpekler," diye fısıldadı yumuşak bir sesle. "Gelin buraya, sizi küçük sikikler."

Dez'in onu izlediğini ne zaman anladığından emin değildi ama biliyordu. Başını kaldırdı ve Dez'i koltuğun kolunun üzerinden kendisine bakarken buldu.

"Ne yapıyorsun?" "Hiçbir şey."

"Gömleğim nerede?"

Odanın karşısındaki büyük deri sandalyeye baktı. "Şurada." "Peki ben neden giymiyorum?" Bir kadın bu cümleyi söylediğinde dişlerinin arasından size bakarken, onun iyi ve kızgın olduğundan emin olabilirsiniz. "Her şeyi açıklayabilirim."

"Açıklasan iyi edersin."

Mace ayağa kalktı ve kanepenin etrafından dolaşarak onun yanına oturdu. Kadın kendini oturur pozisyona çekti, eliyle yeşil-beyaz Jets battaniyesini çenesine kadar tuttu. Sehpanın üzerine koyduğu kılıflı 9 mm'lik tabancayı kot pantolonunun arkasına sıkıca bağladığını fark etti. Gömleğini bulamamıştı ama silahını bulduğu kesindi.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Tamam, sanırım. Belki biraz titrek. Ne oldu?"

"Sana ilaç verildi." *Zehir* kelimesini söylemek onu korkuturdu. Ve aslanlarla sırtlanlar arasında ömür boyu süren savaşı açıklamak istemiyordu.

Bu an. "Ama şimdi iyi olmalısın."

Sanki çürüklerini ilk kez görüyormuş gibi ona baktı. Eli uzandı ve yanağına dokundu. "Ah tatlım. Ne oldu sana? yüz?"

Mace onun dudaklarına baktı ve yavaşça içeri girdi. Onu ürkütmek istemiyordu ama o gür dudakların tadına bakmaya kararlıydı. Ama daha cennete ulaşmadan kızın başı döndü. "Köpeklerim nerede?"

"Ne?"

"Köpeklerim." Yanağındaki yumuşak eli aniden saçlarından bir tutam yakaladı ve çekti.

"Ah!"

"Şimdiye kadar seni parçalamış ve verandamda ölüme terk etmiş olmalıydılar. Neredeler?"

Dramatik bir iç çekişle, "Bilmiyorum."

Dez ayağa kalktı, dudaklarından sürüye özgü bir hırıltı döküldü. "Eğer çocuklarıma bir şey olduysa-"

"Beni tam olarak neyle suçluyorsunuz? Akan trafiğin ortasında seve seve kaçan iki pis kokulu canavara zarar vermekle mi?"

Dez battaniyeyi yere attı ve odayı aramaya başladı. Mace onun yüzüne odaklanmak zorunda kaldı, böylece o tatlı vücudun geri kalanına odaklanamadı. Vücudu ona bir şeyler yapıyordu. Güçlü, neredeyse acı verici şeyler.

Başını iki yana salladı. *Kes şunu, Llewellyn. Zamanını boşa harcıyorsun.* Kadın onu odada fark etmemişti bile.

Kimi kandırıyordu? Köpekleri bir yerlerdeydi. Ama uyandığında yerde sürünen muhteşem bir erkek etiyle karşılaşmak, içinde var olduğunu hiç düşünmediği şeyleri harekete geçirmişti. Yapabileceğinden emin olmadığı şeyler

aslında itiraf etti. Yüzünün yara bere içinde olduğunu görmek onu neredeyse "İnsanların Yaptığı Aptalca Şeyler "in sınırına getirmişti, mesela onu tekrar öpmesine izin vermek gibi.

Bu şartlar altında köpeklerini bulmak yapılacak en hızlı ve en basit şey gibi görünüyordu.

Yine de biraz endişelenmeye başlamıştı. Köpekleri onları kapıda karşılamalıydı. Kesinlikle Mace'in boğazına saldırmalıydılar. Şimdi. Pek köpek seven birine benzemiyordu ama Mace'in "çocuklarına" bir şey yaptığını da göremiyordu. Peki hangi cehennemdeydiler?

"Yatağın altını kontrol ettin mi?"

Dez, kısa sürede her türlü fantezisinin yıldızı haline gelen adama adeta hırladı. Kollarını kanepenin arkasına doğru uzatarak koltuğuna yaslandı.

İnanılmaz derecede uzun ve kaslı

Bacaklarını önünde uzatmış ve bileklerinden kavuşturmuş. *Tanrım, kesinlikle kendini evinde hissetmiş.*

"Benim köpeklerim yatakların altına saklanmaz, Llewellyn." "Ama kontrol ettin mi?"

"Beni yukarı çıkarken gördün mü?" Adamın kaşlarını kaldırması üzerine, "Tamam. Kontrol edeceğim." Merdivenlerden çıkıp yatak odasına yöneldi. Evi hiç de büyük sayılmazdı ama köpekleri için bir arka bahçesi, ikinci bir katı, kocaman bir yemek odası ve nadiren kullandığı gurme bir mutfak vardı. Yine de en önemlisi, burası *onun* ipoteğiydi. Onun eviydi. Bu yüzden ne kadar büyük ya da küçük olduğu önemli değildi.

"Sig! Sauer! Neredesiniz çocuklar?"

"Köpeklerinize bir silahın adını mı verdiniz?" Dez sıçradı ve etrafında döndü. Mace arkasından yaklaşmıştı ve onu duymamıştı bile. "Vay anasını! Noel çorapları onlar için miydi?"

Bu konuşmayı yapmayacaktı. "Ne halt ediyorsun sen?"

"Noel süslerinizden korkmanın yanı sıra - köpeklerinizi bulmanıza yardım ediyorum. Bir silahın adını verdiğin köpekleri."

"Onlar polisin sahip olduğu köpekler. Onlara ne isim vermemi bekliyordun? Fluffy ve Poopsie-head mi?"

Dez yatak odasına doğru yürüdü. Mace'i arkasında hissedebiliyordu. Vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordu. Adamın kokusunu alabiliyordu. Ve adam gerçekten güzel kokuyordu.

Zihinsel olarak kendini salladı. *Kendine gel, MacDermot.* Yatağının yanına çömeldi ve altına baktı. Ve tamamen inanmadığı bir şeyle karşılaştı.

iki köpeği. Sinmiş.

Sig'e uzandı. "Buraya gel, bebeğim."

Mace onun yanına çömeldi ve işte o zaman Sig bileğini ağzıyla kavradı ve onu yatağın altına sürükledi. Ona zarar vermedi. Eğer daha iyi bilmeseydi, köpeğin sadece onu korumak istediğine yemin edebilirdi.

"*Bu da ne böyle?*"

"İyi misin?" Mace onun bileğini tuttu ve birden kendini lades kemiği gibi hissetti.

Kolunu Sig'den çekti ve yatağın altından geri kaydı.

Mace onun elini tuttu ve ayağa kalkmasına yardım etti. Sig onun elini geri çekti. Çekmek zorundaydı. Adamın dokunuşu onu rahatsız edici derecede ısıtmıştı.

"Köpeklerime ne yaptın?" Bunun nereden çıktığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama Mace'den saklandıkları hissinden kurtulamıyordu.

"Ben mi? Sana bir şey yaptığımı düşündüren ne?"

"Sig bir keresinde parkta bana biraz fazla yaklaştığı için iki yüz elli kiloluk profesyonel bir futbolcuyu yere serdi. Ve Sauer beni korumak için üç tane kontrolden çıkmış pitbull'la mücadele etti. Bunlar yatağın altına saklanan köpekler değil. Ve sonra evime geliyorsunuz..."

Mace hiçbir şey söylemedi, sadece onu izledi.

Dez yatağın ayak ucuna oturdu. Ellerini saçlarında gezdirdi. *Belli ki biri bana ilaç vermiş.* Yoksa neden yatağında otursun, pek de dik olmayan karnında yaratacağı çirkin kıvrımlardan pek de endişe etmesin, en sevdiği dantelli Noel sütyenini ve kot pantolonunu giysin, boa yılanı gibi seve seve sarılacağı tek adamın önünde?

Bu arada, hırçın ve iyi eğitilmiş köpekleri yatağının altına sinmişti. Bir şeyler oluyordu ve ne olduğunu bilmek istiyordu. Ve ne olduğunu hemen bilmek istiyordu.

"Köpeklerim senden saklanıyor, Llewellyn. Ve nedenini bilmek istiyorum. Ya da evimden defolup gidebilirsin." Tanrım, Mace ve Bronx'un üzerinden yirmi dört saat geçmeden Dez kükreyerek geri gelmişti. Ama yoğun öfkesi utanç duymasını engelledi.

Mace, neredeyse gözlerini kapatan bir saç yığınının altından onu izliyordu. Bir gün önce orada olmayan saçlar.

Ne haltlar dönüyor burada?

Lanet köpekler her şeyi mahvediyor. Tipik bir durum. Ona mutlak gerçek dışında bir şey söylerse, Dez ve dedektif zihni iki saniye içinde bunu anlayacaktı. Bu onun da sonu olurdu. Onlar için. Dez'in ona güvenmesi gerekiyordu.

Ortaklar, Mace bunu sadece kadının yanında geçirdiği birkaç değerli saatten biliyordu. Ona yalan söyleyemezdi. Hele ki boşalırken adını haykırmasını istiyorsa.

Böylece, yüzyıllardır süregelen Druid geleneklerini ve gizliliğini bir kenara bırakarak Dedektif Desiree MacDermot ile yüzleşti ve ona gerçeği söyledi.

"Ben bir şekil değiştiriciyim. Özellikle de aslan. Gururum Galli Druidlerin soyundan geliyor. Köpekleriniz bunu hissediyor ve bu yüzden yatağın altında saklanıyorlar. Bu ve onlar büyük korkaklar."

Kadın ona baktı. Adam neredeyse onun düşüncelerini okuyabiliyordu. "Evimde bir ceviz var" diye düşünüyordu. O deliyi evimden nasıl çıkarabilirim? Her an kapıya doğru ilerlemeye başlamasını bekliyordu. Ya da silahını çekip onu iki gözünün ortasından vurmasını.

Ama yapmadı. Bunun yerine Dez kollarını o güzel kırmızı dantelle kaplı göğüslerinin önünde kavuşturdu. "Kanıtla."

Mace ona bön bön baktı. "Ne?"

"Bu dolunay gibi bir şey mi?"

Kükremesini bastırdı. *Aşağılayıcı küçük sürtük.* "Ben kurt adam değilim." "O zaman kanıtla. Tam burada. Hemen şimdi."

"Kanıtlamamı mı istiyorsun?"

"Tam burada. Hemen şimdi."

Mace gülümsedi. "Eğer istediğin buysa..."

Evet. New York'ta Brooklyn'e gitmekten korkmayan tek zengin deliyi bulmayı Dez'e bırakın. Kendini şekil değiştirici sanan zengin bir kaçık mı? *Oiy.*

Tabii ki Dez telefonu kapıp kendini banyoya kilitlemedi ve 911'i aramadı. Hayır, deliye "kanıtla" diye meydan okudu.

Tabii. Neden olmasın? Ayrıca, silahını takıyordu ve dolabında güzel bir av tüfeği vardı. Ayrıca, daha önce delilerle uğraşmamış değildi.

Yine de yatağının altında olmalarına rağmen net bir şekilde duyulan köpeklerinin iniltileri ona bir şeylerin yolunda gitmediğine dair ilk ipucunu verdi. Mace'in gözleri de farklı bakmaya başlamıştı. Cam gibi ve yansıtıcı olmaya başladı. Ve kokusu daha da güçlendi. Odayı dolduruyor, onun etrafında dönüyordu.

Dez kollarını çözdü ve Mace'i dikkatle izlerken yanlarında serbestçe sallanmalarına izin verdi. Birkaç kez gözlerini kırptırdı, beyni isteksizdi ya da Gördüğünü sandığı şeyi algılayamıyordu. *Tanrım, bunlar dış mıydı!?*

Adamın başındaki saçlar tüm vücuduna yayıldığında nefes almayı bıraktı. Altın bukleler sırtına yayılırken tam bir yeleye dönüştü. Altının altından dökülen kahverengi saçlar göğsünü kaplıyordu.

Kalın bir kış kazağı gibi. Sonra uzuvları değişti ve dört ayak üzerine düştü.

Tüm bu süreç sadece kırk beş saniye sürdü ama sanki yıllar gibi geldi. Ve vücudunun bir sarsıntısıyla Mace'in gereksiz giysileri odanın diğer ucuna uçtu.

Her yerde tanıyabileceği altın rengi gözleri doğrudan ona bakarken, yelesini silkeledi ve kükredi.

Köpekleri yatağın altından fırlayıp yatak odasının kapısından dışarı çıktılar. Dez onları bir daha görebileceğinden emin değildi.

Durumu çabucak analiz etti. 9 mm'lik tabancası muhtemelen bir işe yaramayacaktı. Hayır. Bununla olmazdı. Pompalı tüfeğe ihtiyacı vardı.

Dez yataktan fırladı ve rekor bir sürede dolaba ulaştı, ama daha elini kapı koluna atmadan adam onu sert tahtaya çarptı. Yine de karşısındaki beden aslan değil, insandı. Ve eğer sırtına doğru itilen ereksiyon bir gösterge ise tamamen erkekti.

"Nefes al, Dez. Sadece nefes al."

Nefes almak mı? Nasıl nefes alması gerekiyordu ki? Başını kapıya yasladı ve neden diğer normal kadınlar gibi bayılamadığını merak etti. Güçlü olmamalıydı. Zayıf ve çelimsiz olmalıydı. Uyandığında adam bacaklarını yemiş olacaktı ve o da bu yüzden ölebilirdi.

Kan kaybı. Her şey *bu* gerçekle yüzleşmekten daha iyi olmalıydı. durum.

"Nefes aldığını sanmıyorum."

"Bırak beni, Mace. Şimdi." İnanılmaz. Sesi tamamen sakin ve mantıklı geliyordu. Kapıdan uzaklaşmaya çalıştı ama o koca, sert vücut bir santim bile kıpırdamayı reddetti. Adamın elleri kadının ellerini tahtaya yaslamıştı, böylece kadın silahına uzanamıyordu. Adamın çıplak bedeni kadının açıkta kalan tenini sıcaklığıyla kavuruyordu.

"Bunu kanıtlamamı istediğini söylemiştin," diye mırıldandı kulağına o alçak ses. "Ve ben de öyle yaptım, Dez."

Elbette haklıydı. *Lanet olsun*. Yine de bu kadar kibirli görünmesine gerek yoktu. Ama dünyada gerçekten de insandan başka bir şeye dönüşebilen insanlar olduğunu kim bilebilirdi ki? Vampirilere, kurtadamlara ve cadılara inanan insanların kaçık olduğunu düşünerek mutlu bir şekilde hayatını sürdürdü. Bir polis olarak, görebildiği şeylere inanırdı ve her zaman bir makul bir açıklama.

Elbette, artık pek çok şey daha anlamlıydı. Mace'in her zaman yaptığı tüm o tuhaf "tuhaf" şeyler açıkça... şey... bir hayvandan bahsediyordu. Ensesini koklaması. Hırlaması. Mırıldanması. Kafeteryada ızgara peynirli sandviçini almaya çalışan ikinci sınıf öğrencisine dişlerini göstermesi.

Yine de bunların hiçbirisi işini kolaylaştırmıyordu. Özellikle de üç dakika önce kendini ormanın kralına dönüştürmüş bir adam tarafından sıkıştırılmışken. Yüz elli kiloluk Rottweiler cinsi köpeklerini ölesiye korkutan bir adam.

Boynunu open bir adam.

"Ne yapıyorsun?"

"Ne yaptığımı sanıyorsun?" Adam, dili boynuyla omurgasının birleştiği noktada dönüp durmadan hemen önce sordu. Dizleri neredeyse bükülüyordu ama adamın *insan olmadığını* kendine hatırlatarak durdu.

Parmakları tahtaya gömüldü. "Gerçekten azmanın zamanı mı?"

"Üzgünüm, yer değiştirmek bana bunu yapıyor. Değişmek ve sen."

Hayır, hayır, *hayır!* Şimdi çekici davranarak paçayı kurtaramayacaktı.

"Mace-"

Sözünü kesti. "Bay Shotsky'nin biyoloji dersinden beri seni istiyorum."

İnanılır gibi değil. Çıplak bir ucube onu silahına ulaşamasın diye kendi dolabının kapısına sıkıştırmıştı ama dokuzuncu sınıfla ilgili basmakalıp bir saçmalık onu bir porno yıldızı gibi kreletmişti. Onun tam olarak nesi vardı? Ve bunu sahip olabileceği herhangi bir çocuğa aktarabilir miydi?

Mace'in kalçaları ona doğru itti ve inlememek için dudağını ısırarak zorunda kaldı. "Tanrım, Dez. Seni o kadar çok becermek istiyorum ki, tüm vücudum acıtıyor."

Tamam. Burada iki seçeneği vardı. Mace'e duymak istediği şeyi söyleyebilirdi. Kurtulabilir ve onun parçalarını güzel ahşap yatak odası mobilyalarının her tarafına saçabilirdi. Bir insan olarak muhtemelen 9mm'sini onun üzerinde kullanabilirdi.

Ya da... koca aptala karşı dürüst olabilirdi.

"Mace..." Derin bir nefes aldı. "Şimdi gitmeme izin verirsen beynini dağıtırım."

Mace hareket etmedi. Zar zor nefes aldı. İşte o an gelmişti. Bu an. Şu an. Eğer Dez onun gerçekten ölmesini isteseydi, ondan uzaklaşmak için kışını yırtar ve... şey... beynini uçururdu. Bunun yerine onu uyardı. Gitmesine izin verirse onu öldüreceği konusunda uyardı.

Tamam. Kadın kafasını tamamen karıştırmıştı. Ve bundan sonrasını nasıl idare edeceği onlar için her şeyi belirleyecekti.

"Bu bir tür sorun, bebeğim. Nefes almaya düşkün olmam falan." Adam kızın boynuna sokuldu ve kızın kalbi daha hızlı atmaya başladı ama korku kokusu almadı. Bunu iyiye işaret olarak kabul etti ve yavaşça ilerlemeye karar verdi.

"Neden bunu yapmıyoruz..." Bir kolunu vücudundan aşağı kaydırarak parmaklarının altındaki yumuşak teni hissetti. "Tüm bu gereksiz gereçlerden kurtulalım. Medeni bir tartışma yapmamızı kolaylaştırır." Dez'in içinde 9 mm'lik tabancası olan kılıfını kavradı, kot pantolonundan çıkardı ve pratik bir nişanla odanın karşısındaki şifonyerine fırlattı. Silah büyük bir gürültüyle yere düştü ve Dez'in bedeni onunkinin yanına sıçradı. Ama hâlâ korku kokusu almıyordu. Tamamen başka bir şeyin kokusunu alıyordu.

Şehvet.

Kızın kulağının ucunu hafifçe öptü. "Başka silahın var mı, Dez?"

Alnını kapıya dayayarak, "Buna dürüstçe cevap vermemi beklemiyorsun, değil mi?" diye mırıldandı.

Adam sırtıttı. "Sanırım kontrol etmem gerekecek."

"Sanırım öyle."

Mace ellerini yavaşça Dez'in kollarından aşağı indirdi. Dez'in kot pantolonunu yırtmamak ve onu arkadan becermeye başlamamak için kendini kontrol etmek için her şeyini kullandı. Böyle ani bir hareket her şeyi mahvedebilirdi. Dez ona güveniyordu. İnsan olmadığını bilmesine rağmen ona güveniyordu. Tam olarak değil. Bu onun için söyleyebileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyordu ve bunu... bilirsiniz... bir erkek olarak mahvetmek istemiyordu.

Elleri vücudundan aşağıya, göğüslerine doğru kayarken Dez gözlerini kapattı, bir an için meme uçlarında durdu ve bu da tüm vücudunun

Sarsıntı. *Lanet olası hassas meme uçları*. Eski sevgilisi onlara her dokunduğunda, neredeyse adamın boğazını parçalıyordu. Yine de Mace'e verdiği tepki bu değildi. Onu daha önce hiç olmadığı kadar çok istiyordu. Ve onu daha önce çok istemişti. Yine de onun sadece kısmen insan olduğunu bilmek onun için her şeyi değiştirmişti. Her gün insanlarla uğraşıyordu. Her gün. saçmalıklarından tiksindiğini ve dehşete düştüğünü fark etti. İnsan Mace'e güvenmek ona aptalca bir fikir gibi geliyordu. İnsanlara güvenmiyor, onları anlamıyor, hatta sevmiyordu. Neler yapabileceklerini biliyordu. Sebep olabilecekleri zararı.

Hayvanlarınsa tek derdi hayatta kalmaktı. Çiftleşmek, avlanmak, beslenmek, sadece türlerini hayatta tutmak. İnat uğruna birbirlerine zarar vermezlerdi. Kendilerini daha iyi hissetmek için başkalarını aşağılamadılar. Avlandıklarında ve öldürdüklerinde bu sadece yemek içindir ve asla ahlaki bir şey yapmazlar. daha sonra ceset için kınanabilir. Dez hayvanları anlardı. Her zaman anlamıştı. Şimdi Mace'i anlıyordu ve bu onun için dünyadaki tüm farkı yaratıyordu. O, gerçekten güvenebileceği ilk erkekti.

Gerçi bu düşünce bile bayılmak istemesine neden oluyordu.

"Yine nefes almayı bıraktın, Dez." Tuttuğu nefesi dışarı verdi. "Güzel, bebeğim. Bunu yapmaya devam edersen iyi olacaksın."

Adamın elleri kadının beline dolandı ve eğilerek ellerini kadının bacaklarının dış kısmından aşağı indirdi. Ayak bileğindeki kılıfta ikinci silahını ve diğer ayak bileğine bağlı küçük bir bıçak buldu. Onları aldı ve şifonyerin üzerine fırlattı.

Onun arkasında çömeldiği yere döndü. "Bacaklarını aç," diye emretti. Kadın bu iniltiyi, ardından gelebilecek olası yalvarışlarla birlikte ağzından çıkmadan yakaladı. Sessizce emre uydu.

Mace ellerini yavaşça bacaklarının arasına götürdü, sağ eli uyluklarının arasından kayarak kasıklarına doğru bastırdı. Tüm vücudu sanki biri ona elektrik kablosu bağlamış gibi sarsıldı. Islak olduğunu biliyordu.

Artık o da biliyordu, eğer göğsünden yükselen o ilkel tatmin homurtusu bir şeyi kanıtlıyorsa.

Elini kasıklarına sürttü ve Dez kısa tırnaklarını dolabın kapısına geçirdi.

"Dikkat etmem gereken başka bir şey var mı, Dez?"

Dez ona cevap vermedi. Onun yerine başını salladı.

"Sorun nedir?" Adamın sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordu. "Kasıklarını kedi mi kaptı?"

Şimdiye kadar birinin ona söylediği en aptalca şeylerden biriydi ve buna karşılık olarak bir kahkaha patlattı.

Adam yüzünü ona çevirdi ve kız o muhteşem yüze baktı. "Her şey yoluna girecek, biliyorsun. Söz veriyorum."

Hâlâ önünde çömelmiş olan vücudu, diğerlerinden daha çıplak görünüyordu. Daha önce hiç çıplak bir adam görmediğinden değil. Yıllar boyunca pek çok çıplak erkek tutuklamıştı. Ama hiçbirisi, en iyi yapıları denizciler bile, hiç böyle olmamıştı. Mace'den öyle çiğ ve erkeksi bir şey yayılıyordu ki, onu becermeme düşüncesi imkânsız hale geliyordu.

"Şimdi, eğer bana başka silahlar olup olmadığını söylemeyeceksen, sanırım bu kıyafetlerin geri kalanını üzerinden çıkarmamız gerekecek." Sırıttı. Onu neredeyse yere düşürecek kadar hınzır, şeytani bir sırıtış. "Tabii daha yakından inceleyebilmek için."

Kot pantolonunun fermuarını açtı ve yere düşene kadar kalçalarından ve bacaklarından aşağı çekti. Vücudunu çömeldiği yerden çekip önünde diz çökerken kötü bir kenara fırlattı. Kırmızı dantel külotunun üstündeki açıkta kalan teni öperken ellerini tekrar bacaklarına kaydırды. Elleri dantelin altından kayarak kışını kavradı, dili göbek deliğinin hemen altında dönüyordu.

Dez dudağını ısırdı. "Bu noktada, Mace, tam olarak ne aradığından emin değilim."

Şehvetten simsiyah kesilmiş altın rengi gözler Dez'in yüzüne odaklandı. "Gerçekten umurunda mı?"

Gözlerini kırptırdı. "Neyi umursuyorum?"

"Dikkatini vermiyorsun, Desiree." Karnının alt kısmındaki hassas eti ısırdı. "Sanırım ilgini kaybetmediğinden emin olmak için biraz daha fazla çalışmam gerekecek."

Mace külotunu çıkardı ve Dez neler olduğunu merak etti. Ne halt ediyordu? Ve Mace parmağıyla tam olarak ne yapıyordu?

"Mace!"

Durdu, açıkça sinirlenmişti. Yine de işaret parmağı klitorisini geçip amının derinliklerine gömüldüğü için çok mutlu görünüyordu. "Şimdi ne olacak?"

"Belki de-" daha *bekle* kelimesi çıkmadan Mace onu yavaşça parmaklamaya başladı. Dez'in sırtı dolap kapısına yaslandı. *Lanet olası kurnaz kedi!*

Dez zavallı kapısının tahtasına derin çizgiler kazdı. O kadar uzun zaman olmuştu ki

biriyle birlikte olmadığından beri. Bir erkek ona arkadaşça ya da yasadışı bir şey yaptıktan sonra ondan kaçmaya çalışırken dokunmayalı çok uzun zaman olmuştu. Bunu mahvetmek istemiyordu ama dürüst olmak gerekirse kendini neyin içine soktuğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Buna bir de Mace'in sikinin devasa olduğu gerçeğini eklerseniz, Dez felaketinin tarifi hazırды.

Mace'in boştaki eli kızın beline dolandı ve onu kendine doğru çekti. Karnını ve kalçalarını öptü ve ısırdı. "Dokun bana, Dez. Ellerini üzerimde hissetmeye ihtiyacım var."

Bu onu neden şaşırtmıştı? Belki de Mace hiçbir şeye ya da hiç kimseye ihtiyacı varmış gibi görünmediği içindir. "Kedilerin dokunulmaktan hoşlanmadığını sanırdım, Llewellyn."

Onun göbek deliğini yaladı. "Lanet köpek insanlar. Bu bir propaganda." Yüzünü kızın karnına ve kalçalarına sürttü, tıraşsız yanakları ve çenesi kızın teninde sert bir his uyandırıyordu. "Sevgiye ihtiyacımız var, Dez. Sadece bunun için yalvarmayız."

Dez ellerini Mace'in saçlarının arasına sokarken sıırttı. Mace'in saçlarının lisede neden hep kontrolden çıktığını şimdi anlıyordu. Çünkü bir yeleye dönüşmüştü. Gerçek, Tanrı'ya karşı dürüst bir aslan yelesi.

Gözlerini kapadı ve öne doğru atıldı. "Beni öpmeni istiyorum, Mace."

Mace hareket etmeyi bıraktı. Parmakları bile yavaş ve sabit hareketlerine ara verdi.

"Bugün beni öpme şekline bayıldım." Kadın ona baktı ve saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı. Adam sessizce onu izliyordu ve Dez bunu ne kadar çok istediğini fark etti. Onu ne kadar çok istediğini. "Lisedeyken beni böyle öpmen için her şeyimi verirdim, biliyor musun? Denemen için bile her şeyimi verirdim."

Mace'in altın rengi gözleri onunkilere kilitlendi. Parmağını kızın içinden kaydırды ve yavaşça ayağa kalkarken parmağını ağzına sokup emerek temizledi. Mace'in zarif vücudu onun üzerinde yükselirken Dez inledi. Ellerini tuttu, parmakları birbirine geçti. Avuçlar avuçlara karşı. Sonra onları kapıya çarptı, vücudu bir kez daha onu sert tahtaya sabitledi.

"Keşke böyle hissettiğini bilseydim, Dez." Adamın ağzı onunkine zar zor değdi ve Dez kısa bir süre için ciğerlerinin çalışmayı durdurup durdurmadığını merak etti. "Çünkü seni gördüğüm andan beri böyle hissediyorum. Ve hiç durmadım." Sonra adamın ağzı onunkinin üzerindeydi ve bu kez Dez ne inlemesini ne de ürpermesini durdurabilirdi.

tüm vücuduna yayıldı. Hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti. Ya da tadı bu kadar güzel olmamıştı. Kahretsin, ama adamın tadı o kadar güzeldi ki.

Dudaklarını serbest bıraktı, diliyle boynundan aşağı lezzetli bir çizgi çizdi ve tekrar yukarı çıktı. Sonunda kulağının yanında durdu. "Evet, bebeğim, Seni öleceğini sanacağın kadar sert bir şekilde boşaltma işine başlamadan önce aradan çıkarmam gereken başka bir şey var mı?"

Dez kaşlarını çatı. "Buna tam olarak nasıl cevap vermem gerekiyor Mace?"

"Bu çok kolay. Sadece 'Lütfen beni becerin, efendim' deyin."

Dez yine güldü. *Güzeldi*. Güldüğü zaman çıldırmıyordu. Dez'le başa çıkmanın en iyi yolunun mizah olduğunu fark etmişti. Eğer çok sinirlenirse Dez kapıya doğru koşmaya başlardı.

"'Becer beni usta' demenin nesi yanlış?" Ellerini kadının arkasına kaydırıp ve sütyenini çözdü. Sütyenini vücudundan sıyırdığında, ellerinin sürekli tenine değdiğinden emin oldu. Onu hissetmek hoşuna gitmekle kalmıyor, ona dokundukça daha da tahrik oluyordu.

"Liste mi istiyorsun, Llewellyn?"

Düşüncelere daldı, bir sonraki sorusunun cevabının ne olacağını gerçekten merak ediyordu. "Bana güveniyor musun, Dez?"

Dez gözlerini kapatırken sütyenini yere düşürdü ve Mace bir an için Dez'in acı çektiğini ya da odadan çıkış yollarını hatırlamaya çalıştığını düşündü. Sonra onu duydu. Yumuşak bir fısıltı. Neredeyse bir iç çekiş.

"Evet, Mace. Sana güveniyorum."

Bu kesinlikle umduğu cevaptı, sadece bunu almayı hiç beklemiyordu.

"Elbette," diye devam etti, "zaman zaman aptal olduğum söylenir."

Mace elini kızın ensesinin arkasına götürerek onu kendine doğru çekti. "Bu hâlâ benim lehime işlediğine göre, benim için sorun yok."

Onu tekrar öptü ve kendine onun ağzını keşfetme şansı verdi. Onun tadının keyfini çıkardı.

Ona güveniyordu. Bunu çatıdan haykırmak istiyordu. Çünkü Mace için bu, Dez MacDermot'un tamamen ona ait olduğu anlamına geliyordu.

Neden birden kendini sürünün en zayıf ceylanı gibi hissetti? ile
Mace onu öpüyor, tekrar sahipleniyordu. Ve bunun sadece bir başlangıç olacağına dair bir his vardı içinde. İstese de istemese de ona istediğini vermişti. Seks değil, çünkü kabul edelim, bunu son sekiz saat içinde herhangi bir zamanda yaşayabilirdi. Hayır, ona babasından başka hiçbir erkeğe vermediği bir şeyi vermişti. Ona güvenini vermişti. Bu ifşanın onu yeni bir tutku seviyesine taşımış gibi görünmesi onu ısıttı. Onu hissettirdi
Evrendeki en önemli insan gibi.

Ama Mace ona hep böyle hissettirirdi. O kendi iyiliği için fazla zeki, cılız çocuk, o zamanlar evreninin kraliçesiymiş gibi davranıyordu. Yeni bir okula gidene kadar bu duyguyu cankurtaran salı olarak kullandığını fark etmemişti. Katedral Okulu'nda işler çok zorlaştığında, sadece saat iki biyoloji dersine gitmesi gerektiğini biliyordu. Mace'in komik ama bir o kadar da sevimli küçük yüzüne bir kez bakmak, gününü güzelleştirir ve ona yapabileceğini hissettirirdi. O temelli kaçana kadar cehennemle başa çıkmak.

Tabii ki, o küçük çocuk artık yoktu. Onun yerinde, sadece onu öperek titreten bu adam vardı. Gülümsemeleri gibi öpücükleri de umut vaat ediyordu.

Ondan uzaklaştı ve yatağa doğru yürüdü, onu nazikçe yanına çekti. Onu yatağın yanına yerleştirdi, sonra diz çöktü. Kız onu takip edip önünde diz çökene kadar elini çekiştirdi. Kızın hiçbir fikri yoktu.
ama onun ilgisini çekmişti.

Mace onun boynunu öptü, kulağının hemen altındaki o hassas noktayı yaladı. Her iki kolunu da tutup kendi kollarıyla nazikçe arkasından tutturduğunda nefes alış veriş zorlaştı. Bu tek hareketle kadının sırtı kavislendi ve Mace başını eğerek dudaklarının arasında bir meme ucunu yakaladı. Kadın sıçradı. Neredeyse derisinin dışına çıktı.

"Tut şunu." Durakladı, altın rengi gözleri onu yakından izliyordu. Kadın boğazını temizledi. "Meme uçlarım gerçekten çok hassas."

"Canını yakıyor muyum?" diye sordu meme ucunun etrafında.

"Hayır. Hayır. Hiç de değil. Sadece-" Durdu. Adamın gözlerindeki kötü niyeti gördü. Yeterince tatmin olana kadar onun çılglık atmasını ve boşalmasını istediğini söyleyen şehvet. "Tanrım, istediğin bu."

Sırıttı.

Kadın kollarını çekmeye çalıştı. "Mace Llewellyn, bırak beni!"

"Gerçekten mi bebeğim? İstedığının bu olduğuna emin misin?" Onu emdi Meme ucu ve sırtı tekrar yükseldi, pratik olarak onu fırlattı. Nefes nefese kaldı, başı arkasındaki yatağa yaslandı. Onu rahatsız olmayacağı ama kontrolün tamamen kendisinde olduğu bir pozisyona soktu.

Kurnaz orospu çocuğu kedi!

"Mace..." Hırladı. Uyarı hırıltısı. Ama o sadece güldü. "Sikim için yalvarmaya hazır olduğunda, bebeğim, bana haber ver."

"Yalvarmak mı? Ben yalvarmıyorum."

"Güzel." Ona sırtıacak kadar uzun süre göğsünü bıraktı. "O zaman yalvardığında, gerçekten yalvarmış olacaksın."

Adamın ağzı göğsüne geri döndü ve kadın konuşamadı. Bu çok harika bir histi. Çok sıra dışı. Her şeyi hissettiriyordu.

Sadece göğüslerine odaklandı. Alay etti. Yaladı. Emdi. Biriyle evlenmek dışında neredeyse her şeyi yaptı. Doruk noktasına ulaşması uzun sürmedi. Bu daha önce hiç olmamıştı. Genellikle boşalabilmek için klitorisine her zaman bir parmak, dil ya da penisin değmesi gerekirdi.

Ama doruğa ulaşmasına saniyeler kala piç durdu. Geri çekildi ve meme ucuna üfledi ya da göğüslerini buruşturdu. Bunu tekrar tekrar yaptı. Onu sürekli olarak orgazmın eşiğine getiriyor, kalıcı olarak kör olmasını garanti ediyor ve sonra geri çekiliyordu. Bunu o kadar uzun süre sürdürdü ki kız ağlamak üzereydi. Tüm vücudu bir akort çatalı gibi mırıldanıyordu. Kalçaları ona sürtünmeyi bırakmıyordu. Sonunda egosuna siktir olup gitmesini söyledi.

"Tanrım, Mace. Lütfen."

"Lütfen ne, bebeğim?"

"Biliyor musun, seni pislik."

"Senin yalvarma anlayışın bu mu? Çünkü fena halde eksik." Kollarını gevşetmeye çalışırken ona ters ters baktı, böylece o herifi boğabilecekti.

Her iki meme ucunu da tekrar yaladı ve kadın gerçekten ağlamaya başlayabileceğini düşündü.

"Prezervatif var mı?" diye sordu sonunda.

Tanrı'ya şükür! "Komodinimin üst çekmecesinde. Luger'in yanında."

"Tanrım, çok hazırlıklısın. Başka birini bekliyorduk, değil mi?"

"Mace Llewellyn." Mace'in sesindeki uyarıyı duyabilmesini umuyordu çünkü kendini kaybetmeye çok yakındı.

"Biliyorsun, bütün gün bekleyebilirim. Eğer şirretlik yapmak istiyorsan..."

Ağzını meme ucuna indirdi ve kadın onun altında sarsıldı. "Tamam. Tamam," diye umutsuzca mırıldandı. "Bunu diğer kadın dedektiflerden birinden şaka hediyesi olarak aldım. Doğum günüm için."

"Ah, bebeğim. Doğum gününü mü kaçırdım?"

"Mace!"

"Tamam. Tamam." Koca ellerinden biriyle kollarını arkasında kilitli tutarken güldü ve uzanıp komodinin çekmecesini karıştırdı. "Tanrım, daha çok silahın var," diye mırıldandı. Bir kutu çıkardı. "Vay be. Bu çok iyi. Ekstra büyükler."

"Mason."

Kötü kedi gibi sıırttı, kutuyu yırtarak açtı ve bir prezervatif çıkardı. İnanılmaz bir beceriyle tek eliyle sikinin üzerinde yuvarladı.

Dez'i belinden yakaladı ve yatağa fırlattı. Dez yere indiğinde Mace çoktan vücuduna tırmanmıştı. Bacaklarını ovdu ve yaladı, kasıklarına sokulmak için durdu ve klitorisine hızlı bir yalama yaptı, bu da onu neredeyse kenara gönderdi - ama tam olarak değil.

Yüz yüze gelene kadar iri bedenini onun üzerinde sürükledi. Ona baktı ve bir an için daha fazla yalvarmak istediğini düşündü. Ama eli yukarı uzandı ve kızın yüzünün bir tarafını kavradı. "Çok güzelsin, Dez."

Dez kollarını onun boynuna doladı ve bacaklarını daha geniş açtı. Mace aralarına rahatça sığabiliyordu. "Bu gerçekten çok hoş ama bu lanet şey daha sonraya kadar bekleyebilir mi?"

Mace kıkırdadı. "Lanet olsun, Dez."

Alçak sesle hırlayarak başını onun çenesine sürttü. Bunu ona birkaç kez yapmıştı; onun üzerinde de işe yarayıp yaramayacağını merak ediyordu. Onun mırıldandığını duyduğunda, işe yaradığını anladı.

Hızlı, sert bir hamleyle içine girdi ve daha önce içinde bir alet olduğu için hiç bu kadar mutlu olmamıştı. Adamın büyüklüğü konusunda endişeliydi ama çoktan ıslanmıştı, o kadar azmıştı ki minnettardı. Adamın koca siki içini doldurmuş ve onu tam sınırına kadar götürmüştü. Ama Mace onu orada asılı bıraktı çünkü hareket etmiyordu.

Ona baktı. Gözleri kapalıydı, yüzü derin bir konsantrasyonla çatılmıştı, teri tenine damlıyordu. Kısa bir süre yanlış bir şey yapıp yapmadığını merak etti. Bir şeyleri berbat edip etmediğini. Gerçekten batırmak istemediği tek şeyi.

"Tanrım, Dez. Çok sıkısın."

Gülümsedi. Kendine engel olamıyordu. Hiçbir şeyi berbat etmemişti. Aslında kendisi için çok iyi gidiyordu. "Çok ateşli ve sıkı. Senin içindeyken aklımı kaybedeceğim."

Dez eğildi, ağzı onun kulağının yanındaydı. "Mace Llewellyn, beni bir saniye daha bekletirsen gerçekten ateş etmeye başlayacağım." Kadın alnıyla adamın yanağını okşadı, adam da onu geri okşadı. "Becer beni, Mace. Lütfen. Sadece sik beni-"

Adamın ağzı kızın ağzına yapışıp onu ciddi bir şekilde becermeye başladığında başka bir kelime söyleme şansı olmadı.

Üçüncü vuruşta, onun etrafında doruğa ulaştı. Tüm vücudu kenetlendi ve onu daha derine çekti. "Siktir!" diye bağırdı. Büyük olasılıkla yandaki sevimli yaşlı çifti uyandırdı.

Hayatında daha önce hiç bu kadar sert boşalmamıştı. Ama Mace durmadı, devam etti, onu ikinci ve üçüncü bir doruğa doğru itti. Her birinin öncesinde "Siktir! Siktir!"

Mace aniden yüzünü onun boynuna gömdü ve orgazmını gerçek bir kükremeye duyurdu.

Dez bunun üzerine gülümseyerek sıcak çarşaflara yaslandı. Gözleri yorgunluktan kapanıyordu. Mace içinden çıktı ve Dez prezervatifi attığını düşündü.

Mace işaret parmağıyla alnını dürttüğünde uyku onu tam almaya başlamıştı. "Hey, MacDermot. Ne yapıyorsun?"

Dez gözlerini açtığı anda Mace'i yine başında buldu. "Uyumaya çalışıyorum." Bir kaşını kaldırdı. "Daha işimiz bitmedi."

"Ne demek bitmedi-" Ama Mace zaten sertleşmiş olan aletini tekrar Dez'in içine sokarak onun sözünü kesti. Yeni bir prezervatif takmak için durdu, ama bunun dışında, eskisinden daha sert olmasa da, eskisi kadar sertti.

"Olamazsın-"

"Bu sadece gerginliği azalttı." Yanağını öptü, sonra kulağının yanına eğildi. "Senin yerinde olsaydım bebeğim, rahat ederdim."

Vay anasını.

Mace alışkanlıktan uyandı. Yatağın yanındaki saate baktı. Henüz altı bile olmamıştı. Gerinmeye başladı ve hemen yalnız olduğunu fark etti. Homurdandı. Dez'in yatağında uyanmak için uzun zamandır bekliyordu. Her zaman uyandığında onun da yatakta olmasını planlardı.

Gözlerini kapadı ve dinledi. Buralarda bir yerde olmalıydı. Oturma odasında televizyon çalışıyordu. Çıplak olarak aşağı indi, son basamakta durdu.

Dez de çıplaktı, büyük kanepesinde oturuyordu. Dizlerini yukarı çekmiş, çenesini dizlerine dayamıştı. Adam gülümsedi. Gerçekten *de Cops*'un eski bölümlerini izliyordu. Kendi kendine kıkırdadı. Tam bir polis...

Adam uzanıp omzuna dokunana kadar onun kanepenin hemen arkasında durduğunu bile bilmiyordu. Gerçekten çılgılık attı, ayağa fırladı ve tökezleyerek ondan uzaklaştı, ayağı sehpaye takıldı ve sehpanın üzerine düştü.

Onu daha fazla korkutmaktan korktuğu için hareket etmedi. Ona çarpmış olmalı. Ne olduğu hakkındaki gerçek. Ve çoğu insan gibi. Bununla başa çıkmaya hazır değildi.

"Tanrım, Mace! Bana sinsice yaklaşma!"

Mace derin bir nefes aldı. Anlamıştı. İnsanların şekil değiştirenleri anlaması için çok şey gerekiyordu. Hayatlarını, vücutlarının nasıl çalıştığını ve nasıl kötü olmadıklarını falan filan.

"Sorun değil, biliyorsun."

"Sorun olmayan ne?"

"Korkmak."

Kaşlarını çatarak, "Neyden korkmak?" "Benden. Olduğum şeyden."

"Oh, kendine gel, Kaptan Ego. Siz ve büyük ama sessiz aslan ayaklarınız beni ürküttü. Hepsini bu."

Sinirlenmekle onu sehpanın üzerinde becermek arasında kalan Mace, bunun yerine kanepeye oturmaya karar verdi. Koltuğun arkasına geçti ve bordo minderlerin üzerine yerleşti.

"Neler oluyor, Dez? Konuş benimle." "Bir şey olduğu yok."

"Bana yalan söyleme, Desiree."

Eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı ve ellerini saçlarında gezdirdi. Birkaç dakikalık sessizlikten sonra derin bir nefes aldı. "Petrov'un cesedinin boğazında izler vardı. Pençe izleri. Pençenin ima ettiği şey dışında..." O güzel gri gözleriyle ona baktı. "Başparmaklar."

Mace onu yakından inceledi. İnsanoğlunun bildiği en pürüzsüz cilde sahip olmalıydı. Alnında her zaman var olan kaş çatma çizgileri dışında cildi kusursuzdu. Belli ki Dez nispeten temiz bir hayat yaşıyordu. Uyuşturucu yok. Çok

az içki. Ve yakın zamana kadar, çok az seks ve bazen onunla birlikte gelen zorluklar.

"Bana cevap verecek misin?"

"Bana bir soru sormadın, ben de onun yerine sana bakıyordum."

Ellerinin eklemleriyle gözlerini ovuşturdu. "Mace, seninle ne yapacağım ben?"

"Şey, üst katta büyük bir yatağımız var-" "Mace."

"Ya da ben de seni bu kanepede becermeyi düşünüyorum."

"Mace!" Derin bir nefes daha aldı. "Mace. Bu açıkça -biliyorsun- senin insanlarını ilgilendiriyor ve bununla nasıl başa çıkacağımdan tam olarak emin değilim. Teğmenime gidip etrafta bir 'şekil değiştiren katil' furyası olduğunu söyleyemem."

"Buna gerek yok. Bu işler kendi kendine çözülür. Sadece yolumdan çekilmeni istiyorum, Dez. Sana bir şey olmasına izin veremem."

Öne doğru eğildi ve parmağını kısa süre önce bandajını açtığı yaranın üzerinde gezdirdi. "Böyle mi demek istiyorsun? İkimiz de bunun bir kaza olmadığını biliyoruz."

Ne diyeceğini düşünürken kadının ayaklarına baktı. Tırnakları parlak kırmızıya boyanmıştı ve sağ ayağının ikinci parmağında küçük gümüş bir yüzük vardı. Kahretsin, ayakları bile güzeldi. "Bu bir kaza değildi, sadece neden seni hedef aldıklarını bilmiyorum. Tabii bu işle bir ilgileri yoksa."

"Onlar mı?"

İç çekti. İşler zorlaşmaya devam ediyordu. Daha da zorlaşıyordu. Yine de artık yalan söylemenin bir anlamı yoktu. "Sırtlanlar." Kadın kaşlarını kaldırıp ona bakınca devam etti. "Bilirsiniz işte. Sırtlanlar. Aslanların doğal düşmanları mı?"

"Evet, Mace. Sırtlanları bilirim. Discovery Channel'ı izliyorum." "Bunu sana onlar yaptı. Sanırım hangi kulüpteysen, karşılaştığın her kimse, sırtlanlardı."

Dez yavaşça başını salladı. Kızın anladığını sanmıyordu ama anlaşılın NYPD tavrı bu zayıflığı göstermesine izin vermeyecekti.

"Kafamı karıştıran bir şey var."

"Sadece bir şey," diye alay etti. Bunun onu korkutuyor olması gerektiğini biliyordu. Yine de tüfeğini almaya çalışmamış olması onu hâlâ şaşırtıyordu.

"Evet. Dün gece Dün gece gittiğim kulüp... Shaw oradaydı. Yani, o da senin gibi, değil mi? Kız kardeşine bağlı?"

Mace başını salladı, onun bu kadar çabuk anlamasına şaşırmıştı. "Tam olarak kiminle tanıştın?"

"Gina Brutale."

"Evet, sırtlan oldukları kesin." Mace ne kadar şanslı olduğunu fark etti.
"Brutale'lere bulaşılmaz, Dez."

"Bulaşmadım. Beni aradı. Petrov hakkında bilgisi olduğunu söyledi. Ona aşık olduğunu söyledi. Bu mümkün mü?"

"Elbette. Herkese aşık olabilirsin. Ve sırtlanların yatakta vahşi olduklarını duymuştum."

Dez ona ters ters baktı. "Bilgi için teşekkürler,
Mace." "Sadece yardımcı olmaya çalışıyorum,
Dedektif."

Dez elini muhteşem yele gibi saçlarının arasında gezdirdi. "Brutale kulübün sahibiydi. Onaltıncı Cadde'deki Şapel."

Mace başını salladı. "Eğer kulübün sahibi onlarsa, o zaman orası sırtlan bölgesiydi. Kulübün tarafsız sayıldığına eminim ama yine de Shaw orada takılıyorsa Rus ruleti oynuyor olmalı."

Mace, Dez'in kendisine anlatılanları zihninde evirip çevirmesini izledi. Onun ne olduğuyla pek ilgilenmiyor gibi görünüyordu. Hâlâ çözmesi gereken bir dava varken olmazdı.

"Brutale, Petrov'u kız kardeşinin
öldürdüğünü düşünüyor." "Öyle mi?"

İçini çekti. "Hayır. Gerçekten öyle olmasını istememe rağmen. Yine de neden ben, hâlâ emin değilim. Ben ne yaptım ki?"

"Kulübe gittiğinde muhtemelen üzerinde hâlâ benim kokum vardı."

Benden kaçarken.

Elini kaldırdı. "Tamam. Lütfen dur. Lütfen dur."

"Sorun ne?"

"Benim için biraz garipleşmeye başladı."

"Garip olan ne, Dez? Sırtlanlar mı? Aslanlar mı?" Eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı, ellerini önünde kavuşturdu. "Yoksa benim gibi kokman mı?"

Gözleri kısıldı, aynı zamanda meme uçları sertleşti. Neredeyse gülümsüyordu. Onu çıldırtmayı seviyordu.

"Petrov'u kız kardeşin öldürmedi. Onu Brutale'in öldürdüğünü sanmıyorum. Shaw öldürmüş olabilir ya da... bilirsiniz işte..." Omuz silkti ve gri gözleriyle onu izledi.

"Biliyor musun?" Tek kaşını kaldırdı ve adam patladı. "*Adamı benim öldürmüş olabileceğimi mi ima ediyorsun?*"

"Şimdi sakın ol. Bu sadece bir öneri."

"Çok aşağılayıcı bir öneri!" "Bana bağırarak
için bir neden yok."

"Beni cinayetle suçluyorsun ve sana bağırmanın için bir sebep yok mu?"

"Halkınız arasında hala cinayet olarak mı görülüyor?"

"Halkım arasında mı? Bu saçmalıkla benimle dalga mı geçiyorsun?" "Ben
sadece soruyu soruyorum."

"Hayır, sormuyorsun. Bende yanlış bir şeyler bulmaya çalışıyorsun."

"Ben değilim!"

"Sen de öylesin! Dün o lanet nakil aracından indiğimi sen de benim kadar iyi
biliyorsun. Petrov öldürüldü... ne? İki gün önce mi? Ben olmadığımı biliyorsun.
Ve umarım beni bundan daha fazla düşünürsün.
Özellikle de az önce beni becerdiğin için."

"Tek bildiğim senin tam olarak insan olmadığın. Ve bunu daha yeni
öğrendim."

"Saçmalık. Beni herkesten daha iyi tanıyorsun, Dez. Tam olarak insan
olmadığımı hep biliyordun. Değil mi?"

"Bildiğim tek şey, artık her şeyin bana mantıklı geldiği. Sen. Kız
kardeşlerin."

"Çıplağız. Çıplakken asla kız kardeşlerim hakkında konuşmamalıyız."

Ayağa kalktı. "Biliyor musun, aslında senin için yeterince iyi olmadığımı
söylediler. Senin için!" Dez onu işaret etti. "Sen bir ucubesin."

"Ve sen de normal kokuyorsun. Kimse sana yaklaşmasın diye etrafını bir
sürü silah ve dünyanın en büyük köpekleriyle çevirmişsin, yaklaşan ilk erkeği de
katil olmakla suçluyorsun."

"Ben seni suçlamadım. *Bir öneride bulundum!*"

İkisi birbirlerine ters ters baktı. Mace, Dez'in öfkesini hissedebiliyor ve
kokusunu alabiliyordu. Aynı zamanda onun korkusunu da hissetmişti. Yine de
artık bunun onun ne olduğundan değil, tekrar incinmekten duyduğu korkudan
kaynaklandığını biliyordu. Kevlar yeleşinin altına gömdüğü kadına birinin
dokunacak kadar yaklaşmasından korkuyordu. Ama onun saçmalıklarına
ayırarak zamanı yoktu. O kadın için çıldırıyordu. Ona deli gibi aşıktı.
Muhtemelen yıllar önce onu ilk gördüğü andan beri. Bu yüzden, ne kadar küçük
"sorunu" varsa üstesinden gelmek zorundaydı.

"Buraya gel, Dez." Bunu sıkılmış dişlerinin arasından söylemek istememişti.

"Hayır."

"Gel. Buraya gel." Bu bir emir gibiydi. Muhtemelen iyi de değildi.

"Siktir. Seni."

Bu işe yaramıyordu. En fazla bir metre öteden ona dik dik bakmasını izliyordu ama sanki arada iki yüz millik bir uçurum varmış gibi hissediyordu. Ona dokunma ihtiyacı neredeyse ezici bir hal almıştı. Etini okşama arzusu. Boynundaki o küçük nabız noktasını yalamak. Onu öpmek için. Tanrım, onu öpmek istiyordu.

Mace öne doğru eğildi ve yavaşça onun elini tuttu. Çekiştirdi. "Buraya gel, Dez."

Kızın öfkesi geldiği gibi hızla geri çekildi. Onu utangaç bir gülümsemeye ödüllendirdi. "Neden?"

Tekrar çekiştirdi. "Lütfen."

Dez yavaşça ona doğru ilerledi. Adam onu kucağına oturup yüzünü ona dönene kadar çekti. Güçlü bacakları adamın kalçalarını kavradı.

"Prezervatifler üst katta," diye usulca hatırlattı ona.

Kalın ipeksi saçlarını yüzünden itti. Ellerini yanaklarının yumuşak etinde gezdirdi. "Bunun için onlara ihtiyacımız yok."

Dez, Mace'in onu kendine doğru çekmesine izin verdi, gözleri onun ağzındaydı.

Daha fazla kaltak olabilir miydi? Hayır, olamazdı. Yoksa neden adamı katil olmakla suçlasın ki? Katil olmadığını biliyordu. Bir yırtıcı... kesinlikle. İyi eğitilmiş bir askeri katil... kesinlikle. Ama birini soğukkanlılıkla vurmak? Hayır. Başka bir sebep olmasa bile Mace zahmet etmezdi. Çoğu insanı, beyinlerini uçurmak için gereken duyguyu uyandıracak kadar sevmez ya da sevmezdi. Ne de olsa o bir kedi idi.

"Özür dilerim, Mace." Sözcükler, onları durdurmayı umut edemeden ağzından çıkmıştı. "Bunu sana asla söylememeliydim."

Adam gülümsedi ve kadın gülümsemeyi görünce neredeyse boşalacaktı. "Haklısın." Adam iri ellerini saçlarında gezdirdi ve kadın bu temas karşısında inledi. Saçın erojen bir bölge olabileceğine hiç inanmamıştı. Dostum, bu konuda yanılmıştı. "Bunu bana asla söylememeliydin."

"Bunu telafi edebilir miyim?"

"Göreceğiz, değil mi?"

Dudakları onunkilere dokunur dokunmaz, bir sarsıntı doğrudan amına gitti ve klitorisinin gerçekten spazm geçirmesine neden oldu. Sadece bir öpücükten. Bunun mümkün olabileceğini hiç düşünmemişti. En azından kendisi için. Ama Mace ile her şey mümkün görünüyordu.

Onu daha yakına çekti, dili onunkinin üzerinde kayıyor, güçlü elleri sırtında geziniyordu. Kadın daha fazlasını bekledi ama adam onu öpmeye devam etti. Sadece onu öpüyordu. Tek istediği buydu. Kadın içini çekti ve onun karşısında eridi.

Hayır, hayır. Bunu inkâr edemezdi. Bu adam onun dünyasını sarstı. Onun evrenini.

Ona karşı kıpırdandı. O ani sel uyarısı sorunu tekrar ortaya çıktı. Meme uçları o kadar sertleşmişti ki acıyordu. Ve Mace onu öpmeye devam etti, Elleri kızın sırtından hiç ayrılmıyor ya da belinin altına inmiyordu.

Dostum, boyundan büyük işlere kalkışmıştı.

"Kıvranmaya devam et, bebeğim. İyi misin?" Adam köprücük kemiğini yaladı ama kadın onun gülümsemesini sıcak teninde hissedebiliyordu.

"Mace?"

"Evet?"

"Kafamı karıştırmayı bırak."

"Öyle olduğumu bilmiyordum. Sadece hep seninle öpmek istemişimdir. Bu benim fantezim. Bunun için iyi bir zaman olduğunu düşündüm."

Onu o kadar çok istiyordu ki daha ne kadar dayanabileceğinden emin değildi. "Ama değil. O yüzden devam et." Mace ondan uzaklaştı ve Dez hayal kırıklığı içinde inledi. "Ne var, Mace? Ne?"

"Bana emir verebileceğini düşünmen hoşuma gidiyor." Bu ses hiç hoşuna gitmemişti. "Uh-"

"Ellerini omuzlarıma koy ve biraz geriye yaslan." Dez her iki omzuna birer el koydu ve vücudunun üst kısmını geriye yasladı. Mace'in sağ eli göğüslerinin arasından aşağıya, karnına doğru kayarak kasıklarında durdu. Başparmağı klitorisinin hemen üzerindeydi. Kız hiç düşünmeden adamın omzunu biraz daha sıkı.

"Bana bak, Dez." Baktı. "Gözlerini kapatma. Başka tarafa bakma. Anladın mı?"

Cevap vermek için ağzını açtı.

"Ve bu konuda bir teze ihtiyacım yok. Evet ya da hayır yeterli olacaktır." Kadın ona ters ters baktı. "Evet. Anlıyorum."

"Güzel." Mace elini bükerek iki parmağını Dez'in içine soktu ve başparmağını klitorisinin üzerinde gezdirdi. Dez'in başı hemen bir iniltiyle geriye düştü. Mace durdu. "Gördün mü?" diye usulca işaret etti. "Belli ki anlamıyorsun."

Dez derin bir nefes aldı ve tekrar Mace'e baktı. *Tanrım, adam ciddi.*

Ona kitaptaki her ismi söylemek istiyordu ve büyük bir kitabı vardı. -Ama onun kendisini en kötü şekilde boşaltmasını istiyordu. Bu yüzden, bir kez olsun

dilini ısırđı. Ayrıca, her Şey hakkında endişelenmek zorunda olmamanın onu gerçekten tahrik eden bir yanı vardı. Daha önce kontrolü hiç kimseye bırakmamıştı. Mace onun ilki olacaktı. Hayal kırıklığına uğramayacağını hissediyordu.

Mace bir süre ona baktı. "Anlaştık mı, Denizci?" Dez gözlerini devirmek için kendini zor tuttu. "Evet. Temiziz."

"Evet, temiziz... ne?"

"Mace Llewellyn-" Parmaklarını kadının içinde döndürerek Dez'in nefesini kesmesine neden oldu.

"Bekliyorum."

"Evet. Temiziz..." Dez dişlerini sıktı. "Komutan."

SırıtıŐı onu neredeyse kör ediyordu. "Bunu söylediğini duymak hoşuma gidiyor. Keşke seni hâlâ aktifken görseydim. Ben bir subaydım ve sen... değildin... Gerçekten eğlenebilirdim."

Bunun bedelini çok ağır ödeyecekti.

Yavaşça, parmaklarını onun içine ve dışına pompalamaya başladı. Acele etmiyordu.

Dez bunun bedelini ona ödeteceğine dair kendine tekrar söz verdi... sonra.

Gözleri onunkilerle kilitlendi ve parmaklarının etrafındaki kaslarını sıktı. Adam başparmağıyla klitorisine masaj yaparken memnuniyetle homurdandı. Dez kendini Mace'in gözlerinin içine bakmaya zorladı. Bu hiç de kolay değildi. Tek istediği gözlerini kapatıp Mace'in ona yaşattığı hislere kapılmaktı. Ayrıca, o altın gözler onu yakıyor, tüm savunmalarını ortadan kaldırıyor. Kontrolü eline almıştı ama bu süreçte ona kendini güçlü, dişi ve seksi hissettirmiŐti. Daha önce hiç kimse onun için bunu yapmamıştı. Kimse denemeye zahmet etmemişti.

"Benimle kal, Dez." Yüce Tanrım, onun bu sesi onu öldürebilirdi. Sesi onu parmakları gibi okşuyordu. Sadece parmaklarının tam olarak ulaşamadığı yerlere dokunuyordu.

Dez'in kasları gerildi ve orgazmı tek bir dalga halinde üzerine yuvarlandı. Mace yine de gözlerini kaçırmamasına izin vermiyordu. Adamın aldığı zevkin onun aldığı zevke bağlı olduğunu hissediyordu. Nefesi kısa, sert pantolonlarla gelirken sert aleti poposuna sürtündü.

Kısa tırnaklarını Mace'in omuzlarına geçirdi. Tüm vücudu çözüldü. Mace'in becerikli elleri altında parçalara ayrıldı. "Siktir, Mace. Siktir!"

Parmakları hızını artırdı, tek bir niyetle onun içine ve dışına pompaladı.

"BoŐaldıđını görmek istiyorum, Dez. *Şimdi.*"

Boşaldı. Adamın elinin üzerinde milyonlarca parçaya ayrıldı. Ve bir kez bile o güzel altın gözlerden başka bir yere bakmadı.

O kadar güzel ki. Oturup *polisleri* izlerken ya da adamın üzerine boşalırken, kadın acayip güzeldi. Bir kadını boşaltmayı her zaman sevmiştii ama Dez'in aldığı zevk, orgazm olmaktan duyduğu sevinç tüylerini diken diken ediyordu.

Kadın onun kalbinin kontrolünü tamamen elinde tutuyordu ve bunun farkında bile değildi. Onun bunu umursadığından bile emin değildi. Dez onun üzerine yığıldı, dudakları köprücük kemiğine değiyordu. Parmakları hâlâ adamın omuzlarını kazıyordu. O buraya aitti. Onun kucağına, sikinin tam üstüne. Ten tene. Kalp kalbe karşı.

Bunu yapabiliirdi. Onu sevmesini sağlayabiliirdi. O lanet köpeklere katlanmak zorunda kalsa bile, onu sevmesini sağlayabiliirdi.

Mace çenesini kızın başının tepesine sürttü. "Ee... bu seni rahatlattı mı?"

Boynuna doğru kıkırdadı ve Mace'in tüyleri diken diken oldu. "Öyle de denebilir."

"O zaman işime dönebilir miyim?"

Dez elini yavaşça dünyanın en muhteşem sıcak noktası olarak gördüğü yerden çekerken doğruldu.

"Ne işine?"

Hâlâ ıslak olan elini kızın alt dudağında gezdirdi, eğildi ve yalayarak uzaklaştırdı.

Dez ürperdi. "Ah. Bu."

"Evet. Bu. Bugün işe gitmiyorsun, değil mi?" Dez onun ağzına baktı ve başını salladı.

"Güzel." Onu kendine doğru çekti. "O zaman öp beni, Dez."

Altıncı Bölüm

Köpekleri yüzünü yalayınca **Dez** uyandı. İki Rottie'yi itti ve etrafına bakındı. Yarı yatağın üzerinde yarı yatağın dışında, vücudu çarşaflara tamamen dolanmıştı.

"*Otur.*" Köpekleri oturdu. "*Plotz.*" Köpekleri uzandı. Alman köpekleri oldukları için onları Almanca eğitmişti. Onlara ters ters baktı. "Dün gece beni terk ettiğiniz için teşekkürler." En azından utanmış görünme nezaketini gösterdiler.

Dez ayağa kalktı. Oda harabeye dönmüştü ve kendisinin de öyle olduğunu tahmin ediyordu. Odayı dinledi ama Mace'in sesini duymadı. Belki de gitmişti. Ertesi sabahki gariplikte yanında olmak istememiştir. Onu suçladığından değil. O da bunu dört gözle beklemiyordu.

Dez yavaşça ayağa kalktı. Hâlâ yürüyüp yürüyemediğini görmek için birkaç adım attı. Şaşırtıcı bir şekilde yürüyebiliyordu. Adamın onu sakat bıraktığından emindi, tüm vücudu cehennem gibi ağrıyordu. Aslında umursadığından değil.

Komodininin saatine baktı. Saat bir olmuştu bile. Noel'de ailesinin evine gidecekse kalan hediyeleri de alması gerekiyordu. Ve şu lanet turtayı sipariş etmeliydi.

Son dakika alışverişine çıkma düşüncesi kulağa pek cazip gelmiyordu ama fazla seçeneği de yoktu. Ayrıca, alternatifi neydi? Oturup Mace'in aramasını beklemek. Günün bir saniyesinde bile bunu yapabileceğini düşününce ürperdi. Kahretsin, tek gecelik ilişkide utanılacak bir şey yoktu. Tek gecelik bir ilişkiydi, değil mi?

Elbette, bunun hiçbir yanı tek gecelik bir ilişki gibi gelmiyordu. Hem de hiç.

Dez tökezleyerek banyoya gitti, iki köpeği sessizce arkasından geliyordu ve duş aldı. Saçlarını havluyla kurularken aynada kendini inceledi. İyi sikilmiş görünüyordu, değil mi?

Bir kedi tarafından iyi becerilmiş.

Bunu bekledi. Kedi olayı yüzünden çıldırmayı. Ama hiç gelmedi.

Tanrım, ya gerçekten bıkmıştı ya da gerçekten umursamıyordu. Bir an için bunu düşündü.

Hayır. Gerçekten umurunda değildi.

Dez yatak odasına geri döndü ama mutfaktan gelen sesleri duyunca durdu. Oğlanları yatağın altına daldığında ne olduğunu anladı. *Kim* olduğunu.

Vay anasını. Geri döndü. Buna nasıl tepki vereceğinden emin değildi. Gerçi onu düşününce bile vücudu kremaya başlamıştı. Bu konuda bir şeyler yapması gerekecekti.

Hâlâ havlusunu giyerek merdivenlerden indi ve mutfağa yöneldi. Kadın sesleri duydu ve Mace'in bir kadın talk show'u açtığını düşündü. Ama sallanan kapıyı açtığında durdu ve neredeyse korkudan boğulacaktı.

"Vay, vay. Bakın kim uyanmış."

"Bakıyorum da bugün için giyinmişsiniz."

Annesi bir gergedanı boğacak kadar büyük bir sandviçi tabağa koyup Mace'in önüne koyarken Dez iki kız kardeşine ters ters baktı. Duş almış, giyinmiş ve şaşırtıcı bir şekilde tıraş olmuş bir halde oturuyordu. Hatta üzerinde yeni olduğu anlaşılan kıyafetler bile vardı. Siyah kot pantolon, siyah boğazlı kazak, siyah botlar. Başka birinin üzerinde olsa liman işçisi gibi görünürlerdi. Mace ise... tanıdığı hiçbir liman işçisine benzemiyordu.

Dez mutfağa şöyle bir göz gezdirdi ve Mace'in çalıştığı departmanın ve tezgahların üzerinde market poşetleri. *Gerçekten de kendini evinde hissetmiş, değil mi?* Ona sııttı ve omuz silkti.

"Hiç yiyeceğin yoktu. Bir adam açlıktan ölebilir." "Ama köpekleri asla aç kalmaz."

Dez, Lonnie'ye ters ters bakarken Rachel içtiği gazoz şişesini boğazında düğümledi.

"Neden hepiniz buradasınız?"

"Noel alışverişine çıkmak ister misin diye sormaya geldik. Bu konuda ne kadar kötü olduğunu biliyoruz," diye teklif etti Rachel.

"Ama Mace'i burada tek başına alışveriş yaparken bulduk," diye ekledi Lonnie. "Ve seni hiçbir yerde bulamadık."

Mace sandviçi ısırды ve gözleri neredeyse kafasının arkasına yuvarlandığında annesi gülümsedi. "Ye. Ye, sevgili oğlum. Senin boyunda bir adamın yemeğe ihtiyacı var."

"Beni Missy için aradığında, liseden Mace'i gördüğünü bilmiyordum."

Dez bu iki kaltağa inanamıyordu. Tereyağı ağızlarında erimezmiş gibi mutfağında oturuyorlardı. Missy ve Mace'in diğer kız kardeşlerinin ona söylediği gibi

Kardeşleri için yeterince iyi olmadığına dair hiçbir şüphe yokken, kendi kız kardeşleri Mace'i aktif olarak aşağıladı. Komik görünüşlü. Kısa boylu. Garip biri. şimdi de uzun zamandır kayıp olan kardeşleri kapılarına dayanmış gibi davranıyorlardı.

Tam bir sürtükler.

Dez daha iyice köpürmeye başlayamadan annesi geldi ve ona sarıldı. "Nasılmış benim küçük kızım?"

"Merhaba anne."

"Bu sabah çok güzel görünüyorsun." Sonra da kulağına fısıldayarak, "Onları beslemezsen giderler," dedi.

Dez annesini görmezden geldi, onun yerine her iki kız kardeşine de defalarca "Siktir git" dedi. Onlar da bu sevgi dolu duygulara parmaklarıyla karşılık verdiler ve ona *fahişe* kelimesini mırılandılar. Bu on beş saniye kadar sürdü ve annesi kollarının arasında kaskatı kesildi.

"Üünüz de hemen kesin şunu!"

Üç kadın donup kaldı. Lonnie'nin ülkedeki en korkulan federal savcılardan biri olduğuna ve Rachel'ın dün birinin beynine ulaşmak için muhtemelen kafatasının üst kısmını çıkardığına inanmak zordu. Ve tabii ki Dez de iyi silahlanmış bir polis ve evinde bir şekil değiştiren olan eski bir denizciydi. Daha birkaç saat önce onu da bacaklarının arasına almıştı.

Ama annelerinden gelen bir söz onları hâlâ titretiyordu.

Ufak tefek kadın kendisinden çok daha uzun boylu kızından uzaklaşırken üçü de "Özür dilerim anne," diye mırılandı. Dez neredeyse tamamen babasına çekmişti.

Kız kardeşlerinin aksine, onun minyon ya da narin bir yanı yoktu. Elbette bu durum Mace'i pek rahatsız etmiş benzemiyordu.

"Pekala, ikinizi yalnız bırakacağız..." Annesi bir kaşını kaldırdı ve Dez bir deliğe girmek istedi. "Noel'de görüşürüz, Mace."

"Peki, hanımefendi."

Dez başını kaldırdı ve gözlerini Mace'e kilitledi. "Başka planların olduğunu sanıyordum." Asla olmazdı. Mace'in kız kardeşlerinin etrafında bu kadar zaman geçirmesine izin veremezdi. Söz konusu gezegendeki en kötü serseriler olduğunda, Dez

her zaman tam ve mutlak kontrolü elinde tuttu. Ama ailesi tamamen farklı bir konuydu. Onlarla geçireceği beş dakika onu tamamen ona düşman edebilirdi.

"Hayır."

"Peki ya kız kardeşlerin? Bayram için onların evine gitmen gerekmiyor mu? Tatil mi?" Tüm bu aile meselesinin annesini rahatsız edeceğini biliyordu. Tabii ki

annesi hayal kırıklığına uğratmadı.

"Oh, Mace. Seni ailenden ayıramayız."

"Götürmeyeceksiniz Bayan MacDermot. Kız kardeşlerim beni beklemiyor. Ayrıca..." O altın gözler Dez'e döndü. "Dez ve benim günü birlikte geçirmek için planlarımız vardı zaten. Değil mi bebeğim?"

"Hayır, yapmadık" demek istedi ama kız kardeşleri bunu bekliyordu. Beslenebilecekleri bir şey görmek için bekliyorlardı. Mace de bunu biliyordu. Kız kardeşleri vardı, ne yaptığını çok iyi biliyordu. İyi o zaman. Ailesiyle vakit geçirmek istiyordu, ona daha fazla güç.

"Nasıl unutabilirim ki?" Annesinin sırtını okşadı. "Orada olacağız anne."

"Güzel. Güzel. Turtayı unutma."

Kadınlar kapıya doğru yöneldi, Mace sandviçi altı aydır ilk kez yiyormuş gibi mideye indirdi.

Ön kapıya vardıklarında annesi komplocu bir tavırla eğildi. "Ondan hâlâ hoşlanıyorum. Çok iyi bir genç adam oldu."

"Anne, onu tanımıyorsun bile."

"Evet, ama bu konularda asla yanılmam." "Tabii ki,

Llewellyn olmasının bir zararı yok."

Dez Lonnie'ye ters ters baktı, dudaklarında "Siktir git" vardı. Annesine bir bakışı bunun kötü bir fikir olduğunu söylüyordu. Kadın tatil ruhuna inanıyordu, sizin de bunu hissettiğinizden emin olmak için canınıza okuması gerekse bile.

Annesi ona sarıldı. "Yakında görüşürüz, tatlım."

"Güle güle anne."

O kapıdan çıktı ama kız kardeşleri kaldı.

"Llewellynler güçlüdür, küçük kardeşim. Umarım ne yaptığını biliyordur."

"Neden benim yapmam gerekeni yapmama ve sizin de yapmanız gerekeni yapmanıza izin vermiyorsunuz?"

"Peki."

Sonra Lonnie havluyu Dez'in üzerinden kaptı ve kapıdan dışarı fırladı, Rachel Dez onlara ulaşmadan kapıyı çarptı. Onun yerine sert tahtaya çarptı.

Bu saçmalıklar için çok yaşlıydılar.

Dez başını kapıya yasladı, arkasını dönemiyordu. Mace'in tam arkasında durduğunu bildiği halde.

"Al bebeğim. Al sana havlu."

Adamla yüz yüze gelemeyerek arkasına uzandı ve adamın uzattığı havluyu kavradı. Tabii ki bu bir bulaşık havlusuydu ve pek işe yaramıyordu.

"Senden nefret ediyorum."

"Öyle olmasını çok isterdin. Ama ne yazık ki benim için deli oluyorsun."

Onunla tartışmak, ondan nefret ettiğini kanıtlamak istiyordu. Hâlâ kontrolü elinde tuttuğunu. Ama adamın elleri kışında gezindiğinde, neye kızdığını tamamen unuttu.

Demek normal bir aile böyle bir şeydi. Evet. Buna alışabilirdi. Üç kız kardeş arasında her ne kadar düşmanlık olsa da, dişler ve pençeler hiç ortaya çıkmamıştı. Dez gelmeden önce iki kadın onu CIA'e başvurmuş gibi sorguya çekmişti. Kimsenin küçük kız kardeşlerine zarar vermesini istemiyorlardı. Bahse girerim Dez'in hiçbir fikri yoktu.

Hayır. Noel'de ailesini görmeye gitmelerini sağlayacaktı. Ayrıca, senatörlerin ya da avlayıp çiğ çiğ yedikleri canlı bir yaban domuzunun olmadığı gerçek bir Noel yemeği yemek güzel olurdu.

Gerçi bunu daha sonra düşünecekti. Şu anda, kendisine bakan en nefis kışa sahipti.

Ellerini vücudunun kıvrımlarında ve düzlemlerinde gezdirerek onu göğsüne doğru çekti.

Yıllar boyunca harika seksler yapmıştı ama hiçbirinin bunun gibi değildi. Hiçbir şey onun gibi değildi.

Onu vücuduna hapsetti, kollarını etrafına doladı ve kulağına doğru eğildi. "Seni uyandırmadık, değil mi?"

"Hayır. Duştan çıkana kadar sizi duymadım." "Güzel. İhtiyacın olan tüm uykuyu almanı istedim."

Ona doğru geri yaslandı. "Neden?"

Cevap olarak elini bacaklarının arasına soktu ve onu nazikçe okşadı. "Ağrın var mı?"

Ona karşı kıpırdandı. "Yaşayacağım."

Sonra midesi guruldadı. Başı yenilgiyle öne düştü. "Bu havludan daha utanç vericiydi."

Mace ona acıdı. Onu mutfığa sürükledi ve kanepeden Jets battaniyesini alabilmesi için yeterince uzun süre durakladı.

"Beslenmen gerek. O kadar seksten sonra bu normal." Onu geniş mutfaktaki tezgâha oturttu. Bir zamanlar evin sahibi bir aşçı ya da şef olmalıydı. Mutfak evin geri kalanından çok daha büyüktü. Odanın ortasındaki ada paslanmaz çelik ve mermerden yapılmıştı. Ne yazık ki Dez onu hiç kullanmamıştı. Yine de onun evini giderek daha çok sevdiğini fark etti. Onun gibi kokuyordu. O ve o aptal köpekler ama bununla yaşamayı öğrenebilirdi. Bu kadınla birlikte olmak için pek çok şeye katlanmayı öğrenebilirdi.

"Annen sana sandviç yapmış." Buzdolabından sandviçi çıkardı ve soğuk bir kutu soda ile birlikte onun önüne koydu. Onun yanındaki tezgâha yaslandı.

Battaniyeyi bir havlu gibi sararak göğsünden aşağısını örtmeyi bitirirken sandviçe baktı. "Bunun eti ne? Antilop mu?"

Gülümsedi. Ne ukala ama. "Aslında dışarıdaydılar. Bu zebra."

Sandviçi aldı, ağızına götürdü ama adamın kendisine baktığını fark edince durdu. "Ne?"

"Yemeğini bitirmeni bekliyorum."

"Neden?" Adam sırttı ve kız kıpkırmızı oldu. "Ah." "Öyleyse acele et."

"Sen bana bakarken yemek yiyemem. Konuşmak ya da başka bir şey." "Donanmaya başladığımda bir adam tanıyordum-"

Bir parmağını kaldırarak onun sözünü kesti. "Hayır, yani donanma hikâyeleri yok.

Asla."

"Donanmanın nesi var?"

"Hiçbir şey. Genel olarak askeri hikayeler. Hiçbir şey beni bir grup erkeğin oturup lanet olası askeri zaferleri hakkında konuşmasını dinlemekten daha fazla delirtemez, bu da her zaman bir bar kancasının onlara mutlu bir son vermesiyle ilgili bir şeyle biter."

"Tamam o zaman. Tabii ki geriye pek bir şey kalmıyor. Ben on dört yıldır içerideydim."

Sonunda sandviçinden bir ısırık aldı ve şimdi ağzı yemekle doluyken konuşuyordu. "Bir şeyler bul. Sen akıllısın..." Ona bir aşağı bir yukarı baktı. "Temel olarak."

"Tamam." Kız yemekten bir ısırık daha alana kadar bekledi. "Kız kardeşim bir keresinde boğazımı parçalamaya çalıştı."

Boğulmasını önlemek için sırtına vurdu. Sonunda yutkundu ve ona ters ters baktı. "Yapma bunu!"

"Özür dilerim."

Gazozundan bir yudum aldı ve gri gözlerini ona dikti. "Biliyor musun, kız kardeşlerin gerçek birer sürtük."

"Evet. Biliyorum."

Aynı anda hem yemeye hem de konuşmaya devam etti. "Kız kardeşlerimin yaptığı en kötü şey beni yere yatırıp üzerime tükürmeleri idi."

Mace yüzünü buruşturdu. "Sanırım onun boğazımı parçalamasını tercih ederdim." "İkisinin de iyi bir tarafı var."

Mace, Dez'in yemesini izledi. Onun uzun boynunu ve güçlü vücudunu inceledi. Muhtemelen o iki aptal ama devasa köpeği idare etmekten dolayı kolları iyice belirginleşmişti. Omzundaki soluk, sivri yara izlerini fark etti. Hiç düşünmeden işaret parmağını girintili çıkıntılı etin üzerinde gezdirdi. "Bunları nereden aldın?"

Dez omuz silkti.

"Bebekten." "Bir bebek mi yoksa senin bebeğin mi?"

Dez sandviçinin etrafında sırtıttı. "İkisi de değil. Bebek. İlk iş köpeğim. Deniz Kuvvetleri'nde köpek bakıcısıydım. Onun adı yanılıcı." Mace kadının omzunda ve çevresinde en az bir düzine delik olduğunu fark edince öyle olduğunu tahmin etti.

"Köpek terbiyecisi, ha? İyi miydin?" "Hayır. En iyilerden biriydim."

"Yine de özünde bir kedi insanı olduğunu kim bilebilirdi?"

"Değilim. Sadece olağanüstü kalçaların olduğu için sana tahammül ediyorum." Mace güldü. "Peki Bebek'le ne oldu?"

Dez bir ağız dolusu yemeği yuttu. "Onunla sadece iki haftadır falan çalışıyordum. Ondan çok korkuyordum ama çavuşuma söylemek istemedim çünkü zayıf olduğumu falan düşünmesini istemedim." Tekrar omuz silkti. "Bir gece Baby'yi koşusuna koyuyordum, ondan çiğnenmiş eski bir top aldım... ve pek hoşuna gitmemiş gibi görünüyordu. Sonra bir baktım, kolumdan tutmuş, beni de kendisiyle birlikte koşuya sürüklüyor. Sonra hastanede bandajlar içinde uyandım."

"Tanrım, Dez."

"Köpek bakıcısı olarak aldığınız risk bu. Isırılacaksın." "Sen parçalandın."

"Aynısı, G.I."

"Onu uyuttular mı?"

"Hayır. Beni suçladılar. Onu başka bir bakıcıya vereceklerdi ama ben izin vermedim. Onu kendim eğitmeye kararlıydım."

Diğer bakıcılar onu Doğa Yürüyüşü'ne götürmemi önerdi. Bunu düşündüm ama yapamadım."

"Doğa Yürüyüşü mü?"

"Hiç sorma." Bir ısırık daha aldı ve yemeğin etrafında konuştu. "Her neyse, işim bittiğinde dışarıdaki en sıkı takım bizdik. Onu sadece el işaretleriyle kontrol edebiliyordum. Tabii ki kimse bana yaklaşamazdı. Beni inanamayacağınız kadar korudu."

Mace solmuş yara izlerine tekrar dokundu ve tüyleri diken diken oldu.

"Ona ne oldu?"

"Tipik askeri saçmalıklar. Onu başka bir idareciye verdiler. Yeni komutan benden nefret etti. Yine de kötü bir hamleydi."

"Neden?"

"Bir sonraki idareci... onun elini tuttu. Kelimenin tam anlamıyla." "Büyüleyici."

"Bebek tamamen çekicilikle ilgiliydi."

Sandviçinin kalan üçte birine baktı. "Bitirdin mi?" "Tanrım, çok ısrarcısın. Ne kadar ısrarcı olduğunu unutmuşum."

"Hayır. Bu saldırganlık değil. Ama ısrarcı olabilirim." Sandviçinin geri kalanını aldı ve ağzına attı. Çiğnedi. Yuttu. "Şimdi bitti mi?"

Dez gülümsemekten kendini alamadı. Mace Llewellyn. Her zaman tam bir baş belasıydı.

Şimdi de *onun* baş belası. Bu yüzden, sürdüğü sürece onun da tadını çıkarabilirdi.

Dez tabureden kaydı ve onun önünde durdu. Altın renkli ve güzel adam, bir düşünceyle moleküler yapısını tamamen değiştirebiliyordu. *Ne kadar havalı değil mi?*

"Hâlâ açım, Mace."

Dramatik bir şekilde iç çekti. "İyi o zaman. Tezgâhın üzerinde bir paket cips var." Dez onun kemer tokasını çıkarırken başını salladı. "Yeterince iyi değil. Bundan biraz daha fazla proteine ihtiyacım var."

Mace derin bir nefes aldı ve onu dikkatle izledi. "Oh."

"Yapabileceğinin en iyisi bu mu Llewellyn?"

"Şu anda evet."

"Anlıyorum." Dez pantolonunun fermuarını açtı. Dizlerinin üzerine çökerken, siyah kot pantolonunu da kendisiyle birlikte sürükledi ve o devasa aleti serbest bıraktı. Dez'in pantolonuyla

Dilinin ucuyla, kafasında zaten parlayan küçük bir parça ön spermi yaladı.

Yukarı baktı. Mace kollarını çarmıha gerilmiş gibi tezgâhın üzerine uzatmıştı. Gözleri kapalı, başı geriye yaslanmıştı. Gülümsedi.

Ukala piç.

"Bu kotlar yeni mi?"

Başını öne eğdi. "Ne?"

Sesinde öyle bir telaş vardı ki gülmek için kendini zor tuttu. "Bu kotlar yeni mi dedim? Yeni görünüyorlar."

Yutkundu. "Şey... evet... bu sabah aldım." "Yerel mi?"

Parmakları ada tezgâhının metaline saplandı. Pençeleri bile dışarı çıktı.

"Evet."

"Süveter de mi?" Onu çekiştirdi. "Güzelmiş. Beğendim."

Adam ona ters ters baktı. "Beni öldürüyorsun, Desiree."

"Biliyorum, bebeğim."

"Ne istiyorsun?"

"Bana nazikçe sormanı istiyorum."

"Sormuyorum."

"Çünkü sen bir Llewellyn'sin?"

"Hayır. Çünkü ben bir kediyim."

"Ama ben neydin? Bir *köpek* insanıyım. Ve köpekler benim ilgim için yalvarır.

Senin yalvarmanı istiyorum."

"Ben kesinlikle yalvarmıyorum."

"Bu milenyumda herhangi bir zamanda ağzımı sikinin etrafında istersen yalvaracaksın."

Dez öne eğildi ve dilinin başın etrafında dönmesine izin verdi. Bir kez. Geri çekildi, gözleri onunkilerle kilitlendi ve dudaklarını yaladı.

Derin ve acı dolu bir iniltiyle Mace'in başı tekrar geriye düştü. Dez kahkahasını bastırdı.

"Sor bana, Mace. Güzelce sor."

Uzun bir duraklama oldu, sonra Mace'in tavana doğru konuşan hırçın sesini duydu. "Lütfen Dez, kutsal olan her şey aşkına, sikimi ağzına al ve hayatın buna bağlıymış gibi em beni."

"Gördün mü? O kadar da zor değilmiş, değil mi bebeğim?"

Dez onun cevap vermesini beklemeden ağzını açtı ve Mace'in kocaman aletini ucu boğazının en arkasına gelene kadar içeri soktu. Kapadı

dudaklarını şişmiş etin etrafına doladı ve emdi. Sertçe.

Mace kedi gibi tısladı ve Dez tezgahının ciddi bir hasar aldığını hissetti. *Oh neyse.* Evle birlikte geliyordu.

Sadece başı ağzında kalana kadar geri çekti. Diliyle yaladı, sonra da emdi. Saf bir zevk iç çekişiyle, onu tekrar derin derin boğazladı. Oral seksin bu kadar zevkli olabileceğini bilmiyordu. Eski kocası ona her zaman oral seksin zorunlu olduğunu hissettirirdi. Karısı olmanın gereği gibi.

Ama Mace'le öyle hissetmiyordu. Ondan tek istediği O an onun zevkiydi. Ağzıyla onun aletini okşadı, geri çekildiğinde sertçe emdi, tekrar aşağı indiğinde yaladı. Ellerini adamın kalçalarının arasına götürdü ve nazikçe taşaklarını tuttu. Onlar sıkıydı ve yakında boşalacağını biliyordu. Normalde geri çekilir ve eliyle işini bitirirdi. Ama bunu yapmasına imkân yoktu. Onun ağzına boşalmasını istiyordu. Boğazının arkasında onun tadını almak ve onu oraya kendisinin getirdiğini bilmek istiyordu.

Elleri saçlarında tünel açtı. Çekiştirerek onu yüzüne bakmaya zorladı. Aletini tuttuğu yerden bırakmadan baktı. Sanki onu ilk kez görüyormuş gibi baktı. Sonra gözleri kapandı, vücudu gerildi ve biraz korkutucu, biraz seksi bir kükremeyele boşaldı. Kadın onu kurutana kadar emdi ve yuttu.

Dez sonunda onun aletini tutmaktan vazgeçti ve o zaman adam onu saçlarından tutup ayağa kaldırdı. İrkilerek bir küfür savurdu ama adam onu tüm vücudunu sızlatan acımasız bir öpücükle ezerken ağzında kayboldu. Adamın ağzında kendi tadının olduğunu biliyordu ama bu sadece şehvetini körüklüyor gibiydi.

Mace battaniyeyi kadının üzerinden çekip aldı ve onu duvara doğru itti.

"Yemin ederim, Dez. Bana yaptığın şeyler."

Banyosunda kapana kısılmışken gördüğü en vahşi, en kirli rüyalarda bile, Dez'in bu kadar ateşli, bu kadar istekli, bu kadar vahşi olacağını asla hayal etmemişti. Dez umduğundan çok daha fazlasıydı. Ve ona aitti.

Elleri omuzlarında ve göğsünde gezindi. Artık onun sevgisini arzuladığını bildiğinden, ona dokunmaktan asla vazgeçmiyordu. Onun istediği de buydu. Kazağını başının üzerinden çekti ve botlarını çıkardı ve kot pantolonunu tekmeledi.

Çıplak kaldığında, vücuduyla onu kiler kapısına doğru zorladı. Kızın nefesi kesildi ve adamın teninde dalgalandı.

"Bekle. Bekle."

"Ne?" Ona böyle homurdanmak istememişti ama ona duyduğu ihtiyaç onu neredeyse boğuyordu. Ve onun çıplak vücuduna karşı... kahretsin.

"Dün gece prezervatifleri kullandık."

"Ben bir SEAL'ım."

"Ve?"

Tezgâha doğru uzandı ve çantalardan birini karıştırdı. Bir kutu prezervatif çıkardı. "Biz her zaman her olasılığa karşı hazırlıklıyız."

Kadın kutuyu aldı. "Elli tane kutu olduğunu bile bilmiyordum."

"Bu bize bir ya da iki gün yeter."

Dez ciyakladı ve yanından kaçmaya çalıştı. Adam onu belinden yakalayıp geri itti. "Ne yapıyorsun?"

"Hayatım için koşuyorum. Bu biraz daha devam ederse rodeodaymışım gibi yürüyeceğim."

"Şikayet mi ediyorsun?"

Dez kaşlarını çattı, derin düşüncelere dalmıştı.

"Peki." Uzaklaşmaya başladı ama Dez'in hızla büyüyen sikinin üzerindeki eli onu durdurdu. "Ben git demedim."

"Kal da demedin."

Onu kendine doğru çekti, sikini bir tutamak olarak kullandı. Göğsünü öptü, etini ısırdı.

"Kal, Mace. Benimle kal."

Vay canına. Bu kesinlikle Dez MacDermot olamaz. Ofisteki herkese kuru bir amcığı olan soğuk bir balık olduğunu söyleyen bir avukatın acımasız eski karısı. Dez şimdi adamın bir pislik olduğunu anlıyordu, çünkü o soğuk olmaktan başka bir şey değildi.

Başını kaldırdı ve Mace'in yüz ifadesiyle irkildi. Yoğun ve Aklına gelen kelimeler çaresizdi. Tuhaf, Mace daha önce hiç böyle görünmemişti.

Hiçbir şey söylemeden ona baktı. Sadece baktı. Sonra eli kalktı ve yanağını kavradı.

Kadın boğazını temizledi. "Beni geriyorsun." "Neden?"

"Daha önce hiç kimse bana böyle bakmamıştı. Bana aşık mı oluyorsun yoksa beni kendi mutfak bıçağımla mı öldüreceksin anlayamıyorum."

Güldü, bu da onun için o anı hafifletti. "Benim pençelerim var. Mutfak bıçağına ihtiyacım yok."

"Bunu bilmek güzel. Artık huzur içinde uyuyabilirim."

Kadının çıplak bedenini kendine doğru çekti. Kadının teni adaminkine değdiğinde adamın aleti yeniden canlandı. "Tam olarak hangisi daha korkutucu?"

"Bana aşık olman."

Mace başını salladı. "Sana aşık olmuyorum, Dez." "Oh."

Lanet olsun. "Güzel."

"Ben zaten düştüm. Kafa üstü."

Oh kahretsin.

"Um..." Gülümsedi.

"Um?"

Eli tembelce göğsünün üzerinde, meme uçlarının etrafında ve göğüslerinin altında desenler çizdi. Bunun verdiği zevkle kıvranmaya başladı.

"Mace, belki de biraz fazla hareket ediyoruz-"

Sözünü kesti. "Aslında sana uzun zaman önce aşık oldum, Dez. Kitaplarını laboratuvarıma bıraktığın ve tatlı bir şekilde 'Buraya oturabilir miyim?' diye sorduğun gün." Dez, Mace'in umutsuzca engellemeye çalıştığı Bronx aksanını doğru bir şekilde tasvir etmesine sırtıttı. "Ve bu seni korkutuyorsa benim sorunum değil."

"Beni korkutup korkutmaması umurunda mı?" "Hayır."

Tanrım, bu adam daha fazla kediye benzeyebilir miydi?

Mace onun saçlarını boynundan itti ve yarasını yaladı. "Hâlâ acıyor mu?"

"Mmmhm... ne?"

"Dikkatini vermiyorsun, Dez." "Mmmhm... ne?"

Adam kızın kışını tuttu ve kızıdan bir ciyaklama sesi çıkardı. "Dikkatini ver, bebeğim." "Senin bana emir vermen de neyin nesi?"

Mace eğildi, burnunu kadının boynuna dayadı. Derin bir nefes aldı ve iç çekti. "Seni nasıl kokuttuğunu seviyorum."

Bu çok iyi bir cevaptı. Bu şekil değiştirenlere alışabilirdi. Onların mantığını şimdiye kadar tanıştığı tüm insanlarınkinden daha iyi anlıyordu.

Dez, Mace'in omuzlarını itti. "Bunun yeterince iyi olduğunu sanmıyorum, kedi." Yakışıklı yüzünde endişeyle onu izledi. Onu incitmek istemiyordu. Adamım, bu adama aşık mı oluyordu ne? Bu iyi bir şey olamazdı.

Yüzüne yaklaşmak için ayak parmaklarının üzerinde doğruldu. "Ben hiçbir erkekten emir almam." Onu bir aşağı bir yukarı süzdü. "*Özellikle* de senden." Kaşlarını çatı ve Mace'in endişesi yerini eğlenceye bıraktı. Yani, eğlence ve şehvete.

Onu duvara doğru geri itti. "Sana ne söylersem onu yapacaksın." Kollarını yakaladı ve başının üstünde sabitledi. "Ve bundan zevk alacaksın."

Bir kadın kendiliğinden boşalabilir miydi? Dez kendini tehlikeli derecede yakın hissediyordu.

Bu yüzden ön kapısına vurulması hoş karşılanmadı. Özellikle de köpeklerinin uyarı havlamalarına ve oldukça korkutucu Mace'in dişleri diş etlerinden fırladı ve boğazından hızla kükremeye dönüşen bir hırıltı çıktı.

Mace onu serbest bırakıp kollarını koruyucu bir şekilde vücuduna doladığında Bukowski'nin sesini duydu. "Dez, eğer beni duyabiliyorsan, aç şu lanet kapıyı!"

"O da kim?" Mace tersledi. O dişlerini kontrol etmenin bir yolunu bulması gerekiyordu.

"Ortağım." Mace'in yanından geçerek yerdeki yeşil beyaz battaniyeyi kaptı. "Burada kal. Ben ondan kurtulacağım." Battaniyeyi vücuduna sararken omzunun üzerinden ona baktı. "Ve sert kalmaktan çekinmeyin."

Kapıya doğru ilerledi, Mace'in yanına dönmek için sabırsızlanıyordu. Kocaman bir penis ve öldürücü bir ses. Dez'in Bukowski'nin ne istediği hakkında hiçbir fikri yoktu ama iyi bir şey olsa iyi olurdu.

Kapıya yaklaştığında Bukowski'nin sesini tekrar duydu. "Cevap ver yoksa kırarım!"

Dez'in vücudu dondu ama ağzı donmadı. "*Sakin buna cüret etme!*"

Köpekleri havlamayı kesip koşarak iki yanında korumacı bir şekilde durdular. Öfkesini kontrol etmek için savaşılan Dez, ön kapıyı kaptığı gibi açtı ve Bukowski ile yüz yüze geldi.

Mace kot pantolonunu acı verici bir şekilde sertleşmiş sikinin üzerine çekti ve Dez'in "ortağının" içini nasıl boşaltabileceğini düşündü. Yapabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu

Çok az tanıdığı bir adamdan nefret ediyordu ama ağzı bozuk herif "oyun zamanlarını" bölmüştü. Kabul edilemezdi.

Dez'in "Sakin ha!" dediğini duyduğunda, oraya gidip NYPD'nin kışını tekmelemeye hazırdı. Ama Irish Spring sabununun kokusu onu durdurdu. Havayı kokladı. Arka bahçeden geçiyorlardı. Aslında tam arka kapıdaydılar. İki koku aldı...hayır. Üç. Gerçi içlerinden sadece biri o sabunu kullanıyordu.

Dez'in evinin her yerinde silahları vardı. Silah yağının kokusunu alabiliyordu. Lavabonun altındaki dolaptaki, ulaşması en kolay olanıydı. Arka kapıdan girdiklerinde çömeldi, elleri kabzanın etrafındaydı. Neredeyse sessizce. Eğer bir insan olsaydı, tepesine çıkana kadar orada olduklarını fark etmezdi.

Hâlâ çömelmiş olan Mace emniyeti açtı, döndü ve yüzüstü yere kapaklandı. Silahının namlusu boğazına dayanmıştı.

Yine de kafasına bir 45'lik dayanmışken anın tadını çıkarmak zordu.

"Ne halt ediyorsun sen?"

"Sürekli seni aramaya çalıştım ama cevap alamadım. Sonunda bir saat kadar önce komşularını aradım. Yandaki yaşlı çifti. Dün gece bir çılglık duyduklarını söylediler."

Belki de Rahibe Mary Joseph haklıydı. *Senin gibi pis küçük kızlar yakalanır, kasabanın önünde sürüklenir ve taşlanırdı Desiree.*

"Buraya gel." Partnerini kolundan yakaladı ve kapıyı arkasından çarparak evine sürükledi.

"Bunu sana o pislik mi yaptı?" Kadının boğazındaki yarayı işaret etti. Muhtemelen hissettiğinden çok daha kötü görünüyordu.

"Hayır. Tabii ki yapmadı."

"Bana saçmalama, MacDermot."

Bıkkın bir halde, hiç düşünmeden, "Bir adamın bana bunu yapmasına izin verip sonra da onunla yatacağımı mı sanıyorsun?" diye çıkıştı.

"Aman Tanrım! *Llewellyn'i mi becerdin?*"

"Seninle bu konuşmayı yapmayacağım!"

Ortağını öldürdüğü için aslında ne kadar ceza alacağını düşünmekle meşgul olan Dez, köpeklerinin aniden dönüp mutfığa geri hücum ettiğini fark etmedi bile. Toplarını aniden yeniden ürettiklerinden şüpheliydi.

Yıllar önce çıkarılmış ve Mace'i suçluyor. O mutfakta başka biri vardı. Ve ortağının yüzüne bir kez bakması bunu doğruladı.

Bukowski onun kolunu tutmaya çalıştı ama Dez silahını da alarak kendini ondan uzaklaştırdı. Mutfığa doğru yöneldi ama Kapı aralığında.

Silahını yanına indirdi ve patlayan sinirlerini yatıştırmak için derin bir nefes aldı. Yanlış bir hamle yaparsa, değer verdiği her şeyi yok edebilirdi.

Önce köpeklerine "*schnell*" diye havlayarak dışarı çıkmalarını emretti. Sonra Dez, Bukowski'nin silahını yan masanın üzerine bıraktı ve sakince odaya girdi. Mutfağındaki dört adama doğru yürüdü.

Mace'in silahı küçük, tatlı bir 38'likti ve Vinny'nin boynuna dayalıydı. Vinny Glock 45'liğini Mace'in şakağına dayamıştı. Jimmy ve Sal yarı otomatik silahlarını -bu eyalette hiçbir şekilde yasal olmayan- Mace'in sırtına dayamışlardı. Bir Meksika açmazı ve Mace'in tek umudu bu dört aptalın birbirini öldürmesini engellemekti.

Önce Jimmy ve Sal'e odaklandı. "İkinizin de geri çekilmesini istiyorum." Onu görmezden geldiklerinde, "İkinizin de geri çekilmesini istiyorum... *şimdi*."

Gözleri ona kaydı ve o kadar yavaştı ki onu tamamen görmezden geldiklerini düşündü, silahlarını indirdiler. Henüz kurtulmamıştı. Vinny tanıdığı en iyi denizcilerden biriydi. Mace ise hükümet tarafından eğitilmiş bir katildi.

Tam yanlarında durana kadar ilerledi, ayakları neredeyse iki adama da değiyordu. Yavaşça yanlarına çömeldi ve ellerini dikkatlice her iki adamın ellerinin üzerine koyarak silahlarını çekip kaldırdı. Mace ve Vinny gözlerini birbirlerinden ayırmadılar. Sonunda silahlarını bıraktılar ve Dez hızla uzaklaştı. Bir bakıştan sonra Sal ve Jimmy de silahlarını teslim etti. Böyle davrandığında onunla dövüşmemeleri gerektiğini biliyorlardı.

Ayrıca yasadışı silah bulundurma ve zorla içeri girme suçlarından hepsini hapse atmaktan çekinmeyeceğini de biliyorlardı.

Bukowski'nin silahını koyduğu masaya doğru yürüdü ve silahları oraya bıraktı. Vücudunun titremesini kontrol etmek için mücadele etti. En iyi arkadaşlarının ya da Mace'in başına bir şey gelme düşüncesi neredeyse katlanılamayacak kadar fazlaydı.

Bu saçmalıktan sorumlu tuttuğu adamla yüzleşti. "Oturma odasına git," diye tükürdü dişlerini gıcırdatarak, Mace'e silahını geri verirken.

Silah. "*Şimdi!*"

Mace yavaşça ayağa kalktı, siyah saçlı adam da onu takip etti. Dez'i duydular odayı ortağıyla birlikte terk etti ama hâlâ gözlerini birbirlerinden ayırmamışlardı.

Mace adamlara göz gezdirdi. Sarışın olanın bileğinin iç tarafında bir dövme vardı. Kartal, Küre ve Çapa. Denizciler.

"Ee... bir işle ilgileniyor musunuz?"

Dez, Bukowski'yi oturma odasına sürükledi. "*Aklını mı kaçırdın sen?*"

"Kız kardeşini cinayetten soruşturduğun bir pislikle yatıyorsun ve *bana* bunu sorma cüretini mi gösteriyorsun?"

"Artık onu soruşturmuyorum. Davadan alındım. Şu andan itibaren." Neden davayı takip etsin ki? Cevapları zaten biliyordu. "Ve ben

Çocukları da bu işe bulaştırdığına

inanamıyorum." "Onlar da benim kadar endişeliydi."

"Onları öldürtebilirdin. *Hem de benim evimde!* Adam lanet olası bir SEAL. Bütün taktik birimleri kahvaltı niyetine yiyor!"

Bukowski büyük, tüylü başını salladı. Ona sık sık köpeklerinden birini hatırlatıyordu. "Senin bundan daha zeki olduğunu sanıyordum, Dez."

"Neyden daha akıllı? Onunla sorunun ne?"

"Senin incinmeni istemiyorum." İç çekti. İşte ağabey sendromu tam zamanında gelmişti. "Hayır. Gerçekten. Llewellyn gibi bir adam seni kullanmaktan başka bir şey yapmaz."

"Onu tanı mıyorsun bile."

"Ve onu yirmi yıldan fazla bir süredir görmedin, ama yine de gidip onunla yatağa girdin."

"Ben zıplamam."

"Dez, acımasız olmak istemiyorum. Ama hadi ama. *Senin* gibi biriyle böyle bir adam?"

Muhtemelen olması gerektiği kadar incinmemişti. Bukowski'ye karşı nerede durduğunu çok iyi biliyordu ve kendi kaba yöntemiyle onu korumak istiyordu. Yine de, bu gereğinden biraz daha sert görünüyordu. Ve tam ona bu yorumu nereye sokabileceğini söylemek üzereydi ki

Mutfağının sallanan kapısı patlayarak açıldı, ahşap duvara çarptı ve menteşelerinden çıktı.

Mace sadece kot pantolonuyla inanılmaz derecede sinirli bir şekilde oturma odasına daldı. Fermuarının sadece yarıya kadar kapalı olması, Bukowski'nin onu neleri kaçırmaya zorladığını hatırlatıyordu. Ağzında hâlâ Mace'in tadı vardı.

Mace öfkeyle odanın karşısına geçerken Dez kenara çekildi. Genelde adam hiçbir şeyin onu etkilemesine izin vermezdi. O askeri eğitilmiş kedi kişiliğiyle değil. Yine de buradaydı, Bukowski'yle karşı karşıya gelirken Dez'i korumacı bir şekilde arkasından itiyordu.

Harika. Onu koruyan başka bir erkek. Nasıl oluyordu da böyle durumlara düşüyordu?

"Eğer söyleyecek bir şeyin varsa, neden bana söylemiyorsun?"

Dez arkasına baktı. Diğer üçünden iz yoktu. Onun iyi olduğunu anladıklarında gitmiş olmalıydılar. Onun gazabına uğramak için etrafta dolaşmayacaklarını iyi biliyorlardı. MacDermot öfkesi nadiren ortaya çıktığında verebileceği zararı görmüşlerdi.

Bukowski öfkeyle, "Seninle konuşmuyordum," diye bağırdı. "Ama şimdi konuşuyorsun!"

Mace, Bukowski'den beş santim kadar yüksekti ama iki adam da geri çekilmeyi reddetti. *Aptallar*. Tanrı onu koruyucu erkeklerden korusun.

İç çekti. "Siz ikiniz sadece-"

"*Kapa çeneni, Dez!*" İkisi de aynı anda söyledi bunu, gözlerini birbirlerinden hiç ayırmadan. Koltuk minderlerinin altında sakladığı silahı kapıp ikisini de kafalarından vurmamak için tüm gücünü harcadı.

Bunun yerine, Dez topuklarının üzerinde döndü ve iki köpeği sadık bir şekilde arkasından takip ederek üst kata geri döndü. En azından hayatında ona itaat eden bazı erkekler vardı. "Siz ikiniz etrafımda işlemeyi bitirdiğinizde "Kendinizi evimden siktirin gidin!"

Mace o sevimli kışın kendisinden uzaklaşmasını izledi ve bu hiç hoşuna gitmedi bir parça. Manzarayı sevdi. Hem de çok. Ama onu uzaklaştırmak istememişti. Tüm gelecek planları onu da kapsarken.

"Yemin ederim onu incittin-"

"Kapa çeneni. Ve defol git."

"İkimize de gitmemizi söyledi."

Mace onu görmezden gelerek merdivenlere yöneldi. Bukowski koluna bir el atarak onu durdurdu. Mace önce ona, sonra da onun ait olduğu adama baktı. En azından şu an için ait olduğu adama.

"Çek elini üzerimden yoksa o kolu kaybedersin."

Küçük adamın ne gördüğünü bilmiyordu ama Mace zaten bu kadar kızgın olmasaydı yüzündeki şaşkın ifade daha komik olurdu.

"Aman Tanrım." *Bu salağın adı neydi? Bukowski mi?* "Onu önemsiyorsun. Bunu yüzünden anlayabiliyorum."

Bazen tam insanlar köpekler kadar aptal olabiliyor.

"Bu çok zekice bir tündengelim Sherlock. Bütün karakolu senin yönetmediğine şaşırdım. Şimdi git." Bununla birlikte Mace, Dez'i merdivenlerden yukarı kadar takip etti.

Yedinci Bölüm

Dez yorganın altına sokuldu, yüzünü yastığına gömdü. Büyükannesi Fiona'nın on yaşına geldiğinde ona söylediği sözleri hatırlamalıydı. "Tatlım, bütün erkekler aptaldır." Her zaman olduğu gibi, eski nesil böyle derdi.

Mace uzun bedenini onunkinin üzerine koyana kadar odada olduğunu bilmiyordu. Ağır, kas yığını bir adamdı ama ağırlığı hâlâ ona iyi geliyordu.

"Bukowski ile şafak vakti tabancalı bir düello için buluşacak mısınız? Yoksa Brooklyn yöntemini kullanıp iki dörde bir mi?"

Başının arkasına sokuldu, boynunu yaladı. Dili kuru ve sertti. *Bu çok dikkat dağıtıcı.*

"Beni dinliyor musun sen?" diye sordu kadın, adamın iri bedenini üzerinden iterek arkasını dönerken. Adam iç çekerek yan tarafına döndü ve onu izledi. Onun bariz rahatsızlığını görmezden geldi, o koca sikiyle dikkatini dağıtmaya başlamadan önce birkaç şeyi açıklığa kavuşturmak istiyordu.

"Bukowski'yle başa çıkabilirim. O benim ortağım. Birlikte bazı çirkin olaylara karıştık ve senin ya da bir başkasının devreye girip benim için günü kurtarmasına ihtiyacım yok."

"Ama Bukowski ve o üç adamın yaptığı da bu değil miydi? Seni büyük, kötü aslandan kurtarmak için geldiler."

"Bu konumuzun dışında."

"Neden?"

"Onları becermeyeceğim! Ne yaptıkları umurumda değil. Senin ne yaptığın umurumda." "Mantığınızı anlayamadım."

Dez bir yastık kaptı, yüzünü kapadı ve içine doğru bağırdı. Yastığı çektiğinde Mace hâlâ kayıtsızca onu izliyordu. Sadece bakıyor ve gözlerini kırıştıırıyordu.

"Ve sen de benim mutfak kapımı tamir ediyorsun!"

Mace altın rengi gözlerini devirdi ve içini çekti. "Her neyse." Güzel bir çekişle yorganı tamamen üzerinden aldı.

Kızın ona kapı hakkında saçmaladığına inanamıyordu. O pislik Bukowski'nin, kanepesinde sakladığı silahla küçük bezelye beynine bir kurşun sıkmadan çıkıp gitmesine izin vermişti. Ama ona kapıyı tamir etmesini emretti. O salağın kendisiyle böyle konuşmasına izin vereceğine bir an bile inanmış mıydı?

Adam kadının olgun vücuduna baktı. Kadın kesinlikle mükemmeldi. Ondan uzaklaşmaya çalıştı ama adam onu bacağıyla kısıtırdı. Meşgul olduğunu bilmiyor muydu? Onun saçmalıklarıyla dikkatini dağıtmasına ihtiyacı yoktu.

"Sana ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu.

"Pardon?"

"Beni duydun. Sana ne yapmamı istiyorsun?" Kız cevap vermedi ve sonunda başını kaldırıp ona dik dik baktığını gördü. "Ne?"

"Bana güvenmiyorsun."

Bu da nereden çıktı şimdi? "Sen neden bahsediyorsun?"

Adamın elini göğsünden çekti ve kendini ondan uzaklaştırdı. "Kendime bakmam konusunda bana güvenmiyorsun. Bunu yüzünde görebiliyorum. Bu yüzden o koca aslan ellerinle dikkatimi dağıtmaya çalışmakla meşgulsün. Senin."

"Bu saçmalık Desiree ve sen de bunu biliyorsun."

"Tamam. Kanıtla."

Bu gerçekten hiç hoşuna gitmemişti. "Nasıl?"

Yataktan kaydı ve şifonyerine doğru yürüdü. Elinde silahıyla arkasını dönmemesini gerçekten umuyordu. Yine de ondan hiçbir şey beklemezdi.

Metal şingirtıları duydu ve kadın arkasını döndü, kelepçeleri işaret parmağından sarkıyordu.

"Hayatta olmaz, MacDermot!"

"Gördün mü? Bana güvenmiyorsun."

Kurnaz, çıkarıcı, küçük köpek aşığı! Mace gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. Bak onu ne hale getirmişti. Bu saçmalıklar. Birdenbire Pride'ın hayatı daha iyi görünmeye başladı.

Suratını astı. "Bana güvenmek zorunda değilsin, Mace. Sorun değil. Ben sana güveniyorum ama sen bana güvenmiyorsun. Sorun değil."

Kısa bir kükremeyle kollarını başının üzerinde birleştirerek yatağa uzandı. "Hadi şu işi bitirelim, olur mu?"

Pantolonunun içine boşalmamak için dişlerini birbirine geçirdi. Onun polis olduğunu fark ettiği andan beri böyle bir şey düşünüyordu. Tabii ki kelepçelenen o olmuştu, kelepçeleleyen değil.

Hâlâ çıplak olan Dez yatağa çıktı ve kıvrımlı vücudunu adamın göğsünün üzerine yerleştirerek uzun bacaklarıyla ona sarıldı.

Kelepçeleri adamın yüzünün önünde tuttu. "Emin misin, Mace?"

"Benimle saçmalama kadın. Sadece yap şunu."

"Tamam." Ona doğru eğildi, göğüslerini yüzüne yaklaştırırken bileklerini karyolaya sabitledi. Bir polis olarak, on saniye içinde onu bağladı. Ağzını meme ucuna götüremeden önce bile.

Geri çekildi ve yaptığı işe gülümsedi. "Kocaman bileklerin var."

Adam sırttı. "Teşekkürler."

"Bu bir iltifat ya da başka bir şey değildi. Sadece bir gerçeğin ifadesiydi." Gözlerini kapattı. Kadın onu delirtmek istiyordu.

"Ne yapabileceğimi görmek ister misin?"

Bir yanı "Hayır" demek ve on yaşında bir çocuk gibi surat asmak istiyordu. Ama işbirlikçi olmaya çalışıyordu. Bu onun doğasına aykırıydı ama belli ki bu kadın için ateşin içinden bile geçebilirdi.

Mace gözlerini açtı. Sinirli bir iç çekişle, "Evet. Tamam."

Dez sağ göğsünü avucunun içine aldı, öne doğru eğildi ve dilini kendi meme ucuna doladı. Göğüsleri yeterince büyüktü, bu yüzden onun için hiç de zor olmadı. Yine de bir şekilde bunu keşfettiğini biliyordu.

kendi kendine küçük bir oyun oynadı-Mace yutkundu. *Yüce Tanrım.*

Meme ucunu yaladı, dilinin ucunu etrafında döndürdü. Mace neredeyse onu kendi dilinde hissedebiliyordu. Aleti yeni kot pantolonunun sert malzemesini zorluyordu ve birkaç saniye sonra ona ulaşmak için yatağın iskeletini parçalayacaktı.

Dez geri çekildi. "Güzel, ha?"

Mace'in tek yapabildiği başını sallamak oldu.

"Diğerini yaparken beni görmek ister misin?"

Tekrar başını salladı. Diğer göğsünü tuttu ve hareketlerini tekrarladı, bu sırada kendini tahrik etti. Kokusunu alabiliyordu. Göğsünün üzerinde kıvrınması da hiç yardımcı olmuyordu.

Bir süre daha onu ve göğüslerini eğlendirdi. Sonunda geri çekildiğinde nefes nefese kalmaya başlamıştı. Birbirlerine baktılar.

"Buraya gel, Dez."

Kadın başını salladı. "Hayır."

"Neden?"

"İstemiyorum." Tuhaf, sanki istiyormuş gibi *kokuyordu*. "Ne istiyorsun?"

Dez dudağını ısırdı. Sonra derin bir nefes alarak elini göğüslerinin arasından, karın kaslarının yanından geçirdi ve bacaklarının arasına götürdü.

"Dez... bana ne yapıyorsun?" "Şu anda mı? Kesinlikle hiçbir şey."

Mace, Dez'in elini orta parmağını amının içine sokup yavaşça dışarı çıkarırken ve klitorisinin üzerinden geçirirken izledi. Neden ona işkence etmekte ısrar ediyordu? Tamam. Bir gece önce ona *biraz* işkence etmişti. Ve bu sabah. Ve mutfakta. Ama hiçbiri bunun gibi değildi. Bu onu öldürüyordu.

Kalçaları yavaşça ona doğru itilirken parmağı klitorisinin etrafında dönüyordu. Onu izledi, tamamen büyülenmişti. Nasıl etkilenmesin ki? Kendi zevkini ararken ona binerken çok muhteşem görünüyordu. Hayatında gördüğü en güzel şeylerden biriydi ve şu anda tek yapmak istediği Dez'in içine gömülüp bademciklerini patlatmaktı.

Çok uzun sürmedi. Başını arkaya atmış, inliyor, onun adını söylüyordu. Tanrım, onun adını inliyordu. O sesle. Adam farkına bile varmadan, kadın boşalıyordu. Bacakları adamın kalçalarını kavırıyor, vücudu titriyordu. Kasılmalar geçince yavaşça ona baktı.

"Becer beni, Dez," diye homurdandı. "Yoksa Noel'den sonra sana yeni bir karyola alırım."

"Prezervatifleri aşağıda bıraktık." "O zaman getir onları. *Şimdi*."

Dez vücudundan sıyrıldı ve odadan çıktı. Harika. Şimdi nefes nefese kalmıştı. Mace gözlerini kapadı ve Dez'in evin içinde dolaşırken çıkardığı sese odaklandı. Dez sikine dokunur dokunmaz boşalmasını engelleyecek herhangi bir şey.

Merdivenlerden inip mutfığa girdiğini duydu. Prezervatif kutusunu tezgahıtan aldığını duydum. Ayaklarının geri geri yürüdüğünü duydu.

O geldi. Cep telefonu çaldı ve kadın durdu. Telefonu alıp yatak odasına dönerken metalin tezgâha çarpma sesini duydu.

Yine de onun telefona cevap verdiğini duyunca şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Dez

bu tür sınırları aşacak bir tip gibi görünmüyordu, ta ki telefonun önünde arayanın kimliği olduğunu hatırlayana kadar. Bu da tek bir anlama geliyordu.

"Merhaba, Missy. Nasılsın?"

Kadın yatak odasına girdiğinde Mace o kadar çok gülüyordu ki gözleri zor görüyordu.

"Evet, benim. Desiree. Gerçi sen bana Dedektif diyebilirsin."

Prezervatif kutusunu komodinin üzerine bıraktı ve yataktaki Mace'in yanına dönmeden önce bir tane aldı. Tekrar onun üzerine çıktı.

"Ah, evet. O burada tatlım, ama şu anda yatağıma kelepçeli ve biraz yapış yapış, bu da benim hatam." İç çekti. "Şey, seninle konuşmak isteyip istemediğini sorabilirim. Ama onu Tanrı'yla görüştürmek üzereydim... ah. Çirkinleşmek zorunda değilsin. Bekle biraz."

Ona doğru eğildi ve telefonu omzuna dayayana kadar kulağına tuttu.

Gülmemek için boğazını temizledi. "Alo?"

"Seni aptal orospu çocuğu! Bana o kadının seni yatağına kelepçelemediğini söyle!"

Mace'in kız kardeşinin ona bir çocuk gibi bağırmasına kızması gerekirdi ama Dez boynunu öpüp meme uçlarını okşarken bunu umursamakta gerçekten zorlanıyordu.

"Aramanın bir nedeni var mı, çünkü çok ısrarcı olmaya başladı. Ve onun tüm emirlerine itaat etmek zorundayım." Kız göğsünden aşağı inerken Dez homurdandı. Kız kardeşi ölüm sessizliğine büründü.

"Bu da ne demek oluyor Mason?"

"Ben onun üstünün altıyım. Onun dom'una karşı sub. Efendisinin kölesi." Dez o kadar çok gülmeye başladı ki Mace'in üzerinden yuvarlanarak yataktan çıktı.

"Lütfen bana şaka yaptığını söyle?"

"Söyleyemem. Sana hiçbir şey söyleyemem. O söyleyebileceğimi söylemedikçe söyleyemem." Dez'in kahkahaları yoğunlaştıkça o da kendi kahkahalarını bastırdı.

Missy'nin kendini sakinleştirmeye çalıştığını duyabiliyordu. "Mason Rothschild Llewellyn... Seninle başka bir zaman konuşacağım."

"Şey, sadece seninle başka bir zaman konuşmama izin verirse-" Diğer uçtan gelen klik sesini duydu.

Tamam. O bile bunun şimdiye kadarki en iyi anlardan biri olduğunu kabul etmek zorundaydı. Telefonu bıraktı, dişleriyle kavradı ve odanın öbür ucuna fırlattı.

"Kaldır kıçını ve buraya gel, Desiree. *Şimdi.*"

Tekrar yatağa doğru süründü ama o kadar çok gülmüştü ki ağlamaya başlamıştı. Adamın göğsüne geri dönmeyi zar zor başardı. Sonra başını onun boynuna gömdü, tüm vücudu kahkahalarla titriyordu. Tanrım, önümüzdeki Salı gününe kadar böyle kalabilirdi. Onu serbest bırakacak anahtarı bulabileceğinden bile emin değildi. Omuz silkti. Görünüşe göre yirmi altı Aralık'ta yatak alışverişine çıkacaktı.

Sekizinci Bölüm

Mace kulağında soğuk, ıslak bir burunla uyandı. Hırladı ve tersledi. Dez'in iki köpeği arkalarında hoş bir sidik izi bırakarak odadan dışarı fırladı. Harika. Kendisinin temizlemesi gereken başka bir şey daha vardı. Mace doğruldu ve şifonyere baktı. Rozeti ve silahı yerinde yoktu.

Kahretsin, o kadın neredeydi? Sürekli ortadan kayboluyordu. Evde olmadığını biliyordu. Onun etrafta olduğunu her zaman bilirdi. O onu hissedebiliyordu. O zaman asıl soru, bu sefer hangi cehenneme gittiği idi?

Hırpalanmış yataktan kayarak çıktı -yatak çerçevesini de değiştirmek zorunda kalmıştı- hemen yerleri temizlemek için bir şeyler buldu ve duşa girdi. Omuzlarına kadar uzanan saçlarını yıkamayı henüz bitirmişti ki, birden aklına Dez'in nereye gitmiş olabileceği geldi.

Kendini öldürtebileceği tek yere.

Dez, Mace'in hışımla evden çıkışını, ön merdivenlerden inişini ve bir yerlere gidişini izledi. Belki de kaçmaya karar vermişti. Sonunda kaçabileceğini düşünüyordu. *Ah, kimi kandırıyorum ben?* Mace'in yakın zamanda bir yere gitmeyeceğini biliyordu. Eğer onun gitmesini istiyorsa, bunu kendisi yapmak zorundaydı. Bir parçası bunun da olmasını istiyordu. Çok derine inmeden önce. Kalbine bağlı olan başka bir parçası ise ona geri çekilmesini söyleyip duruyordu. Kalbi Mace'in onu elinde tutabildiği sürece yanında kalmasını istiyordu. Ama yeniden çalışmaya başladığında onu ne kadar tutabilirdi? Gece geç saatlerde onu istedikleri bir cinayetle ilgili telefonlar aldığı mı? Ya da akşam yemeğinin ortasında ayrılmak zorunda kaldığında? Ya da onun doğum gününü kaçırdığında? Buna ne kadar tahammül edebilirdi?

Eski kocasının sözlerini sanki o anda kulağına söylüyormuş gibi net bir şekilde hatırlıyordu. "Bu tür saçmalıklara katlanacak kadar güzel değilsin Desiree."

Mace onun cipini fark etti. Durdu ve ona baktı. Onun hareketlerini izlemeyi büyüleyici buluyordu. Elbette haklıydı. O her zaman onun bir yırtıcı olduğunu biliyordu. Tam olarak insan olmadığını. Bunu iliklerine kadar biliyordu.

Havayı kokladı, sonra döndü ve gözleri ona kilitlendi. Kadın sakın sakın kahvesini yudumlarken bir hırıltıyla ona doğru hışımla yürüdü.

"Beni delirtiyorsun!" "Ben hiçbir şey yapmadım."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Mace onun yanındaki sahanlığa oturdu, kalçası zar zor onunkine değiyordu. Birden Mace'in kucağına tırmanmak ve ona sarılmak istedi ama herkesin önünde sevgi gösterisinde bulunma konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştı. Çoğunlukla da bunu nasıl yapacağını bilmediği için.

"Geri döndüğünü sanıyordum."

"Nereye?"

"Dün geceki kulübe."

"Sırtlanların olduğu kulübe mi?" Adam aklını mı kaçırmıştı? "Vay canına, alımda 'aptal salak' dövmesi olduğunu bilmiyordum."

Adam gülümsedi ve kadın dövmeyi görünce hemen ıslandı. "Aptal salak değil. Büyük, kötü polis."

"Hayatta olmaz, kedi. Beni bir kez öldürmeye çalıştılar. Neden şansımı zorlayayım ki?"

Ayrıca, biz konuşurken ahlak masası onlara baskın düzenliyor."

Mace gözlerini kapadı ve derin bir iç çekti. "Sen yapmadın."

"Yaptım amına koyayım." Kahvesinden bir yudum daha aldı. "Muhtemelen sadece bir ya da iki geceliğine kapatabilirler ama yine de bana büyük bir keyif verecek."

"Sen delisin."

"Buna dair kesin bir kanıt yok."

Mace aniden kolunu kaldırdı ve uzandı, başı kucağındaydı.

Elini başının üzerine koydu. "Okşamaya devam et, bebeğim."

Kahvesini bıraktı ve gülmeye başladı. Sevgisini nasıl göstereceğini bilmesine gerek yokmuş gibi görünüyordu. Mace ona emredecekti. Aslında bu onun işine geliyordu. Eğer havasında değilse, her zaman kışını merdivenlerden aşağı yuvarlayabilirdi.

Dez ellerini ıslak saçlarına daldırdı ve parmaklarını yavaşça ipeksi kütlenin içinden geçirdi. Üçüncü vuruştan sonra Mace mırıldanmaya başladı. Başının kucağında, klitorisine çok yakın olduğunu düşünerek

Başını. Bu adamın yanında kendini kontrol etmesi gerekiyordu yoksa kendini rezil edecekti.

Mace sırt üstü yuvarlandı, büyük ayakları verandanın korkuluklarına sıkıca dayandı. O güzel gözleriyle ona gülümsedi. Önceki geceden kalma yaraları çoktan solmuştu ama muhtemelen önümüzdeki birkaç hafta boyunca boynunda o çizik olacaktı.

Dez bir elini saçlarında gezdirip ne kadar hızlı uzadıklarına hayret ederken, diğer elini de onun göğsüne koydu.

Dez'in serbest elini tuttu ve kendi elinin arasına aldı. Parmağını kızın teninde gezdirdi ve Dez inlememek için ağzının içini ısırıldı.

"Bugün ne yapmak istiyorsun?" diye mırıldandı usulca.

Seni anlamsızca becermek mi? "Her neyse." "Şehre gidebiliriz."

"Evet." Fena fikir değil, gerçekten. "Hala yapmam gereken alışverişler var."

"Biliyor musun, Dez. Bu tatile karşı 'ahlaki sorunları' olan biri için, kesinlikle şenlikli bir dairen var."

Onun bunu fark etmemesini umuyordu. Daha iyi bilmeliydi. "Tatille ilgili bir sorunum yok. Benim şeyle ilgili bir sorunum var... benim..." Adam parmağını ağzına sokup emmekte ısrar ederken, kadının tutarlı bir düşünce üretmesini tam olarak nasıl bekliyordu?

"Devam et," diye itti, parmağı hâlâ ağzındaydı.

Tekrar denedi. "Ailemle ilgili bir sorunum var." Gözlerini kapattı ve adamın dili işaret parmağının etrafında kayarken ürperdi. "Beni deli ediyorlar."

"Benim gibi mi?"

"Hayır, Mace. Senin gibi değil." *Kimse senin gibi değil.*

"Güzel."

Ukala herif. Başını tekrar salladı. Bu adam asla değişmeyecekti. "Biliyor musun, burada kalıp bütün gün sevişebiliriz."

"Çok zekice, kedi."

Düşünceli bir ifadeyle, "Olduğum şey konusunda gerçekten rahat görünüyorsun, Dez. Neden böyle?"

"Dün gece senden korktuğumu söylemiştin."

"Yanılmışım. Sen kediden korkmuyorsun. Adamdan korkuyorsun."

"Saçmalık, Llewellyn."

"Bunun nereye gittiğinden korkuyorsun."

"Hiçbir yere gitmiyor, Mace."

"Ne cehenneme gitmiyor. Biliyorsun ben-" Cep telefonu çaldı. *"Telefon!"*

Mace yerinden sıçradı, cep telefonuna cevap vermek için çabalarken sözleri kısa kesildi.

Bu konuşmayı yapmak istemiyordu. Bu konuşmaya hazır değildi. Ve hiçbir zaman da hazır olamayacağından emindi.

"MacDermot."

"Hey, sevgilim."

Dez gözlerini kırptırdı. "Sissy Mae?"

Mace'in homurdandığını duydu ve kadının onun numarasını nereden bulduğunu merak etti. "Elbette öyle. Bugün ne yapıyorsun?"

Mace'e baktığında gözlerindeki niyeti gördü. Eğer burada onunla kalırsa, ona her şeyi ve her şeyi vaat edene kadar onu becerecekti.

Gerçek hislerini itiraf edene kadar. Bunu kendine itiraf etmeye bile hazır değildi.

Zamana ihtiyacı vardı. Düşünmeye ihtiyacı vardı. Onun parmaklarını emmeyi bırakmasına ihtiyacı vardı.

"Aklında ne var?"

"Neden benimle şehirde buluşup kahve falan içmiyorsun?" "Şey, sadece bir şey var-"

"Elbette Mace de gelebilir." Anlaşılan herkes onun Mace Llewellyn ile olan ilişkisini biliyordu. "Smitty'ye eşlik edebilir."

Mace'e baktı. Mace onun elini tutmuş ve hızla büyüyen ereksiyonunun üzerine kaydırmıştı. Dez sağlıklı bir itiş kakışla onu verandanın merdivenlerinden aşağı itti.

"Ah!"

Komik. Kedilerin hep dört ayak üzerine düştüklerini sanırdım.

Gülümsedi. "Evet, Sissy Mae. Çok isterim."

Mace, Smitty'ye döndü ve iki saat gösterdi. "Hangisini seviyorsun? daha iyi mi?" Birini işaret etti. "Breitling mi?" Diğerini gösterdi. "Yoksa Breitling mi?"

Smitty bakakaldı. "O damızlık erkeklerden biri için mi?"

"Hayır. Benim için."

Smitty hem güldü hem de gözlerini ovuşturdu. "Bence bu özel tatilin amacını kaçırıyorsun. Bu *bağış* mevsimi."

"Evet. Ben de kendime veriyorum." Ayrıca, son dakika tatil alışverişi yapmazdı. Bunu aylar öncesinden hallederdi. Böylece tatilin tadını kendisi için satın alarak çıkarabilirdi. Kuyumcuya işaret etti. "Bunu alacağım. Bir de daha önce gördüğüm Tag Heuer var, ama bir kadın için."

Kuyumcu koşarak uzaklaşırken Smitty başını salladı. "Zavallı, hoss."

"Ne? Sen de mi saat istiyorsun?"

"Hayır. Saat istemiyorum. Sadece ona bir tane aldığına inanamıyorum."

"Sesin neden bu kadar kızgın geliyor anlamıyorum."

"Çünkü kız kardeşim beni deli ediyor. Sürü henüz cevabını bilmediğim bir sürü soru soruyor. Ve ben bir köpek kadar azgıyım."

"Bu çok uygun."

Mace kendisine uzatılan kadın saatini aldı. Yakından inceledi. "Ben alırım.

Paketle. Şimdi diğerini giyeceğim." Geri döndü

Smitty. "Restoranda o kurt sürtüklerle aranızda tam olarak neler oluyordu?"

"Aw, hoss. O benim oyalanmamdı. Bu yeterince iyi değil. Bana bir kadın lazım."

"O zaman bir tane bul. Sadece benimkinden uzak dur."

"Yeni nöbet. Korkunç uyarılar. Yatakta iyi bir parti veriyor olmalı."

Mace hırladı ve Smitty ellerini kaldırdı. "Şaka yapıyorum. Sakin ol."

Mace kendisine uzatılan saati alarak koluna taktı. "Şunu açıklığa kavuşturalım, Smitty. Böylece ileride yanlış anlaşılmalara olmaz. I O kadını seviyorum. Ona yan gözle bile bakarsan, boynunu bir dal gibi kırarım. Bu senin için yeterince açık mı, köylü?"

Smitty tiksintiyle burnunu çekti, sesi bir köpekten çok bir kediye benziyordu. "Crystal."

"Yani." Sissy Mae sıcak çikolatasını yudumladı. "Mace yatakta iyi midir?"

Dez sade kahvesini yudumlarken boğuldu. Sessiz bir kafenin önündeki küçük bir masada oturuyorlardı. Serin bir Aralık günüydü ama Dez içeride oturacak havada değildi. Kendini huzursuz hissediyordu. Temiz havaya, insanlarla dolu sokakların enerjisine ihtiyacı vardı. Köyü seviyordu. Hep sevmişti. Ve eğer büyük bir serveti olsaydı, burada yaşardı.

"Özür dilerim, hayatım. Seni korkutmak istememiştim."

"Evet, yaptın." Dez çenesini sildi. Sissy Mae Smith'ten hoşlandığına inanamıyordu. Ama hoşlanmıştı. Sissy sıcaklık, dürüstlük ve Dez'i tamamen rahatlatan hafif bir delilik kokuyordu.

"Evet. Pekâlâ. Sevdim." Sissy gülümsedi. "Özür dilerim, Dez. Kardeşim beni deli ediyor. Beni kötü ruhlu yapıyor."

"Neden?"

"Mace'le başlattığı yeni iş için endişeleniyor. Benim ve akrabalarımız için endişeleniyor. Ve biriyle yatmaya ihtiyacı var."

"Biliyor musun" -Dez sandalyesinde arkasına yaslandı- "bu benim için biraz fazla bilgi."

"Bu herkes için çok fazla bilgi." "Ama yine de paylaşma ihtiyacı hissettin."

"Onun için endişeleniyorum, biliyor musun? Demek istediğim, Mace kendine güzel bir kız buldu. Ben de kardeşim için aynısını istiyorum."

Dez kahvesini yere çarparak yeni arkadaşını şaşırttı. Bunu yapmalı Mace'in başka bir kadını olduğunu biliyordu. Tatil için eve dönmesini bekleyen zavallı bir denizci karısı. "Adı ne?"

"Kimin?"

"Mace'in 'küçük güzel kızı'."

Sissy bir kaşını kaldırdı. "Senden bahsediyorum, hayatım."

"Ben mi?" Şimdi irkilme sırası Dez'deydi. "Ben iyi biri değilim, Sissy Mae. Küçük değilim. Ve Mace bana sahip değil."

Sissy'nin bir şey söylemesini bekledi ama giderek artan kızgınlığına rağmen kadın sadece kollarını göğsünde kavuşturup ona baktı.

Kaltak.

Smitty baharatlı hardallı çavdar ekmeğinin üzerindeki sıcak pastırmasını ısırdı. Mace adamın yüzündeki mutlak coşkuya neredeyse gülecekti.

"Beğendin mi?"

Smitty yemeğinin tadını cevap veremeyecek kadar çok çıkardığı için başparmağıyla onayladı. Sonraki on dakika boyunca adamlar hiç konuşmadan yemek yediler. Gerçi ara sıra birbirlerine homurdanıyorlardı.

Tabakları temizlendiğinde, ellerinde gazozlarıyla arkalarına yaslandılar ve memnuniyetle iç çektiler.

"Ee, Hoss. Ona gerçekten aşık olduğunu söyledin mi?"

"Bana izin vermiyor. Denediğimde beni bir kat merdivenden aşağı attı."

"Ve sen bu konuda endişelenmiyorsun?"

"O kadar çok adım yoktu."

"Mace..." Smitty baş ve işaret parmaklarıyla gözlerini ovuşturdu. "O iyi silahlanmış asilerden oluşan bir köy değil, biliyorsun. Gecenin karanlığında öylece istila edemezsiniz."

"Ama yaptım. Ve yapacağım. Tekrar yapacağım. Kaç kere yapmam gerekiyorsa. Ta ki benim için deli olduğunu itiraf edene kadar."

"Ya etmezse?" "Ne

yapmazsa?"

"Senin için deli olmuyorsa? O zaman ne olacak?"

Bunu düşünmek istemiyordu. Düşünemezdi de. Onu bunu düşünemeyecek kadar çok seviyordu. Onun kendisini sevmediğinden endişelenecek kadar.

Doğru, her zaman başka bir kadın bulabilirdi ama yine de hep yalnız kalacaktı. Yalnız kalacaktı çünkü Dez'i olmayacaktı.

Mace, Smitty'ye baktı ve omuz silkti.

Dez telefonuna cevap verdi. "MacDermot?"

"Ben Vinny."

Dez telefonunu kapattı ve çikolatalı pastasından bir ısırık daha aldı. "Sorun mu var?" Sissy, iş yerindeki tüm hareketliliği incelerken sordu Köy sokağı.

"Hayır."

Telefon tekrar çaldı. Dez açtı. "MacDermot." "Sakın kapatma."

Dez telefonu kapattı ve kahvesinden bir yudum aldı.

"Onlara daha ne kadar işkence edeceksin?" Dez, Sissy'ye arkadaşlarının evine girip Mace'e silah doğrulttuklarını anlatmıştı. Gerçi öncesinde Mace'e yaptığı muhteşem saksoyu atlamıştı.

"Daha iyi öğrenene kadar."

"Seni korumaya çalışıyorlarmış gibi görünüyor. Böyle dostları bulmak zordur, hayatım. Minnettar olmalısın."

"Minnettarım."

"Ama yine de onları terletecek misin?" "Evet."

Dez'in telefonu tekrar çaldı. Arayanın kimliğine baktı. Numara ona tanıdık geliyordu ama birini kaçırmadıkları sürece adamlardan biri değildi.

başka birinin telefonu.

"MacDermot."

"Seni lanet orospu!"

Dez sırtıttı. "Bayan Brutale. Bir sorun mu var?"

"Polisler neden burada? Neden benim lanet kulübümü parçalıyorlar?"

"Tanrım. Bilmiyorum." Dez çikolata kaplı çatalını yaladı. "Saçmalık, seni kaltak! Bunu sen yaptın. Ve eğer bir an için benim bunu yanına bırakmayacağım..."

Brutale'in kızgın olmasına şaşırmamıştı. Dez soruşturmadan sorumlu memurdan haber aldı. Crushek adında iri yarı, motorcu görünümlü, eski tip bir polis, ya da ateşle oynamayı seviyorsanız Crush. Brutale'in barmenlerinden ve garsonlarından birkaçı dağıtmak amacıyla uyuşturucu bulundurmaktan içeri alınmış. Brutale'in siyasi nüfuzuna bağlı olarak kulübü en azından bir geceliğine, hatta daha uzun süreliğine kapattılar.

"Beni tehdit etme."

"Anlamıyorum."

"Belki de kız kardeşine sormalısın. Dün gece kulübünüzde bulunmamla ilgili ciddi bir sorunu varmış gibi görünüyordu."

Telefonun diğer ucundan gelen sessizlik Dez'in tüylerini diken diken etti. Kendisi için değil ama Anne Marie Brutale için. O kızı kıskanmıyordu. Gina'nın, kız kardeşinin kendi hayatına karışmasından hoşlanmadığı hissine kapılmıştı.

"Anlıyorum," dedi Brutale ve telefonu kapattı.

Dez ürperdi. Hayır, Anne Marie'yi zerre kadar kıskanmıyordu. Elbette onun için gerçekten üzülmüyordu da. Ne de olsa kadın onu öldürmeye çalışmıştı. Kaltak yatağını yapmıştı. Artık içinde yatabilirdi.

"Her şey yolunda mı, sevgilim?"

"Benim için. Evet."

Sissy'nin telefonu çaldı. Telefonu açtı ve Dez bunun Sissy'nin diğer kardeşlerinden birinden gelen oldukça gergin bir arama olduğunu anlayınca onu biraz yalnız bırakmaya karar verdi. Elinde fincanıyla Dez yavaş adımlarla kahvehanenin önünden geçti. Harika saatleri olan, sabah üç ya da dört kadar kapanmayan şirin bir yerdi. O kadar sık geliyordu ki, çalışanların çoğu onu ismiyle tanıyordu. Kendini kahvehanenin yanındaki ara sokağın önünde bulana kadar yürümeye devam etti. Önünde bir girişi ve sokağa açılan başka bir yan girişi olan oldukça büyük bir yer. İki giriş arasında büyük bir tuğla duvar uzanıyordu.

Kahvehane ve yanındaki bina. Metal bir kapı garip bir şekilde tam ortaya yerleştirilmişti.

Dez durdu ve açıkça baktı. Nasıl bakmazdı ki? Kadını tanıyordu. Anne Marie Brutale. Ve adamı da tanıdı. Bir zamanlar tutukladığı bir adamı nasıl unutabilirdi? Özellikle de onun suçlarından birini kaburga kemikleri mi? Adından emin değildi. İrlandalı bir şeydi.

Anne Marie'yi duvara yaslamış, bir kolunu başının üzerine koymuştu. Adam ona doğru eğildi ve Anne Marie garip bir sadist sırtışıla başını salladı. Adamın boştaki eli kolundan yukarı, köprücük kemiğinin üzerinden geçerek boğazını vahşice kavradı.

"Sana ne diyorsam onu yap."

Anne Marie tısladı ve Dez buradan bile dişlerini gördüğünü biliyordu.

"Dez, gidelim."

Dez başını çevirip sokağın aşağısına doğru gitmeye başlamış olan Sissy Mae'ye baktı. Ara sokağa geri döndüğünde, hem Anne Marie hem de evcil suçlusu gitmişti. Dez etrafına bakındı. Bir şey anlamamıştı. Onu geçmiş olamazlardı.

Gözleri iki kapıya kilitlendi. Biri kahvehaneye açılıyordu. Diğerisi ise tuğla duvara açılıyordu. Bir yanı orada ne olduğunu görmek için kaşınıyordu. Brutale gibi bir Jersey prensesinin neden böyle bir serseriyle takıldığını öğrenmek için yanıp tutuşuyordu. İçinden bir ses bunun bir sevişme değil, korkutucu ve tehlikeli bir şey olduğunu söylüyordu. Ve onları takip etmek aptallık olurdu.

"Dez, hadi sevgilim."

Dez birkaç saniye daha ara sokağa baktı, sonra Sissy'yi takip etti.

Dez banktan Sissy Mae'nin buzun üzerinde süzülüşünü izledi. Etkilenen Dez iç çekti. Sissy'nin bu kadar zarif olabileceğini hiç düşünmemişti.

Gariptir, otuz altı yıldan sonra Dez ilk kez Noel tatilinde Rockefeller Center'a geliyordu. Kalabalıktan, turistlerden nefret ederdi ve Tanrı biliyor ya, paten kaymazdı. Ama Sissy Mae ve Smitty gelmeyi o kadar çok istiyorlardı ki, onlara kendi başlarına gitmelerini söyleyecek cesareti yoktu.

Sissy Mae yine süzülerek geçti. Kendinden emin ve becerikli bir şekilde hareket ediyordu.

Genç patencilerin Sissy'yi hayranlıkla izlediklerini görebiliyordu. Ta ki ağabeyi ona arkadan çarpana kadar. Dez ağzını kapattı ve

gölmek için. Gerçi Sissy'nin soğuk buzun üzerine yüzüstü yığıldığını görmek bunu biraz zorlaştırıyordu.

Dez genç kadının hırlayarak ayağa kalkışını ve kardeşinin peşinden gidişini izledi. İki kardeşin bu kadar sert oynadığını hiç görmemişti. Sissy Mae kendini Smitty'nin üzerine atarak sırtına indi. Vücudunu kullanarak onu döndürdü ve hala ona bağıyken yere düşürdü.

"Lanet olsun."

Ayağa kalkmaya başladı, ikisinin hapse girmesini engellemek zorunda kalacağından endişeleniyordu ki Mace'in omzundaki eli onu tekrar kucağına çekti.

"Onları rahat bırak, bebeğim. Böyle oluyorlar."

Dez, Mace'in göğsünü sırtında hissedince gözlerini kapattı.

"Biliyor musun Dez, soruma hiç cevap vermedin. Bugün beni özledin mi?"

"Hayır."

"Yalancı." Evet. O bir yalancıydı. Bütün öğleden sonra onu özlemişti. Sissy Mae'yle harika vakit geçirmişti ama sürekli Mace'i daha sonra görmeyi düşünüyordu. Onu çıplak görmeyi.

Mace onun ensesini öptü ve Dez, Mace'i en yakındaki banyoya sürüklemeye isteğiyle savaştı.

"Beni özledin mi Kaptan Ego?"

"Oh evet." Ona doğru eğilirken belindeki kavrayışını sıkılaştırdı. "Dişlerimi klitorisine sürttüğümde çıkardığın o küçük sesi özledim. Parmaklarımın ve dilimin tadına bakmanı da. Boşalırken tırnaklarını sırtıma geçirmeni ve ben üzerine inerken kalçalarınla yaptığın o küçük şeyi."

"Dur."

"Durmak mı? Emin misin?"

"Evet. Eminim." Eğer durmazsa, adam ona hiçbir şey yapmadan kucağında otururken boşalacaktı.

Mace gözlerini kapattı. Tanrıya şükür ona durmasını söylemişti. Biraz daha devam ederse kot pantolonunu indirecek ve sikini tüm New York'un gözü önünde ona sokacaktı. Onu evine geri götürmesi gerekiyordu. Ya da bir otele. Ya da bir ara sokağa. Bu kadını sikmesi gerekiyordu ve bunu hemen yapmalıydı. Yanında prezervatif bile getirmişti... ne olur ne olmaz.

Etrafındaki soluk seslerini duydu. Mace tam zamanında kafasını kaldırıp Sissy Mae'nin kardeşini kafasından tutup yüzüstü kapıya çarpmasını izledi.

"Bunu daha ne kadar sürdürebilirler?" "Saatlerce."

"Bu iyi olamaz. Oh, kahretsin. Güvenlik." Dez tekrar ayağa kalkmaya başladı ama adam onu geri çekti.

"Şu anda hareket etmemeni gerçekten isterdim."

"Ama ben-" Adam onu patlamak üzere olan ereksiyonuna yaklaştırdığında durdu. "Oh."

"Evet. Oh."

"Peki ya Sissy ve Smitty?" "Onlar kendi başlarının çaresine bakabilir."

"Cidden, Mace, o şeyi kontrol edemiyor musun?"

"Görünüşe göre senin yanında değil." Eliyle kızın ensesini ovuşturdu. "Hadi buradan çıkalım, Dez."

Omzunun üzerinden ona baktı. Adam onun gözlerindeki şehveti gördü. En az onunki kadar güçlü bir şehvet. Cevap vermek için ağzını açtı ama cep telefonu çalınca durdu.

Telefonunu açarken öfkeyle, "Lanet olsun," diye bağırdı.

"MacDermot." Başını salladı. "Evet. Tamam. Tamam. Tamam." Saatine baktı.

"Evet. Tamam. Tamam. Evet." Telefonu kapattı.

"Bukowski'yle bir barda buluşmalıyım."

"Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Hayır. Benimle Petrov davası hakkında konuşmak istiyor."

"Bunu telefonda yapamaz mı?" Sinirlendiğinde ve kıskandığında ona hırlamayı gerçekten bırakmalıydı. Bu onu kızdırmaktan başka bir işe yaramıyordu.

"Evet. Yapabilir. Ama muhtemelen o da özür dilemek istiyordur ve bunu yapmayacaktır.

telefonda." Yine de Mace'in ses tonuna kızmış gibi görünmüyordu. Onun yerine, diğer ayakkabının düşmesini ya da kafasına fırlatılmasını bekliyormuş gibi davranıyordu. Bir şeyler oluyordu ve ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Dez ensesini ovuşturdu. "Biliyorsun, eğer istersen anlarım-"

"Ne yapmak istiyorsun?"

"Yapacak işlerin varsa ya da başka bir şey. Ben bu işi hallederken beni beklemeni beklemiyorum." Neden onu beklemesin ki? Kız kardeşinin başkanlık ettiği o saçma sapan hayır kurumlarından birine gitmiyordu ya da annesinin eskiden yaptığı gibi Milano'ya polo izlemeye gitmiyordu.

sadece o zavallı atları korkuttu. Hayır. Dez'in adının karıştığı bir cinayet davası vardı. Gerçeği öğrendiğinde çılgılık atarak ondan kaçmamış olmasına hâlâ hayret ediyordu. Doğruca komutanına gitmemiştir, ona tüm hikâyeyi anlatıp Mace'i hayvanat bahçesine attırmamıştır. Bunun yerine, her ikisi de ayakta zor durana kadar onu becermesine izin vermiş ve sonra o da onu becermişti.

"Dez, şu anda yapmak istediğim tek şey sensin." Ondan uzaklaştı. "Ah."

"Benimle... senin evinde buluşmak ister misin?" Yüzünü buruşturdu. Neredeyse "bizim evimiz" diyecekti.

"Hayır. Zavallı köpeklerimi ölesiye korkutacaksın. Daha fazlasını kaldırabileceklerinden emin değilim."

Smitty ve kız kardeşi önlerinde duruyordu. "Gitmemizi istediklerine inanabiliyor musun?" Sissy talep etti.

"Pekâlâ, siz ikiniz. Çıkarın şu patenleri." Dez ayağa kalktı, eli Mace'in saçlarına gömüldü. Bilinçsiz bir hareketti ve bu Mace'in onu daha da sevmesine neden oldu. "Şimdi gerçek bir polis barına gidiyoruz."

"*NYPD Blue*'daki gibi *mi*?" Sissy gerçekten de ellerini birbirine çırpı.

Dez, eli Mace'in saçlarını okşarken gözlerini devirdi. "Eğer bu seni mutlu edecekse, Sissy."

Sissy gerçekten de ciyakladığında ikisi de irkildi.

Dez McCormick's Bar'ın kapısını tuttu; durdu ve Sissy, Smitty ve Mace'e baktı. "Pekâlâ, siz üçünüz. Bu insanlarla çalışmak zorundayım. Yumruk yumruğa kavga yok. Hırlamak yok. Mırıldanmak yok. Vücut parçalarını tehdit etmek yok." Doğrudan Mace'e baktı. "Vücut parçalarını kapmak yok. Beni utandırmak yok. Beni kızdırmak yok. Anlaşıldı mı?"

Üçlü ona bakakaldı. İç çekerek kapıyı açtı ve içeri girdi. İki yerel karakoldan gelen polislerle doluydu, hepsi de bir yerlere girmeye çalışıyordu. ailelerine gitmeden önce boş zaman.

"Geri döneceğim." Mace'in ceketinin kolunu çekiştirirdi. "Ve sen de kibar ol."

"İma ettiğin şeyden hoşlandığımdan emin değilim."

Dez kalabalığın arasından geçerek arkadaşlarını ve tanıdıklarını selamladı. Bu barı seviyordu. Diğer polislerle birlikte olmayı seviyordu.

Crush ile Bukowski'yi gördü ve doğruca onlara doğru yöneldi.

"Yarın gece Sürü'yü gece kulübüne götüreceğim. Hepiniz gelmelisiniz. Tabii Dez'in kalçalarını yüzünüzden yeterince uzun süre ayırabilirsiniz."

Dez'in yumruk yumruğa kavga edilmemesi emrini hatırlayan Mace, bunun yerine Sissy Mae'yi işaret etti. "Kız kardeşin tam olarak neyin peşinde?"

Smitty döndüğünde küçük kız kardeşinin dört SWAT ekibi üyesi tarafından mutlu bir şekilde çevrelendiğini gördü.

"Sissy Mae Smith!"

Mace, Smitty'nin dört adamı kurtarmak için fırlayıp gitmesini izledi.

"Birkaç gece önce seni neredeyse tutuklamıyor muyduk?" Mace döndüğünde iki kadının kendisine baktığını gördü.

"Hayır." Smitty'yi işaret etti. "Onu neredeyse tutukluyordunuz."

"Gördüğüm kişi buydu. Patrick Doogan. Onu yaklaşık yedi yıl önce yakalamıştım.

Üniformalı son yılımdı."

Crush bir kadeh tekila içti, büyük kasları eforla dalgalanıyordu. Adam küçük bir dağı andırıyordu. Elinin tersiyle ağzını sildi. "Bugün muhbirlerimden biriyle bir konuşma yaptım. Bir fahişeyle. Petrov'u öldürmekle övündüğünü söyledi."

"Neden?" Soruyu Bukowski sormuştu ama Dez nedenini biliyordu. Artık Doogan ve Mace'in aynı olduğunu anlamıştı. En azından cins olarak.

"Görünüşe göre Missy Llewellyn'i istiyor."

"Yani muhasebecisini mi öldürüyor? Neden bunun yerine internetten randevulaşmayı denemiyorsun?" Az konuşan bir adam olan Crush hiçbir şey söylemedi.

"Kafamı karıştıran şey," diye itiraf etti Bukowski, birasına bakarak, "başparmak pençesi olayının nasıl işlediği."

Dez, Bukowski'nin bundan elli yıl sonra mezarına "başparmak pençesi şeyinin" nasıl çalıştığını asla anlayamadan gitmesini sağlamayı planlıyordu. Onun bununla asla başa çıkamayacağını biliyordu.

"Bütün bunlar gerçekten ilginç çocuklar, ama ben davadan alındım."

Bukowski ve Crush birbirlerine baktılar. Sonra Crush ayağa kalktı ve bara doğru yürüdü.

"Hadi Dez," dedi Bukowski. "Bu benim. Daha önce benimle dalga geçtiğini sanmıştım. Yani, ne zaman bir davadan vazgeçtin ki? Kuduz bir pitbull gibisin."

"Bu sefer değil."

"Bu Llewellyn'le mi ilgili?"

Mace'in adından bahsederken ilk kez sesi sinirli çıkmıyordu.

"Şey, bu işleri biraz garipleştiriyor. Kimsenin benim uygunsuz bir şey yaptığımı söylemesini istemiyorum. O yüzden davadan alındım."

"Bunu bana neden telefonda söylemedin?"

"Çünkü bana söyleyecek başka bir şeyin olabileceğini düşündüm."

Omuz silkti. "Bugün hakkında..." Tekrar birasına baktı. "Özür dilerim." Dez onu masanın altından tekmeledi. "Biliyorum."

"Yani aramız iyi mi?"

"Evet. Sadece aşk hayatımdan uzak dur."

"Daha önce hiç aşk hayatın olmadı, o yüzden biraz kafam karıştı."

Dez sırtıttı. "Ahmak." Ayağa kalktı ve dedi ki, "Bana uğrayıp

Noel'de ev mi?" Ortaklar için standart bir gelenek. Bukowski'nin çocukları hediyelerini almaya ve köpekleriyle oynamaya bayılıyor, Dez de Bukowski'nin eşi Mary ile hasret giderme fırsatı buluyordu.

"Evet. Kayınvalidemlerden uzaklaşmak için bir bahane oluyor. Ayrıca Mary'nin sana bir hediyesi var."

"Bu harika. Çocuklar için bir şeyim var." "Bu

yıl gerçek hediyelerin mi var?"

"Senin çocukların için her zaman hediyelerim vardır. Kız kardeşlerimin çocuklarını hep unutuyorum."

Ortaklar birbirlerine gülümsediler.

"Ben gidiyorum, B."

"Pekâlâ. İşler ilginçleşirse sana haber veririm." "Güzel.

Mace'e mutlu tatiller dediğini söylerim." "Tamam. Öyle yap."

Bukowski'nin küçümsemesiyle yüzünü buruşturdu. Bu ikisi arasında sevgi kaybolmazdı.

Dez kalabalığı yararak geri döndü. Smitty'yi SWAT ekibinin yarısıyla yumruk yumruğa kavga etmek üzereyken buldu, Sissy birkaç kişiyle flört ediyordu. Ahlak masasından adamlar ve Mace iki kadın memur arkadaşıyla sohbet ediyordu ki bu hiç hoşuna gitmemişti.

Başını iki yana salladı. Köpeklerini sevmesine şaşmamalı. Çünkü insanlar onu hiç dinlemiyordu.

Dez bir eliyle Sissy'yi yakaladı, diğer eliyle Smitty'yi ceketinin yakasından tuttu ve ikisini de çıkışa doğru çekti. Geçerken Mace'in bileğine bir tekme attı.

"Çekil."
Kardeşleri kapıdan çıkardığında, Mace onun yanında duruyordu.
"Kurallarım açık değil miydi?"
Smitty ve Sissy birbirlerini işaret etti. "O başlattı."
"O başlattı."
İç çekerek Mace'e döndü. "Peki sen ne halt ediyordun?" Mace gülümsedi.
"Kibarlık yapıyordum."
Smitty kız kardeşinin kolunu tutarken Dez homurdandı.
"Biz gidiyoruz. Yarın konuşuruz." Onu sürükleyerek bir taksiye götürdü ve kadını kelimenin tam anlamıyla taksiye fırlattı.
Dez kollarını göğsünün önünde kavuşturdu. "Patrick Doogan." "Ne olmuş ona?"
"Kız kardeşinin peşinde mi?"
"Öyle de denebilir."
"Mace, o bir sorun. Adamın çarşafı senin aletinden daha uzun." "Vay canına, bu çok büyük."
Dez iç çekti. "Odaklanır mısın?"
"Sana ne dedim ben? Bu şeyler kendi kendine çözülür."
"Bundan emin değilim. Sissy ile birlikteyken onu gördüm. Anne Marie Brutale ile konuşuyordu. Sizin aranızdaki politika nasıl işliyor bilmiyorum ama bana pek de iyi görünmedi."
Mace başını salladı, "Evet. Bu hiç iyi değil." "Peki biz ne yapacağız?"
"Hiçbir şey yapmayacağız. *Ben* kız kardeşimi arayacağım." Cep telefonunu çıkardı. "Şimdi orada dur ve bilirsin, sevimli görün."
Crush bardan çıkarken kadın öfkeyle homurdandı. Dez'e kaşlarını kaldırarak Mace'e doğru başını salladı. "Sen ve bir aslan mı? Pekâlâ, MacDermot." Sonra da çekip gitti.
Mace'e döndü. "Crush?" Mace başını salladı. "Ayı."
Mace'in kız kardeşine susmasını ve dinlemesini söyleyerek cipine doğru yürümesini izledi.
"*Ayılar mı var?*"

Dokuzuncu Bölüm

Dez evine doğru yürüdü, Mace de arkasındaydı. Brooklyn'e dönüş yolunda pek bir şey söylememişti. Dooganlar da dahil olmak üzere bir sürü farklı şey hakkında sorular sordu ama bir ya da iki kelimedenden fazla cevap alamadı.

İçeri girdikten sonra Dez ön kapının kapandığını duydu. Mace'e bir içki ya da başka bir şey isteyip istemediğini sormak için döndüğünde, Mace'in iri elleri deri ceketini kavradı ve onu kendisine doğru çekti. Ağzını kızın ağzına dayadı, ceketini üzerinden çekti.

omuzlarından ve sırtından yakaladı.

"Buraya hiç gelemeyeceğimizi sanıyordum," diye hırladı boynuna karşı. "Şehir trafiği. Berbat, değil mi?"

Ayak bilekleri merdivenlere değene kadar onu geri götürdü, sonra da aşağı itti. Dez onun spor ayakkabılarını ve kot pantolonunu çıkarışını izledi. Mace bu kez yumuşak ya da kontrollü hareketler yapmıyordu. Onun çaresizliğini gerçekten hissedebiliyordu ve bu hoşuna gitmişti. Onu istiyordu ve ona sahip olana kadar mutlu olmayacaktı.

En son külotu gitti, sonra Mace dizlerinin üzerine çöktü ve başını bacaklarının arasına gömdü. Kuru, kaba dili amının ıslak kıvrımları boyunca kayıyordu. Dez'in tüm vücudu kamburlaşırken gözleri şaştı. Hiçbir şeyin bu kadar iyi hissettirebileceğini bilmiyordu.

İri elleri kıcının altından kayarak onu yukarı kaldırdı, böylece ona daha iyi erişebildi. Klitorisini ağzına alana kadar yalamaya devam etti.

Dez yukarı uzandı ve merdiven tırabzanlarını tutarak vücudunu yerden kaldırdı. "*Siktir! Siktir!*" Gerçekten de söyleyecek daha anlamlı bir şey bulamıyordu. Kaybolmuştu. Mace'in onu götürdüğü bu yerde terk edilmişti. Onu götürmeye *devam ettiği* yerde. Tekrar tekrar. Ve tekrar. Ve yine.

Mace ona asla bu kadar sert davranmak istememişti. Onu yakalayıp kendi lanet merdivenlerinde sikmeyi hiç istememişti. Ama kahretsin, kendine engel olamıyordu. Şehirden buraya yaptığı tüm yolculuk tam bir cehennem gibiydi. Sürekli

Onu kokluyor, ona sorular sorarken o lanet sesi duymaya devam ediyordu. Ona ne sorduğunu bile hatırlayamıyordu. Sesi her kelimeyi bastırıyordu. Sol eli direksiyonda otururken sağ eli saçlarını yüzünden uzaklaştırıyordu.

Sonunda tüm sorularına tek heceli cevaplar verebildi ve ona söylediklerinin doğru olup olmadığına dair hiçbir fikri yoktu. Hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi onu istediği kadar çok istememişti. Sonunda Dez'i becermenin onu daha çok istemesine neden olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Tam tersi olacağını düşünmüştü. Çok yanılmıştı.

"Siktir! Siktir!" Onun boşalmasını duymak gerçekten hoşuna gidiyordu. Çok iyi tanıdığı o sert Bronx kızına dönüşmüştü. Kendini rozetinin arkasına saklamayı bilen o iyi eğitilmiş dedektif değil. Boşaldığında, bütün bedeni ve ruhu onun oldu. Bir de o ses eklenince tam anlamıyla cennete düşmüştü.

Kazağının omuzlarından tuttu ve onu vücudundan yukarı çekti. Üzerinde hâlâ Marines sweatshirt'ü vardı. Ağzını memeyle doldurabilmek için onu üzerinden çıkarmak istedi ama o da aynı derecede endişeli görünüyordu. Yukarı uzanıp onu sertçe öperken vücudu onun altında kıvranıyordu. Kot pantolonunun düğmelerini açtı ve kotu kalçalarının ötesine itti. Kendini yukarı kaldırdı ve arka cebinden prezervatifi çıkarırken kot pantolonunu gerektiği kadar aşağı itti. Acı verecek kadar sertleşmiş sikinin üzerine geçirdi ve kendini onun içine gömdü.

"Tanrım, Mace!"

Kalçalarını sertçe kavradı, kendini dışarı çekti ve sonra tekrar içeri girdi. Kadın kollarını adamın boynuna doladı, dişlerini adamın boğazına geçirdi. Aralarında başka kelime geçmiyordu, sadece sevişme sesleri vardı. Adamın onun bedenini tekrar tekrar içine alma sesleri. Kadın ona izin verdi, onu sıkıca tuttu ve hırıltılarıyla onu teşvik etti.

Orgazmı hızla gelmeye başladı ama patlamasına izin vermedi. Dez'i de oraya götürene kadar olmazdı. Neyse ki Dez kendini ona tamamen açık bırakmıştı. Adamın sikine o kadar hazır ki, birden boşalmaya başlayınca ikisi de şaşırды. Bir saniye sadece canı pahasına asılı kaldı, sonra çığlık attı ve boynuna hıçkırdı. O zaman bıraktı. Vücudunun sertçe boşalmasına izin verdi, bu gece başarabildiği kadar çok kez onun içine geri döneceğini biliyordu.

Kükrediğini fark etmesi bir saniyesini aldı. Sürünün baş dışısını çivilemiş bir aslan gibi. Adam kükredi ve kadın onu daha sıkı kavradı. Adam onun üstüne düştüğünde, diş kollarını ve bacaklarını adamın vücuduna sıkıca sardı ve iç çekti.

Birkaç dakika sonra dirseğinin üzerinde doğruldu. Kadının yüzüne baktı. Gözleri kapalıydı, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı. Kesinlikle büyüleyici görünüyordu.

"Özür dilemeli miyim?"

Gözleri açıldı ve o gri güzellikler ona odaklandı. "Ne için?"

"Seni gerçek bir yatağa sokmaya çalışmadığım için." "Sakin buna cüret etme."

Ellerini onun saçlarında gezdirdi. Adam daha ne olduğunu anlamadan onu mırıldanmaya başlamıştı. Daha önce hiçbir kadın sadece saçlarını okşayarak onu mırıldatmamıştı.

Dez onun yanağını öptü. Kulağını ısırды. "Ayrıca," diye fısıldadı, "yataklar fazla abartılıyor."

Mace o sabah aldığı gurme bitter çikolatalı dondurmayı iki kâseye paylaştırırken Dez cep telefonu mesajlarını dinledi. Birkaç dakika sonra telefonunu kapatıp bir kâse ve kaşık aldı.

"Her şey yolunda mı?"

Kanepede daha rahat bir sevişmenin tadını çıkarmak için sonunda kıyafetlerini çıkarmışlardı. Kot pantolonu, kazağı, spor ayakkabıları evin etrafına saçılmıştı. Ama Dez'in silahı, kelepçeleri ve rozeti şimdi yaslandığı metal adada güvenle duruyordu. Bu pozisyonu ona Mace'in evde çıplak dolaşmasını izlemekten büyük keyif veriyordu.

"Evet. Vinny ve çocuklardan üç mesaj geldi. Suçlu hissediyorlar."

"Koruyucu arkadaşların var."

"Japonya'dayken birbirimize göz kulak olurduk." "Onlardan biriyle çıktın mı?"

Dez neredeyse dondurması boğazında kalacaktı, o kadar çok gülmeye başladı ki. "Şaka mı yapıyorsun?"

Kaşığının üzerinden ona attığı bakış, hayır, şaka yapmadığını gösteriyordu. Boğazını temizledi. "Bunun senin için neden önemli olduğundan emin değilim, Mace."

"Çünkü bugün onlara bir iş teklifi yaptım ve içlerinden biri seni becerdi diye teklifi geri çevirmek istemem."

"Ne için bir iş teklifi?"

"Smitty ve ben bir iş kuruyoruz."

"Üst düzey kişisel ve iş güvenliği alanında bir şey mi yoksa siz ikiniz sadece ödül avcısı mı olacaksınız?"

Mace şaşkınlıkla doğruldu. "Nereden biliyorsun?"

"Hadi ama Mace. Seni tanıdığımdan beri dünyayı kurtarmak istiyorsun. Yani, bu mantıklı. Zengin ve ünlüleri sağlıyorsun, bu da normalde sana parası yetmeyenlere yardım etmeni sağlayacak. Polislerin yardım edemeyeceği insanlara. Tabii gerçekten bir ödül avcısı olmayı planlamıyorsan."

"Beni bir ödül avcısı olarak görmüyorum. Suçluların bagajımda bağlı olması beni rahatsız eder. Çünkü gerçekten onları kafalarından vurmayı tercih ederim."

"Normal topluma geri dönüşünü izlemek kesinlikle eğlenceli olacak." Dez bir an için bunu düşündü. "Biliyor musun, bu ikiniz için gerçekten işe yarayabilir. Ailenizin bağlantıları ve Smitty'nin cazibesiyle ikiniz çok para kazanabilirsiniz."

"Onun cazibesi mi? Peki ya benimki?"

Onun histerik kahkahasını takdir etmeyeceğini biliyordu ama kimi kandırıyordu ki? Adamın cazibesi cazibesizliğindeydi.

Tekrar boğazını temizledi. "Özür dilerim." "Soruma hiç cevap vermedin."

"Erkekler hakkında mı? Hayır, Mace. Onlarla hiç çıkmadım." Ordudayken hiç kimseyle çıkmamıştı. Çok fazla erkek arkadaşı vardı. Hepsinin kadınlarla neler yaptığını biliyordu ve bu durumun kötü tarafına asla düşmemeyi kendine görev edinmişti. Bu yüzden çok çalıştı ve dört yıl boyunca bacaklarını kapalı tuttu. Yalnız bir hayattı ama buna alışmıştı.

"Güzel."

"Sana böyle bir neşe verdiğime sevindim."

Dez etrafına bakındı. Köpeklerinin yemeğini dışarı koymuştu ama hâlâ yemeğe gelmemişlerdi. "Sig ve Sauer hangi cehennemde?"

"Masanın altındalar," diye mırıldandı Mace, dondurmasına odaklanarak.

Kaşlarını çatarak çömeldi ve mutfak masasının altına baktı.

Ve işte oradaydılar, güçsüzleşiyorlardı.

Zavallı şeyler.

"Böyle giderse açlıktan ölecekler."

"Bana alıšacaklar." Dez bu ifadeyi ve ima ettiklerini görmezden gelmeyi tercih etti. Bunun yerine ayağı kalktı ve nihayet ona birkaç saattir sormak istediğı soruyu sordu.

Bir kaşıık daha dondurma aldı. "Smitty de senin gibi, değıl mi?"

Mace ona baktı. "Bunu neden söyledin?"

"Pek çok nedeni var. Ama çoğunlukla mutlu bir noktası olduğu için." "Her erkeğin mutlu bir noktası vardır. Bazılarımızın birkaç tane var."

"O mutlu nokta değil." Dondurmasının geri kalanına baktı.

Çoktan doymuştu, Mace'e uzattı. Adamın öldürücü bir iştahı vardı. "Boynunun arkasında bir tane var. Onu kaşırsan bacağı titrer."

Mace kâseyi tezgâhın üzerine çarptı. Bilinmeyen bir nedenden ötürü kadın zıplamadı. Ancak ona aklını kaçırmış gibi baktı. "Smitty ile aranızda bir şeyler mi var?"

Ah. Aklını kaçırmıştı. "Tabii ki hayır. Sadece onunla çok rahat hissediyorum. Köpeklerimle olduğu gibi." Mace'in kolunu tuttu. "Aman Tanrım. O bir köpek mi?"

"Kurt. Ve eğer onunla çıkmak istersen, çıkabilirsin, biliyorsun." "Ne-"

"Biliyor musunuz? Yalan söylüyorum. Hayır, yapamazsın."

Dez, Mace'e baktı. *Vay anasını, adam kıskançmış.* "Öncelikle, Smitty ile çıkmak istemiyorum. Çok yavaş konuşuyor. Onu öldürmem gerekir. İkincisi, onunla çıkamam da ne demek? İstedğim herkesle çıkabilirim."

Bu iki yetişkin insanın yapabileceği en aptalca tartışma olmalıydı ama belli ki Mace'in umurunda değildi. Görünüşe göre kızın da umurunda değildi.

Mace onun önüne geçti. İki kolunu da onun iki yanına, adayı da sırtına koydu.

"Şimdi şunu açıklığa kavuşturalım, kadın. Sen ve ben, biz bir çiftiz."

"Ben bunu kabul etmedim."

"Umurumda değil."

Dez bıkkın bir iç çekti ve ellerini saçlarında gezdirmek istedi ama Mace bileklerini yakaladı.

Kollarını adamın ellerinden çekmeye çalıştı ama adam onu sıkıca tuttu.

"Mace, işler bu şekilde yürümüyor. Sen öyle diyorsun diye birlikte değiliz."

"Evet, ama eğer düşersek-"

Dez sahip olduğunu bilmediği bir güçle bir kolunu çekti ve elini Mace'in ağzına kapattı. Sertçe.

"Yapma. Sen. Cüret etme."

Altın gözler ona bakıyordu. Çok az insan Mace'in gözlerini okumayı bilirdi. Çoğunlukla herkesi korkutuyorlardı. Ama o her zaman Mace'in

onun gözlerinde gördüğü duyguları. Şu anda olduğu gibi, onu incittiğini biliyordu.

"Ah, Mace, incinme. Lütfen. Biz sadece... yapamayız... hayır."

Ağır bir iç geçiren Mace, kızın elini ağzından çekti ve parmaklarını öptü. Kadının iki kolunu da tutup yanına bıraktı ve onu kendine doğru çekti. Alnını onunkine değene kadar indirdi.

"Anlıyorum."

"Anlıyor musun?"

Gerçekten mi?"

"Evet. Gerçekten."

Sonra Mace ondan uzaklaşırken metal tıkırtıları duydu. Kollarını çekti ve orospu çocuğunun onu mutfak adasına bağlı kalın metal desteklerden birine kilitlediğini fark etti.

"Birlikte olmamız gerektiğine seni ikna etmem gerektiğini anlıyorum."

"Mace Llewellyn. Bırak beni! *Şimdi!*" Köpekleri masanın altından fırladı ve merdivenlerden yukarı koştu.

"*Korkaklar!*" diye bağırdı arkalarından.

Mace, Dez'in kendisini kelepçelerden nasıl kurtaracağını bulmaya çalışmasını izledi. Kadın kafasını karıştırmaya devam ediyordu. Bir an onun dokunuşu olmadan yaşayamazmış gibi göründü, sonra da gelir gelmez kışını ön kapıdan dışarı atmasını bekledi.

Tam insanları okumak çok zordu.

"Serbest kaldığımda bu lanet mutfağın her *yerinde* senin *gringo* kışını tekmeleyeceğim!" Bronx'lu kız kesinlikle bir intikamla geri dönmüştü.

Mace uzandı ve parmak uçlarıyla kadının göğsünü hafifçe okşadı. Kadının dizleri büküldü. Yere düşmesinden endişe ederek onu belinden yakaladı.

Kadın ona hırladı. "Bırak beni, Mace. Ve bana bakmayı kes!" "Çok kafa karıştırıcı," diye mırıldandı adam kadından çok kendi kendine.

Uzandı ve iki parmağını kadının daracık amına soktu. Kızın başı adamın göğsüne düştü.

"Kahretsin, Mace!"

Onu görmezden geldi ve onun yerine, "Tanrım, Dez. Çok ıslaksın."

"Değilim." Tabii kadın bu cümleyi inleyerek söyledi. Adam kızın içinden çıktı ve bu sefer kız hayal kırıklığı içinde inledi. İki parmağını meme uçlarından birinin üzerinde kaydırды.

"Daha önce tadın çok güzeldi." Başını onun göğsüne doğru indirdi ve daha dokunmadan Dez'in keskin nefes alışını duydu.

"Yapma," diye fısıldadı. "Yapma, Mace."

"Hadi ama, Dez. Sadece biraz tadına bak." Meme ucunu ağzına aldı. Tüm vücudu sarsıldı ve yere düşmesini engellemek için bir kolunu kışının altına sarmak zorunda kaldı.

Dez'in vücudu hemen tepki verdi. Nefesi kısa, sert pantolonlarla geliyordu. Göğsü, meme uçlarına daha iyi erişmesini sağlamak için yükselirken, suları uyluklarından aşağı ve bacaklarının arasındaki serbest elinin üzerinden akıyordu.

"Hileci lanet kedi."

Ağzının içinde rahatça oturan sert ete gülümseyerek, boştaki elini yukarı kaldırdı ve diğer meme ucunu sıktı. Onu sertleştirmesine gerek yoktu, zaten sertti.

"Kahretsin, Mace!" diye haykırdı o acımasız ses ve tekrar onun içinde olması gerektiğini fark etti. Kendini ameliyatla yerleştirmiş de olabilirdi, Çünkü bir daha olmak isteyeceği başka bir yer düşünemiyordu. Eğer Dez yanında olmazsa.

"Hâlâ durmamı istiyor musun, Dez?"

"Tanrım, durma Mace. Yapma-" Daha sert emdi ve kadın onun etrafında kırılmaya başladı. "Sakin durma," diye yalvardı. Sonra tüm vücudu sarsıldı ve sertçe boşaldı, neredeyse onu odanın diğer ucuna savuracaktı. Yine de ona tutundu. Tekrar boşalana kadar meme uçlarını emmeye ve çekiştirmeye devam etti.

Onu serbest bıraktı ve kadın ona doğru sarktı. Rozetinin yanında duran kelepçe anahtarlarını aldı. Kadının kilidini açtı ve sarkan bedenini kendi bedenine yasladı. Dez'in kolları boynuna dolandı ve onu kolayca kaldırarak bacaklarının beline dolanmasını sağladı.

Bununla birlikte arkasını döndü ve merdivenlere yöneldi.

"Sakin üzerimde uyumaya kalkma, Dez," diye fısıldadı kulağına. "İşimiz bitmeye yakın bile değil."

Dez bu ifadenin içerdiği vaatlerin beklentisiyle ürperdi. Mace onu merdivenlerden yatak odasına taşıdı. Ve eğer o anda cinsel olarak bu kadar bunalmış olmasaydı, kendini kışından tekmeleyecekti. Onu kendine aşık ediyordu. O da aşık olmuştu. Sert ve hızlı bir şekilde düşüyordu. *Ve sen*

Kendi kendine umutsuzca, *bu kadar sert ve hızlı düşersen genellikle bir şeylerini kırarsın*, diye düşündü.

Onuncu Bölüm

Sesi duyduğunda saat sabahın on birini geçmiş olamazdı. En korkunç ses. İnsanları öldürmeye, sevdiklerini yok etmeye, her şeyi yok etmeye iten türden bir ses.

Bir hırıltıyla ayağa kalktı, pencereye gitti ve pencereyi açtı. Evin önündeki ilahiciler ona baktı. Oldukça iyi görünüyorlardı. Noel Baba şapkaları, yeşil ve kırmızı kazaklarıyla şenlik içinde, Rudolph ve onun lanet olası kırmızı burnu hakkında mutlu şarkılar söylüyorlardı.

Mace gruba ters ters baktı ve kükredi. Tam bir aslan kükremesi, gururunu koruyan bir kükreme. Bu öyle bir kükreyişt ki, beş mil öteye kadar gidebilir ve diğer tüm şekil değiştirenlere bu bölgenin artık kendisine ait olduğunu bildirebilirdi.

İlahiciler durdu, çığlık attı ve koşmaya başladı. Camı kapattı ve arkasını döndü. Dez yatağın üzerinde çıplak bir şekilde diz çökmüş, uyanık güzel gözleriyle onu izliyordu.

"Neyin var senin?" "Beni uyandırdılar. Bundan nefret ediyorum."

"Mace, burada yaşamak zorundayım. Onlar kiliseden değil miydi?" "Bir rahip gördüğümü sandım."

Dez başını ellerinin arasına gömdü. Cehennemden gerçekten sıcak mı yoksa sadece biraz nemli mi olduğunu merak etti.

"Merak etme, Dez. Kendilerini bunun olmadığına ikna edecekler."

Başını kaldırdı. "Bak, Mace. Bir ucube olduğunu biliyorum ama biraz daha az ucube olabilir misin?"

Mace sakince ona doğru yürüdü. Tamamen çıplak ve görkemliydi. Dez'in vücudu onu görünce hemen tepki verdi - nefesi yumuşak bir vızıltıyla onu terk etti, meme uçları sıkılaştı ve şehvetinin kanıtı kalçalarının arasından döküldü.

"Beni acayip seviyorsun."

Adamın gerçek bir hayvanın zarafetiyle kendisine doğru ilerleyişini izledi ve Dez hayranlık duydu. Sadece yapabildikleri için değil, ona yaptıkları için de. Onu nasıl hissettirdiği için.

Yatağın ayak ucunda durdu. "Buraya gel, Dez." Kadın başını salladı. "Hayır."

"Benden korkuyor musun?"

Yine başını salladı. "Hayır." Gözleri, gözleri kilitlenene kadar onun vücudunda gezindi. "Sadece bunun için çalışman gerektiğini düşünüyorum."

Dizlerinin üzerinde döndü ve yataktan aşağı atladı. Yine de yere hiç değmedi. Mace onu ayak bileğinden yakalamıştı ve belli ki gitmesine izin vermeye niyeti yoktu.

"Mace Llewellyn, bırak beni!" Ayağını çekmeye çalıştı ama Mace buna izin vermedi. Yatağın bir ucunda diz çökerken onu geriye doğru sürükledi.

"şu kıa bakar mısın?" Onu yavaşça kendine doğru çekti. "O kı bana ait, biliyorsun."

"Değil!"

"Sanırım hep yleydi. Yani bana aitti." "Mace, bırak gideyim!"

"Hayır. Kıımla işim bitmedi bile. Yakınından bile geçemedim."

Onu kucağına çekti, kıı yukarıdaydı. Mace onun poposuna baktı. Ne kadar hoş, mükemmel bir kı. *Onun* kıı. Eğildi ve sağ yanağını öptü. Sonra dişlerini serbest bıraktı ve onu ısırđı.

Dez ciyakladı. Mace onun sesinin bu kadar yüksek çıkabileceğini bile bilmiyordu. Bir dizi küfür savurdu, bazılarını daha önce hiç duymamıştı bile - *smk balonu mu?*

-Geri uzandı ve kałçasını yumrukladı. "Az önce beni ısırđın mı?" diye sordu. Mace kanı yalayarak uzaklaştırdı. "Hı-hı."

"Derimi mi yırttın?"

"Hı-hı."

Mace'in dili yarasını temizlerken kadın inledi, elleri yorganı kavrıyordu. "Neden?"

Mace onu ters çevirmeden hemen önce kıını öptü. Omuz silkti. Kadın çok tuhaf sorular soruyordu. "nk sen benimsin."

"Seni sinir bozucu, lanet olası kedi!" Dez tekrar kaçmaya çalıştı ama Mace onun kendisinden bir santim bile uzaklaşmasına izin vermedi. Bunun yerine bir bacağını kaldırıp omzuna attı ve diğerini beline doladı. Onu kendine doğru çekti, dilini ayak bileğinin üzerinde gezdirirken sikinin uzunluğu sıcak amına baskı yapıyordu.

"Bu arada, Dez." Kız şaşkınlık ve şehvetle ona baktı. "Ayak tırnaklarına bayıldım."

Kız yere düşene kadar yataktan düştüğünü duymamıştı. Mace gözlerini açtı ve lanet köpeklerinden birinin ona baktığını gördü. Dili dışarıda, insan ya da hayvan tarafından bilinen en iğrenç nefesle. Görünüşe göre köpekler ondan daha az korkuyordu. Öğleden sonra ilerledikçe, yaklaşmaya devam ettiler ve ona yaklaştırdı. Birini iştah açıcı olarak yemeye çalışmadan önce ne kadar uzağa gidebileceklerini test ediyordu. Şimdi birinin ön pençeleri yatağın üzerindeydi ve o pis ıslak

burnu neredeyse onunkine değiyordu. Bu ilişkinin bu şekilde devam etmesinden hiç hoşlanmamıştı. Şimdiye kadar kaçıp gitmiş olmalarını umuyordu.

Cep telefonunun çaldığını duydu ve Dez'in sıcak yataklarını neden terk ettiğini anladı.

Telefonu almak için çırpınışını duyabiliyordu. "MacDermot. Ah, evet. Merhaba. Bekle, tatlım."

Yatağa, onun yanına sürünerek geri döndü, telefonunu ona uzatırken çıplak vücudu onunkine sürtünüyordu. Bir şey hiç bu kadar iyi hissettirebilir miydi?

"Senin telefonun. Benim sanıyordum."

"Yine Missy değil, değil mi?"

Dez kıkırdadı. "Hayır."

Telefonu ondan aldı. "Yataktan mı düştün?"

"Kapa çeneni." Arkasını döndü ve kolunu aptal köpeklerinden birine doladı.

Bu gerçekten de yatakta yatıyordu. Ve kadını onu *kaşıkladı*. Köpeği kaşıklamamalıydı. Onu kucaklıyor olmalıydı.

"Ne?" diye havladı telefona. "Hey,

Hoss."

"Selam, Smitty. Nasıl gidiyor?" "İyi.

Bu gece için hala anlaştık mı?"

"Bekle." Mace, Dez'in omzunu itti.

"Ne?" Arkasını dönmedi, onun yerine o aptal köpeğin boynunu okşadı.

"Smitty bu gece onlarla takılmak isteyip istemediğini soruyor." "Onlarla mı?"

"Evet. O, Sissy Mae ve sürüleri." "Elbette."

Aptal köpeğin karnını okşamasını izledi. Cidden, sırada ne var?

Unut gitsin. Oraya gitmek bile istemiyordu.

"Pekâlâ. İçerideyiz," dedi telefona. "Harika. Bizimle otelde buluş. Oradan gideriz." "Ne zaman?"

"Saat sekizde. Önce yemek yiyeceğiz."

"Tamamdır."

Mace telefonu kapattı ve Dez'e baktı. Aleti hemen sertleşti. Lanet olsun, kadının ona yaptığı şeylere. Damarlarında kedi nanesi dolaşıyor olmalıydı. Yan dönüp kollarını ona dolamayı planladı ama bacaklarını hareket ettirmeye çalıştığında yüz elli kiloluk bir çiğ köpek eti yığını mutlu bir şekilde ayaklarının üzerine oturdu. Koca piçin yatağa girdiğini fark etmemişti bile.

"Kadın, ayağımda bir köpek var." "Bu onun yatağı."

"Bundan sonraki hayatımız bu mu? Bu lanet köpeklerle yatakta bizimle birlikte katlanmak zorunda mıyım?"

Dez arkasını döndü. Panik kokuyordu. "Hayatımız mı?"

"Evet. *Bizim hayatlarımız*. Dün gece bunu sana açıkça söylediğimi sanıyordum." "Hep böyle misin?"

"Evet."

"Çünkü bu benim sinirlerimi bozacak." "Çok kötü."

Ellerini saçlarında gezdirdi. "Biliyor musun, kedilerden hep nefret etmişimdir. Bu yüzden köpekler."

"Ah evet. Evinizin etrafında kesinlikle kıcını yalayan, kuyruğunu kovalayan ve bir araba geçene kadar her emrinizi yerine getiren bir şey istiyorsunuz."

Dirseklerinin üzerinde doğruldu, öfkesi harika kokmasına neden oluyordu.

"Köpekler sadıktır. Sezgileri güçlüdür. İnsanları yanan binalardan sürükleyerek çıkarırlar. Kedilerde ise sadece sizi öldürmemelerini umarsınız.

Uyu."

Mace tanıdığı en acımasız adam olmalıydı. Onu istiyordu ve görünüşe göre istediğini elde edene kadar vazgeçmeye niyeti yoktu. Tam olarak 230 kiloluk bir şekil değiştirenle ne yapmalıydı?

Neyse?

Sauer, Mace'in kürklü kışını kararsızca yataktan atmasıyla irkildi. Sonra Mace onun üzerindeydi, onu öpüyor, nefesini ciğerlerinden çekiyordu. Kahretsin, ama adamın vücudunu kendi vücuduna karşı hissetmeyi seviyordu. Tüm o kadifemsi et sert kasların üzerinde. Büyük, sert bir kas ona baskı yapıyordu.

uyluğun içinde.

Şimdi anladım. Tam olarak nasıl panikleme gerekiyordu? Şeytani dili ağzının içini nazıkçe okşadığında "ilişki" mi? Ve o büyük elleri göğüslerinin üzerindeydi, meme uçlarını çekiştiriyor ve yuvarlıyordu?

Kurnaz piç. Onu yolundan saptırmaya çalışıyordu. Kafasını karıştırmaya. Piç onu sevmesini *istiyordu*. *Lanet olsun*. Neden New York'taki diğer kadınlar gibi anne sorunları olan iyi, normal bir psikopat bulamıyordu?

Mace onu ters çevirdi. Yüzünü yastığına gömdü ve onarılamayacak kadar hasar görmüş yatak başlığını ellerinin arasında kavradı. Bir prezervatif kaptı, sonra tekrar sahiplenerek içine girdi.

Onun kendisini sevmesiyle ilgili her şeyi unutabilirdi. Onu esir alan çaresiz şehvetle hiçbir sorunu yoktu. Bu son derece normaldi. Ama aşk? Hayatta olmazdı. Böyle bir şey olamazdı. Hasarlı ahşap yatak başlığını o kadar sıkımişti ki parmaklarında kıymıklar vardı. Bunun hiçbir anlamı yoktu. Ya da son kilometresinde uzun mesafe koşucusu gibi nefes nefese kalması da bir şey ifade etmiyordu. En azından onun için.

Peki ya boşaldığı ve yastığına adını haykırdığı zaman? Hayır. Bu da bir bok ifade etmiyordu.

Hay aksi.

On Birinci Bölüm

Mace kalın, siyah kablolu kazağını başından geçirdi ve vücudundan aşağı çekti. Yelesindeki suyu silkeledi ve yeni saatini taktı.

Dez'in kolları arkadan beline dolandı. Tişörtle kaplı bedenini onunkine bastırdı ve sırtından öptü.

Onun ellerini tuttu. "Parmakların nasıl?" Kıymıkları çıkarmak kırk beş dakikasını aldı ve kız tüm bu süre boyunca sızlandı. Adam Cımbız kullanmak yerine parmaklarını tamamen kesmeyi teklif etti ama o bu fikre direndi.

"Şimdi iyiyim. Duş iyi miydi?" "Çok küçüktü."

"Bu konuda genetiğini suçla." "Yine de bana katılmalıydın."

"Gelemedim. Çocukları beslemem gerekiyordu."

Mace şöyle bir baktı. Oturmuş ona bakıyorlardı. Köpek dilleri dışarı sarkmıştı. Dez onu göremediği için dişlerini gösterdi. Köpeklerden biri sızlanmaya başladı.

"Her ne yapıyorsan, kes şunu." Onu serbest bıraktı. "Hey, bana bir iyilik yap."

Arkasını döndü ve kadının şifonyerden iki tasma aldığını gördü. "Onları benim için yürüt, bebeğim." Ona tasmaları uzattı ve odadan çıktı.

Mace elindeki tasmalara baktı. Kadın aklını mı kaçırmıştı? Dünya çıldırmış mıydı? Bu... bu... bu hayvanları yürütmesinin *imkânı* yoktu.

Mace sabırla kendisini bekleyen dilsiz hayvanlara baktı. "Köpekler."

"Bunlara da ihtiyacın olacak." Odaya geri döndü ve bir Elinde birkaç plastik market poşeti. "Teşekkürler bebeğim." Kadın uzaklaştı. Mace elindeki poşetlere baktı.

İmkânı yok!

Hayır. Hayır. Hayır! Çok fazla şey istedi. Çok fazla şey *talep etti*. Ondan köpeklerini gezdirmesini ve pisliklerini toplamasını istedi. Onu. Mason Rothschild Llewellyn. Llewellyn Gururunun Damızlık Erkeği. Eski deniz komandosu. Ve bir aslan.

Missy haklıydı. Onunla ilgilenecek güzel bir Pride'a ihtiyacı vardı. Yemek yediğinden emin olan, onu beceren ve mutlu olması için ona bir şeyler alan bir grup kadın. İhtiyacı olan şey, ısrarla "oğlanlarım" diye hitap ettiği iki köpeği olan otuz altı yaşında bir polisti.

Dez'i banyoya kadar takip etti. Dez lavaboda durmuş elektrikli diş fırçasıyla dişlerini fırçalıyordu ki, alternatif radyo istasyonu Noel tatili şerefine No Doubt'ın "*Oi to the World!*" şarkısını çalmaya başladı. İşte o anda Dez kışını sallamaya ve başını iki yana sallamaya başladı. Giydiği tişört o sevimli poposunu zar zor örtüyordu.

Mace gözlerini kapattı. *Pride kadınlarını ağırlamayı düşünmeye devam et. Ayak masajlarını ve ilk yemek yiyen olmayı düşünmeye devam etti.*

Gözlerini açtığında Dez'in diş macununu tükürmek için eğildiğini gördü. Külot giymemişti. Elbette bir gece öncesinden beri külot giymemişti.

Nefes almakta gerçekten zorlanan Mace arkasını döndü ve yatak odasına geri döndü. Hâlâ onu bekleyen iki köpeğe baktı.

"Hadi bakalım. Şu kâbusu atlatalım artık."

Dez ön kapının kapandığını duyar duymaz banyodan çıktı. Her iki katı, her odayı kontrol etti.

Vay anasını. Gerçekten de köpeklerimi yürüyüşe çıkarmış. Sadece şaka yapıyordu. Mace'in köpeklerini gerçekten gezdireceğini milyon yıl düşünse aklına getirmezdi. Onu banyoya kadar takip edeceğini, poşetleri ona fırlatacağını ve sonra da onu banyo lavabosunda becereceğini düşünmüştü.

Dez koridorun ortasında durdu. Ya Mace onu gerçekten seviyordu ya da rahibelerin her zaman bahsettiği kıyamet alametlerinden birini yaşıyordu.

"Kendimi neye bulaştırdım ben?" diye sordu kimseye sormadan. Üzücü olan şey... gerçekten bir cevap bekliyordu.

Mace yatağın üzerinde dönerek kollarını yanlardan sarkıttı. Islak bir burun elini kokladı. Kısa bir kükreme sesi çıkardı ve burun, köpek dostuyla birlikte yatağın altına doğru kaçtı.

Bu ilişki ne zaman böyle tuhaf bir hal almıştı? Her ilişkisini kontrol ederdi ve birlikte olduğu kadınlar bunu hiç umursamamıştı. Ama yatak odası hariç, Dez ona hiç yüz vermemişti. Her zaman onun neyin peşinde olduğunu biliyor ve her seferinde onu uyarıyordu.

Köpek meselesinden de hiç emin değildi. Sinir bozucu küçük piçler. Yine de Dez bunu açıkça belirtmişti. Onu sev, köpeklerini sev. Hatta onun için köpek pisliği bile toplamıştı.

Sarı-kahverengi saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı. Yirmi dört saat içinde saçları standart uzunluğuna dönmüştü. İlk turda uzaması ergenlik döneminin tamamını almıştı ama bir kez uzadıktan sonra gitmeyi sevmiyordu.

Mace içini çekti ve Dez'in yatağının yanındaki saate baktı. Hangi cehennemdeydi? Bir duş bu kadar uzun sürmemeliydi.

Beklemekten nefret ederdi. Bu onun içindeki aslandı. Yemek için beklemezdi. Dışarı çıkmak için beklemezdi. Mecbur kalmadıkça hiçbir şeyi beklemezdi. Doğru, onsuz da gidebilirdi. Ama bu olmayacaktı. Bir kadınla geçirdiği en iyi zamanı yaşarken olmazdı. Huysuz bir sürtük olmasına rağmen, onu sevdiği kadar ondan hoşlanıyordu da. Bu yüzden, bir kez olsun ve bir komutandan doğrudan emir almadan, Mace bekleyecekti. Dez'i bekleyecekti. Tanrım, hayatı ne hale gelmişti?

Bir dili halının üzerinde duran parmaklarına doğru kaydı. Harika. Oyuncu köpekler. Ondan hoşlanmaya başlamışlardı. Tipik bir köpek modasıyla bu işi yürütmenin bir yolunu buldular. Onu ikisinden de hoşlanmaya zorlasalar bile.

O hırladı ve köpekler de ona karşılık verdi. Neredeyse gülümsüyordu.

İsteksizce. "Yine mi köpeklerime kötü davranıyorsun?"

Mace başını kaldırdı, tam ona köpeklerinin hangi parçalarının barbekü sosuyla iyi gideceğini düşündüğünü söylemek üzereydi ki nefes almayı tamamen bıraktı.

Kadının giydiği siyah kot pantolonu ya da siyah deri çizmeleri neredeyse hiç fark etmemişti.

Hayır, onun tüm dikkatini çeken siyah deri büstiyerdi. Belli ki özellikle onun için yaratılmıştı, çünkü bir fetiş mağazasından alınmış bir şey o muhteşem göğüslere şu anda giydiği büstiyer kadar adaletli olamazdı. Dar ve vücuda oturan büstiyer önden bağlanıyor ve onu çağıran sağlıklı bir göğüs dekoltesi gösteriyordu. Büstiyer, güçlü kollarını saran uzun deri kollu siyah deri bir bluzun üzerine oturuyordu

ve omuzlarını güzelce toparlıyordu. Göğüsleri bu kıyafetin içinde adeta yerçekimine meydan okuyordu. Sütyene ihtiyacı yoktu ve deri üzerinden sıkı meme uçlarını seçebiliyordu. Açık kahverengi teni satenimsi ve yumuşak görünüyordu. Nedense kıyafetini, önünde çırlıçıplak uzandığı zamanki kadar ateşli buluyordu ve şu anda neredeyse hiçbir şey göstermiyordu. Kendisi mırıldanana ve o boşalana kadar ona sürtünmek istiyordu.

Bu durum için biraz makyaj bile yapmış ve saçlarını parıldayana kadar taramıştı. Kimsenin bu kadar güzel olmaya hakkı yoktu, hele hele onun kalbini birçok silahından birini tutar gibi tutan kadının. İyi bir sıkıştırmayla adamın tüm hayatını paramparça edebilirdi.

"Tanrım, tek kelime etmedin. Bu kıyafet o kadar kötü mü?" Hâlâ ona cevap vermemişti. Onu, o büstiyeri ve o lanet kelepçeleri hayal ederken değil. Ona adını kaç kez haykırtabileceğini merak ediyordu.

"Tamam. Üstümü değiştiriyorum." Uzaklaşmak için döndü.

"Sakın buna cüret etme." Durdu, emri karşısında açıkça şaşırmıştı. Ve bu bir emirdi. "Kıçımı buraya getir."

Sırıttı. "Ne? Biz burada değilken bana emir vereceğini mi sanıyorsun-"

"Şimdi."

Ne talepkâr bir orospu çocuğuydu. Yine de adam ne derse onu yapıyordu. Elbette, sadece işin içinde seks olduğunu bildiğinde bu şekilde davranıyordu. Aksi takdirde, adamı bunun için uğraştırıyordu.

Serengeti'de bir kayanın üzerinde güneşlenen bir aslan gibi yatağa uzandı. Kadın kollarını kavuşturarak adamın önünde durdu.

"Ne?"

Altın rengi gözleriyle onu izledi. "Üstünü beğendim." En azından konuşmaktan çok hırladığı için böyle dediğini tahmin etti.

Dez ellerini bilinçsizce ön kısmında gezdirdi. Büstiyer suçluluk duygusuyla aldığı bir şeydi. O kadar pahalıydı ki onu daha çok bir yatırım olarak görüyordu. S & M gibi şeyler yapmazdı. Yine de onların gardıroplarını seviyordu. Bunu çok az kişi biliyordu. Yine de bir şekilde, bu yönünü Mace'e göstermekten çekinmiyordu. Yine de Mace'in yüzünde o ifadeyi görmeyi hiç beklemiyordu.

Gözleri. Bu, arzunun çok ötesinde, bambaşka bir şeydi ve Dez'in bununla başa çıkmaya hazır olup olmadığı konusunda hiçbir fikri yoktu.

Boğazını temizledi. "Sadece bir kez taktım. Karakolun bir blok aşağısındaki polis barı bu şey için doğru yer gibi görünmüyor."

Gözleri kısıldı. "Biri senin için mi aldı?" "Sana ne ki?"

Kendini yavaşça yukarı çekerek kadının önündeki yatağa diz çöktü. "Soruma cevap ver."

"Hayır."

Onu dikkatle izledi, sonra baktı. "Bunu kendin için aldın, değil mi?"

"Gidiyor muyuz, gitmiyor muyuz?" Deriyle olan ilişkisini bu kadar çabuk anlamasından utanarak tekrar uzaklaşmaya başladı ama adam kolundan tutup onu kendine doğru çekti.

"Yaptın. Değil mi?" Dudaklarını onunkilere değdirdi. "Benim küçük sapık köpeğim."

"Senden nefret ediyorum."

Göğüslerinin kabarıklığının üzerindeki çıplak teni öptü. "Sen öyle san."

Elleri adamın saçlarında gezindi. "Tanrım, istiyorum." Adam sırtını eğerken umutsuzca nefes aldı. Adamdan nefret etmek istiyordu ama adam onu en iyi yerlerinden acıtmaya devam ediyordu. Daha önce hiçbir erkek onu bu kadar etkilememişti.

"Ben... biz... gidiyoruz sanıyordum..."

Onu daha sıkı kavradı. "Siktir et onları."

"Hayır. Dışarı çıkıyoruz." Mace'den uzaklaştı.

Şaşırmış ve hiç de mutlu olmayan Mace ona doğru hamle yaptı. Kadın kapıya doğru geri sıçradı.

"Dışarı çıkıyoruz."

"Çıkmak istemiyorum. Gel buraya."

Bu hoşuna gitmişti. Bir kez olsun kontrol ondaydı, hem de kelepçesiz. Bu kesinlikle iyi hissettiriyordu.

Başını salladı. "Şimdi dışarı çıkıyorum. Bu üstlüğü giyiyorum. Burada köpeklerle kalabilirsin ya da benimle gelebilirsin. Karar senin, kedi." Sonra koridora çıktı ve merdivenlerden indi.

Mace kollarını göğsünün önünde kavuşturdu ve sessizce öfkelenildi. Bu kötü bir fikirdi. Sürünün oteline vardıkları anda anlamıştı bunu. Bütün grup dışarıda onları bekliyordu ve Dez taksiden iner inmez bütün erkek kurtların gözü ona ve o göğüslere çevrildi. Genel olarak kötü bir akşam değildi aslında. İyi bir akşam yemeği, biraz içki

Arabayla gelmedikleri için birkaç kulüp, Dez'le dans ve neredeyse yumruk yumruğa birkaç kavga Noel arifesini şenlikli bir hale getirdi. Ama erkek kurtlar açıkça Dez'den hoşlanıyordu ve her zamanki gibi Dez'in bundan haberi yoktu.

Şimdi Dez'in en sevdiği kahvehanede oturuyorlardı.

Birkaç gece önce onun kucağına çökmüş, konuşuyor ve espresso içiyordu. Dez onun yanına otursa Mace muhtemelen bu kadar sinirlenmezdi ama Dez Sissy Mae'nin yanına oturmuştu ve erkek kurtlar aniden ikilinin yanına oturmak için bir neden bulmuştu. İlk kez kurtlar kız kardeşini görmezden geldiği için ciddi ciddi eğleniyor gibi görünen Smitty'ye baktı.

Arkadaşı ona döndü ve ikisi de birkaç dakika içinde Mace'in köpeklerin kışını tekmelemeye başlayacağını biliyordu.

Dez ellerini kulaklarının üzerine koydu. "Bu konuşmayı yapmayacağız."

"Ama haklı olduğumu biliyorsun," diye fısıldadı Sissy.

"Haklı değilsin. Çok ama çok yanılıyorsun ve ben artık bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Hayır, istemiyorum. Bence beyazlar içinde çok hoş görünürdün."

"Seni vurabilecek ve bunu haklı bir cinayet gibi gösterebilecek tek kişinin ben olduğumu biliyorsun, değil mi?"

Sissy Mae başını salladı. "Ama beni seviyorsun."

İşte bu kadar. Dez ayağa kalktı. "Ben tuvalete gidiyorum."

"Tamam. Döndüğünde porselen desenleri ve doğru buket hakkında konuşabiliriz."

Kemiği olan bir köpek gibi.

Dez tuvalete varana kadar kahvehanenin arka tarafına doğru yürüdü. Kabine girdi ve hızlıca işini halletti. Mace'in yanına dönmek istiyordu. Onun kıskanmasını izlemeyi oldukça eğlenceli buluyordu.

Ellerini yıkadı, kuruladı ve Mace ile Sürü'ye doğru yola koyuldu ama küçük bir el deri ceketini tutup çekiştirince durdu.

Dez döndüğünde arkasında duran küçük bir çocuk gördü. Gözyaşları yere dökülüyordu ve kız arka kapıyı işaret etti. "Lütfen," diye fısıldadı küçük kız, başı öne eğikti. "Sanırım kardeşim yaralandı ve ailemi bulamıyorum."

Dez onun yanına çömeldi. "Sorun yok, tatlım. Göster bana. Sonra da gidip aileni bulacağız, tamam mı?"

Dez bazı ebeveynlerin ne kadar sorumsuz olduğuna hayret ederken çocuk Dez'i dışarı çıkardı. Saat sabahın ikisini çoktan geçmişti. Bu çocuklar yataklarında olmalıydılar, aileleri ne yaparlarsa yapsınlar kahvehanede takılmamalıydılar.

Dez çocuğu takip ederek ara sokakta yüzüstü yatan başka bir küçük çocuğun yanına gitti.

Dez telefonunu kalçasından çekip çıkardı ve çocuğun yüzüne dokunarak açtı. Az önce 911'i tuşlamıştı ve çocuğun gözleri açılıp gülümsediğinde KONUS'a basmak üzereydi. Dez gözlerini kırıştırdı.

Tanrım, bunlar dış mı?

Sonra Dez yerin onu karşılamak için hızla yükselişini izledi.

Mace'in telefonu yan tarafında titredi. Kılıfından çıkardı ve arayanın kimliğine baktı. Telefonu çevirip açarken gözlerini devirdi. "Evet?"

"Mace?"

Kız kardeşinin sesi paniklemiş gibiydi. Sesi hiç paniklememişti. Böyle bir duyguya izin vermezdi. "Ne oldu hanımefendi?"

"Şey... Bunu sorduğum için üzgünüm ama Shaw'la konuşuyordum ve sözümüz kesildi."

"Oh...tamam."

"Yolumuz böyle kesildi, Mace. Korkarım ona bir şey oldu."

Mace, Smitty'nin gözüne takıldı. "Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Beni asıl endişelendiren de bu. Bana Şapel'de olduğunu söyledi."

Mace, orası sırtlan bölgesi."

"Evet, biliyorum. Ama Doogan hakkında sana söylediklerimi ona anlatmadın mı?" "Hiç fırsatım olmadı. Dün gece eve gelmedi. Nefret ediyor tüm sosyal etkinlikler."

Mace'in kalbinin peşinde bir adam. "Oraya gidip onu bulabilecek miyim bir bakayım." İç çekti. "Teşekkür ederim."

Mace telefonunu kapattı. "Shaw'a bakıcılık yapmak ister misin?" Smitty sırttı. "Hey, ilk işimiz."

İnsanken bile Smitty'nin kuyruğu her zaman sallanıyor gibiydi.
Mace etrafına bakındı ve ilk kez Dez'in tuvaletten dönmediğini fark etti.
"Sissy, Dez nerede?"
Sissy kaşlarını çattı. "Tuvaletten hiç dönmedi." "Ne zamandır yok?"
Sissy bir an düşündü. "Bir süredir." İsteddiği cevap bu değildi.

Dez'in tüm deneyimleri arasında, küçük bir çocuk tarafından merdivenlerden aşağı fırlatılmak hiç yer almamıştı.

Yere çarptı ve sol koluna bir acı saplandı.

Ayağa kalkmaya çalıştı ama kıkırdayan küçük piçler onu tekmeleyerek yere düşürdüler. Boğazına sert, ağır bir ip doladılar ve onu beton zeminde sürüklemeye başladılar.

Dez nefes almak için mücadele etti, umutsuzca ipi çekti, onu boğmadan ya da boynunu kırmadan önce gevşetmeye çalıştı. Ama nefes alamıyordu. Parmaklarını ipin altına soktu. Bayılmaya başladığında durdular. Dez kendini içine düşmek üzere olduğu uçurumdan kurtarmak için başını salladı. Sonra kendini dizlerinin üzerine çekti. Başka bir el ipi kavrayıp gerdiğinde elleri boynundaki düğümün üzerindeydi. İpi tutan eli kavradı ve başını kaldırıp adamın acımasızca parçalanmış yüzüne baktı.

Anne Marie Brutale.

Kadın onunla alay etti. "Seninle çok eğleneceğim, insan."

Mace, Dez'in telefonunu aldı. Son arama girişimi hâlâ yanıp sönüyor, GÖNDER tuşuna basmasını bekliyordu. 911. "Kokuyu alıyor musun?" diye sordu Smitty'ye.

Sissy Mae kardeşinin yanında durdu. "Genç kokuyorlar."

Mace gözlerini kapattı. İyi değil. Bunun dışında her şey. Sırtlan çocukları dışında her şey. Artık görebiliyordu. Masum çocuklar gibi davranarak Dez'i buraya çekmişlerdi. Bir polis olarak, Dez'in onları görmezden gelmesine imkân yoktu.

Smitty kokuya kilitlenene kadar etrafı araştırdı. Kokuyu takip ederek kilitli olmayan metal bir kapıya ulaştı. Kapıya doğru yürüdü ve kapıyı açtı. Sırtlan kokusu Mace'i yumrukladı ve öğürmek istemesine neden oldu. Hiçbir şey onların işaretleri kadar kötü kokmuyordu. Aşağı baktı. Merdivenler sanki

sonsuzu kadar. Ama Dez'in kokusunu alabiliyordu. Onu götürdükleri yer burasıydı. Ne pahasına olursa olsun onun peşinden gitmeliydi.

"Burada en az bir sırtlan klanı olduğunu bilmek için bakmama gerek yok. Belki iki. Sizden benimle gelmenizi isteyemem. Ama-"

Mace arkasını döndü ve tüm sürünün çoktan yer değiştirmiş olduğunu gördü. Kıyafetleri sokağın zeminine savrulmuştu. Sadece onu bekliyorlardı. Dez için korkmasaydı gülümseyebilirdi.

Bir saniye bile kaybetmedi. Yer değiştirdi, kıyafetlerini silkeledi ve sürüsüyle birlikte onu takip ederek merdivenlerden aşağı indi.

"Senin ve kedinin Köy'ün sahibiymişsiniz gibi etrafta dolaştığınızı duyduğumda çok heyecanlandım. O aptal insan kışını yakalamaları için kuzenimin çocuklarını gönderdim."

Dez kendini oturur pozisyona itti, duvarı sırtına yasladı. Uzun bir koridordaydı ama nerede olduğunu bilmiyordu. Sağlıklı bir tahminle Şapel Kulübü'nün altında olduğunu söyleyebilirdi. Eğer yaşam savaşı vermiyor olsaydı, sırtlanların yeraltı tünellerini nasıl kullandıklarına hayret ederdi.

Dez yukarı baktı ve açıkta duran, sağlam ve ulaşabileceği bir yerdeki su tesisatını gördü. Ayrıca, koridor boyunca bir kapıcı dolabı da dahil olmak üzere kapılar vardı.

Anne Marie, Dez'in silahını hâlâ kabında tutuyordu. "Güzel silah, Dedektif. Bununla hiç vuruldunuz mu?" Dez cevap vermedi. "Ama bunun neresi eğlenceli olurdu, değil mi? Etinin ellerimin altında parçalandığını hissetmek istiyorum. Kanını dilimde tatmak istiyorum. Sen ve ben büyük bir parti vereceğiz."

Dez bir eliyle boğazındaki ipi gevşetirken diğer eliyle de geri kalanını topladı. "Yüzün için üzgünüm. Gina senin ve Doogan'ın Petrov'a yaptıklarını öğrendi mi? Yoksa benim yüzümden mi?"

"Kız kardeşleriniz var mı, Dedektif?" Dez başını salladı. "O zaman anlıyorsun.

En azından biraz. Ailemi korumaya çalışıyordum. Önce o salak Petrov'u getirdi, sonra da aslan kokan seni kulübümüze soktu ve bunun peşini bırakacağını mı sanıyor? Kedi sevgilisini kimin öldürdüğünü öğrenmek istediği için mi?" Anne Marie onun önünde durdu. Dez kendini ayağa kaldırdı ve deli kaltağın gözlerinin içine baktı.

"Ama onunla sonra ilgileneceğim. Çünkü önce..." Anne Marie fısıldadı, "Önce canını yakacağım."

Dez tek bir şansı olduğunu biliyordu, bu yüzden elinden gelenin en iyisini yapabiliirdi. Ona kafa attı. Anne Marie, Dez'in ani saldırısına hazırlıksız yakalanarak tökezledi. Dez, Anne Marie'ye doğru ilerlerken ilmiği başına geçirdi. Yeterince yaklaşıncı ona yumruk attı. Bir sağ çenesine bir darbe indirdi. Anne Marie birkaç adım daha geriye sendeledi, ardından Dez kadının yüzünün vahşileşmiş tarafını yakaladı ve parmaklarını yırtılmış ete geçirdi. Kadının yanağını iyice kavradı ve uluyan, çığlık atan kadını döndürerek yüzüstü duvara çarptı.

Etraflarındaki hava değışti -Anne Marie'nin kokusu güçlendi, vücudu yer değıştirdi. Dez ipi Anne Marie'nin boğazına doladı ve kadının vücudu değışmeye başladığı anda sıkıttı. Dez onu yere düşürdü, bir ayağını sırtına dayayarak onu yerinde tuttu. Diğer ayağını kaldırdı ve Anne Marie'nin eline sertçe indirerek uzun tırnaklarını kırdı. Aynı şeyi diğer eline de yaptı.

Anne Marie öfkeyle uludu ve Dez'i parçalara ayırabilmek için vardiyasını tamamladı. Ama bir sırtlan olarak vücudu Dez'in köpeklerinden daha büyük değildi.

Dez daha önce hiçbir köpeğine şu anda yapması gereken şeyi yapmamıştı ama bunu denemesinin zamanı gelmişti.

Evet. Anne Marie Brutale'i doğa yürüyüşüne çıkarmanın zamanı gelmişti.

Mace merdivenlerin dibinde durdu, sürü etrafını sarmıştı. Neden aslan kokusu alıyordu ki? Smitty'ye baktı ve onun da aslan kokusu aldığını fark etti. Bir an sonra Shaw'ın yanı sıra Doogan ve kardeşlerinin de kokusunu aldığını fark etti. Sanki bu küçük sorunla uğraşacak zamanı varmış gibi. Bu iş iyice karmaşıklaşmaya başlamıştı.

Uzun ve karanlık koridora bir göz attı ve meşhur sırtlan tünellerinden birinde olduklarını fark etti. Bu tüneli takip ederse onu Şapel Kulübü'ne geri götüreceğini biliyordu. Hırlayarak karanlığa doğru koşmaya başladı, Smitty ve sürüsü de arkasındaydı.

Neyse ki sol bileği kırılmamıştı. Çok acıyordu ama eğer kırılmış olsaydı, Brutale'i asla köpeklerinden biri gibi sallayamazdı.

Anne Marie yer değiştirmeyi bitirir bitirmez, Dez ipi sıkıca kavradı ve Brutale'i yukarı ve bir duvara doğru savurdu. Sırtlan vücudu sekti ama Dez momentumu kullanarak onu karşı duvara çarptı. Bu sefer canavarı sersemletti. Anne Marie'nin ciğerlerinden çıkan havanın "vın" sesini duydu.

şimdi sahip olduğu birkaç değerli saniyeyi kullanan Dez, ipin ucunu başının üstündeki açıkta duran borulardan birinin üzerine, kapıcı dolabının hemen yanına attı. Ucundan tuttu ve aşağı çekti.

Brutale orada asılı kalana kadar çekti. Yerden bir metre yüksekteydi. Anne Marie'nin hiçbir yere gitmediğinden emin olan Dez, hademe dolabının kapısını denedi. Kilitliydi. O da kapıyı tekmeledi. Pek de sağlam olmayan kapı parçalandı ve patlayarak açıldı. İçeri girdi ve ihtiyacı olan şeyi hemen gördü. Odanın bir tarafında büyük, ağır bir raf çantası duruyordu. Dez aşağı uzandı ve ipin ucunu raf ayaklarından birinin etrafına bağladı. Sıkı olduğundan ve alt rafın ipin yukarı kaymasını engellediğinden emin oldu. İp gergin olduğu için Brutale, biri onu serbest bırakana kadar asılı kalmaya devam edecekti.

Dez silahını kaptı ve koridorda koşmaya başladı, Brutale'in de onun yaşamasına asla izin vermeyeceğini hatırlamak için kendini zorluyordu.

Mace bir sırtlanın asılı bedeninin yanında durdu. Arka ayakları üzerinde yükseldi ve onu kokladı. Dez'i belli belirsiz kokladı ve bunu onun yaptığını anladı.

Smitty ve Sürü'nün peşinden gitti ama neye baktıklarını görünce durdu.

Koridor dört yöne ayrılıyordu. Ve her yerde Dez'in kokusu vardı.

Sissy Mae birkaç dişisini bir tünelden aşağı gönderdi. Smitty, kız kardeşi de dahil olmak üzere birkaç dişiye ve birkaç erkeği diğer iki tünele gönderdi.

Mace son tünele doğru bir adım attı ama Dez'in kokusunu alınca durdu. Biri onu izliyordu. Sekiz yaşlarında küçük bir kızın kendisine baktığını gördü. Borulardan sarkan sırtlana baktı; Mace'e döndü; ve sadece sırtlan çocuklarının sahip olabileceği kalp durdurucu bir gülümsemeyle aniden döndü ve "Giiinnnnnaaa!" diye bağırdı.

Kahretsın! Mace ve Smitty bakıştılar, sonra da dördüncü tünelden aşağı atladılar.

Bir sırtlan tek başına yeterince zarar verebilirdi. Ama kırk ya da seksen kişilik bir Klan? Dez onların ortasına düşmeden önce ona ulaşmalıydı yoksa

onu buldular. Aksi takdirde hepsi ölmüş olacaktı.

Köşeyi döndü ve başka bir dizi uzun koridorla karşılaştı. Ne acayip bir labirent. İyi aydınlatılmış, kafa karıştırıcı bir labirent. Döndüğü her köşe onu başka bir sıra uzun koridorla tanıştıyordu. Birini seçmek onu başka bir koridorla başka bir köşeye götürdü ve bu böyle devam etti.

Tanrım, kendini neyin içine sokmuştun?

Durdu ve bir nefes aldı. Evet. Kaybolmuştu. Cep telefonunu arayacaktı ama onu kahvehanenin arkasındaki ara sokakta düşürmüştü.

Bir nefes daha aldı. Panik yapmayacaktı. Buradan çıkacaktı. Bininci kez sol elini salladı. Bileği kör edici bir acıya dönüşmüştü.

Dez başka bir koridorda ilerledi. Sessizliğe hayret etti. Tam tepesinde bir kulübün durduğunu bilmese... hoparlörlerden gelen bas sesini bile seçemiyordu. Sanki tüm duvarlar ses geçirmezdi.

Tabii ki, bu onu daha iyi hissettirmiyordu. Çünkü çılgınlıklarını kimse duymayacaktı.

Başka bir köşeye geldi ve durdu. Uzun koridorlardan birinde tartışan adamların sesini duydu.

Glock'unu kılıfından çıkarırken hızla sese doğru ilerledi. Kimi bulacağı hakkında hiçbir fikri yoktu ama Dez kendini şeker gibi tatlı olmaya ya da kafalarını uçurmakla tehdit etmeye hazırladı. Onu buradan ne çıkarırsa çıkarsın.

Sesleri takip etti. Vücudu gergindi, silahı iki elindeydi ve vücudundan uzaktaydı. Tartışmalar şiddete dönüşürken sırtını duvara yasladı. Birisi ağzının payını alıyordu.

"Yap şunu! Yap şunu!" diye hırladı derin bir ses.

Köşeyi döndü ve silahını kaldırdı. Dez sahneyi çabucak kavradı. Bir adam yerdeydi, omuzlarına dayanmış büyük bir çizme onu yerinde tutuyordu. Çizme Patrick Doogan'a aitti. Artık onu hemen tanıyordu. Aptal kardeşlerinden biri 45'lik tabancasını adamın sırtına doğrultmuştu.

Kurbanın kafasına. Üçüncü kardeş yanına çömelmiş, alçıda olmayan elini kurbanın altın sarısı saçlarına gömmüş, o güzel yüze tükürmek için başını geriye doğru çekiyordu.

Kahretsin, tüfeği bile burada ona yardım edemezdi. M-16'sına ihtiyacı vardı. Ama o da yoktu.

Bir polis olarak, "Kıpırdama!" diye bağırması gerekiyordu. Ellerini başının üstüne koy ve bu yakışıklı adamdan uzaklaş!"

Sikerim böyle işi. Mace ve Brutale'in ne kadar hızlı hareket ettiğini hatırladı. Bu üçüyle hiç şansı yoktu.

Dez hiç uyardıktan silahı tutanı vurdu. Kurşun omzuna isabet ederek onu geriye savurdu ve silah elinden fırladı. Diğer ikisi o kadar ürkmüştü ki hedeflerinden uzağa atladılar. Silahlıydılar ama henüz silahlarına davranmamışlardı, çünkü silahlarını özel dikim pantolonlarının arkasına sokmuşlardı.

"Ayağa kalk!"

Kurban ona baktı ve Brendon Shaw'ı hemen tanıdı. "Çekil!"

Daha fazla yaklaşmak niyetinde değildi ama imkânsız istediğinden de emin değildi. Ciddi şekilde dövülmüş, karşılık vermiş olmalı. Ama o Bir şekilde ayağa kalkmayı ve ona doğru sendelemeyi

başardı. "Devam et."

Emredilene yaptı. Dez geri çekildi, gözleri Patrick Doogan'ın kilitlendi.

"Seni bulacağım, kaltak. Seni bulup becereceğim ve öldüreceğim."

Dez ona cevap verme zahmetine girmede. Neden? Onun ciddi olduğunu biliyordu. Bunun yerine, köşeyi dönene kadar geri geri gitmeye devam etti. Shaw'un ceketini kaptı ve onu sürükledi ama Shaw hareket etmedi.

Arkasını döndü ve hemen nefes almayı kesti. Hepsi o soğuk kahverengi gözlerle onu izliyordu.

Arkadan aniden bir sırtlan belirdi. Diğerleri ayrılarak ona yürüyebileceği bir yol açtı. Dez'in yanına geldi ve önünde durdu. Ağzında ölü bir sırtlan bedeni vardı, ip hâlâ boğazındaydı.

Bunun Gina olduğunu biliyordu. Özellikle de cesedi Dez'in ayaklarının dibine tükürdüğünde.

Shaw, büyük olasılıkla çok kan kaybettiği için, "Bana bunu yapmadığını söyle," diye fısıldadı.

"Keşke yapabilseydim."

"Kahretsin." Onu arkasından itmeye çalıştı. Geçen akşam memeleriyle o konuşmayı yaptığından beri kafasında "zengin pislik" olarak adlandırdığı birinden şaşırtıcı derecede kahramanca bir hareket.

Onu koruma çabasını takdir ediyordu ama artık bunu aşmışlardı. Aslında, "tamamen boku yemiş" ifadesi kafasında dönüp duruyordu.

Dez Shaw'un ceketini kaptı ve bir adım geri çekildi ama Doogan kardeşler arkasından geldi. Kısa sürede fark etti ki İki grubun arasında sıkışıp kalması onu kahreden bir umutsuzluktu. İkisi de onu ölü görmek istiyordu.

Tabii ki... Onlar baş düşmandı. Ve sadece aslan ve sırtlan oldukları için değil. Tamamen başka bir nedenden dolayı.

Dez, Shaw'ın önüne geçti. "Gina." Lider sırtlan onu yakından izliyor, kaçmasını bekliyordu. Avı bekliyordu. "Adamını kimin öldürdüğünü bilmek istiyordun." Dez geri çekildi ve arkasındaki üç adamı işaret etti. "Onlar yaptı."

Gina Brutale gözlerini Patrick Doogan'a kilitledi. Gerçeği saklayamazdı. Hiçbirinden saklayamazdı. O ve kardeşleri geri çekilirken dişleri uzadı. Gina bir an için onu izledi ve sayıca çok az olduklarını fark etmelerinin tadını çıkardı. Ağzını açtı ve Dez'in kanını donduran ve ağlamaya başlamasına neden olan bir ses çıkardı. Neredeyse kahkaha gibi geliyordu ama kesinlikle kahkaha değildi.

Sırtlanlar onlara saldırırken Doogan ve kardeşleri koşmaya başladı.

İki grup köşede gözden kayboldu, sonra Shaw'un ceketini kaptı ve adamı ters yönde koşmaya zorladı. Shaw çok kan kaybetmişti ama umurunda değildi. Eğer bu adamlar onları öldürürse çok daha fazlasını kaybedecekti. Aslanlar kaçtı ya da kana susamışlık sırtlanları ele geçirdi ve daha fazlasını aramaya geldiler.

Dez arkasındaki savaşın şiddetini şimdiden duyabiliyordu. Otuz kırk kadar olduğunu tahmin ettiği sırtlana karşı üç erkek aslan. Evet. İyi şanslar.

Tabii ki kaçışıyla ilgili küçük bir sorun *vardı*. Hâlâ buradan nasıl çıkacağına dair hiçbir fikri yoktu.

Harika, Dez. Shaw'a tekrar baktı. İyi görünmüyordu. "Bizi buradan çıkarabilir misin?" Durduğunda ve yere düştüğünde

Bunun hayır anlamına geldiğini hemen hemen

anladı. "Bay Shaw, ayağa kalkmanız gerekiyor. Hemen."

Başını iki yana salladı.

"Yapamam." "Sizi taşıyamam,

Bay Shaw." "Beni unutun.

Gidin."

İşte yine kahraman olmaya çalışıyordu. Sanki bunun için zamanı varmış gibi. "Sizi burada bırakamam, Bay Shaw." Tanrım, gerçekten de savaş moduna geri dönmüştü. En azından dağılmıyordu.

Dez beton zemine çarpma sesini duydu. İş köpeklerinin tırnaklarını kesmeye geldiğinde tembelliğin timsali olduğunu düşünürsek, bu sesi biliyordu. Çömeldi, silahının kolunu dizine dayadı. Tetik parmağını zamanında geri çekti ve titrek bir nefes verdi.

Sırtlan değildi. Bir kurttu.

"Sissy Mae?" Kurt cevap olarak hırladı. "Kayboldum ve onun da gücü tükeniyor."

Daha fazla çılgılık, daha fazla kükreme ve histerik kahkahalara benzeyen o rahatsız edici ulumayı duydular.

Sissy Mae başını geriye attı ve uludu. Sürüsüne seslendi. Dez Shaw'ın kolunu tuttu. "Kalkın Bay Shaw. Hâlâ yola devam etmemiz gerekiyor."

Elinden geleni yaptı, duvarı kaldıraç olarak kullanarak vücudunu yukarı sürükledi. Dez, titreyen iki ayağının üzerinde durduktan sonra Shaw'ı Sissy Mae'nin yanından geçirdi. Altı kurt yanından geçerken köşeyi döndü. İkisi durdu ve tekrar erkeğe dönmüştü.

Çıplak erkeklere. Başını iki yana salladı. Hayır, şehvetli olmanın sırası değildi. Dürüst olmak gerekirse, onun sorunu neydi?

"Bunu yapamaz. Götürün onu." Shaw'u yakaladılar ve sürükleyerek göturdüler. "Sissy Mae, gidelim!"

Sissy erkeklerin peşinden gitti. Birkaç dakika içinde ona yetiştiklerinde köpek tırnaklarının betona vurduğunu duydu.

Birkaç dönüşten sonra Dez'in geldiği çıkışı buldular. Kurtlar Shaw'u merdivenlerden yukarı sürüklediler. Daha fazla koşma sesi duydu. İnsan olmayan başka varlıklar da onlara doğru ilerliyordu.

Silahını doğrulttu. "Sissy, git!" Diğer koridorlardan daha fazla kurt gelirken Sissy merdivenleri yırtarak çıktı. Hepsi onun yanından geçip merdivenlerden yukarı çıktı. İşte o zaman onları gördü. Sırtlanlar geri dönmüştü. Hepsi değil ama birkaçı.

Kanla kaplıydı. Çabucak saydı. Olmadı. Hepsine yetecek kadar mermisi yoktu.

Sonra aniden bir aslan ve kurt önüne geçti. Mace bir kükreme sesi çıkardı ve sırtlanların hepsi garip bir yipping sesi çıkardı, ileri geri fırladılar, görünüşe göre ona ulaşmak için bir yol arıyorlardı. Kullanabilecekleri bir açıklık.

Smitty hırladı, önündeki sırtlanlara saldırırken köpek dişleri parladı.

Mace bir adım geri çekilerek onu vücuduyla merdivenlere doğru itti. Ancak Dez oradan hızla uzaklaşmadan, başka bir koridordan daha fazla sırtlan geldi. Durmalarının tek nedeni Dez'in silahını onlara doğrultmuş olmasıydı.

Bu hiç iyi değildi. Bir noktada sırtlanlar üçünü de ezip geçecekti ve hepsi bu kadar olacaktı.

Dez umutsuzca hepsini hayatta bırakacak bir çıkış yolu ararken, sırtlan Gina'nın köşede yavaşça yürüdüğünü fark etti, kız kardeşinin cesedi yine ağzındaydı. Yanında duran bir başka sırtlan yüksek sesle bağırdı ve Mace ile Smitty'ye meydan okuyan diğerleri dönüp diğer tarafa saldırdı. Onunla yüzleşenler ise kaçıp gittiler.

Böylece her şey sona erdi.

Gina Dez'e baktı, gözleri açık bir mesaj gönderiyordu. Dez'in gitmesine izin verecekti çünkü ona bir iyilik yapmıştı. Gina ile Brutale ailesinin mutlak kontrolü arasındaki tek şeyi ortadan kaldırmış ve ona sevgilisini öldürenleri vermişti.

Gina arkasını döndü ve kız kardeşinin cesedini bir ganimet gibi koruyarak koridorda koşar adımlarla ilerledi.

Tamam. Dez için artık New York'ta hayvanlı bir gece olmayacaktı. Döndü ve merdivenlerden yukarı çıktı. Girişi geçtiğinde, güçlü eller onu arkasından yakaladı ve ara sokağa doğru itti.

Kavrulmuş kahve, kekler, lağım suyu ve hafif bir yağmur fırtınası hoş geldiniz kokuları ona saldırıyordu. Derin bir nefes alıp soğuk havanın tadını çıkarmak istedi ama onu kavrayan kollar aniden onu ölümüne ezmeye başladı. Eğer o kollara bağlı bedeni tanımasaydı, endişelenebilirdi.

Bunun yerine, nefes alamıyordu.

"Sanırım onu öldürüyorsun, Mace."

"Güzel." Onu kendine doğru çekti ve yüzünü saçlarına gömdü. Dez umutsuzca Smitty'ye el salladı. Şimdi yeniden insan olan kız kardeşinin aksine,

Smitty hâlâ çıplaktı. "Bana yardım et," diye zorlukla başardı.

"Ne bekliyordun ki hayatım? Bizi çok endişelendirdin." "Bu hiç yardımcı olmuyor," diye ciyakladı.

Kapı çarparak kapandı ve Dez sonunda kendini güvende hissetti.

Sissy Mae kardeşinin giysilerini hızla ona uzatırken başını salladı. "Sanırım başka aslanlar da var. Duydum." Giyindikten sonra, Smitty Sissy'e büyük bir kardeş gibi sarıldı.

"Bu bizim sorunumuz değil. İyi iş çıkardın küçük kardeşim."

Kız kardeşinin sözleri karşısında gururla parladı. Ya da Dez nefes alamadığı için parlıyor gibi görünüyordu!

"Hâlâ ölüyorum!"

Mace sonunda onu serbest bıraktı ve kız büyük nefesler aldı. Yüzünü ona dönmesi için onu çevirdi. "İşte bu kadar! Artık tanımadığın yabancı çocuklara yardım etmek yok."

Dez ondan uzaklaştı, nefesi kesik kesik geliyordu, adrenalin sonunda vücudunu terk etmişti. "Delirdin mi sen? Ben bir polisim. Eğer bir çocuk bana gelirse, ona yardım ederim. O yüzden şu lanet düşüncayı kafandan çıkar."

Mace derin bir nefes aldı ve altın rengi gözleri kızın üzerinde delikler açtı. Bir süre sonra, "Tamam. Ama bir dahaki sefere dişleri olmadığından emin ol."

Dez sırtıttı. "Bunu yapabilirim."

On İkinci Bölüm

Dez gözlerini açtı. Sonra tekrar kapattı. Bir daha asla "Willy Amca'nın parlaticısı" diye adlandırılan bir şey içmeyecekti. Başlı zonkluyordu. Nerede olduğu ya da şu anda kimin kollarının onu sardığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Arkasındaki beden ona daha da sokuldu ve mırıldandı. O anda kafası berraklaştı ve Mace'in onu tuttuğunu anladı. Gülümsedi. Ne geceydi ama. Denizci ve polis olarak geçirdiği onca yıl boyunca daha önce *hiç* böyle bir şey yaşamamıştı. Ve hayatta kaldığı gerçeği... kendisinden oldukça etkilendiğini hissetti. Ama gece orada bitmedi.

Kulüpten ayrıldıktan sonra Shaw'u Midtown'daki bir hastaneye götürdüler. Görünüşe göre sahibi ve işletmecisi şekil değiştirenler olan bu hastane, ağır yaralı adamla gerçekten ilgilenebilecek tek yerdi... ya da... her neyse. Sürü ve Mace, Shaw'ı acil servise bırakıp onunla işlerini bitirmeye hazırды ama Dez bunu yapamazdı ve bilinmeyen bir nedenden ötürü Sissy de buna izin vermedi.

Dez, "Onu bırakamayız," diye karşı çıkmıştı. Şapel'in derinliklerindeki küçük kahramanlık dönüşünden sonra olmaz. Tabii ki bu ani düşüncesi Mace'in sinirli bir şekilde burnunu çekmesine ve Sürü'nün boş bakışlarına neden oldu. Ama sonunda onun tarafını gördüler. Böylece bekleme odasında oturup sohbet ettiler, yemek yediler ve... yani... beklediler. Bileğinin röntgenini çektirip bandaj bile yaptırdı. Sadece burkulmuş. Büyük bir hasar yok.

Dez, Smitty ve Sissy Mae'nin sürüsünü tanıdıkça onlardan daha çok hoşlandığını fark etti. Sadece Güneyliler gibi tatlı ve çekiciydiler. nasıl yapılacağını biliyordu. Ve Mace'e yeterince tahammül ediyor gibiydiler. Dez'in mutlu noktasını tırmaladığını görünce Smitty'ye kükredikten sonra bile.

Sonunda Mace'in kuzeni Elise bekleme odasına girdi. O soğuk ve yağmurlu gecede oradaki tek Llewellyn Pride dışisinin o olduğu ortaya çıktı. Sissy Mae ve Smitty diğer dışilerin ilgisizliği karşısında şaşkın görünüyordu ama Mace hiç şaşırmamıştı. Sonunda

Doktor onlara Shaw'un hayatta kalacağını söyledi. Elise bundan sonra ortadan kayboldu ve geri kalanlar Sürü'nün şehir dışındaki oteline geri döndüler.

İşte o zaman içmeye başladılar. Gerçekten içmemesi gerekiyordu. Dez daha iyi biliyordu. Bu yüzden birkaç yıl önce kışındaki denizci dövmesini sildirmişti. Tabii şimdi o bölgede kocaman bir aslan ısırığı vardı.

En azından bu sefer, Mace onun acı verecek kadar aptalca bir şey yapmadığından emin oldu. Kimsenin ona yaklaşmasına izin vermedi.

Şimdi ertesi sabahı. Hâlâ büstiyerini giyiyordu. Vücudu bir gece önce yediği dayaktan dolayı hâlâ ağrıyordu. Bileği ona "kes beni" diye bağıyordu. Ama Mace vardı. Gerçekten daha iyisini isteyemezdi.

Bundan daha iyi bir Noel hediyesi olamaz. Kim verebilirdi ki?

İç geçirdi ve ona daha da sokuldu. Adam horlarken ellerinden biri deri üstlüğü'nün üzerinden karnını hafifçe okşadı. Uykusunda bile ona dokunmasının ne kadar tatlı olduğunu düşünürken, eli yavaşça aşağı indi. Dez bir kaşını kaldırdı. *Kurnaz kedi.*

Elinin aşağı inişini durdurmak için iki eliyle birden kavradı. Tam o sırada diğer eli de hareket etmeye başladı. Dez onun iki elini de kendi elleriyle kavradı ama adam aşağı inmeye devam ederken Dez onu yukarı çekmeye devam etti. İşte o zaman kontrol edilemeyen kıkırdamalar başladı. Tanrım, kıkırdamak için çok yaşıydı.

Ana sütinde Smitty'nin sürüsüyle birlikte yerde oldukları için sessiz olmaya çalıştılar - o kadar içki içen biri nadiren kendi yatağına dönebilirdi. Sonra Mace onu sırt üstü yatırdı, kendisi de üstüne çıktı. Kollarını başının üzerinde birleştirdi ve ona doğru eğildi.

"Sakın buna cüret etme, Mace Llewellyn," diye fısıldadı kız şiddetle. "Neye cesaret edemezsin, bebeğim?"

"Bırak beni, Mace."

"Hayatta olmaz. Seni istediğim yere getirdim." "Çılgılık atacağım."

"Sadece iyi vakit geçirdiğini düşünecekler." Dez homurdandı. "Yürü" diye bağıracağım."

İşte o zaman kurtların uyandığını anladılar. Hepsi birden kahkahayı patlattı.

"Tanrı aşkına, Mace. Kızın gitmesine izin verir misin?"

Sissy Mae otelin perdelerini açtı. Öğleden sonra ışığı odaya doldu ve Mace hariç herkes inledi. Hâlâ Dez'e odaklanmıştı, gözleri kısılmıştı. Kız onu yakalamıştı ve ikisi de bunu biliyordu.

Sissy Mae onu tsk-tsk'ladı. "Dürüst olmak gerekirse, siz kediler neyin uygun olduğunu bilmiyorsunuz. Güzel bir kızı böyle hırpalamak."

"Şaka yapıyorsun, değil mi, Lassie?"

"Neden kabasın, adi herif-"

"Şimdi, Sissy Mae," diye uyardı ağabeyi, iri ve uzun bedenini deri sandalyelerden birine sürüklerken. "Mace'e kızıp durma. Sen Çocuğun daha önce hiç aşık olmadığını biliyorum." Smitty koyu kahverengi gözlerinde meydan okuyan bir ifadeyle arkadaşına baktı. "Şimdi anladın mı, Hoss?"

Onu öldürecekti. Onu yere serecek ve bağırsaklarından boğazına kadar parçalayacaktı. Evet, Dez'i seviyordu ama bunu henüz Dez'e söylemek istemiyordu. Konuya her yaklaştığında fiziksel olarak irkiliyorken olmazdı.

Kahretsin, bir adamın kız kardeşine Lassie diyorsun ve hemen savunmaya geçiyorlar. Dez'e baktı. Evet. İşte oradaydı. O güzel gri gözlerde.

Panik. Kadının paniklediği tek zaman. Kendisi ve ona karşı hisleri söz konusu olduğunda.

Sissy Mae onu Dez'in üzerinden itti. Adam ondan uzaklaştı, bacaklarını uzattı, vücudunun üst kısmını dirseklerinin üzerine kaldırdı. Sissy Dez'in ayağa kalkmasına yardım etti.

"Hadi, hayatım. Kahvaltı sipariş edelim."

"Öğle yemeğini kastetmiyor musun, küçük kardeşim?" Smitty gerinip esnerken sordu.

Mace kadınlar Sissy'nin odasına dönene kadar bekledi, sonra arkadaşına ters ters baktı. "Çok teşekkür ederim!"

"Bana kükreme evlat. Küçük kız kardeşime Lassie dedin. Bundan sadece ben kurtulabilirim. Ayrıca... onu seviyorsun. Leş gibi kokuyorsun."

Mace tekrar yere düştü. "Biliyorum," diye inledi.

"Jes-us, Mace. Annem haklıymış. Sen kediden çok kurtsun. Kendini tek bir kişiye bağlıyorsun."

"Kediler kendilerini tek bir kişiye bağlarlar." Başını kaldırıp Smitty'ye baktı. "Sadece bilmelerine izin vermiyoruz."

Smitty kıkırdadı. "Sanırım bunu batırdım, ha?"

"Tanrım, Sissy Mae. Ne bok yiyeceğim ben?" "Siz New Yorklular çok küfür ediyorsunuz."

"Eskiden etmezdim ama Mace içimdeki öfkeli Bronx kızını ortaya çıkarmaya devam ediyor."

"Ne yapacaksın biliyor musun, Dez? Onu sevecek ve gününe devam edeceksin." Sissy Mae, Dez'in burkulan bileğini nazikçe açtı.

"Bunun bir kaçamak olması gerekiyordu, değil mi?"

"Eğer üslerden birinde bir bar kancası olsaydın bu mümkün olabilirdi. Ama sen büyük Desiree MacDermot'sun. Mace'in gerçek leydi aşkı. Bana sorarsan-"

"Ve yapmadım."

"Ama yaptıysan, o çocuğun hayatı boyunca seni beklediğini söyleyebilirim."

"Romantik birisin, değil mi?"

Sissy Mae gülümsedi. "Ben hiç romantik değilim, sevgilim. Ben gerçekçiyim. Ve iyi biriyim. Gözümün önündeyken ne gördüğümü bilirim. Ve tüm vücudun o adamın etrafında titreyiyor."

Mace'in Sissy Mae ile Dez arasında ne geçtiğine dair hiçbir fikri yoktu ama Dez birdenbire ona bakmaz oldu. Brunch yediler ve Dez sürekli Sissy Mae ile konuştu. *Bir Noel Hikayesi*'ni izlediler ve Dez onun yanına yaslandı ama yine de ona bakmadı.

Sonunda daha fazla dayanamadı. Elini kızın pantolonunun arkasından aşağı kaydırды.

Dez küçük bir gıcırta sesi çıkardı ve parmak eklemleriyle gözlerini ovuşturmaya başladı.

"Her şey yolunda mı hayatım?" Sissy bir köpeğin tüm kurnazlığıyla sordu. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır. Ben iyiyim." Dez'in sesinin bir oktav yükselmesi dışında. Genelde çıkardığı çakıllı törpünün yanında kulağa garip geliyordu.

Sissy televizyon izlemeye geri döndüğünde, Dez dirseğini Mace'in karnına vurdu ama o homurdanmaktan başka bir şey yapmadı.

Kulağına doğru eğildi. "Elini pantolonumdan çek."

Mace başını salladı ve kılıfsız pençesiyle Dez'in yanaklarından birini hafifçe ovdu. Dirseğini tekrar Mace'in karnına sapladı. "Kes şunu."

"Yaptır bana."

Kurtlar üzerlerine kâğıt parçaları fırlatmaya başlayınca çift eğildi.

Sissy arkadaşlarına gülümsedi. "Siz ikiniz gitseniz iyi olur. Bir kedi kavgasına dönüşmeden önce."

Güzel. Tam da Mace'in istediği şey. Elini Dez'in elinden çekti. pantolonunu indirdi ve kadını ayağa kaldırdı. Onu otel odasından asansörlere doğru çekip çıkarmadan önce ceketini almasına ancak yetecek kadar zaman verdi. Sissy Mae, kapılar kapanmadan önce duyduğu son şey olan Noel sonrası alışverişi hakkında bir şeyler bağıırıyordu.

Dez, Mace'in iri, hasarsız bedenini taksiden çıkarışını izledi. Nefesi kesildi, göğüsleri gerildi ve rahibelerin kesinlikle onaylamayacağı şeyler aklından geçti. Mace taksi şoförünün parasını öderken o arkasını dönüp eve doğru yürümeye başladı.

Belki de bir kez olsun iyi bir tatil geçirecekti. En azından değişiklik olsun diye tatilde biraz eğlenebilirdi. Mace'in takside ona bakma şeklini görünce, tatilde biraz ürkeceğinden kesinlikle emin oldu. Belki de merdivenlerinde biraz daha eğlenebilir.

Dez verandaya çıktı ve güvenlik kapısının kilidini açtı. Ön kapıyı açmak üzereyken Mace arkasından geldi. Boynunu öptü, kolu belini sıkıca sararak onu sıcak bedenine doğru çekti.

Kulağına mırıldandığında kendinden geçebileceğini düşündü.

"Saat beşte aileni görmemiz gerekiyordu."

"Saat çoktan dört buçuk oldu. Ailem Queens'te yaşıyor. Onları arar ve çalışmak zorunda olduğumu falan söyleriz. Kızımızın üstüne yatarız."

Elini kızın saçlarına koydu ve başını geriye çekti. "İyi plan.

Çünkü şu anda tek yapmak istediğim seni üst kata çıkarıp körlemesine becermek." Dez güldü ama o gülmeyince durdu.

"Ah... Aslında görme yetime ihtiyacım var." "Merak etme. Geçici olacak."

Onu öptü ve Dez, Sissy Mae'nin bir kez daha haklı olduğunu anladı. Dez'in tüm vücudu onun dokunuşuyla titreşti. Özellikle de ceketinin fermuarını açtığı anda ve büyük eli deri kaplı göğüslerinden birinin üzerine kaydığında. Onu sıktı, iri parmak uçları derinin üzerindeki açıkta kalan deri boyunca ilerledi.

Verandasına gelmeden önce daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu. Mace'in içinde o kadar kaybolmuştu ki ön kapısının açıldığını bile duymamıştı.

"Ne zaman geleceğini merak ediyorduk."

Dez babasının sesiyle doğruldu ve başı Mace'inkine çarptı.

"Ah!"

"Baba!"

Dez babasına baktı. Hayır. Adam memnun değildi. Mace'den uzaklaşmaya çalıştı ama Mace onu daha sıkı kavradı. Ceketini elini örtüyordu ama babası pek de aptal sayılmazdı. Mace'in onu göğüslerinden yakaladığını ve gitmesine izin vermeyeceğini biliyordu.

"Kızım ile eğleniyor musun, evlat?" "Aslına bakarsan-"

O daha sözünü bitiremeden, Dez dirseğini onun karnına indirdi.

Muhtemelen karnından çok dirseğini incitmişti ama bu onu şaşırtmış, göğüslerini ölümüne kavrayan babasından kurtulmak için ihtiyaç duyduğu şansı vermişti.

Dez babasına sıcak bir sarılma verdi.

O da ona sarıldı. "Mutlu Noeller, günışığım."

"Sana da baba." Ondan bir adım geri çekildi. "Neden buradasın?" Babasının torunlarıyla Noel yemeğini kaçıracağına bir an bile inanmadı. Onun için bile olsa.

"Annen ikinizin izini bulamayınca, senin yalan söyleyerek kurtulmaya çalışacağını düşündü." Dez irkildi. Lanet olsun. Annesinden hiçbir şey saklayamazdı. Kadın her zaman kızının neyin peşinde olduğunu biliyordu. *Her zaman*. "O da her şeyi buraya taşımaya karar verdi."

Dez gözlerini kırıştırdı. "Neyi buraya taşımaya?"

Geri adım attı ve yeğenlerinden biri ona doğru koştu. "Dez Teyze, Dez Teyze!"

Dez boğazına dolan paniği yuttu. Bu çok kötüydü. "Hey, Lucy. Kızım nasıl?"

Altı yaşındaki kız en güzel Noel kıyafetini giymişti. Kızın elbisesi muhtemelen Dez'in birkaç yıl önce kendisine aldığı Desert Eagle'dan daha pahalıydı. "Güzel. Annemin söyledikleri doğru mu?"

"Neymiş o tatlım?"

"Erkeklerle sorunların olduğu mu?"

Dez homurdandı. "O zaman annene gitmesini söyle-"

"Tamam o zaman!" Babası küçük kızı evin içine doğru çekerken Mace eliyle yüzünü kapattı.

Babası küçük kızı güvenli bir mesafeye götürdüğünde, Dez Mace'in kollarından çekildi.

"Ben gidiyorum." Dez onu iterek geçmeye çalıştı ama Mace, onunla birlikte olmaya hazır olduğu o muhteşem vücuduyla kapıyı kapattı. *Lanet olası aile!*

"Gidemezsin. Ailen senin için burada." "İşte bu yüzden gidiyorum."

Mace büyük, uzun bir parmağıyla onun çenesini yokladı. "Kal.

Benim için." "Cam çiğnemeyi tercih ederim."

"Ama bu gece onlar gittikten sonra, senin ve o ateşli küçük vücudun için öyle planlarım var ki."

Dez ağzının içini ısırды. Lanet olsun ona. Onu cehennemde kalmaya ikna etmek için seksi kullanıyordu. Ve lanet olsun ama eğer işe yaramıyorsa. "Öyle mi? Mesela

Ne?"

Kulağına doğru eğildi ve mırıldandı. Kahretsin ama onun mırıldanmasına bayılıyordu.

"Bütün gün başımı kalçalarının arasına gömmek için bekledim. Dilimi almak ve-"

"Merhaba, küçük kardeşim."

Mace'in tüm vücudu sıkıştı. Dez omzunun üzerinden Missy Llewellyn'in gözlerinin içine baktı.

Birdenbire, yakın zamanda buradan ayrılmak konusundaki tüm ilgisini kaybetti.

"Burada ne halt ediyorsun?"

"Bu hiç de Noel'e yakışır bir davranış değil, küçük kardeşim." "Bana öyle demeyi kes."

Mace buna inanamıyordu. O neden buradaydı? Hatta dört kız kardeşi de neden buradaydı? Cehennem Dünya'ya tam olarak ne zaman gelmişti?

Dez ondan uzaklaştı ve Missy'ye baktı. "Vay, vay. Missy Llewellyn. Mütevazı evimde. Kendimi kutsanmış hissediyorum."

Missy küstahça, "Öyle de olmalıydı," dedi.

"Buraya geleceğini nereden bildin ki?" diye tersledi Mace. "Ah evet.

Bayan MacDermot sekreterimle temasa geçti ve buraya gelebileceğinizi söyledi.

Noel yemeğini evinde yiyor. Noel gerçekten aile zamanı olduğu için hepinize katılmamız gerektiğini düşündü. Bu teklifi nasıl geri çevirebilirdim ki?" Kardeşini yakından inceledi. "Dün geceki şenliklerden sonra nispeten zarar görmemiş olmana sevindim."

Doğru. Onu öldürebilirdi ama bu, gecenin hediye verme kısmına gölge düşürebilirdi.

Missy daha sonra o delici altın bakışlarını Dez'e çevirdi. "Güzel kıyafet, Dedektif. Bir fetiş kulübüne gizli görevle mi gidiyorsunuz?"

Dez homurdandı. "Neden üflemiyorsun-" Mace elini tekrar Dez'in yüzüne sardı. Bronx'a gittiğinde, gerçekten Bronx'a gitmişti.

Rachel, Missy'nin arkasında belirdi. "Sorun nedir, Missy? Küçük memelerinin üstünü tutamayacağından mı korkuyorsun?"

Dez Mace'e baktı. Artık onu kolayca okuyabiliyordu ve kız kardeşinin onu kötü Missy'den korumak için aniden devreye girmesi, sertleşmiş dedektifi için çok büyük bir şok olabilirdi.

Missy dönüp Rachel'a ters ters baktı. "Görüyorum ki kızı Bronx'tan çıkarabilirsin ama Bronx'u kızdan çıkaramazsın."

Birden Lonnie ablasının yanında belirdi. "Vay canına. Yüzündeki şu çizgilere bak Missy. Sanki acın içine işlemiş ve orada kalmış gibi."

Mace'in ikinci büyük kız kardeşi Allie, Missy'nin yanında durdu. "Savcı olduğunu duydum, Lonnie. Tüm eski erkek arkadaşlarını mahkûm etmeye çalışmak gerçekten zor olmalı."

Rachel ve Lonnie birbirlerine bakarken, Mace'in diğer iki üvey kız kardeşi Missy ve Allie'nin yanına gitti.

Hayır. Bu gerçekten iyi olamazdı.

Dez, Mace'den uzaklaştı. "Üzerlerine kan bulaşmadan önce gidip bu kıyafetleri çıkaracağım."

Merdivenlerden yukarı çıktı. Yaşlı MacDermot kucağında yeni yürümeye başlayan bir çocukla odaya geri döndü. Eski usul bir denizciydi, çivi gibi sertti ve saçları hâlâ yüksek ve sıkı kesilmişti. Her iki kolunda da denizci dövmeleleri vardı. Yavrusuyla duyduğu gurur adamın yüzünden okunuyordu. Her ne kadar şu anda iki kardeş ekip, Mace'in kendini yeniden on dört yaşında hissetmesine neden olan oldukça çirkin bir çatışmaya giriyor olsa da.

"Bunlar çok sert kadınlar."

Mace başını salladı. "Kız kardeşlerim için özür dilerim efendim."

"Özür dilemene gerek yok. Dez, Lonnie ve Rachel'ı kontrol edemiyor ve bunu denemediğini de fark ettim."

"Çünkü o çok zeki."

Koyu yeşil benekli gri gözler dönüp Mace'e baktı. "Kızım gerçekten umurunda mı Llewellyn?"

Bunu yaptığının farkına bile varmayan Mace'in elleri arkasına gitti. Bacaklarını birbirinden ayırdı. Adamın etrafında olmak, gece bitmeden önce hâlâ komutanına rapor vermesi gerektiğini hissettiriyordu. "Evet, efendim. Hiçbir şeyi umursamadığım kadar."

"Güzel. Çünkü o özel biri. Elbette tüm kızlarım öyle. Ama Dez... Dez..."

"Biliyorum, efendim." Mace, tıpkı kızınıninkine benzeyen gözleriyle ona baktı. "Gerçekten biliyorum. Her zaman biliyordum."

MacDermot başını sallarken biraz rahatlamış görünüyordu. "Güzel." Kendini bir kavgaya hazırlamış gibi derin bir nefes aldı. "Bu arada Dez'e tüm silahlarını üst kattaki dolabında bulunan kasaya kilitlediğimi söyler misin?"

Mace yüzünü buruşturdu. İkisi de onun evde sakladığı silahları unutmuştu ve etrafta çocuklar varken... "Unuttuk."

"Merak etmeyin. Kızımın silahlarını sakladığı her yeri biliyorum. Hatta çoğunu ona ben verdim."

Yaşlı adam kocaman bir sırtışıla küçük çocuğu sıkıca kucakladı ve mutfığa doğru geri yürüdü.

Kavga büyümeye devam etti. Bu kolayca çirkinleşebilirdi. Ama Mace'in aklında başka şeyler vardı. Ayrıca, Dez'in annesini iş başında görmüştü. İşler kötüye giderse, küçük dişinin birilerini dövebileceğinden ve döveceğinden hiç şüphesi yoktu.

Bunu bilen Mace kadının peşinden merdivenlerden yukarı çıktı.

Dez şifonyerinden çıkardığı eşofman altını ve Deniz Piyadeleri tişörtünü kapalı tuvaletin üstüne fırlattı ve aynada kendine baktı.

Hiçbir uyarıda bulunmadan bir adamı vurmuştu. Sırtlanlar ve aslanlarla karşı karşıya gelmişti. Ama alt kattaki ailesi? Bu onun isilik olmasına neden oluyordu.

Yine de tuhaflıklar bitmemişti. Tüm ailesi evinin birinci katını ele geçirmekle kalmamış, Missy Llewellyn ve salak kız kardeşleri de onunla birlikte gelmişti.

Tanrım, Mace'i o sürtüklere katlanacak kadar önemsiyor muydu?

Ne? Şaka mı yapıyorsun? Tabii ki umursuyorsun, seni aptal!

Dez aynada kendine gülümsedi. Dostum, daha zavallı olabilir miydi? Gözleri sağa kaydı ve işte o zaman Mace'in arkasında durduğunu gördü. Sıçradı. "Şunu yapmayı keser misin!"

"Ben hiçbir şey yapmadım."

İç çekti. Doğru, yapmamıştı. Ve ürkütücü kedi yürüyüşü onu korkutmaya devam ettiği için ona evinin etrafında tepinmeye başlamasını söylemek zor olacaktı.

Adamın düşünu yakından incelediğini fark etti ve Desiree MacDermot hayatında ilk kez bir sevgilisine *asla* sormayacağına yemin ettiği bir soru sordu. "Ne düşünüyorsun?"

Elbette Dez'in sorusu endişe kokuyordu.

Mace duşu incelerken omuz silkti. "Bu banyoyu büyütebilir miyiz yoksa başka bir ev mi almalıyız diye düşünüyorum."

Onu kazağından yakaladı ve gözlerinin içine bakması için kendine doğru çekti. "Mace Llewellyn, biz-"

Cümlesinin geri kalanını ağzından çıkaramadan onu öptü ve banyo kapısını ayağıyla çarparak kapattı. Ne söylemeyi planladığını hatırlayamıyordu. Bunun yerine, adamın kendisini kabaca duvara doğru itmesine izin verdi, ağzı onunkinin üzerindeydi ve Dez'in dengesini tamamen bozmuştu.

Ceketi omuzlarından yere doğru kaydı. Mace onun boynunu öpebilmek için ağzını serbest bıraktı. Bir an için onun büstiyerinin bağcıklarını çözdüğünü fark etmedi bile.

"Mace. Ne yapıyorsun?" Adam ona dokunduğu anda en aptalca soruları sormaya başladı.

"Seni soyuyorum, böylece seni becerebileceğim."

Elbette Mace her zaman en açık cevapları verirdi.

Lezzetli cevaplar. Keşke tüm ailesi alt katta olmasaydı. Ve onunki!

"Yapamayız."

"Evet. Yapabiliriz. Sadece biraz rahatlamak için. Sadece biraz sessiz olmalıyız. Yani bağırarak yok."

"O lanet kükremenle sen de pek sessiz sayılmazsın."

"Kükrememi seviyorsun." *Kahretsin!* Yine mırıldanıyordu. Tam kulağının dibinde. Birdenbire kıyafetlerini yeterince hızlı çıkaramadı.

Ona ne yaptığı hakkında hâlâ hiçbir fikri yoktu. Onun üzerinde nasıl bir güce sahip olduğunu.

Ama onunla ilgili her şey kedi duyularını harekete geçirmişti. Kokusu. Dokunuşu. Teninin onunkine karşı verdiği his. O lanet sesi.

Sikini içine soktuğunda çıkardığı küçük sesleri düşünmek bile onu çıldırtıyordu. Çaresiz. Onu duvara yaslamaya zorladı ve neredeyse büstiyerinin önündeki bağcıkları koparacaktı. Büstiyeri çözdükten sonra vücudundan çıkardı ve dizlerinin üzerine çökerek kot pantolonunu indirdi.

Kazağını çoktan çıkarmış, boş duşa atmıştı. Şimdi de elleri omuzlarında ve saçlarında geziniyordu. Etinin üzerindeki güçlü darbeleri içindeki kediyi ortaya çıkardı. Kot pantolonunu ve botlarını çıkarırken başı kalçalarına sürtündü. Yavaşça vücudunda ilerledi ve yol boyunca kendini ona sürttü. Kadın hırladı ve adam da karşılık olarak mırladı.

Kot pantolonunu çözdü ve kalçalarını geçecek şekilde aşağı itti. Pantolonun geri kalanını da aşağı itti ve yatak odasından aldığı prezervatifi cebinden çıkardı. Yine de kotunu çıkarma zahmetine girmede.

İkisi de zamanlarının az olduğunu biliyordu. Annesi birazdan akşam yemeğini hazırlayacaktı ama adam ya bu kadına sahip olacak ya da denerken ölecekti.

Prezervatifi taktı ve onu yukarı kaldırdı. Hemen bacaklarını adamın beline doladı, kollarını boynuna doladı. Yavaş ve sakin olmak için zamanları olmadığından, onu öptü ve duvara dayayarak

Aynı anda çığlığı ağzında kayboldu. Zaten onun için o kadar ıslaktı ki, bunun bir acı çığlığı olmadığını fark etti.

Mace hareket etmeyi bıraktı. Kadının vücudunu kendi vücuduna karşı hissetti. Kukusu sikinin etrafında sımsıkı duruyordu. Tanrım, çok iyi hissettiriyordu.

Sikeyim. Aileler bekleyebilir.

Dez öpüşmelerinden çekildi. "Ne oldu? Ne oldu?"

Ona yaslanırken başını salladı. "Hiçbir şey, bebeğim."

Bir eliyle onun çenesini kavradı, diğer eliyle de saçlarını karıştırdı.

"Saçmalık. Bana neler olduğunu anlat."

Onun alnını, yanaklarını ve ağzını öptü. Sonra alnını onunkine yasladı.

"Hayatım boyunca seni bekledim, Desiree MacDermot."

Dez, Mace onu bu şekilde duvara dayadığı için minnettardı. Aksi takdirde kapıya doğru kaçabilirdi. Yine de bu saf bir panik olurdu. Panik geçtiğinde kendini tekmeleyeceğini biliyordu.

Kaçmak için kıcını. Mace'i istiyordu. Sadece yatağında ya da içinde değil, hayatında da.

Tanrım, bir kediyi seviyordu.

Mace, elleri yüzünde ve boğazında gezinirken onu duvara yaslamak için vücudunu kullandı. Sert siki hâlâ derinlere gömülüydü.

Onu bekledi. Ondan nasıl hissettiğini söylemesini istemeyecekti ama Dez bir şeyler duymaya ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Ona çiftliği falan verecek değildi ya. Kısa. Basit. Ve duygularını başarılı bir şekilde sıralayıp nasıl ilerlemek istediğine karar verene kadar onu mutlu etmeye yetecek kadar.

"Sen benim için her şeysin ve seni asla bırakmayacağım."

Gözlerini kapattı. Ne halt ediyordu böyle?

Seni salak!

Mace parmaklarını kızın saçlarının arasından geçirdi. "Gözlerini aç, Dez."

"Hayır."

"Korkak."

"Evet." Kavrayışı sıkılaştı ve çok iyi hissettirdi. "Bana bak, kadın."

Dez iç çekerek gözlerini açtı. Adam ona gülümsedi. Hayatında gördüğü en tatlı, en sıcak gülümsemeydi. "Bu tam olarak seni seviyorum demek değildi... ama sanırım bu kadarı yeterli olacak."

Kalçaları yavaşça içine doğru sallanırken onu öptü. Yavaş ve istikrarlı. Emin ve kendinden emin. Kulağına inledi ve bu onun içinde bir şeyleri harekete geçirmiş gibiydi. İticileri daha da güçlendi. Daha sert. Kadın sırtıttı. Sesi. Onun Sesi onu çıldırtıyordu. Vücudu kesinlikle gidecekti ama sesi yıllarca dayanacaktı. Tanrı'ya şükür.

"Tanrım, Mace," diye fısıldadı kulağına, "içimde çok iyi hissediyorsun. Beni sikmeyi bırakma. Beni sikmeyi asla bırakma."

Evet. Bu işe yaradı. Saf şehvetten doğan bir hırıltıyla kadının içine girdi. O kadar sertti ki orgazmının vücudunu yırttığını hissedebiliyordu. Kadın çığlık atmaya başlamadan saniyeler önce Mace başını omzuna yasladı. Yalnız olmadıklarını hatırladı, bu yüzden onun yerine etini ısırdı. Ama sertçe boşaldı, dişlerini ete geçirmeye zorladı. Ağzında kan tadı vardı ama tekrar tekrar boşalırken vücudu titremeye devam etti.

Sonunda, Mace başını onun boynuna gömdü, alt dudağını ısırdı, böylece vücudu tamamen boşalana kadar spazm geçirirken sadece inledi.

Uzun sessiz anlar boyunca birbirlerine kilitli kaldılar. Sanki onları ayakta tutan tek şey buymuş gibi birbirlerine tutunuyorlardı.

Dez sonunda dişlerini onun omzundan çekti. Arkasında bıraktığı belirgin diş izleri yüzünden irkildi. "Tanrım, Mace. Özür dilerim."

Başını kaldırdı ve yaraya baktı. Sonra sıırttı. "Buna senin bana Noel hediyen diyelim."

Kaşlarını çatı. *Bu adam neden bahsediyordu?*

Ortadan kaybolmaları, iki kardeş ekip hâlâ birbirleriyle uğraşırken kaşlarını bile kaldırmamıştı. Gerçi şimdi politikaya geçmişlerdi.

Mace önce aşağı indi, üzerinde yeni kıyafetler vardı, saçları hızlı bir duştan sonra ıslanmıştı. Ve aşk ısırığının üzerinde güzel, temiz bir bandaj vardı. Dez onu işaretlemişti ve bundan haberi bile yoktu.

Kısa bir süre kız kardeşlerin kavga etmesini engellemeye çalışmayı düşündü ama sonra... *bekle... Bu güzel koku da ne? Hindi mi o?* Tartışan kadınların yanından geçip yemek odasına doğru yürürken ağzı sulandı.

Dez'in annesini masaya ev yapımı ekmek koyarken buldu. Mace'e sanki onu hayatı boyunca tanıyormuş gibi sıcak bir şekilde gülümsedi.

"Merak etme. Seni doyuracak kadar var. Fazladan hindi yaptım." Mace güldü. "Bütün bir hindi mi? Sadece benim için mi?"

"Sen büyüyen bir çocuksun. Yemek yemen gerek. Kızım öğrenecek." Sonra onu bir sandalyeye itti.

Güzel. Annesi elindeydi ve babasını da kazanacaktı. Şimdi tek yapması gereken Dez'i ikna etmektir. Ve ikna edecekti. Tek yapması gereken mırlamaktır. Mırıltıdan neredeyse boşalacaktı.

"Ve Smitty adında biri seni aradı. Onu tatlı yemeye davet ettim."

Mace gülmemek için başını kaşıdı. "Um... onu tatlıya buraya mı davet ettin?"

"Evet. O ve ailesi. İyi miydi?" "Bayan

MacDermot... harikaydı." "Oh iyi."

Dez odaya girip yanına oturduğunda Dez'in annesi telaşla mutfığa geri döndü.

"Bu sürtüklerin hâlâ kavga ettiğine inanamıyorum."

"Kız kardeşim Rachel ve Lonnie'nin önünde seninle uğraşmamalıydı."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Nasıl olduğunu bilirsin. Sana sataşmaları bir şeydir. Bir yabancıнын yapması başka bir şeydir."

Dez omuz silkti, ıslak saçları ve ani utangaçlığı ona eskiden olduğu kızı hatırlatıyordu. "Sanırım."

Dez'in annesi odaya geri döndü. Tatlı tatlı gülümsedi, sonra da kapıya doğru bağırdı. "*Akşam yemeği!*"

Mace gözlerini kırptırdı. Ufak tefek bir kadına göre ciğerleri çok sağlamdı.

Dez'in babası yanında dört çocukla içeri girdi. Dez'in kız kardeşleri ve onun kız kardeşleri hışımla içeri girerken yerlerine oturmalarına yardım etti. Hâlâ tartışıyorlardı.

"Bunun bütçe açığına yardımcı olacağına iki saniye bile nasıl inanırsınız?" "Federal bir savcının kanayan bir liberal olduğuna inanamıyorum." "Ben liberal değilim. Sadece bir Nazi değilim."

Mace, Dez'e doğru eğildi. "Bu ne kadar sürecek?" diye kulağına fısıldadı, Dez'in vücudunda dalgalanan ürpertinin tadını çıkarıyordu.

Kadınları ve ailenin geri kalanını izlediler. Kavga eden kadınlar Lonnie ve Rachel'ın kocalarını görmezden geliyordu. Erkekler bunun yerine çocuklarının yerleşmesine yardım ediyordu. Hatta Missy ve Allie'nin yavrularına bile yardım ediyorlardı. Kız kardeşleri Lonnie ve Rachel dışında odadaki herkesi görmezden geliyordu.

"En azından ikinci porsiyona kadar. Ama turtaya kadar dayanacağını sanmıyorum." Gözleri irileşti. "Aman Tanrım. Turtayı unuttum."

Annesi daha fazla garnitürle çıkageldi. "Merak etme. Turta aldım. Unutacağını biliyordum."

Dez annesine ters ters baktı. Bu bakışı biliyordu. Her an annesini üzecek bir şey söyleyebilir ve Noel yemeğini mahvedebilirdi. Bunu önlemek için elini masanın altından kızın kalçalarının arasına soktu.

Kız ciyakladı ve herkesin ona bakmasına neden oldu. Sonra da rol yapmak için öksürdü. "Kusura bakmayın. Biraz üşüttüm de."

Dez umutsuzca ellerini kasıklarından çekmeye çalışırken annesi, "Sana hep söylüyorum, yeterince kalın giyinmiyorsun," diye çıkıştı. Ama o bırakmıyordu. En azından hindi gelene kadar. İyi bir önlem olarak Orta parmağını eşofmanının tam klitorisinin olduğu yere dayadı. Öksürüğü daha da kötüleşti.

"Yüce Tanrım," diye tersledi Missy. "Biri şu kıza kan damarı çatlamadan önce su verebilir mi?"

Vay canına. Altı kadının iki saat boyunca aralıksız tartışması insani olarak mümkündü. Dez'in hiçbir fikri yoktu. İnsanlarla o kadar uzun süre tartışmazdı. Bu kadar sinirlendiğinde, genellikle onlara vurur ya da onları tutuklardı. Ama onun

Kız kardeşler ve Mace'ler hâlâ tartışıyorlardı. Başka konulara geçmişlerdi, ancak gerçekten kontrol edebilecekleri şeyler üzerinde tartıştıklarını düşünebilirdiniz.

Smitty ve sürüsü pasta ve daha fazla tartışma için tam zamanında geldiler. Görünüşe göre annesi tarafından davet edilmişti. Bu noktada, Sissy Mae ve kızları da katılınca işler gerçekten ilginç bir hal aldı. Yine de kız kardeşlerinin ilgi odağı olmamak cevizli turtayı çok kolay yutmasını sağladı.

Gecenin daha fazla ilginçleşemeyeceğini düşündüğü anda Sal, Jim ve Vinny çıkageldi. Onları günler önce hediyelerini almak için davet ettiğini unutmuştu ama onlar da özür dileyecek ve biraz utanmış görünecek kadar akıllıydılar. Sonunda Bukowski, karısı ve çocukları geldi. Görünüşe göre Mace'le onun partisini bastığı için hâlâ kendini suçlu hissediyor. önceki gün ikisi için de şarap almıştı. Mace'in bağbozumu hakkında yorum yapmamasından gerçekten gurur duyuyordu. Yine de altın rengi gözlerinde onun fikrini görmüştü.

Birdenbire Dez'in evi bir sürü insan ve Mace ile dolmuştu. Bir hafta önce Dez'in bütün gün çalışıp akşam yemeği için kendine donmuş hindili güveç yapmak gibi bir niyeti vardı. Gülümsedi. Bunu asla yüksek sesle itiraf etmezdi ama bu çok daha iyiydi.

Mace'le birlikte annesinin bulaşıkları yıkamasına gerek kalmasın diye bulaşıkları yıkarken mutfaktan çılgın sürtükleri izledi. Kız kardeşleri Mace'inkilerle kapışırken ortada kim vardı? Sissy Mae. Dez'in onu sevmesine şaşmamalı. Tam bir kışkırtıcıydı.

"Vay canına, Missy. Seninle böyle konuşmasına izin mi vereceksin?" Sissy itti. "Yani ondan korkmuyorsan tabii..."

"Ben kimseden korkmuyorum!"

Dez adım atmadan önce ne kadar beklemesi gerektiğini düşünürken Mace'in eli suyun içinde onunkinin üzerinde kaydı. Bunu yapmaya devam etti. Annesi ne zaman arkasını dönse, Mace ona dokunmanın ya da onu öpmenin bir yolunu buluyordu. Hareketlerinde çok sevimli ve masum bir şey vardı. Özellikle de adam daha dün onu yemek masasının üzerinde anlamsızca sikmişken.

"Pekâlâ ikiniz," diye neşeyle azarladı annesi. "Kesin şunu."

Mace Dez'den uzaklaştı. Annesinin yanında çok sevimli oluyordu. Ona her zaman son derece saygılı davranırdı.

"Özür dilerim Bayan MacDermot."

"Aptal çocuk. Öyle demek istemedim. Bulaşıkları bırak demek istedim. Tartışan kadınlar bitirebilir. Siz ikiniz dışarı çıkıp biraz hava alın." Dez'in annesi ona göz kırptı. "Burası çok sıcak olmaya başladı."

"Anne!"

Mace başka bir davet beklemedi. Ellerini kuruladı ve onu tedirgin kardeşlerinin yanından geçirerek evin dışına, verandaya sürükledi. Tekrar içeri girdi, deri ceketini ve plastik bir çantayı aldı. Ceketini giymesine yardım etti, sandalyelerden birine oturdu ve Dez'i ceketin üzerine çekti. kucağında.

Üç arkadaşının araba yolunda Smitty ile konuşmalarını izledi. Mace ve Smitty ile güçlerini birleştireceklerine dair bir his vardı içinde. Umursadığından değil. Daha fazla güvendiği birini düşünemiyordu. Özellikle de Mace'i korumaları gerekirse.

"Sana bir Noel hediyesi aldım."

Dez'in başı döndü. "Mace, sen-"

"Al." Sözüünü kesti ve ona sarı bir paket uzattı. "Sana bir şey aldım ama onu Sissy Mae'ye verdim. Sanırım bunu daha çok seveceksin."

"Teşekkür ederim." Onu öptü ve sonra ambalaj kâğıdını çekti. Gözleri hemen yaşlarla doldu. Adam onu gerçekten dinledi. Adam onu *duydu*.

"*Polisler 3'lüsü*," diye fısıldadı hayranlıkla.

"Daha fazla zamanım olsaydı başka DVD'leri var mı diye bakardım ama bulduklarım bunlardı. Sizde zaten yok, değil mi?"

"Hayır," diye yalan söyledi. Yarın kendi kopyalarını yakacaktı. Bunlar çok daha önemliydi. "Sana hiçbir şey almadım."

Missy aniden ön kapıdan fırladı ve merdivenlerden iniyordu ki evin içinden *tavuk* kelimesi ona doğru uçu.

Missy arkasını döndü ve merdivenlerden yukarı doğru yürüdü. "Buraya kadar, İhtiyar Yeller! *Bu artık seninle benim aramda!*"

Smitty onun peşinden eve koştu. Vinny, Sal ve Jim de muhtemelen kız kıza bir kedi kavgası görmeyi umarak onu takip ediyordu. *Sapık sapıklar*.

Mace ona sırıttı. "Mutlu Noeller bana."

Mace eski Guess saatini çıkarırken Dez güldü. "Al. Arada bir bunu da tak. Bilirsin işte, her gün. Böylece görevdeyken beni düşünürsün."

Sanki onu hiç düşünmeyecekmiş gibi. Adamın bileğine güzel bir paslanmaz çelik saat takmasını izledi. Büyük ve ağırdı, kesinlikle bir erkek için tasarlanmıştı. Ama o büyük erkek saatlerini severdi.

Sonunda iyice baktığında, önce ona, sonra da Mace'e aval aval baktı. "Mace. Bu bir Breitling." Kıcının paslanmaz çeliği. Daha çok titanyum gibi. Gerçeğini tanıyacak kadar çok taklit görmüştü.

Adamın zengin olduğunu unutup duruyordu.

"Bunun için endişelenme. Başkaları da var." Görünüşe göre çok zengindi. "Ama neden bunu takmamı istiyorsun?"

"Çünkü karakolundaki herkesin senin bana ait olduğunu bilmesini istiyorum."

Dez başını salladı. "Alnıma 'Mace Llewellyn'in Mülkü' dövmesi yaptırmak istememene şaşırdım."

Gözlerini ondan kaçırdı, boğazını temizledi ve onu kucağına daha sıkı oturttu. "Uh... bunu neden yapmak isteyeyim ki?"

Kız "teşekkür ederim" ya da "bunu yapmayı zaten düşünmüştün, değil mi?" dışında bir şey söyleyemeden Mace onu göğsüne doğru çekti ve ona sarıldı. Ona karşı gevşedi ve kendini sadece olmaya bıraktı.

Onun için yeni bir duyguydu. Genelde bir şeyler yapardı. Birinin kıcını tekmelerdi. Birinin adını alırdı. Ama bu soğuk Noel gecesinde, sadece onunla oturmak istiyordu... ne? Erkek arkadaşıyla mı? Sevgilisiyle mi? Ev kedisiyle mi? Her neyse... Sadece Mace'ile oturmak ve hayatının tadını çıkarmak istiyordu.

"Üşüdün mü?"

Ona daha da sokuldu. "Hiç de değil. Ya sen?"

"Yanımda senin ateşli küçük bedeninin varken değil."

Vücudundan bahsederken kimsenin *sıcak* ve *küçük* kelimelerini kullandığını hiç duymamıştı. Ama bunu olduğu gibi kabul edecekti. Bir Noel mucizesi!

Ön kapısının açıldığını ve köpeklerinin tırnaklarının verandasının ahşabı boyunca. Yüzü buruştu. Gerçekten de tırnaklarını kesmesi gerekiyordu. Ayak tırnakları yüzünden köpeklerinizin bir mil öteden geldiğini duyamamalısınız.

Arkasına baktı ve babasının onları bağlayışını izledi. "Ne yapıyorsun, baba?"

"Bu hayvanları yürüyüşe çıkarıyorum." Babası köpeklerini severdi ama daha önce onları gezdirmeyi hiç teklif etmemişti.

"İçerisi sana biraz fazla mı gelmeye başladı?"

Omuz silkti. "Onun gibi bir şey." Tasma kayışlarından birine birkaç plastik torba bağladı. "Uzun sürmeyecek. Annen ortalığı toplar toplamaz onları buradan çıkaracağım." Dez'e gülümsedi. Sonra Mace'e ters ters baktı. "Ona iyi bak evlat. Seni öldürmek zorunda kalmaktan nefret ediyorum."

"Baba!"

"Anlaşıldı efendim."

"Güzel."

Yaşlı adam Dez'in verandasının merdivenlerinden indi, kocaman köpekleri de yanında sakince yürüyordu. İçgüdüsel olarak yetmiş yaşındaki adama acele etmemeleri gerektiğini biliyorlardı.

"İkinize de inanamıyorum."

Mace büyük bir kedi gibi gerindi, Dez hâlâ kucağındaydı. "Bu erkeklere özgü bir şey. O yüzden o küçük güzel kafanı bu konuda yormanı istemiyorum."

Dez homurdandı. "Bunu seninle şimdi tartışmayacağım. Ama yarın kıcına tekme basacağım."

Mace mutlu bir şekilde ellerini Dez'in vücudunda gezdirdi. Tüm kıyafetlerine rağmen

üzerindeydi, yine de onun dokunuşuna hemen karşılık veriyordu. Tanrım, buna bayılmıştı. "Demek yarın hâlâ buralarda olacağım, ha?"

"Sanırım. Köpekler seni seviyor gibi görünüyor." "Evet. Ben de bunu fark etmeye başlamıştım."

"Onları masanın altından beslemekte ısrar edersen ne bekliyordun ki?"

Mace başını biraz eğdi. "Bunu gördün, değil mi?"

"Polis olayı bu. Bu tür olayları tespit etmek için para alıyorum."

"Peki... senin şu köpeklerin beni daha ne kadar etrafta isteyecek?"

"Bilmiyorum. Bu konuda endişelenmeyelim. Yeni yılda işlerin nasıl olacağını göreceğiz."

Bununla çalışabilirdi. "Kulağa hoş geliyor. Yeni yıl o zaman."

Dez onun ellerinden birini tuttu ve parmaklarını üzerinde gezdirdi. Birkaç dakika sonra daralmış gri gözleri ona kilitlendi.

"Pekâlâ. Tam olarak hangi yeni yıldan bahsediyoruz?"

Mace sırttı ve omuz silkti. "Şey, kesin konuşmam gerektiğini bilmiyordum. Ama bundan otuz ya da kırk yıl sonraki herhangi bir Yeni Yıl iyi olurdu."

"Kurnaz kedi." Dez döndü ve kollarını Mace'in beline doladı. Yüzünü boynuna gömdü. Kadın hareketsizleşti, nefesi adamın boğazına değiyordu. Düşünüyordu. Adam *bunu hissedebiliyordu*.

"Ne oldu Desiree?"

"İşe döndüğümde ne olacağını düşünüyorum." "Bunun için ne zaman endişelenmeye başlayacağını merak ediyordum."

"Çok fazla mesai harcadım." "Biliyorum."

"Her zaman nöbetteyim. Büyük davaların çoğuyla ben ilgileniyorum." "Biliyorum."

Yüzüne bakabilecek kadar ondan uzaklaştı. "Tamam. Yani biliyorsun. Asıl soru... bununla başa çıkabilecek misin?"

"Birlikte olduğumuz ilk gece bana ne dediğini hatırlıyor musun?" "Kanıtla mı?"

Mace kıkırdadı. "Hayır. Seni kapıya dayadığım zaman."

"Oh." Başını salladı. "Evet. 'Eğer şimdi gitmeme izin verirsen beynini dağıtırım' dedim."

Elini kalçalarında, sonra da kalçalarının arasında gezdirdi. "Şey, aynı anlaşma bebeğim. Seni bırakmaya hiç niyetim yok." Adam elini kasıklarına dayadığında kadının sırtı dikleşti. Her zamanki gibi ateşli ve ıslaktı. Sadece onun için. "O yüzden bu konuda endişelenmeyi bırakabilirsin. Ayrıca Smitty ve ekibinin bulaşacağı pislikler yüzünden içeride bir polise ihtiyacımız olacak."

Gözleri kapalı, parmaklarını kendisine sürmesine izin verdi. "Yani beni sadece bir fahişe gibi mi kullanıyorsun?"

"Evet. Elimden geldiğince sık."

"Tamam. Sadece kontrol ediyordum." Parmaklarını ayarladı ve tatlı bir noktaya denk gelmiş olmalıydı çünkü kız neredeyse kucağından inecekti. Onu kendine doğru çekti, başı boğazına sokuldu, diğer eli hâlâ kalçalarının arasında oynuyordu.

Ne kadar da harika bir Noel'di.

"Tanrım, Mace," diye fısıldadı onun boğazına doğru. "Dursan iyi olur... dursan iyi olur."

"Asla olmaz. Bu gece sana neler olacağını tadına bakmak istiyorum... bütün gece." *Ve önümüzdeki kırk yıl boyunca.*

Kadının vücudu adamın elini sıkıca kavrarken, Mace bunca yıl ayrı kalmalarının gerekli olduğunu fark etti. Gitmeleri ve kendi işlerini yapmaları, şu anda oldukları insanlar haline gelmeleri gerekiyordu. Buraya geldiklerinde, ait oldukları yerin burası olduğunu bilmeleri için buna ihtiyaçları vardı. Her zaman ait olacakları yere.

Dez onu sıkıca kavradı, ağzı boynunu ısırıyordu. "Tanrım, Mace," diye fısıldadı ateşli bir şekilde onun boğazına doğru. "Tanrım... siktir. Siktir! Siktir! Siktir!"

Mace gülmek için dilini ısırarak zorunda kaldı. Adamım, onun boşalmasını duymayı gerçekten seviyordu. Fısıldadığında bile.

Oh evet. O buraya aitti. Hayatının geri kalanı için. Buraya gelmesi uzun zaman almıştı. Ve bir daha hiçbir yere gitmeye niyeti yoktu. Bu kadın onundu. Sonsuza kadar.

Bu, o lanet köpeklere katlanmak zorunda kalacağı anlamına gelse bile.

SHAW'IN KUYRUĞU

Önsöz

"Bay Shaw, kalkmanız gerekiyor. Hemen."

Dizlerinin üzerine çökmüş ve muhtemelen ölmek üzere olan Brendon Shaw bu sesle irkildi. On millik kötü bir yol gibi. Yine de bu ona odaklanacak bir şey veriyordu. Tamamen bayılmasını engelleyecek bir şey. Bu kadını yavaşlatmasına izin veremezdi. Onu bir yerden tanıyordu. Kokusunu bir yerlerden hatırlıyordu. O korkutucu sesi bile biliyordu.

Daha da önemlisi, o tam bir insandı. Ona bunu yapan piçler şimdi bir sırtlan klanı tarafından parçalanıyor olsalar bile, yakında o sırtlanlar onlar için geri gelecekti. Onun için. Sadakat ya da nezaket konusunda pek iyi bir cins değillerdi. Her zaman zayıf olanları alırlardı. O zayıftı çünkü insandı. Zayıftı çünkü tünelin zemininde kan kaybından ölüyordu. Bu yüzden onu buradan çıkarmak zorundaydı. Hemen.

Yine de mucize yaratan biri değildi. En az üç kırık kaburgası, kırık bir köprücük kemiği, kırık bir diz kapağı ve ilginç miktarda iç kanaması vardı. Vücudunun iyileşmesine izin verecek güvenli bir yere gidebilirse, muhtemelen hayatta kalabilirdi. Aslında, birkaç gün içinde tamamen iyileşebilirdi - tabii geceyi atlatabilirse. Yine de bunun olacağını sanmıyordu. Ya bu tünellerden çıkmaya çalışırken kan kaybından ölecekti ya da sırtlanlar onun işini bitirecekti. Her iki durumda da bu kadının kendisiyle birlikte batmasına izin vermeyecekti. Yani bu kadın -kim bu kadın?- gitmeliydi.

Shaw başını salladı. "Yapamam."

"Sizi taşıyamam, Bay Shaw."

Israrcı küçük şey, değil mi?

Tekrar denerdi. "Unut beni. Gidin." Sırtlanları bir süreliğine uzak tutabilirdi. Birazcık. İçinde fazla mücadele kalmamıştı ama onu parçalamakla ve uzuvlarını koparmakla o kadar meşgul olacaktı ki, dışarı çıkmak için yeterli zamanı olacaktı - eğer sadece *giderse*.

Sıkıntıyla yumuşak bir iç çekti. "Sizi burada bırakamam Bay Shaw." Ahhh.

Şimdi hatırladı. Polis. Büyük göğüsleri olan polis ve Mace Llewellyn'in kokusu her yerindeydi.

Onu bırakmamasına şaşmamalı. Vatandaşlık görevini yapıyordu ya da her neyse. Yine de, o güzel kışını kıpırdatmazsa.

Kurtların kokusu ona hızlı ve sert bir şekilde çarptı. Harika. Düşük sınıf aslanlardan yediği dayaktan sonra şimdi de kurtlar ve sırtlanlarla uğraşmak zorundaydı. Dostum, ne berbat bir Noel arifesiydi.

Ama kadın iri bir dişi kurdun görüntüsünü oldukça iyi karşılamış görünüyordu, güzel başını bir yana eğerek "Sissy Mae?" diye sordu. Kurt cevap olarak havladı. "Kayboldum ve onun da gücü tükeniyor."

Belki de gecenin en yetersiz ifadesiydi. Her an kan öksürmeye başlayabilirdi ki bu her zaman çok eğlenceliydi.

Çıglıklar, kükremeler ve sevimli sırtlanın uluyarak gülmesi *Kara* tahta ona zamanlarının hızla tükenmekte olduğunu *hatırlattı*. Mace'in dişisi akıllıca davranmış ve sırtlan klanının liderine aslan sevgilisini tam olarak kimin öldürdüğünü göstermişti. Bu da sırtlanların dikkatini, onu sırtından vurmak üzere olan üç piçin üzerine çekmişti. lanet olası bir insan gibi. Ölüyor olmasaydı tüm bu dönüşü oldukça komik bulurdu.

Dişi Kurt başını geriye attı ve uluyarak sürüsünü çağırdı.

Ya köpekler çabucak ortaya çıktı ya da bir süreliğine bayıldı çünkü aniden tünel duvarını kaldıraç olarak kullanarak kendi ayakları üzerinde duruyordu ve çok sayıda köpek onun etrafında duruyordu. İki erkek insana dönüştü ve kollarından tuttu. Normalde, o bir köpeğin ona dokunmasına asla izin vermezdi ama bu şartlar altında dilenciler gerçekten de seçici olamazdı.

Ayrıca, hızla yokuş aşağı gidiyordu. Onu merdivenlere götürür götürmez her şey kararmaya başladı. Sonra çöp, kahve, ıslak New York sokakları ve... ve başka bir şeyin kokusunu aldı. Ağzını sulandıracak ve aletini sertleştirecek kadar harika, güçlü ve lezzetli bir şey. Kan kaybından ölmesi bir tür mucizeydi. Ama dostum, ona yaşamak için bir sebep vermekten bahset.

Bir şekilde gözlerini açmayı başardı ve işte o zaman şimdiye kadar gördüğü en güzel yüze baktı. Kahverengiden çok sarıya çalan güzel ela gözler, bir ya da iki kez kırıldığını hissettiği boksör burnu. Ayrıca köprünün üzerinde ve yanaklarında biraz daha az çil var. Onun Dudakları dolgundu ve her türlü harika beceriyi vaat ediyordu ve ona sırtıttığında aşık olabileceğini biliyordu.

Sonra dedi ki, "Hiçbir şey için endişelenme hayatım. Biz sana iyi bakacağız." Sürüsünün geri kalanı konuşmalarını tamamen görmezden gelirken, sırtı hınzırlaştı ve o kadar bariz bir şekilde cinselliğe dönüştü ki, hemen orada boşalabileceğini düşündü. O güzel gözler onu tepeden tırnağa süzdü. "Bu bedenin boşa gitmesine izin veremem, değil mi? Bu haksızlık olur kadın-türü." Eli uzandı ve adamın alnında gezindi. Ne kadar nazik, serin parmaklardı. Yumuşak ve okşayıcı. Daha önce hiçbir şey bu kadar harika hissettirmemişti. "Gözlerini kapat, sevgilim. Uyu. Uyandığında, söz veriyorum güvende ve nefes alıyor."

Daha fazla karşı koyamayan Brendon Shaw gözlerini kapadı ve harika karanlığın gelmesine izin verdi. Kadının söylediği gibi, bir daha uyanıp uyanamayacağını gerçekten bilmiyordu. Ama bildiği bir şey vardı... *kesinlikle* aşık olmuştu.

Birinci Bölüm

Önce bu koku ona çarptı. Burun delikleri seğirdi ve dudakları dişlerinin üzerinden geriye doğru çekildi. Vücudu yanıyormuş gibi hissetti.

Ateş. Yeterince acı çektiğinde, şekil değiştirenlerin ateşi neredeyse İçten dışa doğru. Ancak sistemde dolaşımı tamamlandığında, normal bir insanı öldürecek bir hastalıktan kurtulma şansı yaklaşık yüzde seksen artıyordu.

Brendon gerçekten kötü bir ateşin onu taşaklarından yakaladığını biliyordu. Vücudu titriyor ve elleri yumruk şeklinde sıkılıp açılıyordu. Normale dönmek uzun ve tuhaf bir yolculuk olacaktı ama diğer seçenekleri çok daha az hoştu.

Ve o lanet koku işleri daha da kötüleştiriyordu. İçinde gömülü olan aslanı çağırıyordu. Daha fazlasını yaparsa kendini tutamayacaktı.

Daha fazla olursa çarşaflarının üzerine boşalabilirdi.

Hırıltısını bastırarak gözlerini zorla açtı. Etrafındaki her şeyin görünüşünden, gözlerinin aslan gözleri olduğunu biliyordu. Elleri neredeyse pençeydi. Ellerini sıktığında uçlarının avuçlarını yırttığını hissedebiliyordu.

Yine de umurunda değildi. Tüm vücudunun acıması umurunda değildi.

Umurunda değildi.

ateşin Kaliforniya'daki bir orman yangını gibi onu sarmasını önemsiyordu.

Hayır. Tek önemsediyi? Bu kokunun sahibini.

Artık güvenli bir şekilde içinde olduğunu fark ettiği hastane odasını tararken, onu pencerenin yanında buldu. Bir sandalyeye oturmuş, profilini görebileceği şekilde dönmüştü. O çok uzun bacaklarını önüne uzatmış, son derece büyük çizmelerle kaplı ayaklarını da karşısındaki başka bir sandalyeye koymuştu. Kucağında büyük, ciltli bir kitap duruyordu ama görünüşe göre ilgisini çekmemişti çünkü fındıkları havaya fırlatıp ağzıyla yakalamaya çalışarak oldukça eğleniyor gibiydi. Bu konuda pek de iyi değildi ve adam bunu şaşırtıcı buluyordu. Köpekler genellikle her şeyi ağızlarında yakalayabilirdi.

İşte o zaman kafasına dank etti. O bir sürüydü. "Kahretsın."

Mırıldandığı kelime onu ürküttü ve dönüp ona baktı, daha birkaç dakika önce havaya fırlattığı ceviz yanağına çarpmıştı. Gözlerini kırıştırdı ve ona baktı.

O da ona baktı.

"Ne yapıyorsun hayatım?" diye sordu usulca. "Doktor sana bir fili bir hafta boyunca bayıltacak kadar ilaç verdiğini söyledi."

Oh adamım. Şu aksan. Acı verici derecede güneyli. Yine de o aksan ve o gözler... Tek düşünebildiği onun o lanet olası aksanla nasıl geleceğini fısıldamasıydı.

Kocaman, sarı bir fosforlu kalemle mavi bir kalemi kitabının ortasına bıraktı ve kapattı. Elinde bir ders kitabı olduğunu fark etti. Yüzüne baktı, yirmi yaşında biri olmaması için dua etti. Kadınlarını biraz daha yaşlı severdi. Biraz daha deneyimli.

Hayır. Bu, tüm kararları kendisinin vermesini bekleyen sıkıcı, saf bir çocuk değildi. Uzun bacaklarını sandalyeden sarkıtıp ayağa kalktığında bunu gerçekten anlamıştı. Çoğu kurt dişisi gibi o da uzun boylu ve güçlü yapıydı. Güçlü omuzları ve kollarıyla en az iki metre boyundaydı. Bu dişi için model zayıflığı yok. Kesinlikle kaba ve sert bir dövüşü kaldırabilecek bir vücudu vardı. ve bir adamı daha fazlası için çaresiz bırakırdı.

Büyükbabasının deyimiyle "uzun bir içim su" gibiydi. O uzun bacaklar yıpranmış kot pantolonun içindeydi ve tişörtü o kadar çok yıkanmıştı ki

Bazen onu vücudundan tamamen söküp atmak için küçük bir çekiş yetiyordu.

Yatağa ulaşana kadar ona doğru yürüdü -ki bu bir yürüyüştü-. Vücudu adaminkine yakındı, elinin tersiyle adamın alnına dokundu.

"Yüce Tanrım." Endişeyle kaşlarını çatarak bir elini ensesine, diğerini yanağına koydu. Ne kadar serin, yumuşak ellerdi. "Ah, seni zavallı bebek. Yanıyorsun."

Hiçbir fikri yoktu.

"Doktoru çağırırsam iyi olacak." Kadın ondan bir adım uzaklaştı ama adam kolunu tuttu.

"Sorun nedir, sevgilim? Geri dönmeyeceğimden mi endişeleniyorsun?" Gülümsedi ve neredeyse adamın bağırsaklarını sökecekti. Daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmemişti. "Bunun seni rahatsız etmesine izin verme. Ben hemen dışarıda doktorla konuşuyor olacağım." Kadının eli adamın yanağını okşadı ve adam kısa bir süreliğine gözlerini kapatıp kadının elini mırıldandı.

"Hhhmm. Daha önce hiç duymadığım sesler çıkardığına göre ateşin kötü olmalı. Siz kedilerden genelde sadece kükreme ve tıslama sesleri duyuyorum. Doktoru çağırırsam iyi olacak." Yine uzaklaşmaya çalıştı ve Brendon buna izin vermedi.

Tek bir çekişle onu kucağına sürükledi. "Hey, hey, sevgilim! Bir saniye bekle."

Brendon onu beline sarılacak şekilde çekti, cömert göğüsleri tam yüzüne bakıyordu. Onu olduğu yerde tutmak için kışını kavradı ve her saniye büyüyen ereksiyonuna doğru sertçe çekti.

"Bak dostum, seni incitmek istemiyorum..."

Hırladı, sanki onun kendisine zarar vermesini istiyordu. Tabii ki mantık çerçevesinde. "...ama o koca kedi pençelerini kışından çekmezsen çekeceğim."

Brendon onu görmezden gelerek yüzünü onun göğüslerinin arasına gömdü ve derin bir nefes aldı. Vay canına, çok güzel kokuyordu.

"Bunu yapmayı bırakmalısın. Hasta olduğunu biliyorum ama-" Önce bir meme ucunu, sonra diğerini okşadı.

"Kes şunu!"

"Benimle kal," diye inledi göğsüne karşı, sesi insandan çok hayvana benziyordu.

"Ben seninleyim ve eğer gitmeme izin verirsen-"

"Sik beni."

"Tamam. İşte bu kadar."

Güçlü eller adamın omuzlarına çarptı ve kadın kendini ondan olabildiğince uzağa itti. Adam onu hâlâ belinden kavıyordu ama göğüsleri aniden ulaşamayacağı bir yerdeydi. Bu hiç hoşuna gitmemişti. "Kendini kontrol etmelisin, hoss. Hemen şimdi."

"Öp beni."

"Hayır."

"Öp beni ve gitmene izin vereyim." En azından şimdilik.

Elleri adamın omuzlarında güçlü bir şekilde durmasına rağmen, adamın beklediği "hayır" cevabını hemen vermedi.

"Söz veriyorum," diye ısrar etti. "Sadece öp beni."

Kadın, adamın gücünü sınamak için onu tekrar itti. Adam onu bırakmak istemeyerek daha sıkı tuttu. Ateşin onu zayıflatacağını düşündüyse, çok yanılmıştı. Aksine, onu sadece tehlikeli derecede güçlü yapmıştı.

"Kahretsin." Kızgın bir şekilde nefesini dışarı verdi. "Pekâlâ. Tamam. Ama çabuk ol."

Brendon isteksizce onun kışını bırakarak ellerini yukarı kaydirdi ve kadının sırtına dayadı. Onu öne doğru çekti ve eğildi, o güzel gözler onu izliyordu, temkinli ve biraz da meraklı.

Brendon dudaklarını onunkilere değdirdi. Küçük, tamamen tehditkâr olmayan bir hareketti. Kız hiçbir karşılık vermedi. Sadece ona baktı. Kız onun boğazını parçalamaya çalışmadığı için Brendon bir kez daha yaklaştı ve bu kez biraz oyalandı.

Yine de kadın öyle ya da böyle herhangi bir hamle yapmadı.

Onu vücuduna yaklaştıran Brendon, ağzını onunkinin üzerine kapattı. Elleri Brendon'ın omuzlarında, her an onu itmeye hazır bir gerginlikle duruyordu. Brendon onun alt dudağını yaladı, dilinin ucu dudaklarının arasında bir çizgi çizdi. Kadının elleri adamın omuzlarında sıkılaştı ama adamı çekmek yerine onu sıkıca kavradı ve öpücüğüne karşılık verdi.

Ve kutsal cehennem... *ne öpücüktü ama!*

Rhonda Lee Reed, sen bir fahişesin!

Evet. Annesinin sesini kafasının içinde bir çan gibi net duyabiliyordu. Ronnie'yi Johnny Patterson'ın Pinto'sunun arka koltuğunda, Ronnie'nin en sevdiği kırmızı kovboy çizmeleriyle tavanına yapışmış halde bulduğunda ona söylediği şeyin aynısını söylüyordu.

Ve işte yine buradaydı. Kendini yanlış türden bir adama kaptırmıştı. Aslında, yanlış türle. Ayrıca hastaydı. Adamın korkunç bir ateşi vardı.

Dinleniyor olmalı. Ateşini düşürmek için sıvı alıyor olmalıydı. ve acı içinde inliyordu. Bir yabancıнын dilini boğazına sokmamalıydı.

Yani bunu durdurması gerekiyordu. Hem de hemen.

Ama lanet olsun ki adam harika öpüşüyordu.

Ronnie, adamın o muhteşem yüzüne bakar bakmaz Başı belaya girmeden önceki gece yüzünü görmüştü. Yediği dayaktan dolayı kanlı ve kırık olsa bile, hiçbir şey onun çiğ güzelliğini ortadan kaldıramazdı. Keskin elmacık kemikleri ve neredeyse ağzı andıran burnu adamın günahkâr dolgun dudaklarını güzelleştirmekten başka bir işe yaramıyordu. Ronnie'nin vücudunun her yerinde hayal etmekte hiç zorlanmadığı dudaklar.

Yine de adam gözlerini açıp ona baktığında, vücudundaki tüm kadınlık hormonlarının aniden canlandığını hissetti. Kömür karası kirpiklerin çerçevelediği o şaşırtıcı koyu altın gözler onu tamamen ele geçirmişti. Buna bir de iki metre boyunda, neredeyse üç yüz kiloluk, kaslı vücudu eklenince Rhonda Lee Reed domuz cennetindeydi.

Bu durumun kontrolünü tamamen kaybetmiş olması şaşırtıcı değildi.

Bir an göz kamaştırıcı derecede sıkıcı Mühendislik 101 ders kitabına bakıyor, üniversiteye dönme planının son zamanlarda aklına gelen en iyi fikirlerden biri olmaya devam edip etmediğini merak ediyor, sonra da lanet olası bir kedinin kucağında dilini ağzına soktu.

Yine de günün sonunda bunun için Sissy Mae Smith'i suçluyordu. Üç yaşından beri en iyi arkadaşı olan bu şeytani dişi, Ronnie'nin başını Tennessee'li iki dişi kurt için mümkün görünenden daha fazla belaya sokmuştu. Ondan ve Sissy'den daha temiz geçmişleri olan rock yıldızları vardı. Uyuşturucu ya da benzeri bir şey kullandıklarından değil. Sissy onu tekilayla sarhoş etmekten, beline bir ip dolamaktan ve Sissy'nin meşhur "Bana güvenir misin?" bağırışıyla onu bir binanın yanından aşağı itmekten çekinmezken kimin uyuşturucuya ihtiyacı vardı ki?

Bir de Meksika polisi ile yaşadıkları o küçük olay ve Almanya'da bir daha geri dönmemelerini emreden o küçük kasaba var...

Oh, ve şu Vegas polisleri-evet, onlar da yakın zamanda Nevada'ya geri dönmeyecekler.

Açıkçası, Sissy Mae bir manastırda bıçaklı kavga başlatabilir.

Yine de, aşırı büyümüş bir ev kedisiyle boğuşan Sissy değildi. O ve Smith Sürüsü'nün geri kalanı Noel gününün tadını çıkarırken Ronnie bebek bakıcılığı yapmak için geride kaldı. Ki bu, büyük resme bakıldığında kesinlikle Gurur'unun yapması gereken bir şeydi. Neredeydi o lanet olası dişiler? Biri ortaya çıkmıştı, son derece "sönmüş" görünüyordu ve Doktor Shaw'un yaşayacağını söylediğinde, oradan sıvışıp gitmiş. Onu kontrol etmeye bile gitmemiş. İşte o zaman Sissy Mae, Ronnie'yi yumrukladı.

"Onu yalnız bırakamayız," demişti. "Kimse hastanede tek başına uyanmak istemez," demişti.

"Ve?" Sissy'nin ağabeyi Bobby Ray talep etmişti. "Bu konuda ne yapmamız gerekiyor?"

Ronnie bunun nasıl sonuçlanacağını biliyordu ve saklanmak için hızla Mace Llewellyn'in arkasına saklanmıştı. Shaw gibi, Mace de büyük bir geyikti. Yani belki de

Sissy Mae onu göremedi.

"Ronnie Lee kalacak. Değil mi, Ronnie?"

Ronnie bundan kurtulabileceğini düşünseydi, az önce yuttuğu suyu Sissy'nin suratına tükürürdü. Çünkü Sissy onu özellikle seçtiğine göre, başka hiçbir Dişi Kurt kalmayacaktı. Yani ya hepsi gidecek ve Shaw yabancı bir hastanede tek başına uyanacaktı ya da Ronnie kalmak zorunda kalacaktı.

Onu koruyacak koca bir sürünün yanı sıra üç ağabeyi, baş belası annesi ve tabii ki babasıyla Ronnie asla bir hastanede tek başına uyanmazdı. Herhangi birinin, hatta bir kedinin bile bunu yaşamak zorunda kalacağını düşünmek ona bir şeyler yapması gerektiğini hissettirdi.

İstemeye istemeye, dişlerini sıkarak kabul etti. "Peki. Kalacağım."

Şimdi burada hiç tanımadığı bir adamla on yedi yaşında azgın bir çocuk gibi sarmaş dolaştı. Tamam ve doğru, bunu ilk kez yapmıyordu. Bunu biliyordu. Sissy Mae'yle birlikte iz bıraktıkları birkaç .38 Special ve Charlie Daniels Band konseri olmuştu. Ama üç hafta önce, otuz yaşına bastığında, o çılgın günlerin sona erdiğine dair kendine söz vermişti. Onun yerine gidip diplomasını alacaktı. Bir yerde beş dakikadan fazla kalmayı deneyecekti, bu da artık Sissy Mae denen bir kaçıkla Avrupa, Asya ve Afrika'yı sırt çantasıyla dolaşmayacağı anlamına geliyordu. Ve daha fazla tanımadığı şekil değiştirenlerle takılmayacaktı.

Bunu daha da kötü yapan neydi? Zavallı piçin aklı başında bile değildi. Onu itip kakmalı ve koca-Enfes bedenini hastane yatağına geri yatırdı, böylece ateşini huzur içinde atlabilecekti. Kesinlikle kalçalarını adamın beline dolayıp onu kendine çekmemeliydi.

Bunu sadece fahişeler yapar, Ronnie Lee.

Yine annesinin sesi geldi. Son zamanlarda o kadının lanet sesini aklından çıkaramıyordu. Bu onu delirtmeye başlamıştı!

Ronnie ellerini onun büyük omuzlarına vurarak onu geri itti. "Dur. Dur! Dur! Durmamız gerek."

"Neden?" diye mırıldandı, boynunu dişlemek için yaklaştı.

"Çünkü bu... um..." Ronnie onun dilini kulağının hemen altındaki bir noktaya değdirmesiyle konsantre olmakta zorlanıyordu ama denemek zorundaydı. "Bu... şey... bir şey."

Dişleri kadının boynunun ıslak etini kavradı ve ısırıldı. Çok sert değil ama yeterince sert. Vücudu titrerken dişleri diş etlerinden dışarı fırladı.

"Durmak zorundayız. Hemen şimdi!" Daha önce hiç bu kadar kontrolünü kaybetmemiştir. Dişlerini öylece "fırlatıp atmamıştır." Söz konusu erkekler olduğunda Ronnie Lee her zaman kontrolü elinde tutardı. Her zaman. Ertesi sabah çekip gitmeyi bu kadar kolay yapan da buydu. Ve o her zaman ertesi sabah çekip giderdi.

"Beni durdurma," diye yalvardı, kocaman elleri umutsuzca onu kendine doğru çekmeye çalışıyordu. "Lütfen."

Evet. Kesinlikle ateşe yakalanmıştı, çünkü aslanlar hiçbir şey istemezdi. Lütfen demedikleri ya da yalvarmadıkları da kesindi. Bu onların doğasında yoktu.

Adam kızın belini kavradı ve onu kucağına çekti. Adamın sert ereksiyonunun güçlü sıcaklığının kalçasının iç kısmına süründüğünü hissedebiliyordu. Biraz daha devam ederse kaybolacaktı. Biraz daha devam ederse annesinin onu bir daha aile evine almamasının hiçbir önemi kalmayacaktı.

Ronnie kendini ters yöne doğru zorlarken onu geri itti. Adamın tutuşu gevşedi ve kadın ondan uzaklaşıp yataktan fırladı. "Yapma," diye emretti. "Beni bırakma."

Ronnie nefesini geri almaya çalışarak başını salladı. "Seni terk etmiyorum, dostum. Sadece seninle seks de yapmayacağım."

Kocaman dişlerini göstererek hırladı. "Neden olmasın?"

Ronnie eşyalarına doğru yürüdü ve umutsuzca okumaya çalıştığı acı verici derecede sıkıcı ders kitabını eline aldı. "Çünkü benim mantığım var."

"Hislerin berbat." Aslan gözleri, muhteşem bir saçın altından ona bakıyordu.

Omuzlarına kadar uzanan altın sarısı ve kahverengi saçlardan oluşan bir yele. Shaw'un iri bedeni öne doğru eğildi ve Ronnie ona on saniye kadar zaman tanıdıktan sonra yataktan fırlayıp üzerine atladı. "Buraya gel," diye hırladı.

Kitap hâlâ elindeydi. "Ne?" diye sordu onun yanında durduğunda.

Altın sarısı gözleri onu tepeden tırnağa taradı ve ardında her türden ilginç karıncalanma bıraktı. "Benimle kal. Bu yatakta. Şimdi."

Başını salladı. "Tamam, Hoss. Tamam." Bir adım daha yaklaştı, eliyle yanağını okşadı ve adam iç çekerek gözlerini kapattı.

Dişlerini gösteren Ronnie, sekiz yüz kiloluk kitabı iki eliyle kavradı ve savurdu. Kitap Shaw'un çenesine çarparak adamı yere düşürdü. Yan tarafındaydı ve tamamen baygındı.

Kitabı odanın öbür ucuna fırlatan Ronnie başını salladı ve içini çekti. "Lanet olası kedi."

"O kadar azgın olması mı gerekiyordu?"

Sevimli bir leopar olan doktor, yüzüne gülmek için arkalarını dönmek zorunda kalan hemşirelere baktı.

"Bayan uh..."

"Ronnie. Bana sadece Ronnie de. Ve soruma cevap ver, doktor. O çocuğun davranışlarına bakılırsa ben de kedi nanesi içinde yuvarlanıyor olabilirdim."

Doktor boğazını temizleyerek Ronnie'nin koluna girdi ve onu hemşire odasından uzaklaştırdı. Hepsi de şekil değiştiren Ronnie, kulak misafiri olabilecekleri konusunda endişelenmiyordu. Tatil nedeniyle sahada bu kadar az personel varken, Ronnie'nin ne kadar gürültü yaptığı da umurunda değildi.

"Ronnie, daha önce hiç ateşi olan biriyle ilgilenmedin mi?"

"Elbette baktım. Babamla. Kardeşlerim. Ama onlar hiç... bilirsin işte."

Doktor hızla başını salladı. "Hayır. Hayır. Tabii ki hayır. Onlar aileden. Ama babanız ateşliyen annenizin yanında nasıl davranırdı?"

Ronnie bunu düşünmek zorundaydı. Babası bir yaban domuzuyla yaptığı çirkin bir savaştan sonra ateşlendiğinde on altı yaşındaydı ve çok fazla zaman geçirmemişti.

İyileştikten sonra bunu düşünmek için çok zaman harcadı. Ama sonra annesinin onu nasıl sürekli odadan dışarı attığını hatırladı. Hem de çok.

"Ah."

Doktor gülümseyerek başını salladı. "Evet. 'Oh.' Senden etkilenmiş olmalı, Ronnie. Yoksa muhtemelen rahatsız etmezdi. Özellikle de aslanlar." Karanlıkta Ronnie'yi bile ürkütecek açık altın rengi gözlerini devirdi. "Nasıl olduklarını bilirsin."

Neredeyse dostça bir hareketle kızın omzunu sıvazladı. "Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, ona bakması için erkek hemşirelerden birini çağıracağım. O bir ayı. Kocaman. Onu kolayca idare edebilirim. Böylece sen de sürünle buluşmaya gidebilirsin."

Neredeyse hemen kabul edecekti ama sonra adamın onu terk etmemesini nasıl emrettiğini hatırladı. Llewellyn Pride'dan hiçbirinin ona bakamayacağını fark ettiğinde kaşlarını çatmasına neden olan bir çaresizlik vardı talebinde.

"Gidemem." Gerçekten gitmesi gerektiği halde. "Gitmeyeceğime dair ona söz verdim." Doktorun kaşlarını kaldırmasına aldırmayan Ronnie arkasını döndü ve Shaw'un özel odasına doğru ilerledi.

"Gerçekten kontrolden çıkarsa çağrı düğmesini kullan, Ronnie."

El sallayarak onayladı ve yürümeye devam ederek köşeyi döndü ve başka bir koridora yöneldi. Şekil değiştirenlerin hastaneye pek de ihtiyacı olmadığını düşünürsek

Burası gerçekten de çok geniş bir alana sahipti.

Shaw'un odasının kapısını iterek açtıktan sonra Ronnie donakaldı. Shaw gitmişti ve bu onu kesinlikle endişelendiriyordu. Ama yerde yatan iki ceset onu daha çok endişelendiriyordu.

Ronnie yaklaştı, insan olduklarını koklayınca burnu kırıştı. Her ikisi de otuzlu yaşlarında görünüyordu, biri koyu kahverengi saçlı ve büyük bir bıyıklıydı. Diğer sarışındı ve boğazında sanki biri bıçakla kesmiş gibi acımasız bir yara izi vardı. Ayrıca silahlarından çıkan silah yağının kokusunu aldı ve inanılmaz derecede rüküş takım elbiselerine bakarak yüzünü buruşturdu.

Peki aslanına tam olarak ne yapmışlardı?

Ronnie adamların yanına çömeldi ve silahlarını buldu, Glock .45'ler ustalıkla sökülmüştü. Parçaları yatağın altına atılmıştı. Görünüşe göre zengin aslanının bazı gizli yetenekleri vardı. Shaw bu adamları epey hırpalamıştı ama kesinlikle yaşayacaklardı.

Havayı kokladı ve Shaw'un kokusuna kilitlendi. Burnunu yukarıda tutarak Shaw'u uzun bir koridor boyunca takip etti ve bir köşeyi döndü. Koridorun sonuna ulaştığında, Shaw'u aşağıya ve binanın dışına götürecek bir dizi merdivene açılan bir kapı gördü.

"Aman Tanrım." Son birkaç metreyi koşarak geçti, kapıya çarptı ve iterek açtı. Momentumu onu ilerlemeye devam ettirdi. Bilinmeyen bir nedenle korkuluklara oturma ihtiyacı hisseden Brendon Shaw'ın tam arkasına. Onu uçurması gerekirdi ama ona çarptığında sadece homurdandı.

Shaw omzunun üzerinden bakarak ona gülümsedi. "Merhaba seksi şey."

Ronnie adamın sırtını itti, hastane önlüğünü arkadan bağlamak için birkaç saniyesini ayırdı, böylece adamın mükemmel kıkına bakmaya devam etmeyecekti.

"Hayatım, burada ne yapıyorsun?" "Güneşin doğuşunu izliyorum."

Saçlarını gözlerinden çekerek, "Merdiven boşluğundasın hayatım. Ve güneş birkaç saat önce doğdu."

"Gerçekten mi? Ve çok da güzel görünüyordu."

Kadın sırtıttı ve Shaw karşılık olarak inledi. "Dünyanın en güzel gülüşünü gördüm." Ronnie bu koca şapşal için kalbinin ısındığını hissetti. "Tıpkı gün doğumu gibi." diye ekleyene kadar.

"Tamam dostum, hadi seni geri götürelim." Bu koku ona sertçe çarptı ve geri çekilmesine neden oldu.

"Ne?" diye sordu, altın rengi gözleri birden berraklaşmıştı. "Neyin var?"

Onu susturmak için elini kısa süreliğine ağzına götürdü ve havayı tekrar kokladı. Shaw'un düşürdüğü insanlar hareket halindeydi. O dayaktan sonra hâlâ Shaw'u aradıklarından şüpheliydi ama ona rastlarsa ne yapacakları belli olmazdı. Ve Ronnie bugün gerçekten de kimseyi öldürmek istemiyordu - eğer elinden gelirse.

"Seni buradan çıkarmalıyız," diye fısıldadı, seslerinin insanların duyabileceği kadar yankılanacağını biliyordu.

"Neden fısıldıyorsun?" Shaw gerekenden on kat daha yüksek bir sesle sordu.

Ronnie yine elini onun ağzına kapattı. "Sessiz ol!" Diğer eliyle onu parmaklıkların üzerinden merdivenlere doğru yönlendirdi.

"Haydi, sevgilim. Gitmemiz gerek."

Onu hastanenin arka tarafındaki beş kat merdivenden aşağıya, kendisini dışarıya çıkaracak çıkışa doğru itti. Shaw'u hastaneye geri götürebileceğini biliyordu ama eğer insanlar Şekil Değiştiren katında fark edilmeden gizlice dolaşabiliyorlarsa Noel günü güvenliklerinden pek etkilenmemişti. Hayır, onu güvenli ve şehirden uzak bir yere götürmesi daha iyi olacaktı.

Shaw'a "Burada kal," dedi ve onu merdivenlerin yanında bıraktı.

Ronnie arka kapıya doğru birkaç hızlı adım attı. Kapıyı inceledi ve hastane personelini içeri giren ya da çıkanlardan haberdar etmek için üzerinde bir alarm olduğunu gördü. Shaw'un peşindeki adamları uyarmak istemediğinden, hızla gerekli kabloları buldu ve çekip çıkararak sistemin bağlantısını kesti. Hastane muhtemelen birinin sistemi kurcaladığını anlayacak ve güvenlik görevlileri kontrol etmek için yakında orada olacaklardı. Shaw'u dışarı çıkarması için yeterli zaman vardı.

Kapıyı iterek açtı ve dışarı çıkmanın güvenli olup olmadığını görmek için dikkatle eğildi. Neyse ki etrafta gizlenen herhangi bir insan görmemiş ya da kokusunu almamıştı ve daha da iyisi köşede bir taksi vardı.

Ancak Ronnie kıpırdayamadan, kot pantolonunun bel bandını çekip çıkaran iri parmakların sırtının alt kısmına dokunduğunu hissetti. Gözlerini kocaman açarak omzunun üzerinden, kot pantolonuyla teni arasındaki boşluğa dikkatle bakan adama baktı.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Çok tatlı bir kıcın var," diye iç geçirdi adam. Altın rengi gözler ona baktı. Ateşin mi yoksa poposunun mu ona aç bir bakış attığı konusunda hiçbir fikri yoktu. "Bu kalçayla *saatlerce* oynayabilirim."

"Ne kadar hoş bir iltifat, değil mi?" Adamın elini tokatlayarak uzaklaştırdı. "Bak, kendini kontrol etmen gerek."

Ellerini kapının çerçevesine dayayıp kocaman kollarını başının üzerine koyarak ona doğru eğildi. Harika, adam ona asılıyordu. bir diskodaydı.

"Bir yerde bir otel bulalım ve bu işi çözelim," diye mırıldandı. "Seni güvenli bir yere götürmeliyiz, kedi."

"Ama senden hoşlanıyorum."

"Bu ateşi atlattığında adımı bile hatırlamayacaksın." "Ama o kıcı hatırlayacağım."

Ne güzel.

Birkaç kat yukarıda bir kapı çarpıldı ve Ronnie bağırışları duydu. Daha fazla bekleyemedi.

"Haydi." Kapıyı çekip açtı ve hızlıca dışarı baktı, sokağın hâlâ boş olduğunu görünce rahatladı. Shaw'un elinden tutarak onu sokağa ve taksiye doğru çekti.

Onu içeri soktukten sonra kapıyı çarparak kapattı ve şoföre baktı.

"Hey," diye selam verdi.

Şoför ona baktı ve hiçbir şey söylemedi. Tanrım, bu Yankiler çok kabaydı.

"Benim gitmem gereken..." Arka cebinden kâğıt parçasını çıkardı ve adresi okudu.

"Burası Long Island," dedi şoför. Sanki bu onun için bir şey ifade ediyormuş gibi.

Ronnie kâğıt parçasına baktı. "Burada Westbury yazıyor."

"Orası Long Island."

Omuz silkerek, "Ne demek istiyorsun?"

"Diyor ki," diye homurdandı Shaw hastane önlüğünü çıkarmaya çalışırken, "araba kullanmak için çok uzak, tabii paran yoksa."

"Nakitim var."

"Bir sürü

nakit."

"Bir sürü nakitim var." Ronnie onları ayıran bölmeden şoföre baktı. "Sana taksimetre üzerinden yüklü bir bahşış vereceğim ama şimdi arabayı sen kullanmalısın."

Sürücü ona bakmaya devam etti ve Ronnie de ona baktı. Kadın geri dönmeyince ya da geri çekilmeyince, adam biraz soldu ve

Trafik.

Onu korkutmak istememişti ama açık konuşmak gerekirse küçük adamın saçmalıklarına ayıracak vakti yoktu.

"Nereye gidiyoruz?" Shaw sordu.

"Teyzemin evine." Ronnie elbisesini tekrar yerine çekti. "Yıllar önce buraya taşındı ve annem bir sorun yaşarsam diye bana adresini verdi." Shaw'a baktı.

"Ve sen kesinlikle bir problemsin."

"Tatlı dilli." Gözleri kapalıyken bile sırıttı.

Sonunda koca azgın piç uyudu. Ronnie koltuğa yaslanarak gevşedi ve bu zavallı adamın taksisinde rastgele aslan kesilmemesi için dua etti.

Bunu şoföre açıklamak mümkün olmayacaktı.

Bu nedenle teyzesine gitmekten nefret ediyordu. Ronnie önce arayıp teyzesinin bunca zaman sonra onu görmek isteyip istemediğini öğrenmeyi planlamıştı. Ronnie'nin annesiyle teyzesinin o büyük kavgasının üzerinden neredeyse on beş yıl geçmişti. Babası ve en büyük erkek kardeşi kadınları ayırmak zorunda kalmıştı. Yine de onca zaman birbirleriyle konuşmamış olsalar da, annesi her zaman "Aile ailedir, Ronnie Lee. Ona ihtiyacın olursa, oraya git ya da onu ara."

Yanında mutlu bir şekilde horlayan iri adama bakan Ronnie, annesinin haklı olduğunu umdu.

İkinci Bölüm

Brendon garip yatakta doğruldu ve odaya baktı. Burayı tanımıyordu ama hoşuna gitmişti. Güzel kokuyordu.

Dişi Kurt burada olsaydı daha çok hoşuna giderdi. Nerede olabilirdi ki? gitmiş olabilir mi? Onu terk etmediğini biliyordu. Ateşi hâlâ vücudunu sarmışken olmazdı. Pride'ın aksine, onu terk etmeyecekti. Onun hakkında bunu zaten biliyordu.

Yastıklara yaslanan Brendon buraya nasıl geldiğini hatırlamaya çalıştı. Bunun kardeşiyle bir ilgisi vardı. Belki de. Dürüst olmak gerekirse, şu anda hatırlayamıyordu ama kardeşinin bu işe karışmış olması onu pek de şaşırtmazdı. Mitchell doğduğundan beri berbat biriydi. Brendon'ın ikiz kardeşi Marissa, Mitch'i uzun zaman önce defterden silmişti ama Brendon bunu yapamazdı.

Çocuk kayıp mı olmuştu? Yine mi? Şu anda yirmi sekiz yaşında olan Mitch çok sık kayboluyor gibiydi. Kardeşler farklı annelerden ama aynı babadan doğmuşlardı. Anneleri doğum sırasında öldüğünde Brendon ve Marissa'yı büyüten bir baba ve Pride ikisine bakmakla pek ilgilenmiyordu. Yıllar boyunca Mitch'le çok az ilişkisi olmuş bir baba. Mitch'in unutamadığı ya da affedemediği bir şey.

Pride'ın hayatı. Kesinlikle herkes için değildi.

Tanrım, neden hatırlayamıyordu? Mitch New York'ta mıydı? Nedense Brendon öyle olabileceğini düşündü. *Onu bu yüzden mi arıyordum?*

Brendon başını salladı. Bilmiyordu. Her şey çok bulanıktı. Ama o tünellerde bulunmasının bir nedeni vardı ve muhtemelen ateşi geçtiğinde bunun nedenini hatırlayacaktı. Ancak şimdi tek istediği o dişi kurtla daha fazla zaman geçirmekti. Muhteşem öpüşüyordu. İnanılmaz. Şehvet uyandırıcı.

Onu terk etmeyecekti.

Vücudu ateşten yanıyor olsa da evin geri kalanını kontrol etmekte bir sakınca görmüyordu. Belki de onu bulabilirdi.

Harika Dudaklar. Ayrıca, biraz keşif yapabiliirdi, değil mi? Bu o kadar da büyük bir mesele olmazdı, değil mi?

Ronnie kaldırımın kenarındaki devasa cipin içinde oturan ve teyzesini bekleyen adama gülümsedi.

"Ateşli randevum." Annie Jo Lucas, Ronnie'ye göz

kırttı. "Çok şirin."

Yaşlı kadın sırtıttı. "Kutup ayısı. Ayılara bayılırım."

Ronnie güldü. Teyzesinin ne kadar eğlenceli olabileceğini tamamen unutmuştu. Ve annesi haklıydı. Aile aileydi. Ronnie sadece hastane önlüğü giymiş bir adama tutunarak kapısını çaldığında teyzesi gözünü bile kırpmadı. Annie Jo onları içeri aldı, Shaw'u yerleştirdi ve hatta on beş yıldır yaptığı gibi tatilden sonra postayla göndereceği Noel hediyesini Ronnie'ye verdi. Doğru, Annie'nin Ronnie'nin annesi hakkında hâlâ söyleyecek iyi bir şeyi yoktu ama bu iki taraf için de geçerliydi.

Teyzesi randevusunu iptal etmekten bile söz etmişti ama Ronnie'nin bir kurtla "düzgün bir kadın" arasına girmeye hiç niyeti yoktu. Bu çok yanlış olurdu.

"Peki ya sen ve o kedi?" Teyzesi ona sırtıtırken koyu kahverengi bir kaşı havaya kalktı. "Hhhhmm?"

"Ben sadece Alfa'ma bir iyilik

yapıyorum." "Oh. Hepsi bu mu?"

"Bu da ne demek oluyor?"

"Sürüyü henüz çağırmamış olmanızı şaşırtıcı buluyorum. Bırak Bay Muhteşemim'le onlar ilgilensin."

"Neden onların Noel'ini mahvedeyim ki?" Tıpkı kendisinininkinin mahvolduğu gibi. "Çünkü Sürü'ysen asla yalnız değilsindir."

"Sabah onları arayacağım. Söz veriyorum."

Annie cipe doğru yöneldi, Ronnie de arkasından. "Biliyor musun Ronnie, gerçekten kalabilirim. O çocuk konusunda sana yardım edebilirim. Büyük bir çocuk."

"Bize bir şey olmaz. Gidin hadi! Harika bir Noel randevusu geçir."

"Bana ihtiyacın olursa cep numaram sende var." Annie kapıyı açtı ve sevgilisine bir öpücük gönderdi.

"Sana ihtiyacım yok. Onunla başa çıkabilirim."

"Gerçekten mi?" Annie buna bir an bile inanmış gibi görünmüyordu. "Evet. O tek bir adam. Tek bir adamla başa çıkabilirim."

Annie'nin sevgilisi eğilip açık yolcu kapısından Ronnie'ye baktı. "Bu senin aslanın mı?"

Ronnie arkasına döndü ve Brendon Shaw'ın -artık aslana dönüşmüştü- Long Island, New York'un güzel ve sakin caddelerinde dört metre ve beş yüz kiloluk halini izledi.

"Aman Tanrım!"

Teyzesi gülerek ona el salladı. "İyi eğlenceler, hayatım."

Ronnie teyzesinin sevgilisiyle uzaklaşmasını beklemedi. Onun yerine koca salağın peşinden koşmaya başladı.

Neyse ki gerçekten kaçmaya çalışmıyordu. Onun yerine sadece dolaşıyor ve oynatıyor gibiydi.

Onu neredeyse üç blok ötede, zavallı bir insanın çimenlerinde yuvarlanırken yakaladı.

"Shaw," diye seslendi usulca. Adam onu duymazdan geldi.

"Brendon!" Bu kez cesaret edebildiği kadar yüksek sesle fısıldamayı denedi, müziği ve evin içinde gülüşen ve harika bir tatil geçiren insanları duydu.

"Buraya gel!"

Shaw, sırt üstü yatmış, büyük patileri havada, dili dışarıda ona bakıyordu. Tanrım, ne yapıyordu?

"Beni duydunuz bayım. Buraya gel!"

Ayağa fırlayan Shaw alçak sesle homurdandı. Eğer kükremeye başlarsa, kadın mahvolurdu. Ama kükremek yerine, o... o...

Onu harekete geçiren evin içinden gelen kalipso Noel müziğiydi. Ronnie gözlerini kocaman açarak Ormanın Kralı'nın zavallı bir insanın çimenleri üzerinde aslan kıcını sallamasını izledi. Sabah olduğunda bu pati izlerini asla anlayamayacaklardı.

Ronnie'nin başı yana eğildi. O...? Evet. Mambo yapıyordu. Pençeler pençelerin üzerinden geçiyor. Başını ritme uyduruyordu. Kalın, muhteşem yelesi Aralık ayının soğuk havasında dalgalanıyordu. Aslında o kadar da kötü değildi. Mambo yapan büyük bir kedi için.

Gözlerini ovuşturarak Ronnie odaklanması gerektiğini fark etti. "Buraya gel!" diye tekrar emretti, hâlâ fısıldayarak.

Shaw ona baktı, sonra başını ön patilerine doğru indirdi, büyük aslan poposu havadaydı.

Aman Tanrım, o bir oyun yayında.

İlk birkaç yılından beri böyle bir şey yapmamıştı.

Daha yavruyken tam olarak yer değiştirebiliyordu. Ve kedileri hiç duymamıştı.

hiç yapmadım.

Ronnie ona doğru yürüdü ve o da kelimenin tam anlamıyla geri sıçradı.

On

u. Uzak dur. Koca aptal uzak durma oyunu oynamak istiyordu.

Bunun için zamanı yoktu. Onun çılgın kedi kıcını tekrar biri onu görmeden önce. "Brendon, lütfen gel."

Ona doğru bir adım daha ve bir adım daha geri. *Kahretsin!*

Onu izledi, altın rengi gözleri onu tepeden tırnağa inceliyordu. Sonra bakışları kızın göğüslerine kilitlendi... ve orada kaldı.

Ronnie Lee gözlerini devirdi. Cinsleri ne olursa olsun, bütün erkekler domuzdu.

Ancak yıllar içinde erkeklerin kontrol edilebileceğini öğrenmişti.

Doğru yemle.

Hâlâ fark edilmediklerinden emin olmak için etrafına bakınan Ronnie, on sekiz yaşındayken Motörhead konserinden beri bir daha asla yapmayacağına söz verdiği şeyi yaptı. Gömleğini ve sütyenini kaldırıp ona gösterdi.

Shaw ona kafa üstü saldırdı ve Ronnie'nin onu çekecek zamanı bile olmadı. Şaşkın bir çılgılık atıp teyzesinin evine doğru koşmaya başlamadan önce kıyafetlerini tekrar yerine yerleştirdi. Bacaklarını kaldırarak, teyzesinin bahçesini komşusununkinden ayıran sekiz metrelik çiti aştı. Ronnie arka verandanın merdivenlerini çıkmıştı ki Shaw'ın tam kıcının dibinde olduğunu duydu. İçeri girdi, onu yavaşlatmak umuduyla kapıyı arkasından kapattı ama kapıya çarparak menteşelerini kırdı. Teyzesi eve gelmeden önce bunu düzeltmesi gerektiğini fark ederek yüzünü buruşturdu.

Devasa pençeler kalçalarına çarpıp onu oturma odasının zeminine doğru iterken Ronnie tekrar ciyaktı. Sırt üstü yatmaya çabaladığında, üzerinde çıplak bir adam olduğunu ve başının tişörtünün altında olduğunu fark etti.

"Tanrım, göğüslerin çok güzel," diye homurdandı adam. "Onlarla biraz oynayabilir miyim?" Dantelle kaplı meme ucunun yan tarafına küçük bir öpücük kondurdu.

"Hayır, oynayamazsın. Şimdi bırak beni!" Kendisini bırakması için adamın kafasına vurmaya çalıştı. Ancak horlaması, onun gitmeyeceğini gösteriyordu.

Ta ki kendisi onu hareket ettirene kadar.

"Tanrım!" diye hırladı. "Onu gördüğümde Sissy'nin kıcını tekmeleyeceğim."

Nefes nefese kalan Ronnie, Shaw'un altından sıyrıldı. Nefes alma probleminin sadece içinde bulunduğu çirkin durumun bir sonucu olduğunu düşünmeye niyetliydi.

Ŗu anda kendini içinde buldu ve bunun nedeni kedinin insanoğlunun ya da Tanrı'nın bildiği en yumuŖak dudaklara sahip olması değildi.

Ayağa kalktı ve boynunu yana doğru kırdı. Shaw'un elinden tutarak onu yerde sürükledi ve merdivenlerden yatak odasına geri götürdü.

Ve tüm bu süre boyunca Sissy Mae Smith'in adını lanetledi.

Tamam. Kendisi için üzülmeyi bırakmalıydı. Doğru, Noel'i böyle geçirmek istememiŖti - kapıları tamir ederek ve aslanların peŖinden koŖarak

-Ama o buradaydı ve bununla baŖa çıkmak zorundaydı. Annesinin çok güzel bir Ŗekilde ifade ettiği gibi, "Oh, aŖ artık bunu, Rhonda Lee."

BaŖını ellerinin arasına almıŖ, teyzesinin mutfak masasında oturan Ronnie, kendi yaptığı ve hızla soğuyan bir fincan sıcak çikolataya bakıyordu. İçine Ŗekerleme koyma zahmetine bile girmemiŖti.

Kendini bu tür durumlara tam olarak nasıl sokuyordu? Öncelikle, Sissy Mae'ye güvenilmeyeceğini çok iyi biliyordu. İkincisi...oh kahretsın. İkincisi yoktu.

Yine de tüm bunlar, hayatını nasıl deęiŖtirmesi gerektiğinin mükemmel bir örneğiydi. Okul iyi bir baŖlangı gibi görünüyordu. Yeni yıl tatilinden sonra birkaç yerel üniversiteyle grŖme ayarlamıŖtı bile. Umarım on iki yıl önceki birinci sınıf karnesini görmezden gelirlerdi. Pek de güzel bir Ŗey değildi ve annesinin tepkisi de... DiŖi Kurt

Kavgalar hiç hoŖ olmazdı. Kavgadan bir gün sonra Ronnie ve Sissy Mae sırt çantaları ve beŖ yüz dolarlarıyla Avrupa'ya doğru yola ıktılar. Ronnie, Sissy'nin sürekli hareket etme dürtüsü sayesinde dünyanın pek çok yerini grmŖti. İngiltere, Fransa, Almanya, İtalya... İŖlerini bitirdiklerinde romantik dilli lkeler, Asya'ya, Afrika'ya geçtiler. Her yere. İki diŖi kurdun baŖını belaya sokabileceği her yerde onlar vardı.

Sonra altı ay önce Ronnie Lee, ilk adını bildiği ve baŖka pek bir Ŗey bilmediği bir Alman kurtla uyandı. O sabah duŖta kendi kendine "Kaç kere daha" diye sormuŖtu, "Kaç kere daha böyle uyanabilirsin?" İŖte o zaman artık uyanmamaya karar verdi. Artık yabancılarla uyanmayacaktı. Artık bar kavgalarına karıŖmayacaktı. Artık baskınlık için diğer sürülere rastgele meydan okumayacaktı. Artık bela aramayacaktı.

Üç hafta önce Ronnie Lee otuz yaŖına bastı ve her Ŗey yolunda gidiyor gibi görünüyordu. Bir süreliğine düzenli bir erkek arkadaŖı bile olmuŖtu. Ama bu

sadece bir ay sürdü. Zavallı Beta'yı eve getirmişti ve babası ile erkek kardeşleri onun canına okumuşlardı. Aslında yanlış bir şey de yapmamıştı, sadece babası onu sevmiyordu. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Beta kurt o aile yemeğinden sonra telefonlarına hiç cevap vermemişti.

Bu yüzden birkaç gün sonra bir süreliğine erkeklerden uzak durmaya karar verdi. Oyuncakları vardı ve parmaklarını kullanmaktan korkmayan bir kadındı. Gerçekten, sevişmek ve üremek dışında bir erkeğe başka ne için ihtiyaç duyabilirdi ki? Kendini toparlayana kadar da üremeyi erteliyordu.

Ne yazık ki Shaw'ı öpmek eski alışkanlıklarına geri dönmek gibiydi. Daha da kötüsü, kedinin endişelenmesi gereken bir Pride'ı vardı. Çitalar, leoparlar, hatta kaplanlar bile çoğunlukla yalnızdı. Ama Pride dişileri gerçek Damızlık Erkekleri hakkında koruyucu.

Elbette, hastaneye bile gelmemişken ne kadar koruyucu olabilirlerdi ki? Mace ona, Shaw'u kontrol etme zahmetine girmediklerine göre yola çıkmış olması gerektiğini söylemişti. Görünüşe göre Llewellyn dişilerinden birkaçıyla iki sağlıklı yavru doğurmuştu ve ondan istedikleri ya da ihtiyaç duydukları tek şey buydu.

"Güzel," diye mırıldandı yüksek sesle, Shaw için kendini kötü hissediyordu.

Birkaç dakikasını Shaw'ın mutsuzluğuna gömülerek geçirmişti ki Shaw'ın son derece sıcak nefesini ensesinde hissetti.

Ronnie Lee doğruldu ve yavaşça başını çevirdi. Adam tekrar aslana dönüşmüştü. Ateşi yükselirken bir bedenin kaç kez yer değiştirebileceği onu hayrete düşürüyordu. Shaw'un kaç tanesinin geçtiğini saymayı unutmuştu. Utanç kontrol etmenin bir yolu yoktu. Belki o zaman Ronnie dünyanın en büyük kedilerinden birinin kendisine pirzola gibi bakmasına maruz kalmazdı.

Teyzesinin mutfağında oturup kendine acımasının karşılığı buydu. Koca piçin aniden küçülen odaya girdiğini bile duymamıştı.

"Neden yataktan çıktın? Beni kızdırmaya mı çalışıyorsun?"

Birkaç uzun saniye boyunca ona baktı, sonra kocaman dili ağzından çıktı ve çenesinden alnına kadar kızın üzerine sıçradı.

"Ah! Kahretsin." İğrenerek yüzünü sildi. "Yapma bunu."

Shaw bir adım daha yaklaşp çenesinin altına sokuldu, devasa altın ve kahverengi yelesi tam burnuna geliyordu.

Onu itmeye çalıştı ama yüzündeki o lanet kedi tüyleri yüzünden göremedi, "Yat! Yatağına dön!"

"Benimle gel."

Ronnie Lee irkilerek gözlerini açtı ve Shaw'un yine yer değiştirdiğini gördü. Şimdi önünde çıplak ve muhteşem bir şekilde diz çökmüştü.

Ronnie bu altın adamlara bayılacağını hiç düşünmemişti. Dağınık cilt kanseri endişesi olmadan mükemmel bir şekilde bronzlaşmışlardı. Vücudunda bir gram bile yağ yoktu. Yüzü... mükemmeldi. Tüm o çürüklere ve hâlâ iyileşmekte olan yırtıklara rağmen adam çok güzeldi.

"Benimle yatağa gel, seksi şey," diye mırıldandı kulağına. "Söz veriyorum..."

Daha fazlasını bekledi. Hiçbir şey gelmeyince sormak zorunda kaldı: "Neye söz veriyorsun?"

"Ne istersen." Başını biraz eğdi ve güzel altın rengi gözleri kızın içini yaktı. "Kesinlikle her şeyi."

Tanrım, ona yardım et.

Ronnie onun elini tutarak ayağa kalktı. "Hadi," diye ikna etti. "Hadi yatağa gidelim."

Mırıldandı ve onu takip etti.

Brendon kendini beş dakika önce bulduğu odada yeniden uyandı... yoksa beş saat miydi? Dürüst olmak gerekirse, artık emin değildi. Ama fark etmezdi.

Kalkıp güne yüzleşmesi gerekiyordu... yoksa gece miydi? Her neyse.

Doğrulamaya çalışan Brendon, birinin kollarını ve bacaklarını dört direkli yatağa bağladığını fark etti.

"Ne oluyor lan?"

"Oh, bak. Ormanın aptalı uyanıyor."

Brendon gözlerini kırpıştırarak kendisiyle konuşan kadına odaklanmaya çalıştı. Kadın yatağın ucunda durmuş, kollarını göğüslerinin altında kavuşturmuş, sanki köpeğini vurmuş gibi ona bakıyordu.

"Neredeyim ben?"

"Westbury."

Sesi çatlayarak, "Long Island mı?" diye bağırdı. Neden Long Island'da olsun ki?

"Aklıma gelen tek güvenli yer orasıydı."

Brendon başını salladı ve bu kadın yanında olduğu sürece nerede olduğunu önemsememeye karar verdi. "Yeterince adil." İpleri çekiştirdi. "Artık gitmeme izin verebilir misin?"

Kadın tek kelime etmeden adamın sağ tarafında duracak şekilde yürüdü. Eli sertçe adamın alnına çarptı.

"Ah."

"Hâlâ ateşin var. Muhtemelen kuyruk ucundasın, ama ben hiç almayacağım seninle daha fazla şans. Sanırım bugün New York'ta yeterince aslan kovaladım. O yüzden ateşin geçene kadar burada kalacaksın."

Ne kadar da kızgındı. Neyi yanlış yaptığını bilmiyordu ama onun kendisine kızmasını da istemiyordu.

"Özür
dilerim."

"Ne için?"

"Seni kızdıracak her ne yaptıysam onun için."

Sonunda isteksiz bir gülümseme verdi. "En azından bir şeylerden kurtulmak için saçmalamıyorsun."

Brendon odanın içinde etrafına bakındı. Nerede olduğunu ya da buraya nasıl geldiğini bilmiyordu. Tüm bunlar olurken onu ayakta tutan tek şey bu kadın ve onun harika kokusuydu. "Bugün günlerden ne?" İçinden bir ses önemli bir gün olduğunu söylüyordu.

"Yirmi beş Aralık."

Brendon yüzünü buruşturarak ona baktı. *Bu, tüm o işeme olayını açıklıyordu.* "Noel'de miyiz?" Kısa bir süre başını salladı. "Özür dilerim. Sürünle değil de benimle burada kaldığın için üzgünüm."

Bunun üzerine yüzü biraz yumuşadı ve onu şaşırtacak şekilde yanındaki yatağa oturup başını adamın uzattığı koluna yasladı. Kahretsin, ama kadın çok güzel kokuyordu.

"Bunun seni rahatsız etmesine izin verme." Dizini okşadı, sonra gözleri kısıldı ve ona dik dik baktı. "Ve şu şeyi kontrol eder misin lütfen?"

Brendon kucağına baktı. Aleti, belinden ayak parmaklarına kadar onu örten tek parça beyaz çarşafı zorluyordu.

"Bu benim hatam değil." Sırıttı. "Bu senin hatan." "Benim hatam değil. Kendini kontrol edemiyorsun."

"Bana yakın bir şekilde dokunan sendin." "Dizini okşadım."

"Gördün mü? Samimi."

Güldü ve başını salladı. Bebek yumuşaklığındaki kahverengi saçları kolunu okşadı. "Sen bir aptalsın."

"Bazen." Brendon kollarının yorulmaması için biraz sarkmasına izin vererek rahatladı. "Bak, bu gece benim için yaptığın her şeyi gerçekten takdir ediyorum. Kolay olmadığımı biliyorum."

Sanki haftanın her günü ateşı yükselen aslanlarla ilgileniyormuş gibi omuz silkti.

"Sanırım sana bir Noel hediyesi borçluyum, ha?" diye sordu.

"Noel hediyesi mi? Benim için mi? Bana ne alacaksın?" "Ne istiyorsun?"

Dişi kurt ona biraz daha sokuldu ve adam sikini bir daha kalkmayı aklından bile geçirirse bedensel zarar vermekle tehdit etti. Dişi kurtlar öyle herkese sokulmazdı ve onu korkutmak istemiyordu.

"Bakalım zengin adam bana Noel için ne istediğimi soruyor." Gözlerini kısarak ona baktı. "Zenginsin, değil mi? O Pride kadınlarının sırtından geçinmiyorsun, değil mi?"

Bu hayatta değil. "Hayır. Onların sırtından geçinmiyorum."

"Peki o zaman, bu pek çok olasılığın önünü açıyor. Hep bir Maserati istemişimdir."

"Maserati mi? Bunun için biraz uzunsun, değil mi?"

Parıldayan ela gözlerini ona doğru çevirdi. "Peki bu ne anlama geliyor?"

"Uzun boylu olduğun. Belki de araba için fazla uzunsun."

"Umarım hepsi bu kadardır," diye mırıldandı.

"Hayır, eminim ayaklarınız oraya rahatlıkla sığabilir."

"Şimdi bakın! İşte bu kadar. Ayaklarımı tartışmayacağız." İkisi de yatağın üzerinde duran kovboy çizmelerine baktı. Tanrım, şu ayaklar büyüktü. Ama giydiği botlar çok seksiydi. "Beni gitmem gereken yere götürüyorlar."

"Nasıl götürmesin ki?"

"Çıplak kışını yolda bırakmakla ilgili bir sorunum olmadığını anlıyorsun değil mi?"

"Anlıyorum."

"O yüzden bana iyi

davran." "Evet,

hanımefendi."

"Şimdi bana o Maserati'yi alacaksın. Ve mücevherleri. O mavi kutulu yerden."

Brendon gülmemek için kendini kaşlarını çatmaya zorladı. "Tiffany's'i mi kastediyorsun?"

"Evet. Orası. Pırlanta ve platin istiyorum. Kolyeler ve bilezikler işimi görür."

"Mücevher takan bir tipe benzemiyorsun." Küpe bile takmamıştı.

"Takmıyorum. Ama satıp parasını bankaya koyabilirim." Ona baktı. "Senden nakit para almak bana yanlış geliyor."

"Ahlaki bir duruşun olmasına sevindim."

"Var. Seni henüz öldürmedim. Gerçi bu akşam birkaç kez aklımdan geçti."

"Beni öldürmediğin için teşekkür ederim."

"Biliyor musun, bana küçük bir iyilik yaparsan arabayı ve mücevherleri unutabilirsin."

"Neymiş o?"

"Bir dahaki sefere bir sürü gördüğünde, kendi kendine 'Hey, şu köpeklere bak' diye düşünmezsin. 'Ahh. Kurtlar. Kudretlilerin en kudretlisi. Cesurların en cesuru.'"

"Sana bir araba almayı tercih ederdim... ve bir ada."

Dirseğini adamın böğrüne sapladı; daha küçük bir adam olsa kesinlikle acıdan homurdanırdı. "Bağnaz."

"Kedi düşmanı."

Kadın güldü ve Brendon burnunu onun boynuna soktu. "Çok güzel kokuyorsun."

Sanki bir eşek arısıymış gibi yüzüne vurarak, "Kes şunu. Kesin şunu. Kes şunu. Kes şunu."

Soğukkanlılığını korumama yardımcı olmuyorsun." "Neden edeyim ki?"

"Tipik."

Bağlarının içinde elinden geldiğince omuz silkti. "Senden hoşlanıyorum. Senden hoşlandığım için kendimi kötü hissetmiyorum."

"Benden hoşlanmıyorsun. Ateşin beni seviyor. Bunu atlattığında yine pislik bir kedi olmaya devam edeceğini biliyorum." Ona doğru eğildi, dudakları dudaklarına yaklaştı, "Ve bu benim için eğlenceli bir ertesi sabah olmayacak mı?"

"Ertesi sabahla daha sonra ilgilenebiliriz. Şimdi ve burada olanları konuşalım."

"Unut bunu, Garfield." Kadın yataktan kaymak için hamle yaptı ve Garfield'ın gücü daha da arttı. Sol kolunu bağlayan ipi kopardı ve hızla kadının kolunu kavrayarak onu yerinde tuttu.

"Gitme."

"Teyzemin bodrumundaki zincirleri kullanmam gerektiğini biliyordum. Neden o zincirleri taktığını bilmek istemiyorum." Adamın elini tuttu ve parmaklarını çekmeye çalıştı. "Şimdi o pis kedi pençelerini üzerimden çekersen-"

Brendon kısa bir hırıltıyla diğer bağlarını da çözdü ve saniyeler içinde onu altına aldı.

Dürüst olmak gerekirse, hayatı boyunca hiçbir şey bu kadar doğru hissettirmemişti.

Bir kez daha kendine sormak zorunda kaldı: *Kendini bu durumlara nasıl sokuyorsun?*

Doğru, asla bu kadar yakın oturmamalıydı ama adam oldukça akli başında görünüyordu ve onunla konuşmak hoşuna gitmişti. Sürüsü ya da ailesi dışında gerçekten sohbet etmek isteyeceği çok az kişi vardı.

Bu adamın bacaklarının arasında olmasından gerçekten hoşlanmasına kesinlikle yardımcı olmadı. Olması gerekenden çok daha fazla hoşuna gitmişti.

İri parmaklar kafa derisine girdi ve sonra masaj yaptı. İstemedi hırladı, vücudu hemen karşılık verdi. Aslında, piç kurusu iki santim daha aşağı inse, onun mutlu noktasını bulacak ve bacağı titremeye başlayacaktı. Bu ne kadar utanç verici olurdu?

"Sen... durmalısın." *Ve nefes nefese kalmayı bırakmalıyım. Ve inlemeyi.*

"Durmak istemiyorum." O inanılmaz yumuşak dudaklar yanağında gezindi. "Ve senin de durmamı istediğini sanmıyorum."

"Tabii ki durmanı istiyorum," diye inledi, elleri adamın omuzlarını kavradı ve onu daha yakına çekti. "Hemen şimdi durmanı istiyorum."

"Kendimi kontrol edemediğimi söylesem yardımı olur mu?" Onun boynunu öptü ve yaladı, göğsünden bir mırıltı yükseldi. "Hayvani içgüdülerim beni ele geçirdi ve bu konuda ne senin ne de benim yapabileceğimiz bir şey var. Tamamen çıldırdım."

"Kimse inanmayacak-"

Shaw onu öptü, sözlerini kesti ve kalçaları onunkilere çarparken altında kıvrınmasını sağladı. Bir çarşaf, kot pantolonu ve Aralarındaki külot, bu onun için fazla bir şey yapmamalıydı, ama ona her ittiğinde inledi ve nefes aldı.

Ronnie kalçalarını daha da açarak bacaklarını Shaw'ın kalçalarına doladı ve tek kelime etmeden daha fazlası için ona yalvarmaya başladı.

Shaw parmaklarını onunkilere geçirdi ve ellerini başının üzerine iterek orada sabitledi. Bütün bu süre boyunca kalçalarını birbirine sürtmeye devam ettiler, sanki Shaw onun içindeymiş gibi hareket ediyorlardı. Onu beceriyordu.

Dilini emdi ve bu his klitorisine çarparak tüm vücudunda dans etti.

Artık onu durdurmaya çalışmıyordu. Durduramazdı.

Ronnie, orgazmın mucizevi bir şekilde omurgasını yırtıp el ve ayak parmaklarından dışarı aktığını hissedene kadar onun her hamlesini kendi hamlesiyle karşıladı. Ellerini sıkıca kavradı, vücudu onunkine doğru eğildi.

"Tanrım!" diye soludu ağzına karşı. "Tanrım!"

Sonra ikisi de boşalmaya başladı. Her ikisi de çığlık atıyor ve Ronnie o anda bayılacağından emin olana kadar birbirlerine srtnyorlardı. Bayıldı ve bu adama hayatının en büyük ego artışını yaşattı.

Küçük kasılmalar ilerinde dalgalanırken ve nefeslerini kontrol etmek için savaşırlarken, Ronnie bitkin bir uykuya dalana kadar birbirlerine sarıldılar.

Üçüncü Bölüm

Brendon gerindi ve iç çekti. Hiç bu kadar iyi hissetmemişti. Ateşten kurtulmuş, bazı yara izleri dışında yaraları tamamen iyileşmişti. Ayrıca bütün günü yatakta geçirmeye niyetli olduğu sıcak, ıslak bir kadın vardı. Sadece adını öğrenmesi gerekiyordu.

Odanın köşesinden bir hareket duydu ve uzun bacaklı dişi kurdunun onu beklediğini görmeyi umarak arkasını döndü. Tercihen çıplaktı.

"Günaydın, günışığı."

Dik oturan Brendon, "Burada ne halt ediyorsun?" diye havladı.

Mace Llewellyn güvenli köşesinden ona sırtıttı. "Seni şehre geri götürmek için buradayım, böylece fazla kalmamış olursun."

"Nerede o?"

"Kim nerede?"

Brendon çıplak vücudunu örten çarşafı fırlatıp attı ve ayağa kalktı. "Kimi kastettiğimi çok iyi biliyorsun! *Nerede o?*"

Mace sıkıntılı bir iç çekişle ayağa kalktı. "Ben aşağı iniyorum. Duş almak ve arabaya binmek için on dakikan var. Ondan sonra şehre ve Dez'e dönüyorum, sen arabada olsan da olmasan da." Mace başka bir şey söylemeden çıkıp gitti ve Brendon odanın ortasında durup mevcut durumdan duyduğu yoğun hoşnutsuzluğu kükremesine iki saniye kalmıştı.

Hızla duş alan ve Mace'in kendisi için getirdiği ter kıyafetlerini giyen Brendon, sinir bozucu piçin kokusunu takip ederek dışarı çıktı ve köşedeki siyah cipe bindi. Brendon onun sormasını beklemeden Llewellyn'e Marissa'nın evinin yolunu tarif etti. Otel bekleyebilirdi.

Long Island Otoyolu'na girene kadar sessizlik içinde yol aldılar, sonra Brendon daha fazla dayanamadı.

"Adı ne?" "Kimin?"

"Benimle taşak geçme, Llewellyn. Kim o?" "O Pack ve senin liginin çok dışında."

Bunu zaten biliyordu. Bu onun peşinden gitmeyeceği anlamına gelmiyordu. Onu elde edemeyeceği anlamına gelmiyordu. Aslanlar zekiydi. Böyle bir dişi hayatta bir kez gelirdi. Onun elinden kaçmasına izin verecek kadar aptal değildi.

"Adı ne?"

"Seni ilgilendirmez. Oh. Özür dilerim. *Bayan* Seni ilgilendirmez demek istemiştim."

Brendon gözlerini devirdi ve pencereden dışarı baktı. Bu ana kadar Gurur hayatının sona ermesinden hiç bu kadar mutlu olmamıştı. Lanet olası Llewellynler.

"Peki neden sırtlan tünellerindeydin?"

"Seni ilgilendirmez" demek isteyen Brendon, hızla artan öfkesine hâkim olmaya karar verdi. "Kardeşimi arıyordum."

"Bir kardeşin mi var?"

"Evet. Daha küçük. Ve bir de ikiz kız kardeşim."

"Gerçekten mi?"

Brendon derin bir iç geçirdi. "Evet. Gerçekten."

"Ben çok..." Birkaç dakika sonra Llewellyn omuz silkti. "...ilgilenmiyorum."

"Biliyorum. Ama sorduğun için minnettarım." "Bir şey değil."

Brendon, Llewellyn'in birçok eyalet ve vilayet yasasını çiğneyerek şehre ve büyük olasılıkla büyük göğüslü kadınına geri dönerken Long Island'ın hızla geçip gitmesini izledi.

Queens Midtown Tüneli'ne geldiklerinde Brendon, "Hiç müşterin var mı?" diye sordu.

"Müşteri mi?"

"Evet. Kız kardeşin bir güvenlik işine falan başladığını söyledi."

"Bunu sana Missy mi söyledi?"

"Evet. Doğru ya. Missy'yle derin ve uzun sohbetlerimiz olur. Allie söyledi."

"Oh. Evet. Şimdi toparlanıyoruz. Neden?" "Müşteri mi istiyorsun?"

"Kardeşini bulmamı mı istiyorsun?"

"Hayır. Kardeşimi bulmanı istiyorum. O küçük pislik benden bir şey saklıyor ve ben ne olduğunu bilmek istiyorum."

"Ona sormayı denedin mi?"

"Onunla gerçekten konuştuğum zaman. Ama bana hiçbir şey anlatmıyor." "Ondan en son ne zaman haber aldınız?"

"Birkaç günde bir bana sesli mesaj bırakıyor. Bazen beni telefonda yakalıyor. Ama bana nerede olduğunu söylemiyor. En son gerçekten onunla iki hafta önce konuşmuş. Sonra Petrov ölmeden önceki gece Mitch'i Şapel'de gördüğünü söyledi. Geri geleceğini umuyordum. Bu yüzden oradaydım."

"Tamam. Ne bulabileceğimize bakarız."

"Teşekkürler."

"Ve seni kışından yakalayacağız."

Brendon pencereden dışarı baktı, uzun bacaklı güzelinin şu anda nerede olduğunu ve çıplak olup olmadığını merak ediyordu. "Evet. Tahmin etmiştim."

Ronnie ceplerini yokladı ve oda anahtarının yanında olmadığını hemen fark etti. Ama anahtar gözünün önünde belirlediğinde pek de şaşırmadı. Tüm sürüde birbirlerinin odalarının anahtarları vardı.

Sürü yaşamı kesinlikle herkese göre değildi.

Anahtarı eline alınca döndü ve Bobby Ray Smith'in yakışıklı yüzüne gülümsedi. "Teşekkürler, Bobby Ray. Nereden buldun bunu?"

"Hastanede, kazağın, ceketin ve büyük süslü ders kitabınla birlikte." Bir süre ona baktı, sonra şöyle dedi: "Bizi aramalıydın küçük kız. İşler kötüye gider gitmez bizi aramalıydın."

"Ben hallettim, değil mi?"

"Mesele bu değil. Ateş sırasında bazılarının nasıl olduğunu bilirsin. İşler senin için çok kötü gidebilirdi, sevgilim."

"Üstesinden geldim."

Bobby Ray'i seviyordu ama hayatında yeterince ağabeyi vardı. Listeye daha fazlasını eklemeyi düşünmüyordu. "Yorulдум, Bobby Ray."

"Yeterince adil. Zorladıysam özür dilerim."

Sadece Bobby Ray bunun itmek olduğunu düşünebilirdi. Reed'ler için bu, katliam başlamadan önce aile yemeğindeki genel konuşmaydı. "Yapma."

endişeleniyorum. Beni gerçekten kızdırmış olsaydın, şimdiye kadar boğazına yapışmıştım."

"Kardeşlerinin boyunlarındaki o yara izlerinin nereden geldiğini hep merak etmişimdir."

"Buraya geliyorlar mı?" diye sordu, cevaptan korkarak. "Muhtemelen. En azından karar vermeden önce ziyaret etmek için. Bir sürüden ayrılmak asla kolay değildir. Babam da bunun onlar için kolay olmamasını sağlayacak." Omzuyla onu dürttü ve neredeyse otel odasının kapısına doğru uçmasına neden olacaktı. "Onları burada istemiyor musun?"

"Onları seviyorum ama akrabalarımı biliyorsun. Beni sıkıştırıyorlar. Onlar etrafımdayken bir daha asla sevişemeyeceğim."

"Beni delirteceğini bile bana böyle şeyler söylüyorsun." Kaşlarını çatı.

"Neden olsun ki?"

"Çünkü sen ve küçük kız kardeşim yürümeye başladığınızdan beri birbirinize bağlısınız. Biri ne yaptıysa, diğeri de onu yaptı. Ve ben Sissy Mae Smith'i bakir ve dokunulmamış olarak düşünmeyi tercih ediyorum."

Sissy'nin kahkahalarının yerde ileri geri yuvarlanmaya başlayınca kadar devam etmesine izin verdi, sonra onu kaldırıp kapının önüne dikti.

"Donanmaya girdiğinden beri neler yaptığınızı asla bilmek istemiyorum."

"Ve sana söylemeye hiç niyetimiz yok, hayatım." Ronnie gözlerindeki yaşları sildi ve mutlu bir iç geçirdi. Günlerdir attığı en güzel kahkahaydı bu.

"Sürünün gitmenize neden izin verdiğini hâlâ anlamıyorum. Tek başınıza dışarı çıkmak için çok gençtiniz."

"Başka seçenekleri yoktu. Ayrıca, gecenin bir yarısı gizlice kaçtık. Gittiğimizi fark ettiklerinde Atlantik'i yarılamıştık."

Bobby Ray bir süre ona baktı. "Eğer kardeşlerin benim sürüme katılırsa, sen de ayrılacak mısın?"

Ronnie içini çekti. "Aklımdan geçmediğini söyleyemem. O çocukları seviyorum.

Sevdiğimi biliyorsun. Ama ağabeylerim ezici erkekler olabiliyor. Ne zaman Onlar etraftayken ben artık yokum. Ben sadece 'Reed Boys'un küçük kız kardeşiyim.' "Burada öyle olmayacağını biliyorsun. Kardeşlerinle ya da onlarsız,

Rhonda Lee, seni bu sürünün bir parçası olarak istiyorum. Sen güçlü bir savaşçısın ve küçük kız kardeşim üzerinde bir nebze de olsa kontrolü olan tek kişisin.

En önemlisi, sen iyi bir insansın, Ronnie Lee. Ve güçlü bir dişi kurtsun. Kal ve bu sürünün bir parçası ol çünkü sen buraya aitsin. İkimiz de ait olduğunu biliyoruz."

Aitti. Clifton Reed'in kızı ya da Reed Boys'un küçük kız kardeşi olarak değil, Bobby Ray Smith onun değerini anladığı için. Bu onun için daha önce hiç olmadığı kadar anlamlıydı.

Ronnie ani bir hareketle parmak uçlarına kalktı ve onu yanağından öptü. "Bu ne içindi?" Bobby Ray sırıttı. "Sen aşık olmuyorsun değil mi, Ronnie Lee? Bir başka genç dişi kurdun kalbini daha kırmak istemiyorum, sevgilim."

Ronnie gözlerini şaşkınlıkla açtı. "Harika bir Alfa olacaksın Bobby Ray. Ama sen bir aptalsın."

"Sorun değil, sevgilim. Anlıyorum." Onun omzunu okşadı. "Pek çok kişi beni sevdi ve kaybetti. Senin de farklı olmanı bekleyemezdim."

"Haklısın Bobby Ray. Sana deliler gibi aşığım. Kalbim asla iyileşmeyebilir."

"Bu her şeyi açıklıyor o zaman." "Neyi açıklıyor?"

Bobby Ray onun başını şefkatle kaşıdı ve omzunun üzerinden atarak uzaklaştı, "Her tarafın kedi kokuyor. Beni düşüncelerinden ve kalbinden uzaklaştırmak için bir kediyle aldatıyorsun. Cat ho."

İrkilerek harekete geçen Ronnie, otel odasına daldı ve Kendisini bekleyen Noel hediyeleri yığınının görmezden gelerek duşa doğru ilerledi ve giderken kıyafetlerini yırttı.

Bobby Ray'in böyle bir şeyi fark etmesi bir şeydi, ama diğer dişi kurtlar onun üzerinde büyük, kibirli, lezzetli bir aslanın kokusunu alsalardı, bunu yaşamasına asla izin vermezlerdi.

Brendon'ın ikiz kız kardeşi ön kapıyı açtı ve onu görünce gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Bu da ne-"

"Hiç sorma." Onu iterek geçti ve dairesine girdi. "Sorma mı? Nasıl sormayabilirim?"

Kız kardeşinin koltuğuna yüzüstü düşen Brendon, "Bu konuda konuşmak istemiyorum," dedi.

"Sanırım istemiyorum." Kızın en sevdiği kral koltuğuna yerleştiğini, ayaklarını da önündeki sedirin üzerine koyduğunu duyabiliyordu. "Kıçına tekmeyi böyle yedikten sonra."

Brendon başını kaldırdı ve ters ters baktı. "Kıçıma tekme yi yemedim. Pusuya düşürüldüm. Ve silahları vardı."

Kaşlarını çattı. "Sırtlanlar mı kurtlar mı?"

Brendon bir yastık kaptı ve başını yastığa yasladı. Kız kardeşinin mobilyalarını çok severdi. Konfor söz konusu olduğunda aynı zevke sahiptiler. "İçinde değil

Bu hayatta. Bunu bana yapabilecek ne bir sırtlan ne de bir kurt var. Hayır, aslanlar yaptı."

"Aslanlar mı? Aslanların silahı mı vardı? Emin misin?"

"Namluyu kafamın arkasına doğrulttuklarında emindim." Kız kardeşi ölümcül bir sessizliğe gömüldü ve Brendon yüzündeki öfkeyi görmek için tekrar başını kaldırdı. Lanet olsun. Onu bu kadar kızdırmak istememişti. Bir kez sinirlenince ikizini dizginlemek zor oluyordu. "Rissa, sakın ol."

"Sakinleşmek mi?" Ayağa kalktı. "Bunu sana kimin yaptığını bilmek istiyorum. Hemen şimdi bilmek istiyorum." Sonra Marissa Shaw bir dizi Brendon'a ailesinin şu anda para içinde yüzdüğünü hatırlatan küfürler, çok uzun zaman önce kendisinin ve kız kardeşinin Philadelphia sokaklarında koşturup o zamanki yaşları düşünüldüğünde doğru görünenden daha fazla soruna neden olduklarını hatırlattı.

Bu noktaya gelmek için çok çalışmak gerekti. Shaw adını alt düzey aslanlardan birinci sınıf yetiştiricilere dönüştürmek için çok çalışmak gerekti.

Brendon ayağa kalktı ama bir şey söyleyemeden kız kardeşi elini alnına vurdu.

"Ah."

"Hâlâ ateşin var mı? Tanrım, ne zaman oldu bu?" "Noel arifesi ve ben ateşimi çoktan düşürdüm."

"Noel Arifesi mi?"

"Tamam, söyledğim her şeyi tekrarlamayı gerçekten bırakmalısın. Sinirlerimi bozmaya başladı."

"Bugün ayın yirmi altısı. *Ne zamandır hangi cehennemdeydin-*"

Brendon eliyle kız kardeşinin ağzını kapattı. "İki saniye susarsan sana anlatacağım." Bu konuda konuşmak istememişti ama şimdi başka seçeneği yoktu. Ya konuşacaktı ya da çılgın bir dişi aslanın atıp tutmalarını dinleyecekti.

Brendon'ın önündeki sehpa ya oturdu. "Konuşmaya başla."

Uzun ve sıcak bir duş, Ronnie Lee'nin sinirlerini ve endişelerini yatıştırmak için tam da ihtiyacı olan şeydi. Dişlerini fırçalayıp ıslak saçlarını tararken, Brendon Shaw'la geçirdiği zamanın sadece kısa bir süre olduğunu fark etti.

Şans. Bir anlık akıl sağlığı kaybı. Sissy ve o yıllar boyunca nereye seyahat etmiş olurlarsa olsunlar, Şükran Günü ve Noel tatilleri için her zaman evlerine dönerlerdi. Bu yıl, akrabalarından ya da sürüsünden uzakta geçirdiği ilk tatil olmuştu.

Yalnızdı. Kendini yalnız hissediyordu. Hepsi bu. Ama birkaç gün sonra Yeni Yıl Arifesi olacaktı. Sürüsüyle birlikte oteldeki gösterişli bir partide takılacak, gülünç derecede içki içecek ve bu boktan tatil çoktan geride kalmış olacaktı.

Bu yüzden, şu andan itibaren kendine acımayı bırakacak ve kediyle ilgili bu özel olayı unutacaktı.

Aynada kendine kısa bir selam verdikten sonra yatak odasına ve açık bavuluna yöneldi. Kıyafet yığınının karıştırarak yıpranmış bir çift bol pamuklu şort ve bol bir tişört buldu. Onları giydi, ıslak saçlarını silkeledi ve kapıya doğru yöneldi.

Elinde anahtar kartıyla koridorda yürüdü ve karşı kapıyı çaldı. Bir dakikadan kısa bir süre içinde kapı açıldı ve Sissy Mae Smith arkadaşına sırtıttı. "Selam hayatım. Dün gece nasıldı-ow!"

Ronnie, arkadaşı yana doğru eğilene kadar Sissy'nin burnunu büktü, sonra elini Sissy'nin burnuna vurarak tokatladı.

Topuklarının üzerinde dönerek otel odasına doğru yürüdü. Kapıyı çarparken Sissy'nin gülererek, "Ondan hoşlanacağınızı biliyordum!" dediğini duyabiliyordu.

"İşte bütün hikâye bu," diye bitirdi Brendon.

Kız kardeşi uzun süre ona baktı ve sonra, "Bir köpeğin seni Long Island'a götürmesine izin mi verdin?" dedi.

Brendon'ın başı öne düştü. "Tüm söyleyeceğin bu mu?" "Söyleyecek başka ne var ki? Senin daha mantıklı olduğunu düşünmemden başka. bundan daha fazla."

"Peki ya Mitch?"

"Ne olmuş ona? O bir pislik. Sana bunu söyleyip duruyorum ama sen beni görmezden geliyorsun."

"Küçük kardeşimizin başı belada olabilir. Nasıl umursamazsın?"

"İşte böyle." Marissa ayağa kalktı ve uzaklaşmaya başladı. Brendon onun kolunu tuttu.

"O bizim küçük kardeşimiz, Rissa. Birbirimizi koruduğumuz gibi onu da koruruz."

"O bir hırsız ve yalancı ve dejenere insanlarla takılıyor. O bizim sorunumuz değil. Şimdi soda istiyor musun, istemiyor musun?"

"İstemem."

"Peki." Kolunu çekti ve mutfağa gidip bir Sprite ile döndü. "Yiyecek bir şey ister misin?"

"Hayır."

"Eğer somurttuğunuz için hayır diyorsanız, vazgeçseniz iyi olur çünkü açlığınız kazanacaktır. Her zaman kazanır."

Kahretsin. Kadın haklıydı. Brendon sanki bir gün değil de aylardır yemek yememiş gibi açlık hissediyordu.

"Peki. Yiyeceğim. Ama hâlâ bu konuda soğuk davrandığını düşünüyorum."

Marissa mutfaktan sabırsız bir ses çıkardı. "Neden? Mitch için ağlamadığımı ve paniklemediğimi için mi?"

Brendon onu takip etti. "Evet."

"Buna sert sevgi deniyor. Bunu araştırmalısın."

"Hayır. Buna kendini küçük kardeşinden koparmak deniyor."

"Çocuk tam bir pislik. Her zaman bir pislikti. Bu değişmeyecek."

"O hâlâ bizim kardeşimiz." "Trajik bir şekilde."

Brendon başını salladı. "Vazgeç artık, kardeşim. Bence önemsiyorsun ama bunu bilmemi istemiyorsun."

"Bu dünyada çok az şeyi önemsiyorum. Sen o birkaç kişiden biri olduğun için şanslısın ama ben kendimi ancak bu kadar esnetebilirim."

Mutfak masasına oturan Brendon, Manhatta silüetinin şaşırtıcı manzarasına sahip büyük pencereden dışarı baktı. Rissa'nın dairesi en üst katın tamamını kaplıyordu ama bina ona aitti. Nereden geldiklerini, Philadelphia'daki yaşamlarını düşündüğünde Brendon'ı hâlâ şaşırtıyordu. İkisi de muhtemelen hapis yatmaları gereken durumlara girmişlerdi. En azından kamu hizmeti. Artık o günler hakkında konuşmuyorlardı. Bazı günler Rissa o günleri unutmuş gibi davranmayı seviyordu.

o zamanlar hiç yaşanmadı. O ve Brendon bir şekilde Mitch'ten farklıydı. Onlar farklıydı. Şanslıydılar.

"Ondan vazgeçmeyeceğim."

"Whoop-de-fucking-do for you." Bir tabak dolusu ev yapımı lazanyayı önüne koydu. "Al bakalım. Bunu dün gece yaptım. Buzdolabındaki pirzolayı bitirene kadar seni idare eder."

"Teşekkürler." Çatalını eline alan Brendon lezzetli yemeği içine çekmeye başladı -kelimenin sözlük anlamıyla gerçekten yediğini söyleyemezdi-. Yemeğine o kadar odaklanmıştı ki, kız kardeşinin dudaklarının başının üstünü öptüğünü fark etmesi bir anını aldı.

Yemeğinden başını kaldırıp, "Bu ne içindi?" diye sordu.

"Seni öldürtmediğim için. Bu temayı benim için devam ettirmeye çalış, olur mu?"

"Ne yapabileceğime bakacağım."

Brendon tekrar yemeğinin üzerine eğildi ve kız kardeşinin gülümsediğini görmesine izin vermedi. Umursuyordu. Hiç istemediğı kadar önemsiyordu. O ve Mitch hakkında.

Dördüncü Bölüm

Planı basitti. Akşamı dişi kurt arkadaşlarıyla geçirecekti. Bir ya da iki biranın tadını çıkarıp rahatlamak. Ama o beşinci tekila shot'ı... o beşinci tekila shot'ı onu mahvetti.

Daha iyi bilmeliydi. Kurtlar içkiyle başa çıkamazdı. Buna onların kriptoniti diyebilirsiniz. Ronnie şanslı olsaydı, bütün geceyi lüks bir kulübün tuvaletinde kusarak geçirirdi. Ancak bugünlerde şans onun yanında görünmüyordu. Çünkü biraz şans olsaydı konuşamazdı.

"Yani, o yele gibi saçlar. O yeleyi vücudumun her yerine sürmesi için saatlerimi harcayabilirim."

Kalan üç dişi kurt ve Sissy başlarını salladı. Diğer beşini akşamın erken saatlerinde başka bir kulübe ya da otele gittiklerinde kaybetmişlerdi.

"Adam muhteşem, buna hiç şüphe yok." Sissy Mae, Ronnie'ye bir kadeh daha tekila doldurdu. "Anlamadığım şey, o hamleyi neden yapmadığın, hayatım. O koca ev tamamen sana aitti ve pantolonunun içine girmek için yanıp tutuşan çıplak bir adam vardı."

"Bir köpek kadar hasta, çaresiz bir adam. Üzgünüm ama bir kurtla yattığını anladığında o çirkin çakalla başa çıkabileceğimi sanmıyorum."

"Umurunda olacağını nereden çıkardın? Erkek erkektir, tatlım." Kendilerinden yaklaşık yirmi yaş büyük, çiftleşmiş bir dişi kurt olan Marty Rus votkasını yudumluyordu. "İnanın bana kurt, aslan, çita, çakal ya da diğer ırklardan herhangi biri bir amcığın ıslak ve istekli olmasını umursamaz."

Dişiler Marty'ye baktı ve o da rahatça omuzlarını silkti. "Ne?"

Sözde Marty, Bobby Ray'le birlikte sadece yardım etmek için gelmişti ama Ronnie Marty'nin kalacağını hissediyordu. Arkadaşı o nereye giderse oraya giderdi ve kendi yaşındaki Smith Dişi Kurtlarıyla hiç iyi geçinememişti. Marty'nin geçmişi ortaya çıktığında hiç de şaşırtıcı değildi. Vahşi doğada yaşamıştı.

Yıllarca Smith Sürüsü erkeklerinin çoğunu biçti.

Tek gerçek aşkıyla yuva kurmak ve birkaç yavru sahibi olmak. Geçmişinden hiç ayrıntılı olarak bahsetmemişti ama birlikte takıldıkları son birkaç ay boyunca şurada burada anlattığı birkaç bilgi Ronnie ve Sissy'yi kadının sadece vahşi tarafta yaşamadığına, aksine orada önemli bir gayrimenkule sahip olduğuna ikna etmişti.

Yine de Ronnie'ye kendi vahşi zamanlarını geride bırakıp onu çok fazla rahatsız etmeyen bir eş ve birkaç yavruyla yuva kurabileceği umudunu veriyordu.

"Marty haklı, hayatım," diye ısrar etti Sissy. "Gerçekten çok güzelsin. Güçlü kalçaların var. Ve çoğu erkeğin uğruna cinayet işleyeceği oral yeteneklerin var."

Şimdi herkes dönüp Sissy Mae'ye bakıyordu. "Bu çok hoş, Sissy," diye içini çekti Marty.

"Ben sadece ona iltifat ediyordum."

"Böyle iltifatlar fahişeler yaratır."

Ronnie ellerini sallayarak yanlışlıkla kendi suratına bir tokat attı. "Bunun bir önemi yok. Artık ara sıra yatacak bir yer aramıyorum. Ben... arıyorum..."

"Ne için?" Sissy sordu ve gerçekten bilmek istemiyormuş gibi görünüyordu.

"Aşk için mi?" Sissy'nin uzak Smith kuzeni Gemma, güzel yüzünde hüzünlü bir umutla sordu.

Ronnie ve Sissy homurdandılar. "Aşk mı?" Ronnie sesindeki inançsızlığı engelleyemedi. Bu kelime ona Sanskritçe'den daha yabancıydı. "Hayır. Aşk olmaktansa kuduz olmayı tercih ederim."

"Neden?"

"Çünkü en azından birkaç aşıyla kuduzu atlatabilirsin."

Marty güldü ve başını salladı. Uzaktan sarhoş görünmeyen tek kişi oydu ve bütün bir şişe içkiyi bitirmişti.

tek başına votka içiyor. "Bana güvenin, yavrular, bir gün onu sevmenize, ona değer vermenize ve aynı anda yüzüne saplamak istemenize neden olan o erkeği bulacaksınız. Ve hayatlarınız asla eskisi gibi olmayacak."

Ronnie ve Sissy dehşet içinde ürperdiler.

Gemma nedensiz bir şekilde, "Çok sarhoşuz," diye gözlemledi.

"Sarhoş değiliz," diye düzeltti Sissy. "Kıçımız patlamış durumda."

Tekilasını bir dikişte içtikten sonra bardağı masaya çarpan Ronnie,

"Hayatımın yanımdan geçip gitmesini istemiyorum," dedi.

Ronnie'nin bardağını tekrar dolduran Sissy, "Geçmeyecek" diye söz verdi.

"Çoktan başladı bile. Bir yük treni gibi vızır vızır geçiyor."

Sissy ona, "Ne olmuş yani? Harika zamanlarımız oldu, sevgilim," diye hatırlattı.

"Yaptık. Ama elli yaşına geldiğimde hâlâ seninle çılgınca koşmak istemiyorsam özür dilerim. Hayat bir dizi büyük sikişin ardından gelen bar kavgaları olamaz."

Gemma başını kaşıdı. "Nedenmiş o?"

"Yirmi beşinci yaş gününü geride bıraktığında bunu bana tekrar sorabilirsin Dik Memeli."

Gemma göğsüne bakarak sıırttı. "Şey olacağım... onlar Şımarık!"

Sissy, sevimli küçük dişi kurdun üzerine atılmadan önce Ronnie'nin kolunu yakaladı.

"Tamam." Sissy bir kadeh daha tekila içerken Ronnie'yi sıkı sıkı tutmaya devam etti. "Belki de otele geri dönmeyi düşünmeliyiz."

"Neden?" Gemma sızlandı.

Cevap olarak, Ronnie'nin ikinci dereceden kuzeni Daria bir şey söylemek için ağzını açtı ve sonra kendinden geçerek kafasını masaya çarptı.

"Evet," diye onayladı Marty. "Gitme zamanı."

Otele dönmek için iki taksiye bindiler ve şoförlere ya on dolar eksik ödeme yaptılar ya da bin dolar fazla ödeme yaptılar. Ne yazık ki hangisi olduğundan emin değillerdi ama taksiciler mutlu görünüyordu ve Marty kıs kıs gülmeye devam etti.

Kollarını birbirlerine dolayarak Kingston Arms'a doğru tökezlediler. Süslü, şekil değiştirenlerin sahip olduğu ve işlettiği bir yerdi. Kendi türlerinin sahip olduğu bazı tatil kasabalarının aksine, burada Sürü hayvan formunda dolaşamıyordu çünkü otelde tam insanlar da kalıyordu. Onları dışarıda tutmanın bir yolu yoktu. Ancak şekil değiştirenler çok düşük bir ücret karşılığında her şeyin en iyisine sahipti.

"Oooh. Bar." Sissy Mae süslü otel barına doğru sendeleyerek girdi ama Ronnie ve Marty ona yetişti.

"Hayır, yapamazsın. Yukarıda seninle," diye azarladı Marty. "Yarın uyandığında buna çok pişman olacak."

"Hepimizin pişman olacağından oldukça eminim." Birlikte asansörlere doğru yürüdüler ve beklerken Ronnie arkasına baktı ve Marty'nin parmaklıklardan birinin yanındaki büyük bir cam kasayı incelediğini fark etti. Ronnie önünden defalarca geçmesine rağmen bunu fark etmemişti. Önemli otel ödüllерinin ya da her neyse onun bulunduğu tipik bir kupa kutusuna benziyordu. "Neye bakıyorsun?"

"Bu otelin sahipleriyle ilgili bir makale okuyorum."

"Büyüleyici." Ronnie Sissy'ye baktı ve ikisi de gözlerini devirdi. "Öyle," diye heyecanlandı Marty. "İşte. Sana biraz okuyayım..."

Sissy, Ronnie'nin kulağına, "Lütfen yapma," diye mırıldandı.

Marty boğazını temizleyerek okumaya başladı: "New York şehir merkezindeki Kingston Otel, yıkım topundan sadece birkaç gün uzaktaydı. Alden, Brendon ve Marissa Shaw adlı girişimciler eski oteli satın alarak restore ettiler. O zamandan beri hala bir aile şirketi olan Kingston Arms Oteller çok zenginler için özel cennetler haline gelmiştir. dünyanın dört bir yanında bulunan kuruluşlar. Yaşlı Shaw zaman zaman tüm lokasyonlardaki evini ziyaret eder." Marty derin bir nefes aldı ve gülümsemesini ya da kahkahasını gizleme zahmetine bile girmeden sözlerini şöyle bitirdi: "Tek oğlu *Brendon* hâlâ Kingston Arms New York'ta yaşıyor."

Ronnie yaşlı kadına bakakaldı. "Hayır. Asla."

"Üzgünüm hayatım. İstesen de istemesen de onunla tekrar görüşeceksin gibi görünüyor."

"Biliyor musun, bundan biraz daha az keyif alabilirsin."

"Edebilirdim." Marty asansöre adım attı ve kapıyı diğer Dişi Kurtlar için açık tuttu. "Ama ben bunun tadını sonuna kadar çıkarmayı planlıyorum. yetenekler."

Ronnie kuzenini içeri iterken, "Senden nefret ediyorum," diye mırıldandı. "İstedliğini biliyorum hayatım. İsteddiğini biliyorum."

Brendon kız kardeşinin başının tepesine ters ters baktı. "Ağlıyor musun?"

"Hayır," diye mırıldandı gözlerini silmeye çalışırken.

"Ağlıyorsun," diye suçladı Brendon, onu dinlendiği kolundan iterek. "*Born Free*'de ağlıyorsun!"

"Şey, bu çok üzücü."

"Bir filmde ağlıyorsun ama kardeşin için ağlamıyorsun?" "Onun için neden ağlayayım ki?"

Brendon bakışlarını televizyona çevirdi. Ağlamaması gerektiğini biliyordu. otele geri döndü ama dürüst olmak gerekirse, tek başına kalma havasında değildi. Bu yüzden burada oturmuş, *Born Free*'yi izliyor ve kız kardeşinin ağlamasını dinliyordu. Pek de çılgın bir akşam sayılmazdı.

Dışarı çıkabilirdi. Muhtemelen bir arkadaş da bulabilirdi. Ama o bunu istemedi. Brendon uyanmak istemiyordu.

Sabah konuşmak istemediği isimsiz bir kış parçasının yanında uyandı. Yirmi üç yaşındayken tek düşünebildiği buydu. Otuz üç yaşındayken biraz ürkütücü olmaya başlamıştı.

"Yine onu düşünüyorsun, değil mi?"

Yakalandı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Benimle kafa bulma, Bren. Benji'yi düşünüyorsun." "Ona öyle deme."

Film sona erdiğinde Marissa kumandayı kaptı ve *Resident Evil'e* geçti. Tam olarak *Citizen Kane* sayılmazdı ama *Born Free*'den daha iyiydi. En azından ağlamayacaktı.

"Ona ne isim verdiğimden sana ne? Köpeklere karşı ne zaman bu kadar korumacı oldun?"

"Kıçımı kurtardıklarından beri."

"Evet, ama o daha çok Llewellyn'di."

"Onları oraya o götürmüş olabilir ama bana yardım etmek zorunda değillerdi. İkimiz de biliyoruz ki bazı sürüler kıçımı sırtlanlara seve seve bırakırdı."

"Evet."

"Ve hastanede benimle kalmak zorunda değildi. Beni odama gizlice giren o iki adamdan korumak zorunda değildi. Beni teyzesinin evine götürmek zorunda da değildi. Sence bu sürüyü köpek statüsünün ötesine taşıyabilir miyiz?"

"Tanrım! Tamam. Tamam. Tamam. Tamam. Tanrım. Sen ne zaman ruh sahibi oldun ki?" "Bana bir iyilik yap ve rahat bırak."

"Peki. Her neyse."

"Peki. Her neyse," diye taklit etti. Aldığı hırıltı daha küçük bir adamı korkutabilirdi.

Beşinci Bölüm

Brendon ve Marissa aynı anda son greyfurta uzandılar. Gözleri birbirlerine kilitlenmiş, diğerini aşağı çekmeye çalışıyorlardı. Sonra Brendon kükredi ve Marissa şiddetli bir tıslamayla geri çekildi. Kendini beğenmiş bir tavırla greyfurtu aldı ve ikiye böldü. Diğer yarısını Marissa'ya fırlattı ve yüzüne çarpınca güldü.

"Piç kurusu."

"Hepimiz gibi," diye şakalaştı bir ağız dolusu greyfurtun etrafında.

"Peki bugün ne yapıyorsun?" Marissa tostuna tereyağı sürdü ve *Wall Street Journal*'ın sayfalarını çevirdi.

"Pride'a uğrayıp çocukları görmem lazım. Gelmek ister misin?"

Başını salladı, sonra durdu. "O kaltak da orada olacak mı?"

"Missy'yi mi kastediyorsun?"

"Ondan nefret ediyorum."

"Evet. Biliyorum. Aslında bence tüm evren biliyor."

"Beni rahatlatan tek şey onunla hiç çiftleşmemiş olman."

"Dalga mı geçiyorsun? Kasıklarında dişleri olduğundan neredeyse eminim.

Bir erkeğin penisini hemen koparır."

Marissa kahkahayı patlattı.

"Benimle gelersen, çocuklara hediyelerini verebilirsin." Başını salladı ama cevap vermedi.

"Bu yıl onlara hediye almışsın."

"Tabii ki yaptım." Tostunu ısırdı. "Nakit bir hediyedir."

"Marisa."

"Bana bu tonda konuşma. Bak, çocuklara ne vereceğimi bilmiyorum.

Ve bir Baby Gap hediye kartında kesinlikle yanlış bir şey yok." Brendon içini çekti. "Acınacak haldesin."

"Evet. Ama yine de beni seviyorsun."

"Başka seçeneğim yok." Brendon etrafta önceden yapılmış tost aradı, bulamayınca uzanıp Marissa'nın elinden aldı.

"Bak, hiç kendi Gurur'una sahip olmayı düşündün mü? Bizim kuzenlerimiz var... tahammül edebileceğin türden."

"Bu tartışmayı yaptık ve artık yapmak istemiyorum." "Pekala. O zaman yirmi yıl sonra çocukların yaşlı ve acılı teyzesi olabilirsin." "Ben zaten onların genç acılı teyzeleriym, yani o kadar da büyük bir şey değil. gerin. Bugün başka ne yapıyorsun ve lanet ellerini sosisimden çek."

Brendon kız kardeşinden aldığı sucuğu tabağına bıraktı. "Hiçbir şey. Önce çocuklar sonra otel. Çocuklar birkaç saatimi alacak ve ben de otelde her şeyin yolunda olduğundan emin olmalıyım. Sonra da izini sürmem gereken bir dişi kurt var."

Marissa çatalını yere çarptı. "Şaka yapıyor olmalısın," diye bağırdı.

"Hayır. Buralarda bir yerde olduğunu biliyorum. Sadece Smith'i bulmam gerek.

Toplan."

Marissa uzanarak kardeşinin kafasına bir tokat attı. "Bu ne içindi?"

"Alo? Cat." Ve ikisinin arasını işaret etti. "Köpek." Brendon'ın nedenini bilmediği bir atma hareketi yaptı. "Ölümlü düşmanlar."

"Aslında bu daha çok sırtlan demek."

Yumruklarını sıktı. "Demek istediğim, seni koca saçlı aptal, o sana göre bir kadın *değil*."

"Neden?"

"Ne demek istiyorsun - bir dakika. Neden öyle bakıyorsun?" "Ne bakışı?"

"Greyfurt almaya gittiğin zamanki bakışın. 'Bu benim ve asla vazgeçmeyeceğim' bakışı. Daha önce hiç bir dişiye böyle bakmamıştın. En azından bir çita seç belki. Ya da bir leopar," diye umutsuzca bağırdı.

"Zaten zamanının çoğunu ağaçlarda geçirecek. Ama bir *köpek*? Arkasında bir grup köpek olan bir köpek mi? Delirdin mi sen? Ulurlar. Onlar bay. Onlar sızlanmak."

"Hayatımı kurtardılar."

Marissa derin bir iç çekti. "Bunu yüzüme vurmaya devam edeceksin, değil mi?"

Brendon sırttı. "Evet."

"Dur! Oh Tanrım! Lütfen dur!"

Ronnie yatağının yanında çalan otel telefonunu kaptı, duvardan söktü ve odanın öbür ucuna fırlattı. Mutlak bir acıyla inleyerek dikkatlice yatağa uzandı.

Ses yoktu. Işık yoktu. Hiçbir şey yoktu. "Güvenli alanına" hiçbir şeyin girmesine izin vermeyecekti.

Dün geceyi net bir şekilde hatırlıyordu. Onun için güzel bayılmalar yoktu. Hayır.

Ronnie Lee her aşağılayıcı saniyeyi hatırlıyor olmalıydı. Sürüsüne Brendon Shaw'ın yelesini vücudunda gezdirmesini istediğini söylemek gibi.

Daha da kötüsü... Shaw'un her an gelebileceğini bilerek burada kalamazdı.

Tabii ki, mantıklı aklı ona bunun önemli olmadığını söylüyordu. Brendon Shaw'u odasının önünde yine mambo yaparken bulsa da fark etmezdi. Gerçek şu ki, o kadar kötü bir ateşten sonra pek bir şey hatırlamayacaktı. Muhtemelen yatağında uyandığında her şeyin garip bir rüya olduğunu düşünecekti. Başka bir şey değil. Ne de daha azı. Bu yüzden otel lobisinde doğaçlama bir toplantı için endişelenmek... biraz aptalcaydı. Onun için bile.

Çok, çok yavaşça, Ronnie Lee yan döndü ve onu kısır mide bulantısı nöbeti. O bir Reed'di, lanet olsun. Bir kedinin derisinin altına girmesine ve büyük bir kız gibi korkarak kaçmasına izin veremezdi.

Sonra derin bir uykuya dalarken kendine bininci kez söz verdi: *Artık tekila* yok.

Brendon, kızı Serena'nın sırtına tırmanıp Oğlu bacağını kavrayıp ölümcül olmayan insan yavrusu dişleriyle dizlerini ısirmaya çalışırken başının üstünde rahattı. Küçük adam ergenlik çağına gelene kadar dişlerini göstermeyecekti ve annesi muhtemelen onu Brendon'ın evine bırakacak ve yirmi bir yaşına gelene kadar onu almaya gelmeyecekti.

"İşte buradasın." Allie Llewellyn solaryumun kapısını arkasından kapattı ve bağırışları duymamasını sağladı. "Kavga başlar başlamaz kaçmak zorunda kalacağını tahmin etmiştim."

"Missy buradayken Marissa'yı asla getirmemeliydim." Hatasını varışlarının ilk on dakikasında fark etti. Llewellyn Pride'ın başı Missy, Llewellyn'lerin devasa oturma odasına girer girmez, Marissa onun karşısına dikilmiş ve neden hiçbirinin

Llewellyn Pride hastanede Brendon'la birlikte kalmıştı ve neden hiçbiri onu arama zahmetine girmemişti. Missy telesekreter *olmadığını* söyleyince işler oradan aşağıya doğru gitti.

Aradan üç saat geçmişti ve iki kadın hâlâ tartışıyordu.

Allie bir şezlonga uzandı ve gözlerini ona dikti. "Bütün bu bağırış ağırış ve dramı düşününce alışılmadık derecede neşeli görünüyorsun."

"Tatilden olmalı."

Gölerek, "Tamam," dedi. Adı ne?"

"Bunu bilmen gerekiyor ve senin bilmene gerek yok."

Brendon aslında Allie'den hoşlanıyordu. Missy'nin yanındayken değil ama bire birde. Allie ve Erik'in annesi Serita nispeten iyi insanlardı ve onlarla üremeyi oldukça eğlenceli hale getirmişlerdi.

"Missy'nin başka bir Pride'dan biriyle ilişkiye girmenden hoşlanmayacağını biliyorsun. En azından bir takas sözleşmesi olmadan."

"Sözleşmemiz sadece ve sadece çocukları kapsıyor."

"Tartışmıyorum. Sadece bilmeni istiyorum. İçinde biraz sızlanma da var çünkü bunu duymak zorunda kalacağım. Sürekli olarak."

Kızının minik yumruğunun gözüyle temas etmesini engelleyerek, "Hâlâ Mace ve Bronx'lu hanımefendisi için öfkeleniyor gibi görünüyor," diye sordu.

Allie onun cümle içinde "m'lady" kullanmasına güldü. "Ah, evet. Hâlâ çok öfkeli. Ayrıca, artık iki erkeğimiz kaldı. Petrov gitti.

Sen de gittin. Ve Mace onu daha fazlası için takas etmesine izin vermeyecek. Hayatı darmadağın oldu." Allie gözlerini devirdi. "şahsen daha az umurumda olabilirdi. şuradaki Küçük Bayan Kötü Kitty" -kızını işaret etti- "şu anda yeterince sorun var. O biraz daha büyüyene kadar başka bir yavruyla buna ekleme yapmama kesinlikle gerek yok."

"Mantıklı." Brendon oğlunu kucağına aldı ve koluna batırdığı dişlerini görmezden gelerek dizine yatırdı. "Ama Missy anlamalı, çocuklarımı bana karşı koz olarak kullanmasına izin vermeyeceğim."

Allie başını salladı. "Bunun olmasına izin vermeyeceğim, Brendon. Denemeyeceğini söylemiyorum ama bunu yanına bırakmayacağım." Ona gülümsedi. "I

Senin gibi. Beni çoğu erkekten daha az rahatsız ediyorsun. Ayrıca, sevgilimiz Eğer onunla babası arasına girmeye çalışırsam küçük velet uzun ipeksi saçlarımı koparır."

"Peki ya Serita?"

"Serita kendi Pride'ını kurmazsa Missy şanslı sayılır. Son zamanlarda bir çantadaki iki kedi gibi kavga ediyorlar. Ayrıca, ikimiz de biliyoruz ki

Çocuklar. Hepimiz imzaladığımız sözleşmeyi okuduk. Oldukça sağlam."

"Aynen öyle." Şekil değiştiren hukukunda uzmanlaşmış üç yüksek fiyatlı avukat ve kız kardeşi bundan emindi.

"Seni hiç suçlamıyorum," dedi iç çekerek, şezlonga yaslanıp gözlerini tavana dikerek. "Onlarca yıldır yavrularını görmeyen yaşlı bir aslandan daha üzücü bir şey olamaz." Tıpkı babasının Mitch'i görmediği gibi.

Allie esnedi, gözleri dalgalanarak kapandı. "Bizimle yemeğe geliyor musun, Brendon? Şehrin yukarısındaki yeni suşi restoranında rezervasyonumuz var. Şefin bir tanrı olması gerekiyor."

Missy ile pahalı bir sonradan görme yemeğine oturmaktansa vücut parçalarını çıkarmayı tercih ederdi. Ama Brendon bunu yüksek sesle söyleyemeden cep telefonu çaldı. Arayanın kimliğini kontrol etti ve cevap verdi. "Evet?"

"Alo, efendim. Ben Timothy."

"Biliyorum. Arayanın kimliğini kontrol ettim." Sekiz yıl kişisel asistanlığını yaptıktan sonra, Timothy'nin patronu hakkında bunu zaten bildiği düşünülebilirdi. "Neler oluyor?"

"Louise'den bir mesaj aldım." Louise, Timothy'nin asistanlığından daha uzun süredir Brendon'ın sekreteriydi. "Yerel otelleri kontrol etmemi ve bir Smith Pack bulmamı mı istedin?"

"Evet. Bir şey bulabildin mi?"

"Efendim, buradalar."

"Burada mı? New York'ta mı demek istiyorsun?"

"Hayır. Kingston Arms'ı kastediyorum. Bir haftadan uzun bir süredir Sissy Mae Smith adıyla giriş yapmışlar."

Brendon gözlerini duvara dikmiş, saçlarını kavrayan ve kafasından bir maymun gibi sarkan kızından tamamen habersizdi.

"Emin misin?"

"Evet, efendim. Hatta gidip Tri-state bölgesinde sizin" -Timothy boğazını temizledi- "türünüze hitap eden diğer otelleri bile kontrol ettim, çünkü Smith çok yaygın bir isim, ancak bulabildiğim tek Smith Pack şu adreste Otel."

Derin bir nefes alan Brendon sırtıttı. "İyi iş çıkardın." "Başka bir şey yapmamı ister misiniz efendim?"

"Hayır. Birazdan otele dönmüş olurum." "Peki efendim."

Brendon bağlantıyı sonlandırdı. "Gitmem gerek." Allie gözlerini açmadan gülümsedi. "Anlaşıldı."

Brendon kızını saçlarından çözdükten sonra onu kollarının arasında döndürdü ve boynundan öptü, sonra da oğlunun başının üstünü öptü. "İkiniz de uslu durun."

"Unutma," diye hatırlattı Allie ona, "yarın Yeni Yıl için Büyükkannenin Sag Harbor'daki mülküne gidiyoruz."

"Tamam. Öğleden sonra seni uğurlamaya gelirim."

Çocuklarını Allie'nin yanına koydu ve solaryumun kapısını açtı. Tartışma yüzüne çarptı. Kız kardeşinin geri çekilmesini sağlamak zaman alacaktı. Zaman ayıracak durumda değildi.

"İşi bitince kız kardeşime otele döndüğümü söyle."

Allie tek gözünü açtı ve Brendon'a baktı. "Onu burada mı bırakıyorsun?"

"Onu dışarı sürüklemek istemiyorum. Arabayı bile bırakırım. Bir araba yakalayacağım. taksi."

Allie gülerek gözlerini tekrar kapattı. "Tamam ama ne kız kardeşin ne de Missy mutlu olacak. O yüzden umarım her kimse buna değer."

Oh, değerci.

Uzun bir uyku ve porselen tanrıya biraz tapınma ile Ronnie kendini çok daha iyi hissetti. Yine de hâlâ dışarıda takılmak istemiyordu.

Bu gece ve diğer Dişi Kurtların nasıl idare ettiğini bilmiyordu.

Bobby Ray'in izniyle tüm sürü için büyük akşam yemeği planları ve biraz kulüp gezintisi. Hatta zavallı Mace ve Dez'i de bu işin içine çekmeye çalışmıştı ama Ronnie'nin duyduğu kadarıyla Mace'in, Dez içinde olduğu sürece yakın zamanda yatağından çıkmaya hiç niyeti yoktu.

Ronnie ikisini düşündüğünde gülümsedi. Pek olası olmasa da sevimli bir çifttiler. Ve Mace'in onu canlı canlı yiyebilecekmiş gibi baktığını her yakaladığında Dez'in gözlerindeki paniği seviyordu. Adam aşıktı. Dez'in yaptığı ya da yapmadığı hiçbir şey bunu değiştiremezdi ve o da bunu sineye çekebilirdi. Tabiri caizse.

Sürü otelin resepsiyonunun önünde duruyordu. Bir noktada kalıcı inler bulacaklardı ve bu arayış dişilere bağlı olacaktı. O zamana kadar Kingston Arms'ın lüksünün tadını çıkarmaya devam edeceklerdi.

Bobby Ray masa personelinde bir yığın iş evrakı daha aldı. O ve Mace çoktan bir avukat tutmuşlardı ve görünüşe göre Sissy Mae de emlakçılarla yeterince büyük bir yer için çalışmaya başlamıştı.

Ofis. Belli ki Mace ve Bobby Ray "ya olursa "larla ve analizlerle vakit kaybedecek adamlar değillerdi. Sadece yapıyorlardı. Bu Ronnie'nin hoşuna gitmişti.

"Gitmek istemediğine emin misin?"

Bobby Ray'in kollarına sıkıştırdığı yasal evrak yığınının, yırtık, daha iyi günler görmüş şortuna, yıpranmış ve onlarca yıllık kovboy çizmelerine ve bir zamanlar babasına ait olan yıpranmış Lynyrd Skynyrd tişörtüne bakan Ronnie omuz silkti. "Bunun dışarıdaki otuz derecelik hava için mükemmel bir kıyafet olduğunu biliyorum ama sanırım evde kalacağım."

"Ukalalık yapmana gerek yok. Sadece soruyordum, Ronnie Lee." Onu terslediği için kendini kötü hissederek omzunu Bobby'ye doğru itti. Ray'in. "Kusura bakma. Ama huysuz tavrım için kız kardeşini suçluyorum." "Artık onunla içmeye gitmemeni söylemiştim." "Biliyorum. Biliyorum. Ama o çok ikna edici." Ronnie Lee elindeki kâğıtları karıştırırken uzanıp Sissy Mae'nin saçını çekti.

"Ow! Bu ne içindi?"

"Beni günah ve sarhoşluk yoluna sürüklediğin için." "Bana öyle geldi ki, oraya kendi başına varmışsın."

Bobby Ray, avukatından gelen kâğıtlarla dolu dört kalın zarfı daha kadının taşıdığı yığının üstüne sıkıştırdı. "Yukarı çıktığında bunları odama bırak."

"Elbette."

"Bize ihtiyacın olursa, hepimizin cep telefonu var." Bobby Ray kaşlarını çatı. "Peki yönetim neden telefonu duvardan söktüğün için beni aradı?"

"Çalmayı kesmiyordu."

Bobby Ray başını sallayarak diğer erkeklerden birine döndü ve Ronnie de Sissy Mae'ye odaklandı. "Bunu nasıl yapıyorsun?"

"Neyi?"

"Dün geceki gibi bir içki krizinden sonra bu kadar neşeli ve eğlenceyi seven biri olarak kalmayı?"

"Kolay. Uyumadan önce birkaç aspirin alıyorum." "Hepsi bu mu?"

"Bu kadar."

"Yani annem haklı. Sen şeytansın." "Bunu kanıtlayamam."

Ronnie kokuyu duyana kadar gülmeye başladı. Üç gün önce asla sevmeyeceğine yemin edebileceği o büyük, lezzetli kedi kokusu.

Ronnie Lee hafif panik halini bastırarak kendine bir Reed olduğunu ve bir kedi yüzünden kaçmayacağını hatırlattı. Ayrıca, onu tamamen unutmuştu. Öyle değil mi? Onu hatırlamayacak bir erkek için kendini aptal yerine koymanın anlamı yoktu.

Ayakta kalmaya kararlı olan Ronnie, Shaw'un otel lobisine adım atışını izledi; kalın, kablo örgülü orman yeşili kazağı, solmuş mavi kot pantolonu ve aşınmış iş botlarıyla harika görünüyordu. O görünür görünmez her yerden çalışanlar geldi, dikkatini çekmeye ve bir şeyler imzalamasını istemeye başladılar. Biri hariç hepsini elini sallayarak kovdu. *Çok* daha küçük bir adamın, tam bir insanın, onunla birlikte resepsiyona doğru yürüdüğünü hissetti Shaw'ın kişisel asistanıydı. *Tanrı aşkına, adamın kişisel asistanı varmış.*

Adam sürünün en fazla kırk metre uzağında durana kadar kendini tuttu, sonra panikledi. Başını eğen Ronnie bir adım geri attı. Sissy Mae şöyle bir baktı ve aniden Ronnie'nin önüne geçerek onu Shaw'un görüş alanından çıkardı. Ronnie'nin Sissy'de sevdiği tek şey buydu. Daha sonra pısırik olduğu için ona kızacaktı ama şimdi Ronnie'yi sorgusuz sualsiz koruyacaktı.

Tanrım, ama buna ihtiyacı vardı.

Gittikçe artan bir dehşetle Shaw sürünün yanında durdu ve asistanının ellerine tutuşturduğu evraklara baktı. Bobby Ray'e baktı ve Bobby Ray bir adım uzaklaşmaya, aslında kaçmaya başladı ama Sissy onun gömleğini yakalayıp yerinde tuttu. Akıllı kadın. Shaw bir avcı olarak odadan koşarak çıkan bir kadını hemen fark ederdi.

Bir şeyler olduğunu anlayan Marty ve Gemma, Sissy Mae'nin yanında durarak Ronnie'yi Shaw'un görüş alanından daha da uzaklaştırdılar.

"Mace'in arkadaşısın, değil mi?" Shaw sordu. "Geçen geceki tünellerden."

"Evet," diye cevap verdi Bobby Ray... sonunda. Bobby Ray hiçbir şeyi aceleye getirmeye inanmazdı. Özellikle de kelimeleri.

"Bunun için teşekkürler."

"Hoş geldiniz."

Sessizce içini çekti. *Erkekler.*

Shaw asistanına bir şey söylemek için döndü ve Sissy, Ronnie'yi odadan çıkarmak için onu itti. Mükemmel zamanlama.

Ronnie asansöre doğru koştu ve tekrar tekrar çağrı düğmesine bastı. "Hadi," diye yalvardı. "Haydi."

Sonunda, sonsuza dek sürecekmış gibi görünen bir yolculuktan sonra asansörün kapıları açıldı ve Ronnie hızla içeri girdi. Elindeki büyük klasör ve kâğıtlarla hokkabazlık yaparak kendi katının düğmesine bastı. Düğme yandığında sırtını duvara yasladı ve kapılar kapanmaya başladığında rahat bir nefes aldı.

Ama o büyük el uzanıp kapanmasını engellemek için büyük metal kapılardan birine tokat attığında, şaşkın bir çılgılık atmamak için kendini zor tuttu. Brendon Shaw asistanıyla birlikte asansöre doğru yürürken Ronnie kendini duvara yasladı ve nefesini tuttu.

"Onları odalarına yerleştirin."

"Efendim?"

"Kekeledim mi?"

"Genelde değil,
efendim."

"Ve buradayken ihtiyaç duydukları her şeye sahip olduklarından emin olun."

"Evet, efendim. Ve kız kardeşin aradı."

"Ne istiyormuş?"

Ronnie rakamlara baktı ve katların daha hızlı geçmesini diledi. "Um..."

Asistan ona şöyle bir baktı. "Bekleyebilir, efendim."

"Timothy, çıkar ağzındaki baklayı."

Omuz silkti. "Sadece 'Ona beni ısırmasını söyle' dedi."

Shaw kızmak yerine derin bir kahkaha attı. Güzel bir kahkahası vardı.

Alçak ve gerçek. Hoşuna gitmişti.

"Bana çok kızgın. Onu Missy Llewellyn ile yalnız bıraktım."

"Ben de size kızardım efendim," diye şaka yapan Timothy, asansör yirmi dördüncü katta durana kadar patronuyla birlikte güldü. "Bir şeye ihtiyacınız olursa geç saate kadar burada olacağım efendim."

"Hayır. Burada geç kalma. Evine git ve... uh..." Timothy sırtarak, "Erkek arkadaşım mı, efendim?" diye sordu.

"Evet. Her neyse. Ona sadece Frank diyemez miyiz?"

Timothy şimdi sırtarak asansörden indi. "Siz öyle diyorsanız, Bay Shaw."

"Evet. Evinize gidin. Yarın görüşürüz." "İyi geceler, efendim."

Asansörün kapıları kapandı ve Shaw derin bir nefes aldı. Göz ucuyla adamın kendisine baktığını görebiliyordu. Bir süre çıplak bacaklarına baktı, sonra gözlerini kaçırdı.

O anda adamın onu hatırlamadığını anladı. Tahmin ettiği gibi, ateşi geçtikten sonra, "köpeklerle" ihtiyacı olmayan kibirli bir kedi olmaya geri dönmüştü.

Onu sinirlendiren şey, bu durumdan ne kadar rahatsız olduğuydu. Adamı ateşi boyunca emzirmiş ve sonra onunla müthiş bir orgazm yaşamıştı. *Bir şeyler* hatırlayacağını düşünebilirdi.

Bunu daha iyi bilmeliydi ve onunla yatmadığı için kendini minnettar hissediyordu. Sevişseydi aşağılanacaktı.

Asansör otuz sekizinci katta durdu -sadece şekil değiştirenlerin girebildiği bir kat- ve ona bakmadan dışarı çıktı. Bobby Ray'in odasının önünde durana kadar uzun koridorda ilerledi, bir yandan elindeki kâğıt yığını düşürmemeye çalışırken bir yandan da anahtar kartını almak için arka cebini yokladı.

Tam kartı okutup kapının kilidini açmıştı ki, *"Beni tanıımıyormuş gibi yapacaktın, değil mi?" diye* kükreyince Bobby Ray'in değerli kâğıtları ve zarfları etrafa saçıldı.

Brendon onu bu kadar sinirlendirdiğine inanamıyordu. Gerçekten onu fark etmeyeceğini mi sanmıştı? Lobiye girer girmez onun kokusunu almadığını mı? Kim olduğunu belli edecek bir şey söyleyip söylemeyeceğini görmek için çenesini kapalı tutmuştu ama onun kendisinden saklanmak için eğildiğini görünce kalbi sıkıştı.

Onun uzaklaşmasına izin verebilirdi. Onun korkmuş bir fare gibi lobiden kaçışını izlerken neredeyse bunu yapacaktı. Ama bunu onun yanına bırakamayacak kadar öfkeliydi. O şort ve botların içinde ne kadar güzel görüldüğü de yardımcı olmamıştı.

"Öyle değil miydin?" diye tekrar bağırdı.

Kadın dönüp ona baktı, eli kalbinin üzerindeydi. Duvara doğru yığıldı. "Tanrım, ödümü kopardın!"

"Güzel!"

"Bağırıp durmana gerek yok. Seni gayet iyi duyuyorum." Yerdeki kâğıtlara ve klasörlere baktı. "Kahretsin. Şimdi bunları tekrar düzene sokmalıyım."

Kâğıtlar mı? Kâğıtlar için mi endişeleniyordu? Kimin umurundaydı ki?

Onun çömelip her şeyi bir araya getirmesini izledi. "Bana söyleyeceklerinin hepsi bu mu?"

"Ateşin düştü mü?"

"Evet."

Bir elinde bütün kâğıtlar olduğu halde ayağa kalktı ve boştaki elini adamın alınına vurdu.

"Bana hâlâ sıcak gibi geliyorsun. Tekrar çalışmaya başlamadan önce biraz uzanıp dinlenmelisin. Her neyse, bu benim fikrim. İstedğini yapabilirsin."

Döndü ve anahtar kartını tekrar okutarak kapının kilidini açtı. Kadın içeri kaçıp onu dışarıda bırakmadan, adam onun ağlamaklı "Hey!" sesini duymazdan gelerek elindeki kâğıtları aldı ve odanın içine fırlattı. Buranın onun odası olmadığıнын kokusunu alabiliyordu. Bir erkeğe aitti ve onu orada istemiyordu. Brendon kapıyı çarparak kapattı.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen-"

Brendon onu öperek tiradını durdurdu. Kendine engel olamadı. Bir çift kısa şort, kovboy çizmeleri ve defalarca çamaşır makinesinde yıkanmış ve yıllarca giyilmiş bir tişört içinde daha önce hiç bu kadar güzel görünen bir kadın görmemişti, altına giydiği su mavisi dantel sütyeni rahatlıkla görebiliyordu. İyi bir yırtık onu saniyeler içinde üzerinden çıkarabilirdi.

Koridorun ortasında tam da bunu yapmaktan kendini alıkoymak için ellerini kızın saçlarına daldırdı ve dilini dudaklarının arasına soktu. Onun Elleri omuzlarına sertçe çarptı ve onu iteğinden emin olduğunu düşündü. Hatta belki de göğsünü pençeleyip açacaktı. Dişi kurtlar kışkırtıldıklarında acımasız olabiliyorlardı.

Ama parmakları Brendon'ın etini sıkıca kavradı ve Brendon onu kendine doğru çekti, ayak parmaklarının üzerinde yükselerek Brendon'ın ağzıyla buluştu, dili Brendon'ınkiyle çarpıştı.

Brendon ona herhangi bir şüphe duyma, sürüsünün ne diyeğinden endişe etme şansı vermek istemiyordu, bu yüzden ellerini onun mükemmel kışının altından geçirdi ve onu kaldırdı. Kadının bacaklarını beline doladı ve koridorun sonundaki arka asansöre yöneldi. Asansör onu doğrudan En üst kattaki dairesine.

Yaklaşık on adım atmıştı ki, kadının ellerinden biri omzunu bırakıp duvara çarptı.

Öpüşmelerinden çekildi. "Bekle. Sadece bekle."

Hırladı.

"Ve bana hırlama." En azından nefes nefese kalmıştı. Nefes nefese kalmak iyiydi. "Hangi cehenneme gidiyoruz?"

"Benim daireme."

Başını iki yana salladı, güzel yüzünü şaşkınlık ve şehvet kaplamıştı. "Yapamayız... yapmamalıyız-"

Onu susturmak için ve tadı harika olduğu için bir kez daha öptü.
Tekrar yola koyuldu, onu تنها asansöre doğru iterken pençeleri duvarda bir çizgi çiziyordu.
Kadın dudaklarını tekrar çekti. "Bekle!"
Adam durdu ve ona baktı.
"Bunu yapmamamız gerektiğinden oldukça eminim." "Kim söylüyor?"
"Doğa kanunları ve Tanrı."
"Kanunlar çiğnenmek içindir ve Tanrı sadece mutlu olmamızı ister." Bu kadını becermek onu çok mutlu edecekti. "Hadi gel. Gidip biraz kanunları çiğneyelim."
"Hayır, hayır, hayır! Bunu bir dakika düşünelim. Bana bir saniye ver." Onu bırakmadı. Ve göğüsleri tam orada olduğu için...
Nefes nefese kaldı, elleri adamın kafasını kavradı ve tişörtünün ve sütyeninin arasından meme ucunu emerken onu daha sıkı kendine çekti.
"Bana düşünmem için bir dakika bile vermiyorsun."
"Biliyorum," dedi meme ucunun etrafında. "Düşünmeni istemiyorum. Düşünmek beni terk etmene neden oldu."
"Yapmadım... Yapamadım..." Daha sert nefes aldı. "Böyle emmeyi bırak."
"Tamam. Buna ne dersin?" Adam onu daha derine çekti ve kadın haykırdı. Eli sertçe duvara çarptı, pençeleri bir kez daha dışarı çıktı. "Senin odan," diye bağırdı. "Şimdi senin odan."
Brendon tartışmadı, sadece hareket etti.

Özel asansörün sesi Ronnie'yi neredeyse aptallığından kurtarıyordu -Ama tam olarak değil. Böyle öpüşebilen bir adamla değil. Eğer dilini kullanma şekli, sikiyle olan becerilerini uzaktan da olsa taklit ediyorsa, kız bir süre için içerideydi.

Artık bir yetişkin olduğunu ve bu tür şeyleri artık yapmayacağını sanıyordun, değil mi? Hatırladın mı? Yeni yıl... yeni hayat.

İşte yine başladı. Kafasının içindeki o lanet ses. Annesi gibi şüpheli bir ses. Dinlemesi gerektiği halde hiç dinlemediği ses. Muhtemelen şimdi dinlemesi gerekiyordu ama adamın öpücükleri onu uyuşturuyordu. Ronnie adamın dudaklarının onunkilere değdiğini düşünemiyordu. Dili ağzının içinde kayıyor, okşuyor ve tadına bakıyordu. Yapamadı

İçine girdiğinde neler yapacağını düşünmek bile onu ürpertiyor ve amını sıkıca kavramasına neden oluyordu.

Asansör doğrudan odasına değil, bir koridora ve tam karşısındaki bir kapıya açılıyordu. Shaw arka cebinden anahtarları çıkarıp kapının kilidini açarken onu duvara yasladı. Onu içeri taşıdı ve kapıyı çarpıp kapatırken başka bir duvara doğru itti. dört cıvata kilidi.

Onu tam istediği yere getirene kadar bacaklarını serbest bırakmadı, kalçaları vücuduna doğru sallanıyordu. Kadın inledi, ellerini kazağının altından kot pantolonunun arkasına kaydırdı. Onun kışını sıktı ve ağzına karşı inlediğinde güldü.

Shaw'un dudakları çenesinden boynuna doğru iniyor, dişleri dudaklarının üzerinde geziniyordu.

Boğazında zonklayan nabız noktasını. Devam etti, ağzını tekrar göğsüne götürdü ve dantelli sütyen kabını aşağı çekerken gömleğini yukarı itti. Sıcak ağzı meme ucunu sarmış, açlıkla çekiştiriyordu.

Onu yerinde tutmak için ellerini saçlarının arasına soktu ve göğsünü emerek onu uçurumun kenarına getirip getiremeyeceğini merak etti. Bazı erkeklerin bu yeteneğe sahip olduğunu duymuştu ama henüz biriyle tanışmamıştı.

Ronnie'nin vücudu beklentiyle gerildi, her kası gerildi, geleceğini bildiği serbest bırakmaya hazırlandı.

Vücuduyla bu kadar zahmetsizce oynayan adamı izlemek için gözlerini açtı ve tam o sırada Shaw'un mutfağından çıktığını gördü.

Adam onu görünce donakaldı, az önce ısırıldığı yeşil elmanın suyu çenesinden aşağı damlıyordu. Hastanedekiler gibi değildi. O insan değildi. En azından tam olarak.

Hırlayarak, dişlerini göstererek, Ronnie yumruğunu Shaw'ın kafasının yan tarafına indirdi.

"Ah!" Shaw geri çekildi, eli yaraladığı yanağını ovuyordu. "Bu da neydi böyle?"

Sütyenini yukarı çekip tişörtünü indirerek hırladı: "Eğer benim o tür bir kurt olduğumu düşünüyorsan, başına başka bir şey gelecek!"

"Ne?" Shaw gerçekten şaşkın ve biraz da incinmiş görünüyordu.

Kadın mutfakı işaret etti.

Shaw kaşlarını çatarak dik durdu ve döndü. İki erkek uzun birkaç saniye boyunca birbirlerine baktı. Sonra Shaw erkeği boğazından yakalayıp duvara çarptı.

"Hangi cehennemdeydin sen?"

Erkek kükreyerek Shaw'u geriye itti ve Shaw'u duvara çarpabilmek için döndü.

"Seni hiç ilgilendirmez!"

Ronnie gözlerini devirdi. Kardeşler.

Öyle olmalıydılar. Sadece aile bir bedeni bu kadar kızdırabilirdi.

Shaw ön kolunu diğerinin boğazına dayadı, döndü ve kardeşini o zavallı duvara çarptı.

"Seni ararken neredeyse ölüyordum!"

"Sana beni aramanı kim söyledi? *Sana kendi işine bakmanı söyledim!*"

İkisi de kelimenin tam anlamıyla birbirlerine kükredi ve Ronnie gitmek için iyi bir zaman olduğuna karar verdi. Kapının kilidini sessizce açıp içeri girdi ama daha koridora çıkamadan Shaw'ın altın rengi gözleri ona dikildi ve bir bakışıyla onu olduğu yere çiviledi.

"Gitmeyi aklından bile geçirme."

Ronnie onunla tartıştırdı. Ona kardeşiyle yalnız konuşmasının daha iyi olacağını söylerdi. Ya da götlük yaptığını ve gidip başka bir yerde başka bir sikiş bulabileceğini söylerdi. Ama o daha tek kelime edemedi Shaw'ın kardeşi kendisinden daha iri olan adamı yere itti ve ikisi... yani... iki büyük kedi gibi birbirlerine girdiler.

Hiç hoş değildi.

Yine de köpek kısmı gösteriden kesinlikle keyif alıyordu.

Altıncı Bölüm

Henüz yer değiştirmemişlerdi ama Brendon'ın aklından geçmişti. Özellikle de küçük pislik dişlerini Brendon'ın boynunun yan tarafına geçirdiğinde. Koruyucu yelesi olmadan bu şey gerçekten acıtıyordu!

Sonunda Mitch'i yakaladığında onunla bu şekilde konuşmayı planlamamıştı. Brendon her şeyi çözmüştü. Güzel ve sakin bir ses tonuyla kardeşine neler olduğunu ve iyi olup olmadığını soracaktı.

Ne yazık ki, dişi kurtla öpüşmekten ve ona yapmak istediği ama henüz yapamadığı onca şey yüzünden cinsel olarak hüsrana uğramaktan o kadar yıpranmıştı ki, tüm öfkesini küçük kardeşinin kafasına boşaltmıştı. Mitch her zamanki gibi hemen kavgaya daldı.

Dürüst olmak gerekirse, çocuk bazen hiç mantıklı davranmıyordu. Yine de huysuz bir sağ haçı vardı ve bazen dişlerinin ekstra keskin olduğunu hissediyordu.

Brendon kardeşini boğazından yakaladı ve pençelerinin Mitch'i sinirlendirecek kadar deriye batmasına izin verdi. Ama kardeşinin ani sükûnetine sevinmeye fırsat bulamadan, soğuk ve doğrudan Danimarka'dan ithal edilmiş su yüzüne çarptı.

Her iki kardeş de hırlayarak ayrıldı ve muhteşem bir Dişi Kurdun kendini beğenmiş yüzüne baktı.

"Muslukla uğraşacak zamanım olmadı." Boş suyu tuttu Elinde bir şişe. Tanesi beş dolara mal olan bir su. "Gerçi bir insan *su* almak için neden Danimarka'ya kadar gider, hiç bilemeyeceğim. Amerikan suyu senin için yeterince iyi değil mi?"

Boş plastik şişeyi yan masanın üstüne koydu. "Her neyse, bunun için üzgünüm, ama ikinizin çözmeniz gereken her neyse onu çözmeniz için daha iyi bir yol olması gerektiğini düşündüm. Ve dürüst olmak gerekirse, gitmeme izin vermiyorsanız ve benim de bütün gece burada oturup ikinizin sıkılmasını bekleyecek vaktim yok. O yüzden"-ellerini ikisine de uzattı-"neden birbirinizin boğazını sıkmak yerine bunu konuşarak halletmeyi denemiyorsunuz? Bütün o kanı o zavallı hizmetçilere açıklamak zorunda kalmaktan nefret ediyorum."

Başka ne yapacağını bilemeyen Brendon onun elini, Mitch de diğerini tuttu. Kadın elini çekti ve ikisi de ayağa kalkarak onun üzerinde yükseldiler. "Benim üç ağabeyim var," diye açıkladı gülümseyerek. "Eğer ben olmasaydım Bazı kavgalarını durdursalar, o çocuklar bütün gün kavga ederlerdi ve içlerinden biri kan kaybından ölürdü. Bu annemi çok üzecekti ve beni suçlamanın bir yolunu bulacaktı."

Parmaklarının ucunu kullanarak Brendon'ın başını biraz çevirdi, böylece boynuna bakabildi. Dişlerinin arasındaki havayı emerek yüzünü buruşturdu. "Tanrım, evlat. Kendi akrabam olduğunda nasıl geri çekileceğini gerçekten öğrenmen gerekiyor."

Mitch'in gözleri tehlikeli bir şekilde kısıldı. "Peki sen tam olarak kimsin?" "Kibar ol," diye hırladı Brendon, elleri yumruk şeklinde kenetlenmişti. "Yine başlama şu saçmalığa." Geri adım attı. "Bak, ben haklıyım
Alt katta. Neden ben-"

"Hayır. Sen burada kal." Brendon kardeşinin yıpranmış deri motorcu ceketini tuttu ve onu kapıya doğru çekti. "Sakın gitme. Geri geleceğim."

"Hangi cehenneme gidiyoruz?" Mitch sordu.

"Sana bir oda tutacağım ve bu gece burada kalacaksın. Ve sakın bana bu konuda bir bok vermeyi aklından bile geçirme."

Kapıyı çekerek açtı ve Mitch'i iterek asansöre doğru götürdü. Dişi Kurda tekrar baktı. "Birazdan döneceğim. Kendini evinde hisset, ama gitmeyeceğine söz ver."

Tartışmak için ağzını açtı, yüzünde bunu görebiliyordu, bu yüzden ekledi, "Bana söz ver yoksa onun kışını tekrar tekmelemeye başlayacağım, tam burada."

Kardeşi asansöre arkasını döndü ve hırladı, "Keşke-" "Kapa çeneni."

Brendon ona bakarken kardeşini tersledi.

"Söz ver bana."

Bıkkınlıkla gözlerini devirdi. "Tamam, tamam. Pekâlâ, pekâlâ. Aile uyumunun iyiliği için kalacağım. Ama on iki saat falan değil. O kadar uzun süre yok olursam sürüm fark edebilir."

"Merak etme. Geri döneceğim." Kapıyı kapatmaya başladı ama geri çekilip ona baktı. "Bir şey daha var."

"Evet?"

"Senin adın ne?"

Eğlenmek, utanmak ve dehşete düşmek arasında kalmış görünüyordu.

"Rhonda Lee Reed. Herkes bana Ronnie Lee ya da Ronnie der." "Sana hiç Ron diyen oldu mu?"

"Hayır ve bunu anlatacak kadar yaşamadım." Brendon sıırttı. Evet. Ondan hoşlanıyordu. "Pekâlâ, Ronnie Lee. Evindeymiş gibi davran, ben birazdan dönerim." "Evet. Evet, öyle. Ama televizyon izlesen iyi olur," diye mırıldandı. ön kapı. Kardeşine doğru yürüdü ve asansörün kapıları açıldı. Genç adamı ensesinden yakalayarak içeri fırlattı. "Ve bu da boğazımı parçalamaya çalıştığın içindi, seni küçük pislik."

Shaw'un duvarına iştirilmiş elli inçlik, düz ekran plazma televizyonu ilk başta nasıl gözden kaçırabildiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Yine de adamın dili boğazına kaçmış ve elleri memelerinde gezinmiş olabilirdi.

Adamın tereyağı yumuşaklığındaki deri koltuğuna yerleşti ve devasa kumandasıyla kanalları çevirmeye başladığında Ronnie başını salladı. Onun adını bile bilmiyordu. Neredeyse adını bile bilmeyen bir adamla onun adını biliyordu. Tanrım, çok uzun zamandır *bu kadar* değersiz bir şey yapmamıştı.

Peki o zaman neden bir aslanın kanepesinde oturup onun yetersiz programlanmış kumandasını yeniden programlamak yerine çıkışa doğru koşmuyordu?

Çünkü... Çünkü ondan hoşlanıyordu. Aptal bir salak olduğu için bir kediden hoşlanıyordu. Ondan hızlı, isimsiz bir sikişten fazlasını istemeyecek, böylece arkadaşlarına bir Dişi Kurtla yattığını söyleyebilecek bir erkekten hoşlanıyordu.

Bunu düşünürken bile Shaw'un böyle düşünmediğini fark etti. İsteddiği herkese sahip olabilirdi. İnsan ya da şekil değiştiren. Herhangi bir cins. Ama onu istiyordu. Bobby Ray'in odasının önünde bunu açıkça belirtmişti. Bunun bir hata olup olmadığını bir türlü anlayamıyordu.

Yine de, basit tuttuğu sürece, belki de hata olmazdı. Belki eğlenceli, anlamsız bir kaçamak yapabilirlerdi. Tanrı biliyordu ki bu onun ilk kaçamağı olmayacaktı.

Elbette, madem her şey bu kadar kolaydı, neden midesi düğüm düğüm olmuştu?

Gitmeliydi. Kediye teşekkürler ama hayır, diye küçük bir not yazmalıydı. Yazmalıydı. Gerçekten.

Ronnie de bunu düşünmeye devam ediyordu, bacaklarını kanepeye uzatıp gülümserken bile *CSI* tekrarları.

Brendon yüzünü ovaladı ve arkasına yaslanarak kardeşine baktı. Üç saat ve mutfaktan aldığı iki kocaman sandviçten sonra -çocuğun son zamanlarda doğru dürüst bir şey yemediğini biliyordu- hâlâ hiçbir şey bilmiyordu.

"En azından bunca zaman sonra neden evime geldiğini söyle."

Mitch bir an durakladı, vereceği cevabı gerçekten düşünüyordu. Brendon bu ifadeyi biliyordu. Mitch'in ona sadece Brendon'ı rahatlatacak kadar gerçeği söyleyeceğini biliyordu. Bunu daha önce yeterince yapmıştı. Sonunda, Mitch Omuz silkti ve bir ısırık daha aldı. "Marissa telesekreterime mesaj bırakmış," diye homurdandı bir lokma yemek yerken.

"Öyle mi yaptı?"

"Evet. Ve çok kızgındı. Bunun için beni suçluyor, değil mi?" "Onun için endişelenme. Buraya beni kontrol etmeye mi geldin?"

Mitch gözlerini devirdi. "Eğer bu daha iyi uyumana yardımcı olarsa, kardeşim." "Önemsediğini bilmek güzel."

Mitch orta parmak selamını verdikten sonra biftekli sandviçine geri döndü. "Peki kim yaptı?"

"Doogan kardeşler." Brendon bir an için küçük kardeşinin yüzündeki şaşkınlığı fark etti ama hemen ardından bunu gizledi. Çocuk bu konuda yetenekliydi.

"Noel'den önce Petrov'u öldürdüler," diye devam etti Brendon. "Onu kafasının arkasından vurdular."

"Silah mı kullanmışlar?" Mitch iğrenir gibi bir ses çıkardı. "Yapmacık."

Brendon sandalyesinde arkasına yaslanarak, "Dooganlar," diye hatırlattı ona. "Llewellyn Pride'ı istiyorlardı. Petrov'u öldürdüler. Ve neredeyse beni de öldürüyorlardı."

"Yüzüne olan şey bu mu?"

Brendon kıkırdadı. "Evet. Yüzüme olan buydu ama iyileşiyor."

"Şimdi neredeler? Dooganlar mı?"

Brendon kardeşinin yüzündeki o ifadeyi biliyordu. Marissa'da yeterince görmüştü. Şansı olsa çocuğun ne yapacağını biliyordu. Şansının olmaması onun için çok kötüydü.

"Onları sırtlanlar yedi."

Mitch uzun süre ona baktı. Neredeyse bir dakika. "Affedersiniz?" diyene kadar.

"Onları sırtlanlar yedi." Brendon ellerini kaldırdı ve bıraktı. "Kırk tane falan. Üçünü de parçaladı. O piçleri düşününce Beni kafamın arkasından vurmak üzereydiler, bunu hak etmişlerdi." "İyi bir noktaya değindin. Yine de bir grup sırtlanın sana yardım ettiğini göremiyorum." "Yapmadılar. Gerçekten iyi donanımlı bir polis ve bir kurt sürüsü yardım etti.

Ben."

"Seksi Şortlu Kız'la orada mı tanıştınız?"

"Ateşim boyunca benimle kaldı. Beni birkaç adamdan korudu. Beni hastaneden çıkardı ve teyzesinin yanına yerleştirdi."

Mitch'in yüzünde yine, anlattığından daha fazlasını bildiğini belli eden bir ifade belirdi. Sadece, ilk kez, biraz paniklemiş görünüyordu. "Ne oldu? çocuklar?"

"Bilmiyorum. Beyazlar. İnsanlar. Herkesin bildiği tek şey bu." Mahkemede tamamen yararsız bir bilgi.

"Sen...uh...yani..." Boğazını temizledi. "Ne kadar kötü...uh..."

"Hâlâ nefes alıyorlar, eğer sorduğun buysa." Mitch başını salladı, birasını yudumladı.

"Her neyse, o benimle kaldı dostum. Beni terk etmedi. Ve o kovboy çizmelerinin içinde harika görünüyor."

Mitch birasını bıraktı. "Ondan hoşlanıyorsun."

Brendon sırtıttı. Kendine engel olamadı. "Evet. Ondan hoşlanıyorum."

"Peki değerli Pride'ınız bu konuda ne diyor?" O asla onlardan bahsederken sesindeki tiksintiyi tutamıyordu. Tıpkı Marissa gibi. Birbirlerine ne kadar benzediklerini bilselerdi bundan nefret ederlerdi.

"Son zamanlarda sadece Dooganlar yüzünden buralarda takılıyorum. Çocuklarıma yaklaşmalarına izin vermeyecektim. Ama bir süredir birbirimizle işimiz bitti. Onlar benden istediklerini aldılar, ben de onlardan istediğimi aldım. Yani herkes mutlu."

Mitch gülümsedi. "Yeğenlerim nasıl?" "Çok güzeller. Kedicik gibiler."

"O yaşlara bayılıyorum."

"Seni görmeyi çok isterler." "Belki."

"Neler oluyor Mitch?" Brendon bir kez daha sordu. Yüzü tamamen boş olan Mitch, "Hiçbir şey" dedi.

Yabancı biri ona inanabilirdi ama Brendon daha iyi biliyordu. Ne yazık ki Mitch de Shaw gibi inatçıydı. İstemediği sürece kimseye bir şey söylemezdi.

"Yani aslında beni kontrol etmeye geldin. Büyük kardeşin için endişeleniyordun."

"Endişelenmedim. Ama ölmüş olsaydın, eşyalarını isteyeceğimi biliyordum." "Oh, bu çok hoş."

"Hadi ama. Beni suçlayabilir misin?" Mitch gösterişli odayı işaret etti. "Bu muhteşem otel. Emirlerimi yerine getirmek için bekleyen personel. Hemen üst katta güzel bir kadın... köpek bile olsa."

Brendon bir dişiye karşı aniden hissettiği alışılmadık kıskançlık duygusunu görmezden geldi. "Dişi kurt."

"Her neyse."

"Yine de hepsi için Marissa'yla savaşmak zorunda kalacaksın."

"Onu alt edebilirim. Bir keresinde kafasına bir sopa indirmiştin." "Ne aile sevgimiz var ama."

"*The Walton*'ların aslan eşdeğeri gibiyiz."

Brendon güldü ve başını salladı. "Sen en büyük aptalsın." Mitch'in gülümsemesi onu gerçekten iyi hissettiriyordu.

Yedinci Bölüm

Brendon, Ronnie'yi hâlâ orada bulmayı beklemeden ama umarak ön kapıyı açtı. Ve buldu da. Kanepesinde uyuyordu, televizyonun arka planında kısık sesle *X-Files* tekrarı çalıyordu. Vücudu sıkı bir top gibi kıvrılmış, ayakları ve elleri rüyasında seğiriyordu. Sanki koşuyormuş gibi görünüyordu. Uykusunda.

Gülmemek için kendini zorlayarak onun önünde çömeldi. Brendon dikkatle kızın kahverengi saçlarını yüzünden çekti. Uykusunda küçük inleme sesleri çıkardı ve sonra dudağı hırılayarak geri çekildi.

Belki de Brendon'ın hayatı boyunca gördüğü en şirin şeydi. Onun yanağına bir öpücük kondurdu ve Ronnie bir anda uyandı... ve ayağa kalktı. Kafaları birbirine çarptı. Neredeyse "güm" sesi duyuluyordu.

"Ow!" Brendon yanağının temas ettiği burnunu ovuşturdu. Tanrım, vücudu son birkaç gün içinde daha fazla hırpalanmıştı.

"Özür dilerim," dedi kendi başını tutarken. "Seni korkutmak istememiştim."

"Hayır. Hayır. Senin hatan değildi. Rüyamda bir pumayla dövüşüyordum. Tam bir puma," diye ekledi, bu da neden bu kadar ürkek olabileceğini açıklıyordu. Şekil değiştirenlerden oluşan bir Sürü, yalnız bir kurda saldırmamaya karar verebilirdi çünkü Sürünün peşlerinden geleceğini biliyorlardı ama tam kanlıların tepkiler konusunda böyle bir endişesi yoktu.

Bu da Brendon'ın vahşi hayvan parklarında avlanmayı neden yürekli ve deli olanlara bıraktığını açıklıyordu, ki babasının her ikisi de olduğu ortaya çıkmıştı.

"Canını yaktım mı?" diye sordu kıkırdayarak.

"Hayır. Ben iyiyim."

Onun alnını yokladı. "Hâlâ ateşin var diyorum. Çok değil ama biraz."

"Ateşim düştü. Endişelenmeyi bırak."

"Babam bir keresinde bir yaban domuzuyla boğuştuktan sonra ateşinin düştüğünü sanmıştı. Sonra Piggly Wiggly'de bayıldı. Baş aşağı düşmüş. *Bam!* Bütün şekerleme vitrinlerini yerle bir etti."

O kadar hızlıydı ki, kadın adamın kalbini avucunun içine almıştı. Onun deyimiyle, "Bam!" Muhtemelen bunun farkında bile değildi ve Brendon'un da bunu ona söylemeye hiç niyeti yoktu.

Aptalca bir şey söylemeden önce ona "Ben iyiyim," diye güvence verdi. "Evlen benimle" gibi.

Kadın omuz silkti. "İyi. Erkekler sağlıklarını riske atmak isterler, etrafta hiçbir kadın onları farklı şekilde ikna edemez."

Ronnie başını kaşıyarak ve esneyerek doğruldu. "Her şeyi kardeşinle mi hallediyorsun?"

Brendon keskin bir homurtu çıkardı. "Pek sayılmaz. Ağabeyim bana ya da kız kardeşime bir şey söylemeyi pek sevmez."

"Hepiniz aynı Pride'dan mısınız?"

Kanepede onun yanına oturarak, sadece onun orada olmasının keyfini çıkararak, "Hayır. Onun annesi West Philadelphia Pride'a, bizim annemiz de South Philly'ye aitti. Annemiz biz doğduğumuzda öldü ve onun Gururu bizi istemedi."

"Neden?"

Omuz silkti. "Anladım. Bazen kediler böyle olur." "Yani babanız sizi yanına mı aldı?"

"Evet. Bizi o büyüttü. İşleri farklı yapmaya kararlıydı." "Neyden farklı?"

"Babasından. Hapishanede öldü. Sanat hırsız." "

Ronnie bacaklarını kanepeye çekti, kollarını bacaklarına doladı ve çenesini dizlerine dayadı. "Kafasından vurulana kadar banka soyan bir Louie amcam vardı."

Brendon arkasına yaslandı ve ayaklarını sehpanın üzerine koydu. "Aileyi sevmek gerek, değil mi?"

"Pek sayılmaz. Ama aileni seçemezsin. Bu işler böyledir. Yine de kardeşin o kadar da kötü olamaz."

"Bunu sana söyleten nedir?"

"Umutsuz olduğunu düşünseydin onun için endişeleneceğini sanmıyorum."

"Hakkımda o kadar çok şey biliyorsun demek?"

"Hayır. Sadece içimde bir his var. Ve genellikle insanlar hakkında oldukça haklıyım."

Büyük büyükannemden almışım. Karaayak kabilesinden ya da öyle bir şeydi."

"Ve üç erkek kardeşin var."

"Evet." Başını salladı. "Senin güzel yüzünü hiç sevmezler."

"Kardeşlerin umurumda bile değil. *Sen* benim güzel yüzümü seviyor musun?"

"Evet. Seviyorum." Nazikçe onun yanağını okşadı. "Ama kardeşlerim New York'a gelir ve seni etrafımda dolanırken bulurlarsa, Doogan kardeşlerin o tünellerde sana yaptıkları, Reed'in yaptıklarının yanında çocuk oyuncağı gibi kalır. çocuklar."

Brendon ona doğru eğildi, gözleri dudaklarına kilitlendi. "Şansımı deneyeceğim," diye fısıldadı ve içeri girdi.

Yine de gözlerini açık tutmalıydı. Bu, yüzüstü kanepeye düşmesini engelleyebilirdi.

Ayağa kalktığında, kadın ön kapıyı açmıştı. "Nereye gidiyorsun?"

"Annem cehenneme gitmemi söylüyor ama ben buna karşı çıkıyorum."

Asansöre kadar gitmişti ki, adam kot şortunun arkasından yakaladı ve onu dairesine sürüklemeye başladı.

"Beni bir daha bırakıp gidemezsin."

"Burada kalamam. Bunu yapamam."

"Neyi yapamazsın?"

"Adımı bile bilmeyen adamlarla seks yapmayı." Kapı pervazına tutundu ve can havliyle dayandı. "Artık bu vahşi çocuk saçmalığını yapmayacağıma dair kendime söz verdim. Artık otuz yaşındayım, sorumluluk sahibi olmalıyım."

"Benimle birlikte olmak sorumluluk sahibi olmak değil mi?"

"Ve tekrar ediyorum, daha adımı bile bilmiyordun ve meme uçlarımı emmeye başlamıştın bile. Yani, evet, diyebilirim ki bu bizim sorumsuzca."

Parmaklarını kapı pervazından çekip onu dairesine götürmek zorunda kaldı. "Ateşten çıktığımda sana sormayı planladığım ilk şey adındı ama sen çoktan gitmiştin."

Kadın adamın kollarından kurtuldu ve geri geri dairesine girdi. Neyse ki korkmuş gibi kokmuyordu ama temkinli görünüyordu. Sadece bunun kendisiyle ilgili olduğunu düşünmüyordu.

"Yemin ederim kişisel bir şey değil," diye ısrar etti, "ama en iyisi bu."

"Gitme, Ronnie."

Başını iki yana salladı. "Kalamam. *Kalmayacağım.*"

Brendon yapabileceği tek bir şey olduğunu fark etti. Bir risk. Ama denemek zorundaydı. "Anlıyorum." Artık onun çıkışını engellemek için kapıdan uzaklaştı. "Özür dilerim."

"Hayır, hayır. Sen yanlış bir şey yapmadın, sevgilim. Hepsi benim suçum." Ona son bir kez baktı, o güzel gözleri pişmanlıkla doluydu, kapıya doğru yöneldi.

Alçak ve kederli bir iç çekerek kulüp sandalyelerinden birinin kolçağına oturdu, başı öne eğikti.

"Ne... sorun ne?" "Bir şey yok. Ben iyiyim. Gitsen iyi olur."

Ona bakmadı ve kapının açıldığını duyduğunda, o gitmeden önce koşup kapıyı çarpmamak için tüm gücünü harcadı.

Bekledi. Kapı kapanmadı. "İyi olduğuna emin misin?"

"Evet, evet. Git hadi. Sadece yorgunum."

Bir an daha sessizlik, bir hırıltı ve ardından ön kapı çarparak kapandı. Soğuk eller çenesini kavradı ve başını kaldırdı. "Bana bak."

Baktı... ve Tanrım, o gözler.

"Eminim ateşin yüzündendir. Seninle işinin henüz bitmediğini söylemiştim." "İyi olacağım. Gerçekten iyi olacağım. Sadece yorgun olduğuma eminim."

"Hadi gel." Adamın kolunu tuttu ve omuzlarına doladı. "Bayılmadan ya da Beşinci Cadde'de dört ayak üzerinde koşmaya başlamadan önce seni yatağa götürüyoruz."

Brendon onun kalkmasına yardım etmesine izin verdi ve onu doğruca yatak odasına götürdü. Yatağına uzanmasına yardım edip botlarını çıkarmaya başladığında, evet, yalan söylediği için cehenneme gideceğini fark etti.

Yine de bir şekilde Ronnie Lee Reed'in yakacağı her saniyeye degeceğini biliyordu.

Numara yapıyor olabilirdi. Muhtemelen numara *yapıyordu*.

Ve eğer kendine karşı dürüst olacaksa, gerçekten umurunda değildi. Hemen içeri girip bu adamı yatağına götürmesi için ona suçluluk duymayacağı bir bahane vermişti... uh... ateşini düşürmesine yardım etmek için. Onunla yatağına girmeyecekti.

Ona ihtiyacı olmadığı sürece.

Boğazını temizleyerek, korkutucu büyüklükteki iş botlarını yatağın kenarına bıraktı. "Kot pantolonunu da çıkarmalıyız."

"Tamam." Dirseklerinin üzerinde doğruldu ve yine o iç çekişi yaptı. "Şimdi kendini zorlama. Yardım etmemin sakıncası yok." Evet. Yardım etmek. Yardım etmeyi hiç umursamıyordu.

Kendini tamamen tarafsız olmaya zorlayarak adamın kot pantolonuna uzandı. "Seni bunlardan kurtaralım ve yatağına yatıralım. Sabaha kadar sapasağlam olursun."

Kot pantolonunu kalçalarından aşağıya çekti ve adamın iç çamaşırı giymediğini çok geç fark etti. Boğazındaki şehvet yumrusunu yutarak dizlerini sıkıca kilitledi ve kot pantolonunu bacaklarından aşağı çekti.

"Benimle bu şekilde ilgilendiğin için gerçekten minnettarım."

"Oh, hiç sorun değil." Bir erkeğin böyle kalçaları varsa hiç de rahatsız olmaz. Büyük. Sert. Mükemmel. Bu kalçalarla orgazm olma yolunda "hee haw" yapabiliirdi.

Kot pantolonunu çıkarmayı bitirmek için yatağın ucuna çömeldiğinde, ağzından birkaç santim ötedeki ağız sulandıran siki düşünmemeye çalıştı. Pek başarılı olamadı ama gerçekten denedi. "Ronnie?"

Ronnie gözlerini kapattı. *Eğer ona bakarsan, gidici olursun. Ne yaparsan yap, ona bakma.*

"Ronnie. Bana bak."

Kahretsin, kahretsin, kahretsin!

Hâlâ yatağın yanında çömelmiş olan Ronnie yavaşça başını kaldırdı. "Gözlerini aç."

"Açmam gerektiğini

sanmıyorum." "Tamam. Kapalı tut."

Güçlü eller yüzünü nazikçe kavradı, iri parmaklar saçlarının arasından kayarak başını biraz yukarı ve yana doğru eğdi.

"Kapalı tut," diye fısıldadı, sıcak nefesi ağzına değiyordu. "Kapalı tut ve sadece öp beni, Ronnie Lee."

Shaw'un dudakları onunkilere değdi. Dili okşuyor, dişleri ısırıyordu. Ronnie onun bileklerini tuttu ve inledi. Ağızını açtı ve Shaw içeri daldı. Dili Ronnie'ninkine karıştı ve ikisi de inlemeye başladı.

Sonra, parmakları hâlâ kızın saçlarında gömülüyken, onu ayağa kaldırdı. Kız gözünü bile kırpamadan onu aslan yatağına sırt üstü yatırdı.

Evet. Goner.

Sekizinci Bölüm

Kesinlikle. Bu kadın kesinlikle onun cehennemde kalmasına değeri.
yapmak zorundayım. Kokusunu. Tadı. Boynunu her ısırıldığında çıkardığı o köpek
"yip" sesi. Tüm bunlar aslanın gömülmesine neden oluyordu.
İçinde kontrolden çıkmıştı.

"Tanrım, çok güzel
kokuyorsun."

Ronnie ona cevap vermedi ama ellerini kazağının altına soktu ve yukarı çekti.
Ronnie'nin kazağı başından çekip odanın diğer ucuna fırlatmasına yetecek kadar
uzun bir süre onu öpmeyi bıraktı.

"Kıyafetlerine değer veriyorsan," dedi boğazını öperken, "önümüzdeki otuz
saniye içinde onları çıkaracaksın. Ondan sonra olacaklardan ben sorumlu
olmayacağım."

Öpüşmelerinden çekildi ve bedenini onun altından çıkardı. "Babamın,"
diye açıkladı yelken açmadan önce tişörtü hakkında
Odanın diğer ucuna. Ardından dantelli sütyeni
uçtu. "Hayır," diye alçak sesle homurdandı.
"Botlar üzerinde kalacak."

Brendon kendisine böylesine çiğ bir cinsel açlıkla bakan bir kadınla daha
önce hiç karşılaşmamıştı. Tıpkı şu anda Ronnie'nin ona baktığı gibi, elleri
çıkarmasına saniyeler kalan kovboy çizmesinden bacağına doğru kayarak
şortunun fermuarına ulaştı. Toka açıldı, fermuar indirildi ve sonra o muhteşem
vücudu kot parçalarından sıyrıldı.

"Buraya gel," diye emretti ve kızın hâlâ dizlerinin üzerinde ondan
uzaklaşmasını dar gözlerle izledi.

Dudakları bir gülümsemeye dönüştü ve gözleri insandan kurda kaydı.
Yatağın üst kısmına ulaştı, yastıkları yere itti, sonra da kollarını üst kısmından
sarkıtarak yatak başlığına yaslandı.

Aminin ıslaklığını ve titreyen kalçalarını görebilmesi için dizlerini iyice açtı.
Yumuşak bir sesle, "Eğer bunu istiyorsan
buraya gel ve al."

Hiç kimse Ronnie'yi utangaç olmakla suçlamamıştı. Ne istediğini biliyorsa, bir saniye bile düşünmeden peşinden giderdi. Bir kurt olarak bu pek de şaşırtıcı değildi.

Karakterinin bu yönü çoğu insan erkeğini uzaklaştırır ya da gerçekten iğrenç olanları cezbederdi. Kurt erkekleri bir meydan okuma görürdü. Hükmetmek için bir şans. Onlar

Hep yapmak zorunda olduklarını düşündüler. Ve onu bir kez getirdiklerinde ona sahip olduklarını düşündüler. Sabah uyandıklarında onu çoktan gitmiş bulduklarında hep çok şaşırırlardı.

Tüm dürüstlüğüyle söyleyebilirdi ki, harika sevgilileri olmasına rağmen, eşiyle hiç karşılaşmamıştı.

Ta ki Brendon Shaw dört ayak üzerine düşüp yatağının üzerinden ona doğru sürünene kadar. Dişleri yavaşça diş etlerinden kayıyor ve pençeleri çarşaflara takılıyordu. Ona doğru koşmadı, onu yere sermedi. Kendisinin olduğuna inandığı ormanın kralı gibi hareket etti. Sanki eninde sonunda istediğini alacağını biliyormuş gibi. Adamın, içine girip çıkabilmek için onu orgazm olmaya zorlamak umuduyla yüzüstü amına dalmaması hoşuna gitmişti.

Hayır. Shaw sanki dünya ona aitmiş gibi yatakta dolanarak ilerledi. Ona ulaştığında kalçasını okşadı ve dizinin arkasını yaladı. Elleri teninde geziniyor, her santimini keşfediyor, acele etmiyordu. Hatta yele gibi saçlarını göğüslerine ve karnına sürttü, bu his onu herhangi bir dil ya da parmaktan daha fazla heyecanlandırdı.

Sonunda daha da alçaldı, dili bacaklarının arasında gezindi, uyluklarının içini kaplayan ıslaklığı yaladı. Sonra mırıldandı ve Ronnie'nin gözleri şaşı oldu. Yatak başlığını kavradı ve dişlerini sıktı. "Bunun için çalışmasına izin ver" her zaman onun sloganıydı, ama adamın yetenekleri öyleydi ki, çok fazla çalışmasına gerek yoktu.

İri eller bacaklarının arkasına dolandı ve kalçalarını yukarı kaldırarak uyluklarını adamın omuzlarına dayadı. Kovboy çizmeleri sırtına bastırdı ve elleri kıçını sıkıca kavradı. Dili kadının içine girdi ve Ronnie haykırarak kalçalarını adamın ağzına doğru salladı. Acımasızca hızlı orgazm omurgasını yukarıya doğru taradı. Vücudu kasıldı, pençeleri yatak başlığının arkasını kavradı, ahşabı yırttı.

Yine de adam hiçbir şeyi aceleye getiriyor gibi görünmüyordu. Onu yavaş ve kolay bir şekilde yalıyor, hâlâ etine karşı mırıldanıyordu. Ronnie ona bakarken yüzünde beliren o mutlu gülümsemeyi görmek için aşağı baktı ve o güzel yüzün üzerine bir yük treni gibi boşaldı.

Shaw, kendinden geçmiş çığlıkları bitkin bir iniltiye dönüşene kadar onu sıkıca tutarak onunla birlikte sürdürdü.

Evrenin sahibiymiş gibi sırtarak, bacaklarını kalçalarına dayanana kadar indirdi. Ronnie'nin kolları hâlâ yatak başlığını tutuyordu, bu yüzden Shaw ellerini onun vücudunda gezdirdi. Büyük başparmakları meme uçlarını sıyırdığında Ronnie ciyakladı.

"Dostum," diye iç geçirdi, "çok kolaysın."

Ona daha önce de böyle demişlerdi ama ilk kez sinirlenmemiştii çünkü Shaw'un bunu hakaret olarak söylemediğini biliyordu. "Kendini beğenmişlik yapma, kedi. Biz

henüz bitmedi. Sen uyumadan önce kat etmemiz gereken çok yol var."

Güldü ve onu öptü, vücudunu kendi vücuduyla aynı hizaya çekti. "Çok güzelsin," dedi dudaklarına karşı, elleri onun her santimini dolaşırken. "İçine girmek için sabırsızlanıyorum."

"Peki tam olarak neden bekliyoruz?"

Omuz silkti, omuzlarını öptü. "Centilmen olmaya çalışıyorum ya da... her neyse."

Kadın homurdandı. "Ben beyefendilere ne yaparım biliyor musun? Onları çiğneyip tükürüyorum ve kalanları sırtlanlara bırakıyorum." Ronnie onu sardı kollarını boynuna doladı. "Beyefendiler beni ateşlendirmiyor. Beni kıvrandırmıyorlar. Ve kesinlikle beni asla boşaltmıyorlar." Ellerini adamın saçlarına daldırdı, saçları üzerinde hiçbir zaman gerçek bir kontrol sahibi olmamasına bayılıyordu. Kocaman, sağlıklı bir yele. "Eğer bir centilmen olsaydın, burada seninle olmazdım. Olurdum. Burada seninle olmaktan başka hiçbir yerde."

Shaw arkasına yaslandı, elleri kızın saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Ama sen burada benimlesin."

"Evet, öyleyim. Şimdi işe koyulma vaktin geldi. Bana nasıl ormanın kralı olduğunu falan göster."

Güldü ve şaka yaptı, "Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin? Bir kez krala sahip oldun mu, bir daha asla alçakgönüllü Alfa Erkeği'ne geri dönemezsin."

Yatakta nasıl eğlenileceğini biliyordu. *Tanrı'ya şükür!* Ronnie'nin her zaman ciddi olmak zorunda olan bir erkek kadar nefret ettiği başka bir şey yoktu.

Yatakta ya da dışarıda. Ama

Özellikle de yatakta. İşte buradasınız, çıplaksınız ve birbirinizi elliyorsunuz. Şakalaşmak, alay etmek, eğlenmek için mükemmel bir zaman gibi görünüyordu. Ama bazı erkekler İkinci Dünya Savaşı sırasında Normandiya'da "sahile çıkıyormuş" gibi davranıyordu.

Ronnie sağ elini aşağı kaydırđı, Shaw'un sikini kavradı ve yavaşça pompalarken Shaw'un inlemesinin tadını çıkardı.

"Konuşuyor. Konuşuyor. Konuşmak. Ama ben hâlâ kanıt bekliyorum, dostum."

Alaycı bir tavırla gözlerini devirdi. "Eğer gerçek bir kanıtım olmasında ısrar ediyorsan ve böylece seni diğer erkeklerin gözünden düşürmek için seninle cinsel ilişkiye girmek istiyorum, sanırım buna mecbur kalmaktan başka çarem yok."

Adam yan çekmeceye uzandı, kadın da onunla birlikte gitti çünkü şimdi kucağında oturuyordu ve siki hâlâ elindeydi.

Uzun bir prezervatif şeridi çıkararak havaya kaldırdı ve "Sence bu gece bunların hepsine ihtiyacımız olacak mı?" diye sordu.

"Eğer sabah seninle övünmemi istiyorsan, o zaman çok iyi edersin."

"Al bakalım." Brendon ona bir prezervatif uzattı. "Kendini işe yarar hale getir."

Kadın paketi yırtıp açarken sırttı ve Brendon o anda kendisine saldıran duygu karmaşası karşısında paniğe kapılmamaya çalıştı. Bunun yerine onu okşadı, okşadı, bir kadın avcının vücudunun yumuşaklığının ve sertliğinin tadını çıkardı. Omuzlarını, sırtını ve gövdesini delik deşik eden yara izlerini takip etti. Ne onları sakladı ne de onun dokunmasına, keşfetmesine engel oldu. Ronnie Lee'nin bu yönünü gerçekten seviyordu. Görünüşe göre hiçbir şeyden çekinmiyordu.

Prezervatif ağrıyan sikinin üzerinden kayd ve kadın onu dibine kadar yuvarladı. Elini etrafına sardı ve sıktı.

"Şeytani." diye inledi.

Ronnie kıkırdadı, muhtemelen ona tutunduğunun, sikine tutunduğundan daha derin olduğunu fark etmemişti.

Onun kıcını kavrayan Brendon, siki tam içine girene kadar Ronnie'yi sıkıca kucağına çekti. Kızın kolları tekrar adamın boynuna dolandı, yüzü adamın boğazına gömüldü. Brendon onu tek bir sert hamleyle içine aldı, kızın şaşkınlıktan çıkardığı nefesi ve parmaklarının saçlarında sıkışmasını sevdi.

Uzun bir süre onu bu şekilde tuttu, etrafına sarılışının ve kollarında nasıl hissettiğinin tadını çıkardı.

Mükemmeldi. İşte böyle hissediyordu. Kesinlikle mükemmel.

Onu kollarında kırılgan, zayıf kemikli bir insana sarılır gibi tutuyordu. Sanki en ufak bir hareket onu kırabilirmiş gibi. Onu incitebilirdi. Boynunu ısırarak ona ne olduklarını hatırlattı. Derisini kıracak ya da yanlışlıkla kendisininmiş gibi işaretleyecek kadar değil ama onu tekrar harekete geçirecek kadar.

Sonrasında bildiği tek şey Shaw'ın onu tekrar sırt üstü yatırdığı oldu. O anda Nazik kedicik binayı terk etmiş, yerini katil kediye bırakmıştı. İkisi de umurunda değildi. İkisi de hoşuna gidiyordu.

Parmaklarını onunkilerle birleştiren adam, bir aslanın gözleriyle ona bakarken ellerini başının yanındaki yatağa sabitledi. Pençelerinin uçlarını elinin arkasında bile hissedebiliyordu. Ve... evet! Bunlar dişlerdi.

Kendi köpek dişlerini göstererek ona sırttı. Onu doğru şekilde becermesi için ona meydan okuyordu.

Hırladı ve sonra hareket etti. Onu sertçe becerdi, çok sert. Ağırlığını ve kollarının gücünü kullanarak onu yerinde tutuyor, bir yandan da içine giriyordu.

Tanrım, bu iyi hissettirdi! Hem de çok iyi.

Birbirlerine hırladılar ve hırladılar ve her acımasız itişte klitorisine vurduğundan emin oldu.

"Evet," dedi başka bir orgazmın sisteminden geçmeye başladığını hissettiğinde. "Evet, evet, evet," diye tekrar tekrar sayıkladı ta ki O kadar sert boşaldı ki sadece çığlık atabildi.

Shaw onu hâlâ yere yatırmış halde öpüyor, dişleri birbirine sürtünüyor, dilleri yalıyor ve okşuyordu. Koca siki kıza çarparak onu başka bir orgazma doğru itiyordu. Bunu talep ediyordu. Kadın buna karşı koyamadı. Adamın ona hissettirdiklerine engel olamıyordu. Onun altında titriyordu, orgazmının gücü zihnini temizliyordu. Artık çığlık bile atamıyordu, sadece nefes nefese kalmış ve inliyordu.

Shaw boşaldığında o kadar yüksek sesle kükredi ki Ronnie elli üç katın onu duyup duymadığını merak etti.

Shaw onun üzerine düştü, nefes nefese kalmıştı, pençeleri ve dişleri geri çekilmiş olsa da elleri hâlâ birbirine kenetliydi.

Bir süre sessiz kaldılar, ta ki Ronnie "Bu kesinlikle bir vücudun çıplakken yaşayabileceği en eğlenceli şey" diyene kadar.

Adam boynuna doğru bir kahkaha attığında gülümsedi.

Dokuzuncu Bölüm

Brendon harika hissediyordu. İnanılmazdan da öte. Panjurlarını açık bırakmıştı ve şehrinin karanlık silüetini görebiliyordu.

Dışarısı hâlâ karanlıktı ve neden bu kadar erken kalktığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama harika hissettiğini biliyordu.

Saçları kalçasının iç kısmına değdi ve vücudunun aşağısına baktı. Bu kadar harika hissetmesine şaşmamalı. Bu kadar erken kalkmasına şaşmamalıydı.

Ronnie onu yine derin derin boğazladı, bu sırada eliyle taşaklarına masaj yaptı.

"Tanrım, Ronnie," diye homurdandı Ronnie dilini sikinin ucunda gezdirip sonra tekrar derinlere aldığında.

Sertçe emdi ve onu serbest bıraktı. "Oh, bana aldırma." Brendon güldü.

"Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Hayır. Uyumaya devam et." Başka bir prezervatifi yırtarak açtı ve ona taktı. "Sadece bir süreliğine senin bir parçanı ödünç almam gerekiyor, hepsi bu."

Eğer kız onun sert aletine batarken kendini çok iyi hissetmeseydi gülerdi.

Başı geriye düştü ve Ronnie uzun, lüks bir inilti çıkardı. "Evet. Tam da ihtiyacım olan şey bu." Hareket etmeye başladı. Yavaş ve kolay, o muhteşem yüzünde saf bir neşe gülümsemesi.

Ona binerken gözlerinin içine baktı. "Senin için sakıncası yok, değil mi? Uyuyan bedeninden pis ve iğrenç bir şekilde faydalanmamın?" "Her zaman, seksi. Ne zaman istersen."

"Buna pişman olabilirsin. Gerçekten talepkâr olabilirim." Onun üzerine eğildi, elleri omuzlarını kavradı. Ritmi hiç değişmedi ve her sallantısında amcığı onu kavradı.

"Yani sen bir obursun. Her zaman daha fazlasını mı talep ediyorsun?"

"Alabildiğim kadarını, hoss. Senin için çok fazla olabilirim.

Kaldırabileceğinden daha fazlası."

Kalçalarını morartacak kadar sert kavradı. "Hayır, seksi. Sen sadece Doğru." Brendon onun ritmini hızlandırmak için ellerini kullandı. Onu sallamak için

daha sert, daha hızlı.

İnlemeleri daha yüksek sesle, daha umutsuzca çıkıyordu. Vücutları terden kayganlaştı.

"Tanrım, Ronnie. İnanılmazsın."

Güldü. "Bahse girerim bunu seni sakso çekerek uyandıran tüm kızlara söylüyorsundur."

Brendon kızın kışına bir tokat attı ve kızın amcığı onu sertçe sıkarken bir çığlık kopardı. "Bunu *sana* söylüyorum."

"Pekala, hoss. Pekâlâ. Huysuzlanmana gerek yok."

Kışını tokatladığı yeri okşadı. "Hoşuna gitti, değil mi?"

Eğildi, meme uçlarını yaladı ve Brendon boşalmamak için kendini zor tuttu.

"Neyi sevdim?" Bir meme ucunu dişlerinin arasında nazıkçe kavradı, sonra diliyle gıdıkladı.

Brendon gözlerini kapadı ve kısa bir süre Phillies beyzbol takımının sezonunu düşündü. Bu yıl bilet almayı unutmamalıydı. Belki Ronnie'yi birkaç maça onunla birlikte gitmeye ikna edebilirdi.

"Neyi beğendin?" diye tekrar sordu, elleri omuzlarında geziniyor, kalçaları ve amcığı onu kendinden geçiriyordu.

"Kışını tokatladığım zaman. Hoşuna gitmişti."

"Gerçekten bu soruya cevap vereceğimi mi sanıyorsun?"

Ona doğru eğildi. "Az önce yaptın, seksi. Az önce yaptın."

Ronnie hayal kırıklığına uğramış bir inilti çıkardı.

Brendon gözlerini açtığında Ronnie'nin başını salladığını ve yüzünde hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle kaşlarını çatıldığını gördü.

"Yardıma ihtiyacın var mı bebeğim?"

Başını salladı ve yine inledi. "Çok yaklaştım."

Bir elini kalçalarından çekti ve başparmağını ağzına dayadı. "Sikimi emdiğin gibi bunu da em."

Tereddüt etmeden başparmağını ağzına aldı ve sertçe emdi, emmeye geri dönmeden önce dili biraz dönüp durdu.

O oral seksin çoğunda uyuduğuma inanamıyorum.

Brendon parmağını kızın ağzından çekerek Klitorisinin üzerine gelene kadar vücudunun ortasına. Yüzüne baktı, bunu yaparken Ronnie'yi izlemek istiyordu. Ona bunu verirken.

Başparmağıyla klitorisine dokundu ve küçük daireler çizdi. "Oh Tanrım, evet," diye nefes nefese kaldı. "Oh evet."

Brendon baskıyı biraz artırdı ve Ronnie patladı, orgazmı onu parçaladı, onu titriyor ve nefes nefese bıraktı. Ve gülümsüyor. O Boşaldığında hep gülümserdi. Elini kendi eliyle yakalayana kadar baskıyı ve hareketi sürdürdü.

"Dur. Dur." Ronnie güldü ve omuz hizasındaki saçlarını sallayarak arkasına yaslandı. "Vay canına! *Bu* tam da ihtiyacım olan şeydi, sevgilim."

Brendon'ın ellerini tutup göğüslerinin üzerine koyarak, "Şimdi senin neye ihtiyacın olduğunu bilmem gerekiyor," dedi.

Adam sırtıttı, kızın bunu soracak kadar önemsemesi hoşuna gitmişti. "Sakso işini bitirmen için."

"Oh bebeğim. Bunu yapabilirim."

Sabah güneşi yüzüne vurduğunda Ronnie uyandı. Shaw'un sırtını kendi sırtına yaslamasının tadını çıkarmak için bir an durdu. Bir an etrafını saran erkek kokusunun tadını çıkardı. Shaw'ın kokusu. Ama Kendine sadece bir an verdi. Şimdi gitme zamanıydı. Neredeyse her sabah yaptığı gibi, bir erkeğin yatağında uyanacaktı. Shaw da farklı olmayacaktı. Hayatındaki diğer erkeklerden farklı olmayacaktı. zevk aldı ve onlar uyanmadan gitti. Ondan kalmasını isteme şansları bile olmadan.

Doğuştan sahip olduğu gizlilikle hareket eden Ronnie, Shaw'un yatağından kayarak çıktı ve kapıya doğru ilerledi. Ancak çabucak, bir yarış atı gibi işemesi gerektiğini fark etti. Dolambaçlı bir yoldan Shaw'ın bitişikteki banyosuna gitti ve kapının girişinde bir an durakladı. Tanrım, adamın kocaman bir banyosu vardı.

Kocaman bir banyo, kocaman bir daire, kocaman bir sik.

Tuvaleti kullandı, ellerini ve yüzünü yıkadı, parmağını kullanarak dişlerini fırçaladı.

"Erteliyorsun kızım," dedi aynada kendine. "Giysilerini al ve git."

Ronnie yatak odasına geri döndü, giysilerini ve botlarını aldı ve kapıya yöneldi. Kapının tam önünde durdu, gözlerini kapıya dikti.

Tek yapması gereken elini tokmağın üzerine koyup kapıyı açmaktı. Shaw'a tekrar baktı. Hâlâ uyuyordu, saatler önce gittiğini bilmiyordu. Tekrar kapıya baktı.

Kapıyı aç, Ronnie Lee. Kapıyı aç ve git.

Ama sıkıcı otel yatağına geri dönme düşüncesi hiç çekici gelmiyordu. Genellikle odadan -ve az önce seks yaptığı erkekten- yeterince hızlı çıkamazdı.

Hayatında ilk kez, o ezici kaçma arzusunu hissetmiyordu. Bunun farkına varmak onu tedirgin etti ama önemsemedi. Sadece tatiller, dedi kendi kendine. İnsanlar tatillerde yalnızlaşır.

Kıyafetlerini bir sandalyeye bırakan Ronnie yatağına doğru yürüdü. Derin bir nefes aldı ve tekrar yorganın altına girerek yan yattı. Güzel ve doğru hissettiriyordu ama bunu da görmezden geldi. Sadece yorgundu, hepsi bu.

Shaw arkasını döndü ve kolunu onun beline doladı, yüzü saçlarına gömüldü, siki kışına yaslandı. Kadın elini onun koluna koydu, gülümsedi ve tekrar uykuya daldı.

Brendon, tuttuğu nefesini vermeden önce onun uyuduğunu anlayana kadar bekledi. Doğru, ön kapıdan geçmeden önce onu durdurabilirdi ama kendi başına geri gelmesini istiyordu.

Hissettiği çekimin kendisinininki kadar güçlü olup olmadığını görmek istiyordu.

Onun geri döndüğünü bildiği için kendini beğenmiş hissetmiyordu. Daha çok rahatlamış gibiydi. Bu dişiye fena halde aşık olmuştu. Bu kadına. Şimdi onu bırakmaya hiç niyeti yoktu ama onu elinde tutmanın kolay olacağına inanacak kadar da aptal değildi. Ronnie kimsenin onu elinde tutmasından hoşlanmazdı. Ne bir erkeğin ne de ailesinin. Sürüsünün bile. Shaw'ın sonsuza dek onun hayatında kalmasını istediğini bilseydi, Bugs Bunny çizgi filmlerindeki gibi kapıdan dışarı fırlar, tahtada Ronnie şeklinde kocaman bir delik bırakırdı.

Hayır, kurnaz olmak zorundaydı. Ronnie'yi kandıramazdı. Onun ölmek üzere olduğunu düşündüğü için kalmasını istemiyordu. Onu sevdiği için kalmasını istiyordu. Çünkü içindeki kurt eşini bulduğunu fark etmişti. Bu yüzden, o bunu fark edene kadar onu yanında tutmak için kurnazlık yapması gerekiyordu. Ta ki bunu sadece ona değil, kendine de itiraf edene kadar.

Neyse ki kediler kurnaz ve son derece sabırlı olmalarıyla bilinirlerdi.

Bir sonraki hamlesini şimdiden planlayan Brendon, onu kendine çekti ve kolunu sıkıca kavradığında saf bir zevkle gülümsedi - gitmesine izin vermekten korkuyordu.

Ronnie, Shaw'un buzdolabının önünde durdu ve içindekilerin artılarını ve eksilerini tartışmaya devam etti.

Yumurtadan kesinlikle nefret ediyordu, bu yüzden o yoktu. Adamda Fransız Yabancı Lejyonu'nu doyuracak kadar domuz pastırması vardı ama o zaman da yemek yapması gerekecekti. O ocak şeyini kullanmamak için gerçekten çok çalıştı.

Biraz taze meyve yiyebilirdi ama... hayır. "Uh... Afedersiniz?"

Ronnie omzunun üzerinden Shaw'un kardeşine bakmaya zahmet etmedi. Anahtarı kilide sokar sokmaz onun ön kapıya geldiğini duymuş ve asansörden iner inmez kokusunu almıştı. Shaw'un Philadelphia Flyers hokey tişörtünün boyu uzadığı için de kendini mahcup hissetmiyordu. dizlerinin altında, çıplak kığını örtüyordu.

"Duşta," diye cevapladı onun sorulmamış sorusunu.

"Gitmemi ister misin?"

"Hayır. Sadece duşta olduğu halde seni görmezden geldiğini düşünerek apartmanda başıboş bir yavru gibi onun adını sayıklayarak dolaşmanı istemedim." Ona göz kırptı. "Sana önceden söylemenin en iyisi olduğunu düşündüm."

Onun gülümsemesiyle rahatlamış görünüyordu. Onun neden gergin olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Adam yerde yuvarlanıp öz kardeşini öldürmeye çalışırken ona kibar davranmaktan başka bir şey yapmamıştı.

"Kahvaltı mı, öğle yemeği mi?"

"Saatin öğle yemeği dediğini biliyorum ama kendi duşumu aldıktan sonra kalkıyorum. Karnım doymak istiyor ama uğraşacak ne enerjim ne de isteğim var."

"Şey... bir öneride bulunabilir miyim?"

Öz kardeşinin kendisinden "pislik" diye söz ettiği bir adam için son derece kibar görünüyordu.

Ronnie buzdolabından uzaklaştı ama kapıyı poposuyla açık tutarak soğuk hava deposunu işaret etti. "Buyurun."

Mitch açık buzdolabının önüne çömeldi ve arkasını karıştırdı. Gerçekten de bu lanet şey çok büyüktü. Rafları çıkarırsanız, dört kişilik bir aile rahatlıkla sığabilirdi.

"Kardeşimde genellikle... ah... işte burada." Elinde tuttuğu şeye bir göz attı. "Son kullanma tarihi de iyi. Al." Ona orta boy az yağlı vanilyalı yoğurt uzattı.

Bütün gece kardeşiyle çılgınca seks yapmamış olsaydı, onu öpebilirdi. "Evet!" Bir kaşık kaptı, sonra da masanın üzerine sıçradı.

Ellerini kullanmadan tezgâha. Eski bir dişi kurt numarası. Bacak bacak üstüne attı ve taze yoğurdu açtı. "Nereden biliyorsun?"

Mitch omuz silkti ve buzdolabının kapağını kapattı. "On altı yaşımdayken bir dişi kurtla çıkıyordum." Buzdolabının kapağını tekrar açtı, bir su aldı ve tekrar kapattı. "Şükran Günü yemeği için onun evine gitmiştim. Tatlı olarak beş çeşit turta, altı kek ve kocaman bir kase sade, az yağlı vanilyalı yoğurt vardı." Tezgâhın en ucuna eğildi, onu görmek için biraz dönmeye zorladı ama sağlıklı bir mesafeyi korudu. "Akşamın sonunda, birkaç dilim kek ve turta gitmişti ama yoğurt kasesi... tamamen temizlenmişti. Ona sorduğumda şöyle dedi kurtlar yoğurdu

sever." "Alay mı ettin?"

"Hayır. O zaman biriyle yatamazdım." "Bu çok doğru."

Ronnie yoğurdunu yerken ayakları tezgâhın kapağına çarpıyordu.

"Biliyor musun," diye teklif etti sonunda, bir küvet yoğurdu bitirmeye çalışırken, "bir serseriye göre çok kibar görünüyorsun." Adam ona bakınca omuz silkti. "Motosiklet ceketini giyiyorsun, haftada bir ya da iki kez tıraş oluyorsun, boynunda birkaç ilginç yara izi var, ama..."

"Ama ne?"

Omuz silkti. "Bu sabah banyo yaptın. Saç kremi kullanıyorsun. Tırnakların temiz. Ve senin gibi tırnakları olan nefret ettiği kardeşine yoğurt almak için buzdolabının altını üstüne getirmişken, sen odanın diğer ucundasın. Saygısızlık etmek istemem."

Gülünç derecede pahalı su şişesinin ambalajını karıştırdı ve ona baktı. Sonunda, "Kardeşimden nefret etmiyorum." dedi.

"Biliyorum. Shaw'un nefret ettiğinden emin değilim ama." "Ve bu seni rahatsız ediyor, neden?"

"Öyle değil. Sadece bilgi aktarıyorum."

Mitch sırtı ve sırtırken kardeşine çok benziyordu. "Sanırım ondan hoşlanıyorsun."

"Hiç de değil. Tahammül edemediğim erkeklerle sık sık seks yaparım." "O tür bir hoşlanmayı kastetmiyorum.

Yani, ondan *hoşlanıyorsun*."

Yoğurt küvetinin dibine ulaştığında şaka yaptı, "Haklısın Mitchy. Çalışma salonunda benim için ona bir not iletir misin?"

Adam homurdandı. Sonra dondu kaldı, altın rengi gözleri sallanan mutfak kapısına yapıştı. Ronnie'nin gözleri kısıldı, bir kadın kokusu ona sertçe çarptı.

Kapı hızla açıldı ve içeriye uzun boylu, güzel ve kedi olduğu her halinden belli olan bir dişi kasıla kasıla girdi.

Mitch'e dik dik baktı. "Yine Brendon'dan otlanmak için mi buradasın?" "Otlanmama gerek yok. Cüzdanından çalabilirim."

"Eminim öyledir." Burnu kırıştı. "Neden sürekli ıslak köpek kokusu alıyorum?" Altın gözler Ronnie'ye döndü. "Oh. Bu sen olmalısın."

Mitch doğruldu ama Ronnie onu durdurmak için elini kaldırdı. "Sorun yok, Mitch." Tezgâhtan kayarak Shaw'un kız kardeşi olması gereken dişi aslanla yüz yüze geldi. Tıpkı ona benziyordu, sadece kadındı. Tasarım kot pantolonu, kazağı ve tasarım botlarıyla şık ve zarıftı ama yine de bir yırtıcının soğuk bakışlarını gizleyemiyordu. Ya da Shaw'un gece geç saatlerde mısır gevreği yerken bahsettiği, pek de zengin olmayan yetiştirilme tarzının pürüzlerini.

"Eninde sonunda bizi kabul etmek zorunda kalacaksın," dedi Ronnie basitçe, gözleri kısık.

"Öyle mi yapacağım?"

Ronnie elini karnının üzerinde gezdirdi. "Elbette. Bebeğimizi doğurduktan sonra."

Dişi bir sıçrayışta on beş adımdan iki adıma indi ve tıpkı onu kışkırttığı gibi Ronnie'nin üzerine geldi. Yere iner inmez Ronnie ellerini dişinin göğsüne vurarak onu geri çekilmeye zorladı ve mutfağına doğru yürüyen Shaw'ın kollarına attı.

O da çok iyi bir gün geçiriyordu. Uyumak, harika seksten dolayı ağrıyan güzel bir penis ve tamamen kendine ait seksi küçük bir Dişi Kurt. Ama bunu kendi haline bırak

Her şeyi mahvetmeye çalışan akrabalar.

İkizine ters ters baktı. "Neden buradasın?"

Hırlayarak onun kollarından kurtulmaya çalıştı. "Seni kontrol etmek ve o salağın," diye Mitch'i işaret etti, "bütün güzel porselenlerini çalmadığından emin olmak için. Ama köpekleri eğlendirdiğinden haberim yoktu. *Ya da onları hamile bıraktığından!*"

"Hamile mi?" Brendon güçlü olduğunu biliyordu ama lateksten geçmek... vay canına.

Onu asıl endişelendirmesi gereken neydi? Ronnie'nin bebeğini taşıma fikri onu hiç korkutmuyordu. Hamileyken çok güzel görüneceğine bahse girerdi.

Sonra Brendon'ın aklının mutlulukla dolaştığı yere bir tuğla gibi çarptı. *Şuna bir bakın. Kalbiniz göğsünüzde durabilir ama nefes almaya devam edersiniz.*

Ronnie'nin hamile kıyafetleri alışverişine gitmek isteyip istemediğini sormamak için ona baktı ve usulca "Hamile misin?" diye sordu.

Ronnie omuz silkti. "Hayır. Sadece onunla uğraşıyordum. Beni öldürmeye çalıştığı anda hamile olmadığının kokusunu alırdı."

Tamam. Bu kadından gerçekten hoşlanmıştı. Sağlıklı bir mizah anlayışı olan kadınları her zaman sevmişti. Ama kız kardeşinin gözünü korkutmayı reddeden bir kadın onu iyice azdırmış ve tekrar yatağa atmak için sabırsızlandırmıştı.

Kız kardeşinin kör edici öfkesi karşısında gülmemeye çalışarak, "Ronnie, bu benim ikiz kardeşim Marissa. Rissa, bu Ronnie. O ve sürüsü geçen gece beni kurtardılar." Marissa'yı geri çekti. "O yüzden kibar ol," diye kulağına hırladı.

Marissa özür dilemedi ve Brendon da özür dilemesini beklemiyordu ama konuşmayı kesti ve başka tarafa baktı.

"Ronnie, bize bir dakika izin verir misin?"

"Evet. Elbette." Neyse ki gitmesini istediği için kızgın görünmüyordu.

Kapıyı itti ve Rissa ona döndü. "En azından küçüklerden birini sikemez miydin? Defans oyuncusu gibi yapılı."

Ronnie "*Seni ağaca tırmanan diüve!*" diye bağırarak içeri girdiğinde, sallanan kapının Brendon'ın duvarına çarparak geri açılması şaşırtıcı değildi.

"Seni araba kovalayan sürtük!"

Mitch tezgâhın etrafından dolanıp Marissa'yı tutarken, Brendon da kollarını Ronnie'ye dolayarak onu geri çekti. Ne yazık ki, iki dişi tam bir öfke içindeydi ve Brendon'ın kükremesi bile onları susturamadı.

Ancak Mitch'in sessiz bir şekilde "Biliyor musunuz, aslanlar gerçekten de ağaçlara tırmanmazlar" demesi bağırış çağırışa aniden son verdi ve üçü de ona baktı.

Omuz silkti. "Yani... biz ağaçlara tırmanabiliriz. Özellikle de alçak dalları olanlara. Ama sonra tekrar aşağı inemeyiz. Ancak leopardlar oldukça çeviktir. Bu yüzden avlarını ağaçlara çıkarırlar. Yani bizim gibi diğer yırtıcılar ya da sırtlanlar yemeklerini çalamaz."

Uzun bir sessizlik anından sonra Ronnie başını salladı ve Brendon'ın kollarından çekildi. Tek kelime etmeden mutfaktan çıktı. O da

yatak odasının kapısının kapandığını duyana kadar bekledi, sonra Marissa'ya baktı. "Bence bir şeye alışsan iyi olur."

"Neye?"

"Ona." Kız kardeşine doğru bir adım attı. "Çünkü eğer istediğimi yaparsam, o etrafta olacak. Hem de çok."

"ASPCA'ya da bağış yapıyor musun? Bu kadar fedakâr olduğunu bilmiyordum."

Brendon kız kardeşini ağzına tıkmaya çok yaklaştığını bildiğinden onu kucağına aldı ve Mitch'in önüne bıraktı.

"Onunla ne yapacağım ben?"

"Onu odana götür. İkiniz öğle yemeği yiyebilir ve diğer büyüleyici kedi ıvır zıvırlarını tartışabilirsiniz."

Marissa Mitch'ten bir adım uzaklaştı. "Brendon-"

"*Dışarı!*" Derin bir nefes aldı. "Gözümün önünden kaybol. Seni tekrar görmeye hazır olana kadar. Tabii bu yılbaşından sonraya kalabilir."

"Tamam! Ne istersen onu yap. Ve pirelendiğinde, gelip bana şikayet etme."

Mitch Marissa'yı kapıdan dışarı itti. Durdu ve Brendon'a baktı. Brendon bir an için onun söyleyecek çok derin bir şeyi olduğunu düşündü. Ama çocuk sadece başını salladı ve "Sonra görüşürüz, kardeşim" dedi.

Ailesi gitti ve o da yatak odasına girdiğinde Ronnie'yi kendi kıyafetleri içinde buldu.

"Ronnie-"

"Unut gitsin." Döndü ve ona ters ters baktı. "Seni terk ediyorum. Ve seni bir daha asla görmek istemiyorum."

Boğazındaki panik yumrusunu yuttu. "Eğer bana bir-" Shaw onun sözünü kesti. "Shaw..."

"Öyle mi?"

"Sadece şaka yapıyorum." Bir kahkaha patlattı. "Yüzünü görmelisin!"

Gözleri kısıldı. "Sence bu komik mi?"

"Bence çok komik."

"Çok kabasın."

"Kız kardeşin kadar değil. Daha iyi yılanlarla tanıştım. Ama anneme kıyasla o hafif kalır. Ve ben kolay kolay korkmam."

"Bu iyi işte. Şimdi buraya gel."

"Oraya kadar gitmemi mi istiyorsun? Bu gerçekten uzun bir yürüyüş gibi."

"Beni seni almaya gelmeye zorlama, Ronnie Lee."

"Oooh. Peki ya seni beni almaya zorlarsam? Ne yapacaksın, Yankee?"
Yıpranmış tişörtünün altından göğüs uçlarının sertleşmesini izledi. "Zavallı küçük ihtiyar bana ne yapacaksın?"

Brendon yavaşça yatağın etrafında hareket etti. "Sana uymadığın bir emir verdim." Bir tsk-tsk sesi çıkardı. "Bu ceza gerektirir, Ronnie Lee."

"Ceza mı?" Ronnie Lee'nin ondan uzaklaşırken gülümsemeye çalışmasını izledi. "Beni cezalandıracak mısın?"

"Evet. Cezalandırırım. Ve her dakikasından zevk alacağımı da biliyorum." "Bu iyi bir fikir değil, dostum."

"Öyle mi?"

"Ben bir savaşçıyım. Kolay pes etmeyeceğim. Kelime oyunu yapmıyorum."

"Güzel. Yatağında zayıf kadınlara ihtiyacım yok. Şimdi buraya gel ve iyi bir köpek yavrusu gibi cezayı çek."

"Üzgünüm, amcık. Bunu yapamam."

Şimdi ondan birkaç metre uzakta olan Brendon omuz silkti. "Bu çok kötü, seksi."

Ona doğru çılgınca bir hamle yaptı ve Brendon ustalıkla ondan sıyrıldı, kollarından kurtuldu ve geçerken küstahça kıcını tokatladı.

"Seni küçük velet!"

Güldü ve yatağın üzerine sıçrayarak yatağa doğru koşmaya başladı. Adam onun için koşmaya zahmet etmedi, onun yerine durduğu yerden sıçradı. Kapıya ulaşmıştı ki, adam onu arkadan yakaladı ve yere düşürdü.

Brendon onu korumak için kollarını kullanırken, kendi tarafına düştüğünden emin oldu.

Kadın histerik bir şekilde gülerken bile mücadele etti. "Shaw, seni çılgın piç! Bırak beni!"

Ayağa fırlayan Brendon onun ayak bileğinden tuttu ve yatağa doğru sürükledi. "Gitmene izin vermeyeceğim, seksi şey. En azından bir süreliğine." Asla.

Belinden tutup kaldırdı ve yatağın üzerine fırlattı. Kadın koşarak uzaklaşmaya çalıştı ama adam bir elini sırtına vurdu ve bu elin gücü onu olduğu yerde tuttu. Yine de dikkatli olmak zorundaydı. Elinin ya da pençesinin çok sert bir darbesi onu bir dal gibi kırabilirdi.

Ronnie tekmeledi, küfretti ve güldü, Brendon'dan uzaklaşmak için elinden geleni yaptı. Yatağın kenarına oturdu ve onu kucağına sürükledi.

"Söylemeliyim ki, Ronnie Lee, bu kıça bayıldım." Aralarına uzandı ve kızın şortunu ustalıkla çözdü.

"Aklından bile geçirme Shaw," diye ciyakladı Ronnie Lee, adam kotu kıcığandan çekip çıkardığında.

"Artık çok geç." Elini bir yanağına indirdi. "Ah! Seni piç!"

"Bu çok kabaydı, Ronnie Lee." Diğer yanağını da tokatladı. "Dur.

Dur!" Kız arkasına uzandı ve poposunu kapatmaya çalıştı.

"Şimdi, şimdi, Ronnie. Cezanı çekmenin ne kadar önemli olduğunu biliyorsun."

"Yapma," diye yalvardı, kıkırdarken bile. "Her şeyi yaparım."

"Böyle söylüyorsun ama ciddi olduğunu sanmıyorum." Adam elini kaldırdı ve kız umutsuzca kıpırdandı.

"Söz veriyorum. Her şeyi yaparım!"

Brendon bir an için düşünüyormuş gibi yaptı. "Her şeyi mi?"

"Evet."

"Tamam. Bugün benimle kal. Dışarı çıkarız, biraz eğleniriz, sonra da bu gece buraya döneriz."

Ronnie şaşkınlıkla gözlerini kırıpıştırdı. "Günü birlikte mi geçirelim? Bilmem ki..." Elini tekrar kaldırdı.

"Tamam! Tamam! Tamam! Tamam! Günü

seninle geçireceğim." "Ve bu gece."

"Gün dedin."

Elini kızın kıcına indirdi ve kız uludu. Gerçekten. "Pekala! Bu gece de."

"Söz mü?"

"Evet. Söz veriyorum."

"Güzel."

Brendon bir dakika boyunca hiçbir şey söylemedi ve sonunda omzunun üzerinden ona baktı. "Ne?"

"İsladın mı, seksi şey?"

Sırıtarak başka tarafa baktı. "Belki."

Onu yatağa geri itti ve şortunu tamamen çıkardı. "Ne yapıyorsun?"

"Seni böyle bırakamam. Benim yüzümden ıslanmış ve azmış bir halde."

Gözlerini devirdi. "Oh puhleeze!"

Brendon basketbol şortunu aşağı itti ve bacaklarını omuzlarına koydu. Komodinin üzerindeki kutudan son prezervatifi aldı,

Dışarıdayken daha fazlasını almayı aklına not etti. "Yalvarmana gerek yok, seksi şey. Ben halledeceğim."

"Hepsi senin gibi mi?"

"Hepsi ne? Kediler mi?"

"Evet."

"Olmak istiyorlar ama ormanın kralı değiller. Sadece ben öyleyim." Tek kaşını kaldırarak ona baktı. Omuz silkti ve ekledi, "Duh," kendini taşaklarına kadar içine gömmeden önce ve "halletti."

Ronnie bir çift siyah kot pantolon, göğüs dekoltesini biraz gösterecek siyah bir kazak ve en sevdiği siyah kovboy çizmelerini çıkardı. Shaw onun kovboy çizmeleri giymesinden gerçekten hoşlanıyor gibiydi. Şimdi *ona* bir çift kovboy çizmeleri giydirebilirse, dünyasında her şey yoluna girecekti.

Ronnie gülümseyerek giysilerinden küçük bir yığın yaptı ve sonra yatağın yanında durarak başka neleri unutmuş olabileceğini anlamaya çalıştı. Muhtemelen bir şey unuttuğunu biliyordu. Özellikle de aklı Shaw'la geçirdiği dün geceye gitmişken. Dürüst olmak gerekirse, hiç bu kadar iyi bir gece geçirmediğini söyleyebilirdi.

Daha önce de yatakta çok güzel zamanlar geçirmişti. Yine de Shaw'la birlikte olmak çok doğru geliyordu.

Her neyse. Son bir yıla kadar Ronnie hiçbir zaman olayların birkaç ay ya da yıl sonra nasıl gelişeceği konusunda endişelenen biri olmamıştı. Ve şimdi Shaw'la da başlamayacaktı. Bu ilişkiyi de diğerlerini olduğu gibi basit tutacaktı. Şimdi iyi vakit geçirecekler ve sıkıcı olmaya başladığında ilişkiyi bitireceklerdi. Şu anda sahip oldukları şeye yaklaşık üç günlük bir raf ömrü biçmişti. Yılbaşı gecesine kadar ikisinin de kim olduklarına daha uygun bir şeyler arayacaklarını düşündü. Shaw Pride'a geri dönmek isteyecek, Ronnie de hayallerindeki kurdu arayacaktı.

O zamana kadar, ikisi de birbirlerini görmeye dayanamayacak kadar sıkılana kadar, Shaw'la sadece anların tadını çıkaracak ve muhteşem bir seks yapacaklardı.

Planından memnun olan Ronnie, yatak odasının kapısı açıldığında arkasını dönme zahmetine bile girmede. Sissy ve Marty'nin arkasından yürüdüğünü biliyordu.

"Hey, hepiniz."

Cevap vermediklerinde Sissy'ye baktı ve orada gördüğü öfke karşısında şok oldu. "Ne oldu? Sorun ne?"

"Bilmediğimizi mi sanıyorsun?"

"Bütün sürünün bilmediğini mi?" Marty, Ronnie'nin kadından duyduğundan daha zehirli bir ifadeyle ekledi.

"Eğer hepiniz Shaw'dan bahsediyorsanız-" "Bir aslandan fazlasını mı yapıyorsun?"

"Biliyor musun Smith? Bu seni hiç ilgilendirmez." Sissy'nin neden bu kadar sinirlendiğini bilmiyordu. Geçen gece barda Ronnie'yi neredeyse yüzüstü Shaw'un kucağına fırlatmıştı.

"Bu sürüde olan her şey artık benim sorumluluğumda." "Hiçbir şey olduğunu bilmiyorsun bile," diye hatırlattı Ronnie ona. Arkadaşım. "Buraya gelmediniz bile."

"Kanıtımız var."

Ne? "Neyin kanıtı?"

"İkinizin yaptığı iğrenç şeylerin," diye tersledi Sissy.

Ronnie gözlerini ovuşturdu. "Siz ikiniz ne konuşuyorsunuz-"

Sissy Mae yatağın üzerindeki sekize on ebadındaki ilk resmi yere attığında durdu. Körü körüne bakan Ronnie'nin aslında ne gördüğünü anlaması birkaç saniye sürdü.

"Sen bir fahişesin, Ronnie Lee Reed," dedi Sissy daha fazla fotoğrafı yere atarken. Tanrım... Ne kadar çok cinsel pozisyon var. Çok fazla iğrenç, İki varlığın birbirine yapması uygunsuz şeyler. "Ve şimdi sürüdeki herkes bunu biliyor."

"Sen," dedi Ronnie dişlerini sıkarak, "bunu sürüdeki herkese gösterdin mi?"

"Mecburdum," diye iç geçirdi Marty. "Senin nasıl bir fahişe olduğunu kanıtlamak zorundaydım."

Ronnie oral seks yapan bir erkek ve kadının resmini eline aldı. "Siz ikiniz bunun üzerinde zaman mı harcadınız?"

"Elbette." Marty omuz silkti. "Ronnie'yi almak için FAO Schwarz'a uğrayalım" -Marty arkasına sakladığı doldurulmuş kurdu kaldırdı -"ve Shaw." Diğer eliyle doldurulmuş aslanı tutuyordu.

"Sonra Bobby Ray'in dijital kamerasını kullandık, böylece ikinizin dünden beri neler yaptığının gerçek özünü yakalayabildik."

Ronnie resimlere bakmaya devam etti. Kendine engel olamıyordu. "Küçük lateks tangayı nereden buldun? *Ve kırbacı?*"

"Kurt yaratıcılığı, sevgilim."

Aptallar. Sürüsü mutlak aptallarla doluydu.

Marty başka bir resim aldı. "Bazı oral becerilerin olduğunu duymuştum, hayatım. Etkilendiğimi söylemeliyim."

Sissy başka bir fotoğrafı kaldırdı; Ronnie'nin doldurulmuş temsilcisi, dünyada hiçbir paranın nefes alan Ronnie'nin deneyemeyeceği bir pozisyondaydı. "Ve denemekten korkmuyor. Öyle mi, benim sapık küçük dostum?"

Ronnie birkaç fotoğraf daha çekti: Doldurulmuş-Ronnie arkadan alıyor. Doldurulmuş-Ronnie, Doldurulmuş-Shaw'ın yüzüne oturuyor. Doldurulmuş-Ronnie deri bir büstiyer ve küçük bir deri maske takıyor. Patilerini derme çatma kartondan dört direkli yatağa bağlamışlardı ve doldurulmuş aslan Shaw *cennette* gibiydi.

"Bunları sürüye gösterdin mi?"

"Oh evet. Alt kattaki lüks restoranda kahvaltı ederken. Birkaç kaplan da oradaydı, güldüğümüzü duyunca gelip baktılar. Sonra da güldüler."

"Ve çakallar. Çakalları unutma." "Ah. O çakallar çok eğlenceliydi."

Smith Sürüsü'nün Alfa Dişisi unvanını tamamen unutan Ronnie yavaşça en yakın çocukluk arkadaşına doğru döndü. "Sissy Mae?"

"Evet, sevgilim?"

"Koş."

Onuncu Bölüm

Güzel kokuyordu. Onun şampuanını ve sabununu kullanmıştı ve bu kokuların ona sinmesi hoşuna gitmişti.

Ayrıca yıpranmış siyah bir kot pantolon, siyah bir V yaka kazağı ve parke zeminde "takır tukur" ses çıkaran siyah kovboy çizmeleri vardı. Deri motosiklet ceketi bile onu Batı Yakası ve Teksas'ta dolaşan motorcu kurtlardan biri gibi gösteriyordu.

"Sorun ne?" diye sordu onun yüzünü görür görmez. "Yok bir şey. Gitmeye hazır mısın?"

Adam ayağa kalkmaya başladı ama kadın onu kanepeye geri itti ve dizlerini adamın kalçalarının iki yanına koyarak kucağına oturdu.

"Hadi ama hayatım. Doğru olmayan bir şeyler var. Ne oldu?"

Ronnie kollarını onun boynuna doladı ve cevap vermesini bekleyerek ona baktı. Onun gerçekten umursadığını fark etti.

Brendon çoğu şeyi kendine ya da kız kardeşiyle arasına saklardı.

Kişisel bilgileri konusunda güvendiği çok az kişi vardı ama ona sabırla bakan o ela gözler kendini son derece güvende hissetmesini sağlıyordu.

"Kardeşim yine kaçtı."

Kız yüzünü buruşturdu ve adam onun haklı olduğunu anladı. Umurundaydı.

"Özür dilerim,

Sevgilim." Parmakları onun saçlarına dolandı. "Onun için endişelendiğini biliyorum. Ve bence haklısın. Kesinlikle bir şeyler saklıyor. Ama o istemezse onu koruyamazsın. Bu her neyse, bence kendi başına çözmesi gereken bir şey."

"Biliyorum. Ama ona yardım etmem gerektiğini hissediyorum. On beş yaşına gelene kadar ondan haberim yoktu ve onu korumam gerektiği gibi koruyamadım."

"Bu senin hatan değil."

"Biliyorum. Yine de kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıyor." İç çekti.

"Onun böyle bir..." olmasından daha az sorumlu hissettirmiyor.

"Sıçıp batırmak mı?"

Başını salladı. "Evet."

Avucunun içiyle onun yanağını okşadı. "Sana söylemekten nefret ediyorum ama pek de çaresiz görünmüyor. Ayrıca kimsenin yardımını istiyor gibi de görünmüyor. Ve babamın da dediği gibi, 'batırmak' göreceli bir şeydir."

Shaw kısa bir kahkaha attı. "Babanın çok ilginç sözleri olduğu kesin."

"Tahmin bile edemezsin. Ayrıca bu konuda yapabileceğin hiçbir şey olmadığını da söylerdi. Kardeşin büyüdü. Kendi kararlarını vermesi gerekiyor. Tek yapabileceğin doğru şeyi yapmaya başlamasını ve bu süreçte kendini ateşe atmamasını ummak."

Brendon şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Ha?"

"Unut gitsin. Uzun hikâye. Şimdi"-gülümsedi ve Brendon ruh halinin anında hafiflediğini hissetti-"bana buradan çıkacağımıza söz vermiştin."

"Söz verdim."

"O zaman beni bekletme, Hoss."

"Bir saniye içinde." Başını eğdi ve yanaklarını kızın yüzüne, boynuna, göğsüne ve nihayet kız kıkırdayıp onu itmeye çalıştığında ellerine sürttü.

"Ne oluyor be?"

"Tamam, artık gidebiliriz." Brendon ayağa kalkarak onu ayağa kaldırdı.

Kız ellerini koklarken Brendon kapıya doğru ilerledi. "Hey... Hey! *Beni işaretledin mi?*"

Ceketinin arkasından tutarak onu kapıya doğru çekti. "Ciyaklamayı kes, seksi şey. Bu tamamen geçici."

"Daaaaaaaaaddddddddyyyyyyyyyyyyyyyyyyy!"

Ronnie'nin gözleri şaşı oldu. Çocuk öyle notalara basmıştı ki, Ronnie'nin de karşılık olarak havlayası gelmişti.

Küçük kız annesinden uzaklaştı ve Shaw'ın kollarına doğru atıldı. Shaw onu kucağına alıp havaya kaldırdı. Kız yine neşeyle ciyakladı, küçük bacakları dışarı fırladı.

Ronnie geri çekildi, araya girmek istemiyordu ve Brendon Shaw'ın onu neden lanet olası çocuklarıyla tanıştırmaya getirdiğini sormayı reddediyordu. *Hiçbir anlamı yok, Ronnie Lee. Dışarıdayken icabına bakar diye düşündüm.*

Evet. Bu mantık kulağa aptalca geliyor, değil mi?

Bu konuyu takıntı haline getirmek istemeyen Ronnie aklına gelen tek şeyi yaptı. Herhangi bir tehlike için şehrin sessiz caddesini izledi. O da aynısını yapardı.

Eğer bu bir sürü yavrusu olsaydı.

"Küçük kızım ne yapıyor?"

"Büyükanneme gidiyorum. Yeni Yıl avı!" diye neşelendi.

Görünüşe göre Shaw'un çocuğunun desibel seviyesi tekti ve Ronnie'nin başı zonklamaya başlamıştı bile.

Karşı kaldırımında genç bir çift yürüyordu ve Ronnie onları psikopatlık sınırında bir yoğunlukla izledi. Elinde değildi. Onları tanımıyordu, onlardan hoşlandığından emin değildi ve Shaw'un çocukları hemen arkasındaydı. Çift, onun üzerinde gördüklerinden hoşlanmamış olmalıydı. çünkü hızlandılar ve bir köşede kayboldular. İşte o zaman Ronnie Shaw'un kendisine seslendiğini fark etti.

"Ne?" Döndüğünde Shaw'ın bir koluyla kızını göğsünde tuttuğunu, diğer kolunu da ona doğru uzattığını gördü. Shaw parmaklarını oynattı ve Ronnie onun elini tuttu.

"Bebeğim, bu babanın arkadaşı Ronnie. Ronnie, bu benim kızım, Serena."

"Merhaba, Serena."

Küçük kız babasının yüzüne sarılırken delici altın rengi gözler onu süzüyordu. *Bebek yırtıcılar. Onları sevmek lazım.*

"Farklı kokuyorsun," dedi sonunda. Ronnie

başını salladı. "Evet, öyle."

"Ve sen de babam gibi kokuyorsun."

Shaw'a ters ters bakan Ronnie, "Evet, öyle."

dedi. "Yani sen Pride'sın?"

"Uh..."

"Kaba olma Serena," diye bağırdı bir dişi aslan, uşağın ya da şoförün ya da her kimse onun bekleyen limuzinlerden birini yüklemesini izlerken. "Yeni yıldan yaklaşık bir hafta sonra döneceğiz, Brendon."

"Sorun değil, Allie." O ve kızı burunlarını ovuşturdular. "Döndüğünde bir süre benimle kalacaksın bebeğim."

Kız neşelendi ve babasının yüzünü öptü.

Başka bir dişi aslan, kucığında küçük bir çocukla dışarı çıktı. "Hey, Brendon."

"Selam, Serita."

"Biz ayrılmadan önce uğrayabildiğine sevindim." Limuzin şoförünün bagaja bir çanta koymaya çalışmasını izledi. "Hayır, hayır! Öyle olmaz. Ben yaparım!"

Shaw'a döndü, onun ellerinin dolu olduğunu gördü ve sonra tek kaşını kaldıran kız kardeşine döndü. "Eller dolu."

Kolundaki küçük Louis Vuitton çantasından olmalı.

"Al." Ronnie'ye baktı. "Sakıncası yok, değil mi?"

"Uh..." Ronnie cevap veremeden küçük çocuk ona doğru uzandı ve dişi aslan onu neredeyse Ronnie'nin kollarına attı.

Shaw sırtıttı. "İyi misin?"

"Evet. Elbette." Daha önce de çocukları kucağına almıştı. Hem de çok sayıda. Son sayıma göre otuz beşten fazla kuzeni vardı. Yine de, bu bir kurt yavrusu değildi. Bu

bir aslandı. Geleceğin Damızlık Erkeği. Biraz bunaltıcı hissettirdi. Ya onu düşürürse ya da başka bir şey olursa?

"Missy'nin burada olmadığını varsayıyorum, Allie." Shaw yanağını kızınıninkine sürterken uzanıp oğlunun başını şefkatle okşadı.

"Hayır. Bu sabah diğer çocuklarla birlikte erkenden ayrıldı. Şükürler olsun. Eğer Mace ve o kadın hakkında bir kez daha şikayet ettiğini duysaydım, kollarını koparırdım."

"Düşük sınıf Po-ricalı fahişe."

Şok içinde hepsi Shaw'un kollarındaki küçük kıza baktı.

Shaw ona ters ters bakınca Allie yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim, Brendon." Kızının saçını çekiştirdi. "Sana bunların kötü sözler olduğunu söylemiştim, Serena. Ve bunları söylemeyeceksin." Allie tekrar Shaw'a baktı. "Missy'yi gördüğümde onunla konuşacağım."

"Konuşsan iyi olur. Kız kardeşin ağzından çıkanı kulağı duymuyor diye sözleşmemizin şartlarını uygulamak zorunda kalmak istemem."

"İcabına bakacağımı söyledim. Hey!" Kız kardeşi çantalardan birini bagajdan dışarı fırlattığında Allie hırladı. "O benim çantalarımından biri."

Ronnie çocuğu kucağına aldı. Doğru tahmin ediyorsa iki yaşlarındaydı ve saçları inanılmaz derecede kontrolden çıkmış bir bebek yelesiydi. Henüz tam bir yele değildi ama bir gün babasıninkine rakip olabilirdi. "Sözleşme mi?"

"Gerçekten de sağlam bir sözleşme olmadan bu işe gireceğimi mi düşünüyorsun?" diye mırıldandı, kızının başının üstünü öptü ve elini sırtında gezdirdi.

Tanrım, bir üreme sözleşmesi. Bunu sadece aslanlar düşünürdü. Kurtlar çok daha "anın içinde "ydi. Bir şişe tekila ve bir parti sırasında birinin arka bahçesinde sessiz bir yer ve tüm Sürüler Elli ya da altmış yıl süren çiftleşmeler.

Merakla sordu: "Sana tam olarak ne kadar ödediler?" "Bana ödeme yapmak mı?"

"Bilirsin... şey için... uh..." Sesini güçlükle fısıldayacak kadar alçalttı, "Cins?"

Shaw gözlerini kırıştırdı, sonra da patladı. "Ne?"

Kızı kıkırdarken Ronnie hızlı bir adım geri çekildi. "Onu kızdırdın."

"Ben sadece-"

"Yanılıyorsun." Bunu düşündüğü için bile incinmiş görünüyordu. "Sözleşme sadece yavrularla ilgili. Her şey açıklanmış. Velayet. Ziyaret.

Ve temel kurallar. Bu kadar. Geri kalan her şey...şey..." Kızının başına baktı.

Ronnie sırtıttı. "Karşılıklı anlaşma mı?"

"Kesinlikle." Omuz silkti. "Ben bir Pride'da büyümedim. Nasıl bir şey olduğunu görmek istedim."

"Ve?"

Başını salladı. "Çocuklarımı seviyorum."

Ronnie kıkırdarak küçük çocuğu kucakladı ve kollarında salladı.

Shaw'ın yüz ifadesi, oğlunun yüzünü kucağına gömüşünü izlerken ısındı.

Ronnie'nin boynu. "Senden hoşlanıyor."

"Görünüşe göre baba gibi, oğul gibi. Son beş dakikadır boynumu ısıtıyor."

"Henüz dişleri olmadığı için minnettar olmalısın."

"Tamam. Gitme zamanı." Allie kızını Shaw'dan uzaklaştırmaya çalıştı ama küçük kız hayatı buna bağılıymış gibi babasının gitmesine izin vermedi. Shaw onu limuzine kendisi götürdü ve şaşırtıcı bir beceriyle araba koltuğına bağıladı.

Ronnie'nin sonunda keşfettiğı küçük adam Erik, babası onu kollarından çektiğinde karşı koymadı ama birkaç saniye boyunca gözlerinin içine baktı, sonra birinin onu kendi çocuk koltuğına oturtmasına izin vermeden önce yanağından öptü.

Limuzinler uzaklaşırken Ronnie Shaw'a döndü. "Yüce Tanrım, bu çocuk sana benziyor."

"Bana annenden bahset."

Bu sorunun onu kendi ayaklarına takılıp düşmesine ve peşinden gittiği kitapçının erotik bölümüne uçmasına neden olmasını beklemiyordu. Neyse ki elleri hızlıydı ve kafası *Kama Sutra*'ya değmeden onu yakaladı.

"Oha! Sen iyi misin?" Kadından birkaç kez bahsettiğinde pek olumlu şeyler söylememişti. Brendon sadece nedenini öğrenmeyi umuyordu.

Ronnie onun kollarını kavradı ve kendisini tekrar ayağa kaldırmasına izin verdi. "Ben iyiyim.

Ben iyiyim."

"İstemiyorsan bana cevap vermek zorunda değilsin." Başını sallayarak, "Hayır. Hayır. Sorun değil."

"İkiniz çok tartışıyorsunuz sanırım."

"Sık sık değil. Sadece güneş dünyanın herhangi bir yerinde doğduğunda ya da battığında."

Brendon güldü ve onu hemen bırakmadı. Onu kollarının arasında tutmak hoşuna gidiyordu. "Pekâlâ, ikinizin de kendi sorunları var."

Ronnie Brendon'ın kollarından kurtulmaya çalıştı ama Brendon onu bırakmayınca omuz silkip arkasına yaslandı. "Evet. Pek anlaşıyoruz. Hiçbir zaman da olmadı.

Babam ben daha anne karnındayken tartışmaya başladığımızı söyledi." Öne doğru eğildi ve raftaki kitaplardan birini aldı. "Bir keresinde odaya girdiğinde onu karnına bağırırken bulduğunu ve bana onu bu kadar çok tekmelemeyi bırakmamı söylediğini anlattı."

Brendon bir elini onun belinde tutarak kitabı elinden aldı. "Bakalım burada neyimiz varmış." Arkasındaki tanıtım yazısını hızla okudu. "Hayır. Unut gitsin. Şaplak yok. Sıkılırsın."

Karnına dirsek attı. "Sıkılmayacağım." Kitabı geri aldı. "Dayak hakkında bir şeyler okumama gerek yok, biliyorsun değil mi?"

"Doğru. Kıçını kendim tokatlayabilecekken neden okuyayım ki?"

Ayağını onun ayağına vurdu. Ve eğer daha küçük bir adam olsaydı, canı çok yanardı. Adam kitabı geri almaya çalıştı ama kadın kitabı bırakmadı, ikisi de kitap için mücadele ederken gülüştüler. Birkaç dakika sürdü saniyeler içinde izlendiklerini fark ettiler. Yavaşça omuzlarının üzerinden kendilerini süzen insan erkeğe baktılar. Birkaç dakika boyunca ona baktılar, sonra Ronnie hırladı ve tersledi. Adam yeterince hızlı koşamıyordu.

Ronnie sırtarak Brendon'a baktı. "Bunu yapmayı seviyorum."

Görüşme ayarladığı okullardan bahsetti ve Shaw onu en yakın olanına götürdü. Arabadan indiler ve ıssız bir yerde dolaşmaya başladılar. Ronnie başını bacaklarının arasına koyabilmek için bir Japon bahçesinin yanındaki banka oturmak zorunda kalmadan önce kampüs otuz dakika kadar sürdü.

"Bunu yapamam. Buna geri dönemem."

"Neden?" Adam onun yanına oturdu ve eliyle sırtını sıvazladı. "Ronnie, her şey yoluna girecek."

"Kapanı kısılmış olacağım. Bir hayvan gibi. Bu küçük sınıflarda. Ve benden *dört yıl boyunca* belirli günlerde belirli saatlerde geri dönmemi bekleyecekler." Şu anda dört yıl kulağa kırk yıla hemen hemen aynı geliyordu.

"Günlük rutinlerle aran pek iyi değil."

"Neden olayım ki? Rutinin nesi bu kadar güzel? Her gün aynı şey. Bundan daha depresif bir şey var mı?"

"Rutin her zaman sıkıcı demek değildir."

"Ha!"

Shaw başını kaşıdı ve eğilip onun şakağını öptü. "Bu arada ne okumayı planlıyorsun?"

Omuz silkerek cevap verdi, "Muhtemelen mühendislik. Üniversitede ilk okuduğum bölüm buydu."

Adam bir şey söylemeyince Ronnie ona baktı. Adam yüzünde derin bir çatıklıkla kampüse doğru bakıyordu.

Hakarete uğramış bir halde yumruğunu omzuna vurarak onun irkilmesine neden oldu. "Bu aksanın siz üstün Yankilerin kafasını karıştırdığını biliyorum ama Güneyli olmak sizi aptal yapmaz."

"Ben hiç-" "Kapa çeneni." demedim.

Shaw hemen ona uydu ama onun gülmemek için kendini zor tuttuğunu biliyordu. Kendisi de öyle.

Boğazını temizleyerek, "Bu hastanedeki ders kitabın mıydı? Bana vurduğun kitap mı?"

"Bunu hak etmiştin. Ve evet. Eski mühendislik ders kitaplarımdan biri." Ellerini yüzünde ovuşturdu ve sıraya yaslandı. "Okumaya başladım ve her şey aklıma geldi. Tüm bunlar ne kadar sıkıcı. Sissy Mae'nin kaçmam için kolumu bükme zorunda kalmamasına şaşmamalı. Ve ben de kaçtım."

Kıkırdadı. "Ama ben senin hayatını değiştirmeye hazır olduğunu sanıyordum. Sakinleş-"

Ronnie aniden doğruldu ve elini onun ağzına kapattı. "Şu anda o kelimeleri kullanmayalım."

Yoğun altın rengi gözleriyle onu izledi ve elini ağzından çekti. "Ya doğru adamla tanışırsan, Ronnie? O zaman yuva kurar mısın?"

"Doğru *kurt mu* demek istiyorsun?" Aradaki farkı netleştirmek istiyordu çünkü o muhteşem yüzdeki ifadeden pek hoşlanmamıştı.

"Neden kendini sınırlıyorsun?"

"Çoğunlukla komik görünümlü çocuklar istemediğim için."

Shaw gözlerini devirdi. "Sakın bana bu ırkçı saçmalıklara inandığını söyleme. İki farklı ırk çiftleşiyor diye-"

O daha sözünü bitiremeden cüzdanını çıkarmış ve fotoğraflarını açmıştı. "Bir yaz Kuzey Carolina'da Sissy Mae'nin kuzenlerinde kalmıştık. Anneleri Smith Pack, babaları siyah bir leopar. Bu onların kızları."

Ronnie Shaw'a kendisinin, Sissy Mae'nin ve kuzeninin yıllar önce Dört Temmuz aile avından sonra uzanırken çekilmiş fotoğrafını uzattı.

Shaw geri çekildi. "Tanrım."

"Evet. Aynen öyle. O çürük dişin çekici olduğunu mu düşünüyorsun?" Ürperdi ama bunu saklamaya çalıştı. "Tamam. Bu bir örnek."

"Gerçekten mi? Hiç yeleli bir kurt gördün mü? Ya da uzun ağızlı bir kedi?"

Tekrar ürperdi. "Tamam, tamam. Tamam." Fotoğrafı işaret etti. "Ama insan olarak neye benziyor?"

Birkaç fotoğrafı çevirdi ve bir ya da iki yıl önce Kuzey Carolina sahilinde bikinili üç arkadaşın fotoğrafını gösterdi.

"Vay be." Shaw cüzdanı onun elinden aldı. "Kız çok seksi." Ronnie'ye ve tekrar resme baktı. "Kuzey Carolina, değil mi?" O itti Ronnie'yi banktan indirdi. "Dişlek bebeği orada mı bulabilirim?"

Bir an için o kadar hızlı koştu ki Brendon ona yetişebileceğinden emin olamadı.

Brendon dans stüdyosuna şöyle bir baktı ve kaşlarını çattı. "Bana neden burada olduğumuzu açıkla."

Bilinmeyen bir nedenle onu şu balo salonu dans stüdyolarından birine sürüklemiş ve ileri sınıflardan birine kaydolmuştu.

Ona nedenini söylemiyordu ama kıkırdamaya devam ediyordu ve bu da onu çok germeye başlamıştı.

"Biraz rahatlar mısın artık? Çok gerginsin."

"Gergin değilim. Sadece kafamın karıştırılmasından hoşlanmıyorum. Bu bir kedi olayı."

Ronnie burnunu kıvırdı ve ona ters ters baktı. "Kurtların kafalarının karıştırılmasından hoşlandıklarını mı ima etmeye çalışıyorsun?"

"Hiçbir şey ima etmeye çalışmıyorum. Görünüşe göre sebepsiz yere kuyruklarınızın peşinden koşan sizlersiniz."

Ayağını tekrar onun ayağına vurmaya çalıştı, ama bu sefer ondan kaçtı. Sonra Latin müziğinin titreşen ritmi başladı ve öğretmen odanın ortasına geldi.

"Pekâlâ millet. Hepimiz eşleşelim ve başlayalım."

Ronnie Lee onun elinden tuttu ve dans pistinin ortasına sürükledi.

"Aklını mı kaçırdın sen? Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun."

"Hayır, bilmiyorum."

Ronnie ritme uyarak hareket etmeye başladı, o nefis kıcını sadece onun yapabileceği gibi sallıyordu. "Hadi sevgilim," diye ikna etti. "Geçen gece harika bir iş çıkardın."

"Diğer-" *Aman Tanrım!* Etrafında dans eden çiftlere baktı. "Ben... Ben bunu hayal ettiğimi sanıyordum."

Ellerini tuttu ve onu mamboya doğru götürmeye başladı. "Hayır. Hiçbir şey hayal etmedin. Bu kadar iyi hareket edebildiğine dair hiçbir fikrim yoktu." Bir adım geri çekildi ve başını, şimdi fark ettiği gibi, o gece yaptığı gibi bir o yana bir bu yana salladı, sadece yeleleri soğuk Aralık rüzgârında sallanıyordu.

"Tanrım, vur beni şimdi."

"Şimdi, şimdi. Yaşlı Ronnie Lee'nin yanında utanmana gerek yok." Döndü ve müzik eşliğinde kıcını adamın sikine sürttü. "Bir gün sana iki adım atmayı öğretmem gerekecek ama şimdilik bu kadar yeter."

Elini tutarak onu döndürdü ve kollarının arasına aldı. "Bundan kimseye bahsetmeyeceksin, Rhonda Lee."

"Dudaklar mühürlüdür, sevgilim - seks sırasında hariç."

"Aferin kızıma." Hareket etmeye başladı ve sonra aniden durdu, panik içinde ona baktı. "O gece... Utanç verici başka bir şey yapmadım, değil mi?"

Diğer dansçıların ayak hareketlerini izleyip taklit ederken homurdandı. "Senin için iki kelimem var, dostum. Çal. Bow."

Oh lütfen, biri beni şimdi vursun.

Ronnie bir adım geri çekildi, yüzünü buruşturdu ve omuz silkti.

"Bu ne anlama geliyor?" Shaw giydiği şeye baktı. "Doğru görünmüyor mu?"

"İyi görünüyor." Aslında adam hayret verici görünüyordu. "Smokinler sadece..." Tekrar omuz silkti. "Sıkıcı."

Ellerini havaya kaldırdı. "Peki sen ne öneriyorsun?" "Benden ne istiyorsun? Ne giydiğin umurumda değil."

"Sana soruyorum çünkü yılbaşı gecesi bunu giydiğimde yanımda olacaksın."

Ronnie bir adım daha geri çekildi. "Ne? Bunu ne zaman kabul ettim?"

"Etmedin. Ama yılbaşında benimle çıkacaksın."

"Peki buna tam olarak ne zaman karar verdin?" "Seninle tanıştığımda."

"Ve evet diyeceğimi mi varsaydın?"

"Evet. Tabii başka bir randevun yoksa."

"Başka bir randevum olsaydı, şimdi burada seninle olmazdım." Sinirlenerek ona doğru yürüdü. "Tek seferde bir erkekle çıkıyorum. Onlarla uzun süre çıkmayabilirim ama üst üste çıkmam."

Shaw elini onun boynunun arkasına attı, dokunduğu yer karıncalandı ve onu kendine çekti.

"Güzel," diye mırıldandı. "Yoluma çıktığı için bir adamı öldürmek zorunda kalmaktan nefret ederim."

"Kendini fazla kaptırma, hoss. Bu geçici bir durum." Eğlenceli ama geçici. Değil mi?

"Bilmediğim bir yere mi gidiyorsun?"

Ona cevap vermeye, daha önce pek çok kez yaptığı gibi yakında gideceğini söylemeye çalıştı. Ama Shaw onun ensesine masaj yaptı ve bacağı titremeye başlayınca Shaw'un elini tutmak zorunda kaldı.

Shaw ona bakarken bacaklarına baktı ve tekrar başlayamadan tökezleyerek ondan uzaklaştı.

"Dostum, çok açım!" Bir sonraki cümleyi de ilk cümleyi bağırıldığı gibi bağırmamak için boğazını temizledi. "Biraz yemeğe ne dersin?"

"Mükemmel bir yer biliyorum. Harika İtalyanlar ve muhteşem tatlılar." "Mükemmel."
"Smokin ne olacak?"
"Yapabileceğinin en iyisi buysa." "Bu Armani."
Kotunu işaret etti. "Bunlar da Old Navy. Aç olduğumda umurumda değil. Hadi gidelim, hoss."

Brendon, tatlı olarak sipariş ettikleri bitter çikolata soslu canavarla "kaplanmış" Belçika bitter çikolata şekerlemeli bitter çikolata şekerlemeli kekten bir ısırık daha aldı. İçinde geldiği tabak masanın yarısını kaplamıştı. Neyse ki sadece bir tane sipariş etmişler ve paylaşmaya karar vermişlerdi.

Ronnie bir kaşık daha aldı. "Pekâlâ, hiç aşık oldunuz mu?"

Bütün günü birlikte geçirmişlerdi ve Brendon bir kadınla hiç bu kadar eğlenmemişti. Ronnie her şeyi hafif ve eğlenceli tutuyor, genel olarak hayattan zevk alıyor ve çocuklarına bayılıyor gibiydi. Şimdi akşam yemeği için onun en sevdiği restoranlardan birinde yemek yiyorlardı, dışarıda yer kapmışlardı, böylece iki kaburga yemeğini mideye indirirken dünyanın hızla geçip gidişini izleyebileceklerdi. Nadir.

Brendon çikolatalı tatlının yarısındaki cevizleri çıkırdattı. "Bir keresinde," dedi bir an düşündükten sonra. "On üç yaşındayken. Adı Denise Leweskie'ydi. Onun için polka yapmayı öğrenmiştim."

Ronnie'nin kendisine gülmesini bekliyordu, kız kardeşi yedinci sınıftayken onu yıkanmamış atletikle spor salonu dolabına itene kadar gülmüştü.

Ama Ronnie gülmedi. Onun yerine, "Bu bir şey değil. Bir keresinde İsviçre'de tanıştığım bir kutup ayısını etkilemek için iki küçük sopaya binmiş ve karla kaplı bir dağdan aşağı uçmuştum."

Brendon gözlerini kırıştırdı. "Kayak mı demek istiyorsun?"

"Evet. Bir daha asla. O dağdan aşağı uçarken de aynen böyle demiştim. Bunu hastanede de söyledim. Ve ben hastanedeysen çekiş."

Yüzüne gülmemek için önündeki tatlıya odaklanarak, "Önce ders almadın mı?" diye sordu.

"Ders mi? Oh hayır. Derse ihtiyacım yoktu." Başını kaldırıp baktı ve onun kendi aptallığından tiksinierek başını salladığını gördü. "Görüyorsun, Sissy dedi ki

derse ihtiyacı olmazdı. 'Sen bir şekil değıştiresin,' dedi. 'Her şeyi yapabiliriz,' söyledi. Ve tekilaya bulanmış altı sıcak çikolata içtiğim gerçeği, onun haklı olduğuna inanmamı sağladı. İşte bu dağdaydık.

İsviçre'nin neresinde olursa olsun, gece yarısı-" "Gece yarısı mı?"

"Evet. Küçük çocukların koştuğu yerde durmuş, 'Kızım, sen aklını mı kaçırdın' diye düşünüyordum ki Sissy, 'Eğer bir kutbu etkileyeceksen, Ronnie Lee, diğer koşuya gitsen iyi olur... oraya doğru' dedi. Ben de aptal gibi oraya gittim."

"Tam olarak kaç yaşındaydın?"

"Sanırım on dokuz. On dokuz ve bir tuğla yükü kadar aptal. Aptal ve azgın."

"Peki ya kutup ayısı?"

Ronnie yavaşça sırtarak Brendon'ın aletini sertleştirdi. Brendon bu gülümsemeyi sevmeye başladığını itiraf etmek zorundaydı. "Çoğu çakal olan personelin benimle alay ettiği ıssız bir İsviçre hastanesinde gecelerin çok hızlı geçmesini sağladı diyelim."

Brendon ağzından çıkmak üzere olan bir sonraki kelimelere inanamıyordu ama elinde olmadığını fark etti. "O kutup ayısını o zamandan beri hiç gördün mü?"

Bu soru karşısında şaşırmış görünüyordu. "Şaka mı yapıyorsun? Bu çok uzun zaman önceydi. Ne benim onun yüzünü hatırlayacağımdan ne de onun benimkini hatırlayacağından emin değilim. Ayrıca, o sadece İsviçre'yi ziyaret ediyordu; aslen Norveçliydi. Ve son duyduğuma göre, ben ve Sissy'nin oraya girmemiz hâlâ yasak."

Ronnie'ye bakarken büyük, aptal bir ayıya duyduğu kıskançlık pencereden uçup gitti. "Sen... sen Norveç'ten men mi edildin? *Ülkeden mi?*"

"Evet. Gergin insanlardan bahsediyoruz. Görünüşe göre hiç mizah anlayışları yok."

Brendon birkaç saniye boyunca dolu kaşığına baktı. "Um... girmenize izin verilmeyen başka ülkeler var mı?"

"*Bütün* ülkeler mi?" Omuz silkti. "Şey, Kore var." "Kuzey mi Güney mi?"

"İkisi de."

Brendon kaşığını yere bıraktı. "İkisi de mi?"

"Evet. Sonra Japonya'ya girişimiz yasaklandı ama bunu kaldırdılar. Peru ve Fas da geçici olarak. Belçika asla dönmememizi söyledi ama bu yine de adil görünmüyor. İlk defa bizim hatamız değildi. Ve Almanya... şey,

Otobanda hız sınırı olmamasıyla ilgili söylediklerinizin tam olarak doğru olmadığını söyleyelim."

Otobanın bazı bölümlerinde "tavsiye edilen hız" seksendi. saatte bir mil. Bunun dışında, çoğu oldukça serbestti. Brendon ve kız kardeşi birkaç milyon kazandıktan sonra orada tatil yapmış, Ferrari kiralamış ve otobana çıkmışlardı. Saatlerce birbirleriyle yarışmışlar ama yerliler yine de onları geçmiş.

"Ve bu polisler çok acımasız," diye ekledi.

"*Otobanda kenara mı çekildin?*"

Ronnie yine omuz silkti. "Sonunda. Bizi yakaladıklarında." Brendon kollarını önünde kavuşturarak sandalyesinde arkasına yaslandı.

"Asla benim arabamı kullanmayacaksın."

Kafası karışan Ronnie, "Neden?" diye sordu. Sonra gözleri parladı. "Ne tür bir araban var?"

"Fark etmez. Onu kullanmayacaksın. Asla."

Brendon'ın birden fazla arabası vardı. Mercedes'i onu şehirde gezdiriyordu. Ama bu kadının eline asla vermeyeceği tatlı bir Jaguar'ı vardı. Çocuklarına bakabilirdi ama arabasına asla.

İki saniye kadar surat astı, sonra paniklemiş göründü ve eğilmeye çalıştı.

"Ne?" Tanrım, umarım eski bir erkek arkadaşı değildir. İçinden bir ses, zaman içinde bunlardan birkaçıyla karşılaşacağını söylüyordu. Muhtemelen bazı "Adsız Ronnie" derneği, bu kadının bağımlılık yapıcı doğasının üstesinden gelmelerine yardımcı olmak için.

"Selam millet."

Brendon başını kaldırıp dişi kurdun yüzüne baktı. Tanıdık geliyordu. Muhtemelen onu Smith Sürüsü'nde görmüştü.

"Size katılmamızın bir sakıncası var mı?"

Ronnie dik oturdu. "Aslına bakarsanız-"

Çok geç kalmıştı. Bir sandalye çekip masalarına oturdu. Başka bir kadın öne çıktı. Bir insan. Brendon'ın tanıdığı bir insan.

Gülümsedi. "Dedektif MacDermot."

"Shaw." Ronnie'ye baktı ve omuz silkti. "Devam etmesini sağlamaya çalıştım ama ısrar etti."

"Şimdi, şimdi. Ronnie beni seviyor." Dişi kurt bir sandalyeyi işaret etti. "Otur, Dez. Otur." Dirseklerini masaya dayadı, parmaklarını birbirine geçirdi ve çenesini ellerinin üzerine koydu. Büyük, masum, kahverengi gözleri

ve kadın gülümsedi. "Şimdi söyle bize, Brendon Shaw. Arkadaşımla iyi vakit geçiriyor musun?"

Brendon daha küçük bir adam olsaydı, canını kurtarmak için kaçardı.

Ronnie içini çekti ve Dez'e baktı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı Dez. "Onu gerçekten durdurmaya çalıştım."

Shaw yüzünde sıcak bir gülümsemeyle, "Harika vakit geçiriyorum," diye cevap verdi. "Uzun zamandır geçirdiğim en iyi zaman."

Sissy dik oturdu ve Ronnie'ye sırtıttı. "Güzel. Çok iyi." Shaw Sissy'nin yüzünü işaret etti. "Gözüne ne oldu?"

Ronnie gülümsemesini durdurmak için burnunu kaşıdı. "Evet. Ona gözünün nasıl morardığını anlat, Sissy."

"Bir kapıya çarptım."

Ronnie Dez'e baktı ama onu tatlıdan geriye kalanlara bakarken buldu.

"Biraz ister misin?"

"Gerçekten çökmüş görünüyor."

"Çünkü öyle, hayatım. Al bakalım." Ronnie yanlarındaki boş masaya uzandı ve bir kaşık aldı. Kaşığı Dez'e uzattı ve kocaman kâseyi ona doğru itti.

Dez, gözlerinde sadece diğer çikolata severlerin gerçekten anlayabileceği şeytani bir parıltıyla kaşığını tatlıya daldırdı. Ağzının yarısına gelmişti ki Shaw'un kendisine baktığını fark edince durdu.

"Ne?"

Dez pek de kurnaz bir kız sayılmazdı ama bu onu neden bu kadar çok sevdiklerini açıklayabilirdi. Onunla tanışmadan önce, Mace aslan olduğu için onun daha çok bir kedi gibi olacağını düşünmüşlerdi. Ama o daha çok köpek gibiydi.

"Size teşekkür etmek istedim." Gözleri kısıldı. "Ne için?"

Shaw kaşlarını çattı. "Hayatımı kurtardığın için."

"Oh. Bu. Evet. Bir şey değil." Önündeki kâseyi işaret etti. "Artık bana bakmadan yiyebilir miyim?"

Evet. Zekice.

"Bu gece bizimle dışarı çıkmalısınız," diye teklif etti Sissy, Ronnie'nin sivri bakışlarını görmezden gelerek. "Sürü ve Mace'le Doğu Yakası'ndaki bir kulüpte buluşacağız."

"Unut gitsin," diye hırladı Ronnie, Shaw daha bir şey söyleyemeden. "Neden? Yeni erkek arkadaşından utanıyor musun?"

"O benim erkek arkadaşım değil." "Değil miyim?"

Şok olan Ronnie, somurtan Shaw'a döndü. "Ne?"

"Aman Tanrım! Bu hayatımda tattığım en muhteşem şey."

Dez'in tatlıya verdiği orgazmik tepkiyi görmezden gelen Ronnie öne doğru eğildi. "Neden bahsediyorsun sen?"

"İncindim. Evlilik cüzdanını boşuna almışım." "Evlilik mi? *Sen aklını mı kaçırdın?*"

"Seni çoktan vasiyetime ekledim. Ve tabii ki müstakbel çocuklarımızı da. Hepsi de on tane."

Sissy o kadar çok güldü ki ağladı ve Dez boştaki elini masaya vurdu.

"İnanılmaz. Bu çikolata ithal edilmiş olmalı."

Shaw hesap için garsona işaret etti. "Neden geri dönmüyoruz?"

Otele gidip bu konuyu konuşalım ve üreme sürecini hemen başlatalım. Artık sana hap yok ve prezervatifler de gidebilir."

"Hayatta olmaz, kedi!" Ronnie'nin sesindeki hafif histerik tını karşısında bir altın kaşı havaya kalktı ve Ronnie boğazını temizledi. "Sürüyle birlikte kulübe gidiyoruz. Hatırladın mı?"

"Ah?" Surat asma ifadesi geri döndü. "Sanırım. Eğer gerçekten istiyorsan." *Lanet olası kurnaz kediler!*

"Ve biliyor musun, bu kek," diye devam etti Dez, tamamen habersiz, "tamamen unsuz. İnanılmaz yoğun. Ve zengin."

"Sanırım ısrar ediyorsan." Shaw sırttı, bir şey kazanmış gibi davranıyordu.

"Gidip sürünüzle takılalım."

"Seni bunun için yakalayacağım."

"Evet," diye kabul etti. "Bu gece."

Dez kaşığıyla kâseyi işaret etti. "Şeker... Sanırım ithal bitter çikolata. Yüzde 72 kakao olduğuna bahse girerim. Bunun Tanrı'nın kanıtı olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Shaw tatmin olmuş bir şekilde iç geçirdi. "Biliyor musunuz Dedektif, Llewellyn ailesinin bir parçası olmanızdan keyif alacağımı söylemeliyim."

On Birinci Bölüm

Sissy, Ronnie'nin bir kez daha iç çekmesine aldırmadan, "Senden çok hoşlanıyor," diye heyecanlandı. "Haksız mıyım Daria? Lanet ellerini ondan uzak tutamıyor."

"Evet," diye onayladı Daria. "Her zaman ona dokunuyor. Onunla flört ediyor. Kedilerin bu kadar arkadaş canlısı olabileceğini bilmezdim."

"Ben de öyle. Bence çok tatlı biri. Aptal olma, Rhonda Lee. Bu sende kalmalı."

"Ama o bir kedi," diye ekledi Marty. "Reed'ler bundan hiç hoşlanmayacak."

"Kedi ya da kurt olması fark etmez. Reed oğlanları hiçbir erkeğin kız kardeşlerine bu kadar yaklaşmasından hoşlanmaz. Bu bir gerçek."

"Bunu başka bir zaman konuşabilir miyiz?" Ronnie homurdandı.

"Tanrım, kızım. Ne yapıyorsun orada?"

Hiçbir paranın ya da koruyucu kağıdın üzerine oturmasına izin vermeyeceği bir tuvaletin üzerinde asılı dururken tuvaletin kapısından bağıırıyordu: *"İşemeye çalışıyorum!"*

"O zaman acele et. Bunu analiz etmeliyiz."

"Hiçbir şeyi analiz etmek istemiyorum. Ve şu lanet kapıdan uzaklaşın."

Öyle yaptılar ve Ronnie'nin sonunda huzur içinde işemesine izin verdiler. İşi bitince hışımla kabinden çıktı ve lavabolara gitti. Ellerini yıkadı ve Sissy tezgâhın üzerine oturdu.

"Ondan hoşlanıyorsun."

Ronnie, Marty'nin uzattığı kâğıt havluları aldı. "Evet. Ondan hoşlanıyorum.

Ne olmuş yani?" "O zaman aptalca bir şey yapma, Ronnie. Senden gerçekten hoşlanıyor. Bunu söyleyebilirim." "Onu rahat bırak, Sissy Mae."

"Söyle ona, Marty."

Marty kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ronnie'nin bizim yardımımız olmadan da doğru kararı vereceğine inanıyorum."

Birden kendini beğenmiş hissedene Ronnie ıslak kâğıt havluyu çöp kutusuna attı ve kapıya yöneldi. "Ve bu gece bana tekila içirmeye çalışmaktan vazgeç."

"Biraz gevşemeni sağlayabilir."

"Bunu bana en son ne zaman söylediğini hatırlıyor musun?" "Hayır, ama-"

"Prag'daydık. 'Gevşe,' dedin. 'Ne zararı olabilir ki?' dedin."

Koridora girdiler, dünyanın en güzel insanlarından bazılarını sokaktaki serserilerden farksızmış gibi iterek geçtiler.

"Bunu hâlâ atlatamadın mı?" Sissy iç çekti.

"Prag hapishanesinin eğlenceli olduğunu mu sanıyorsun? Hiç de değil."

"Bu benim hatam değildi. Belki de işin içindeki sırtlanları unuttunuz."

"Ben hiçbir şeyi unutmam, Sissy Mae Smith. O yüzden kışına bir bardak tekila sokmamı istemiyorsan beni rahatsız etmeyi bırak."

Brendon içkisini yudumladı ve barda yanında devam eden öpüşme seansını görmezden gelmeye çalıştı. Sonunda, çiftin yanından geçip diğer tarafta duran Smitty'ye bakmak zorunda kaldı. Bir kaşını kaldırdı ve Smitty, ayaklarının dibinde baygınlık geçiren dişiler olması gereken yavaş ve kolay bir sırtıma yaptı.

Kurt döndü ve dirseğini bara dayayarak çifte odaklandı. Brendon da onu izledi ve ikisi de Dez'in gözleri açılıp kendisine bakan iki adama bakana kadar izlediler.

Bir insan için inanılmaz derecede güçlü bir itiş kakışla Mace'i üzerinden itti. "Neden gidip bir kabin ya da başka bir şey bulup bulamayacağıma bakmıyorum." Neredeyse koşarak uzaklaştı ve Mace Llewellyn onlara ters ters baktı. "Piçler."

Dişisinin ardından hışımla uzaklaştı ve Smitty, Brendon'ın yanındaki tabureye geçti, bu da kediye biraz şaşırttı. Aslında bütün gece bir sürpriz olmuştu. Brendon'ın otele sahip olduğundan beri karşılaştığı sürüler zar zor katlanılabilir, bazıları ise düpedüz şiddet yanlısıydı. Ama Smitty ve sürüsü onu ve Ronnie'yi pek de umursuyor gibi görünmüyordu. Bunu takdir ediyordu, çünkü o kadının etrafında ne kadar çok zaman geçirirse ona karşı hisleri daha da arttı. Ama kalıcı bir şey düşünmenin onu çok korkuttuğunu anlamak için yüzüne bir kez bakması yeterliydi.

İyi bir "kurt" bulup yuva kurmak istemekle, kendi zaman çizelgesinde o gezgin vahşi çocuk olarak kalmak istemek arasındaki sürekli mücadelesini izlemek Brendon'ı eğlendiriyordu.

Rhonda Lee Reed'i ona istediği her şeyi verebileceğine ikna etmek kolay olmayacaktı. Ama her zaman kararlıydı ve şimdi de pes etmeye hiç niyeti yoktu.

"Yani..." Smitty başladı.

"Yani...?"

"Sen ve bizim küçük Ronnie, ha?"

"Evet."

"Kız kardeşim ondan hoşlandığını söyledi."

"Evet. Ondan hoşlanıyorum." Brendon omuz silkti. "Ondan çok hoşlanıyorum."

Smitty şaşırması bir şekilde kıkırdadı. "Dostum, sen ve Mace kesinlikle işleri karıştırıyorsunuz."

"Bunu nasıl yapıyoruz?"

"Biz sadık olanlarız. Sonsuza dek sevenler. Siz sokak kedilerisiniz. Güvenilmezsiniz. Yıllardır kendi lehime kullandığım bir şeyi mahvediyorsunuz ve ben bunu hiç takdir etmiyorum."

Brendon güldü. Mace'in Smitty'yi neden sevdiğini anlayabiliyordu. Yavaş hareket eden Güneyli erkek görüntüsünün altında zeki ve komik biri saklıydı.

"Üzgünüm ama onun geldiğini hiç görmedim."

"Çoğu öyle değil." Birasını yudumladı. "Pek çok insan Ronnie'nin Sissy Mae'yi bir lemming gibi takip ettiğini düşünüyor. Bence o bile bazen böyle düşünüyor. Ama o bundan daha zeki. Avrupa'ya gittiğinde küçük kız kardeşimi emanet edebileceğim başka kimse yoktu."

Smitty ona baktı. "Kardeşleri muhtemelen yakında bu tarafa gelecekler, Shaw. Eğer onunla ciddi değilsen, bu ilişkiyi hemen bitirmeni tavsiye ederim."

"Çok ciddiyim. Ama kolay korkuyor."

"Sissy de öyle. Bazı Smith kadınları gibi olmaktan korkuyorlar. Küçük bir kasabada kapana kısılmışlar, sevdikleri erkeklerle çiftleşmişler ama yetiştirmeleri gereken beş ya da altı Smith erkeğine daha zor dayanıyorlar. İkisi daha fazlasını istedi ve gidip aldılar. Buna ben de hayranım."

"Ben de."

"O zaman sizi uyarmalıyım... Reed oğlanları kız kardeşlerini çok seviyorlar. Ama o, kendisiyle ciddi olarak ilgilenen erkekleri uzak tutmak için onları ve babasını kullanıyor. O küçük kıızı istiyorsan, o çocuklarla yüzleşmen gerekecek."

O güzel yüzünü biraz dağıtacaklar ama seni öldüreceklerinden şüpheliyim... tabii senden *gerçekten* hoşlanmıyorlarsa. Reed oğlanları için bu büyük bir risk çünkü pek çoğunu sevmezler."

Brendon başını salladı ve Smitty'ye döndü. "Bunu bana neden söylüyorsun? Beni uyarmak için yani?"

"Gerçekten bilmiyorum. Beni pek rahatsız etmiyorsun. Ve biraz da komiksin. Ayrıca, sanırım, Ronnie ve Sissy bir elmanın iki yarısı gibiler. İkisi birbirini her şeye ikna edebilir ve çoğu zaman da ikna eder. Ama belki Ronnie birini bulursa..."

"O zaman belki Sissy buna karşı koymaktan vazgeçer?"

"Beni yanlış anlamayın. Küçük kız kardeşimi bu gezegendeki herhangi bir erkekle düşünmektense gözüme bir bowie bıçağı almayı tercih ederim. Ama onu görmek istemiyorum

yalnız ve acılı çünkü annemiz gibi olmamaya çalışıyor. Çünkü annemiz gibi olmamaya çalıştıkça babamıza daha çok benziyor. Ve dostum, ben bunu kabul edemem."

Brendon barmenden iki bira daha istedi. "O zaman sanırım bu işi gerçekleştirmek için güvertede ben varım, ha?"

"Kedi kıcını da hazırlasan iyi olur evlat. Çünkü şu Ronnie... hiçbir erkek için uzun süre yerinde durmaz."

Dört kadın kulübün ana bölümüne adım attı. Müzik titriyor, ışıklar yanıp sönüyor ve vücutlar dans pistinde kıvranıyordu. Bunun artık çok az ilgisini çekmesi Ronnie'yi şaşırtmıştı. Bir zamanlar, Sissy ile birlikte dans eden insanların tam ortasında olacaktı.

Sissy onun yanında durdu. "Dans etmek ister misin, sevgilim?" Ronnie arkadaşına baktı. "Sen istiyor musun?"

Yüzünü biraz buruşturdu. "Pek sayılmaz." "Ben de öyle."

"Tanrım, yaşılanıyoruz, değil mi Ronnie?"

"Hayır. Yaşlanmıyoruz. Olgunlaşıyoruz. Olgunlaşmak iyi bir şeydir." "Bu yalanı sana kim öğretti?"

Ronnie gülmeye başladı ama aniden durdu ve dans eden kalabalığa baktı. Birkaçı şekil değiştirenlerden oluşuyordu ama kıvranan bedenlerin çoğu insandı. Yine de kokuları tanımakta her zaman iyi olmuştu.

Sissy Mae onu izledi. "Bu da ne?"

Ronnie havayı kokladı ve hırladı. İleri doğru birkaç adım attı ve gözleri onlardan birine takıldı. Adamın boynundaki yara izini, Shaw'la karşılaşmasından kalan yüzündeki morlukları ve silah yağının inatçı kokusunu hatırladı.

Ona doğru ilerledi ve adamın arka kapıya yönelip sıvışmasını izledi. Çoğu insan gibi, izlendiğinden tamamen habersizdi.

Ronnie'nin neden onun peşinden gittiği belli değil. Ama onu tek başına takip etmediğini biliyordu. Tek kelime etmesine gerek kalmadan Dişi Kurtlar hemen arkasındaydı, kalabalığın arasından sıyrılıp onu takip ediyorlardı. Sürüde olmanın en iyi yanı asla yalnız olmamaktı. Her zaman arkanızı kollarlardı. Her zaman kendilerini korurlardı. Her bir üye Omega noktasından uzak durmaya çalışırken ne tür bir iç kavga yaşanırsa yaşansın, onlar her zaman bir bütündü. Yardımsever bir ulumayla erkekleri de yanlarına alırlardı. Ama erkeklere ihtiyaçları yoktu. Söz konusu tam bir insan avlamak olduğunda nadiren ihtiyaç duyarlardı.

Ronnie adamın geçtiği acil çıkışa ulaştı ve kapıyı iterek açtı. On metre aşağıda çıkış kapısı çarparak kapandı. Ronnie korkulukları tutup üzerinden atladı ve çömelerek yere indi.

Boynunu kırarak kapıyı itti ve dışarı çıktı. geniş bir arka sokak. Sokağın ağzında, yaralı adam son model bir Ford'a yaslanmış, Ronnie'nin Shaw'un odasından hatırladığı diğer adamla konuşuyordu. İkisi de tavana doğru eğilmiş, alçak sesle konuşuyorlardı.

Ronnie, Aralık ayının soğuk havasını teninde hissetmek hoşuna gittiği için oraya doğru yürüdü.

Takip ederken her zaman biraz ateşlenir ve rahatsız olurdu. Bundan daha çok sevdiği bir şey yoktu.

Ellerini yaralı erkeğin iki yanına koyana kadar iki erkek de onun orada olduğunu fark etmedi. Parmakları metal tavanı kavradı ve pençelerini zar zor içeride tuttu. Onları sadece gerektiğinde çıkarırdı.

"Merhaba sevgilim," diye mırıldandı onun kulağına.

Şaşkınlıktan iki adam da donakaldı. Kadına bakan erkek, arkasındaki diğer dişilerin yavaşça arabanın etrafını sardığını gördü.

Ronnie'nin yaralı insanı çevrelediği gibi onları çevreliyorlardı.

Yavaşça döndü, kadının ellerini kavradı ve onu itti. "Yardımcı olabilir miyim?" Ronnie yüzünü buruşturdu. Erkeğin New York aksanı kalın ve güçlüydü, hassas kurt kulaklarını tırmalıyordu.

"Merak ediyordum da," dedi usulca, tekrar yaklaşırken, ellerini erkeğin göğsüne dayayıp sırtık gibi bedenine doğru eğilirken, "Brendon Shaw'a olan hayranlığınızın sebebi ne olabilir?"

Erkek homurdanarak onu başından savdı. "Sen kendi işine bak, tatlı yanak."
Ronnie çok az bir çabayla yaralı insanı arabaya çarptı, sonra da vücuduyla onu orada sabitledi.

"Özür dilerim. Belki de yeterince açık konuşamadım, hayatım."

Dişi kurtlar yaklaştı. Gemma arabalarının kaputuna tırmandı ve Sissy Mae diğer erkeğe yaklaştı, ona sürtünürken boynunu kokladı. Başka bir zaman olsa, Ronnie bahse girerdi ki erkek

Bu hareketi seviyorum. Şu anda dehşete düşmüş görünüyordu.

"Brendon Shaw'dan ne istiyorsun?" diye tekrar sordu.

Erkek ona dik dik baktı. Boyları eşitti ama Ronnie ondan kolayca daha ağır basıyordu. Adamın pantolonuna iliştilmiş silahı hissetti ama denese bile ona yaklaşabileceğinden korkmuyordu.

"Hiçbir şey. Brendon Shaw'dan hiçbir şey istemiyorum."

"Seni onun hastane odasında gördüm. Orada olduğunu biliyorum."

Adam sırtınca Ronnie öne doğru eğildi ve ona ters ters baktı. Dişlerini göstermedi ama etkili olması için küçük bir hırıltı ekledi.

"Cevap ver bana evlat. Yüzünü gereğinden fazla mahvetmek istemem."

Sırıışı vahşileşti ve "Bayan, sizi bir memura saldırmaktan tutuklamadan önce benden uzak durun" dedi.

Ronnie bir kaşını kaldırdı. "Sen polis misin? Buna inanmamı mı bekliyorsun?"

Diğer erkek turuncu kazağının altına sakladığı uzun zinciri çıkardı. Zincirin ucunda asılı olan rozet sokak lambalarının ışığında ona göz kırptı.

Siktir, siktir, siktir!

Ellerini havaya kaldıran Ronnie geri adım attı. Kahretsin, ama bu gece gerçekten hapse girmek istemiyordu. Gerçi New York hapishaneleri Meksika ve Rusya'dakilerden daha kötü olamazdı.

"Siz polissiniz," dedi açıkça.

"Evet, beyin takımı. Biz polisiz."

Sissy Mae'nin bir hareketiyle diğer Dişi Kurtlar yavaşça geri çekildi. İnsanlar arabanın kapılarını açtılar ama Ronnie işi orada bırakamazdı. "Brendon Shaw'dan ne istiyorsun? Neden o gece

Hastane mi?"

Sürücü tarafındaki erkek onu görmezden gelerek arabaya bindi ve hemen çalıştırdı. Zavallı adam oradan çıkmak için sabırsızlanıyordu. Bir an önce

diğeri ona baktı ve gülümsedi. "Şöyle diyelim," diye teklif etti arabaya tırmanırken, "*Brendon Shaw* yüzünden burada değiliz."

"Biliyor musun, benimle ilk kez konuştuğunda memelerimle sohbet etmiştin."

Daha küçük bir adam olsa birasını masanın üzerine tükürürdü. Ancak Brendon birasını yuttu ve kaçtıkları kabinin karşısındaki çatık kaşlı Mace ve sırttan Dez'e baktı.

Omuz silkerek, "Ne diyebilirim ki? Çok... *oradalar*. Onlarla tek tek insanlarmış gibi konuşmamak zor."

Dez'in gözleri kısıldı ama Mace homurdandı ve arkasını döndü. Onun güldüğünü fark etmesi beş saniyesini almıştı. "Bu kadar komik olan ne?" diye sordu.

"Hiçbir şey." Mace boğazını temizledi ve Brendon'ın dikkatini çekecek şekilde, gözlerini kızın çok belirgin göğüslerine yaklaştırmamaya çalışarak ona baktı. "Sadece ne kadar çok sevdiğimi düşünüyordum-"

Dez'in eli Mace'in ağzına o kadar hızlı ve sert indi ki Brendon neredeyse sıçrayacaktı.

"Bu konuyu tartıştığımızı sanıyordum," diye homurdandı.

Mace elini çekti ve parmaklarını öptü. "Tartıştınız. Ben hiçbir şeyi kabul etmedim."

"Kurnaz kedi."

"Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun. Ayrıca" - avucuna sokuldu - "Sevdiğini biliyorsun-"

Dez'in boştaki eli ağzına bir tokat attı. "Kes şunu!"

Elbette, çoğu insan uzaklaşır, çifte biraz yalnız zaman verirdi. Ama Brendon bir kediymi ve dürüst olmak gerekirse, tüm bu olanları kesinlikle büyüleyici buluyordu. İnsanlar çok tuhaf olabiliyordu. Özellikle de insan dişileri. Birinin onları sevdiğini söylediğini duymak için yaşamıyorlar mıydı? Bu ne zaman değişti?

Gerçekten, ona her gün yırtıcı bir dişi verin. Onlarla uğraşmak çok daha kolay ve çok daha az dramatikti.

"Şey"-Ronnie onun yanındaki kabine çöktü-"Neredeyse yine tutuklanıyordum."

Sonra, tabii ki... Ronnie vardı.

Derin bir nefes alan Brendon, "Neden neredeyse yine tutuklanıyordun?" diye sordu.

"Ona göre, bir memura saldırdığım için." Şimdi Ronnie, tamamen habersiz, Dez'in tüm dikkatini üzerine çekmişti. "Gerçi ben ona saldırmadım. Sadece dizim hayalarına çok yakinken onu arabasına sıkıştırdığım için sinirlendi."

Birkaç uzun saniyeden sonra Brendon tekrar omuz silkti. "Biliyor musun... Bu ifadeye kesinlikle bir cevabım yok."

Dez yaptı ama. "Bana bir polisi neden arabaya sıkıştırdığını açıkla."

"Polis olduğunu bilmiyordum. Pisliğin teki olduğunu sandım. Pislik gibi görünüyordu. Ve yaşlı Tigger'ın hastane odasında dövdüğü de oydu."

Brendon yüzünü buruşturdu. "Polisleri mi dövdüm?"

"Tabii ki dövdün. Rozetleri falan vardı."

Dez homurdandı. "Ne yazık ki bu bir bok ifade etmiyor. İsimleri neydi?"

Ronnie omuz silkti. "Anladım. Yine de kokularında güçlü bir çakal izi vardı. Ama onlar tamamen insan."

Dez derin ve temiz bir nefes alarak sordu: "Tamam, bu ifadenin beni korkutmasına izin vermeyeceğim, o zaman şunu deneyelim. Neye benziyorlardı?"

Birkaç dakika düşündükten sonra, "Birinin koyu sarı saçları ve boynunda bir yara izi vardı" dedi.

"Yara izi mi? Biri onu kulaktan kulağa kesmiş gibi mi?" "Evet. Aynen öyle."

"Diğeri biraz cılız, siyah saçlı bir adam mıydı? Bıyıklı?" "Evet! Bunlar onlar."

Dez başını salladı. "Evet. Polisleri dövüyorsun."

Brendon kaşlarını çatı. "O zaman hapiste olmam gerekiyor mu?"

Ronnie başını onun omzuna yasladı ve esnedi. "Seni istemediklerini söylediler. Bence kardeşini istiyorlar."

Tamamen bitkin düşen Brendon dirseklerini masaya dayadı ve parmak eklemleriyle gözlerini ovuşturdu. "O aptal herif tam olarak ne yaptı?"

"Onun bir şey yaptığını varsayamazsın." Brendon ona inanmaz bir ifadeyle bakınca Ronnie omuz silkti. "Suçluluğu kanıtlanana kadar masumdur. Ve eğer suçluysa, eminim bir açıklaması vardır."

"Neden o salağı sürekli koruyorsun?" Brendon sesinin Marissa gibi çıkmasından nefret ediyordu ama birdenbire ona ne kadar aptalca geldiğini fark etti. Mitch için sürekli bahaneler uyduruyordu. Polis tarafından aranan Mitch için. *Aferin, pislik.*

"Onu koruyorum çünkü o senin akrabam." Parmak eklemlerini yanağını. "Onu seni ya da yavrularını koruduğum gibi koruyorum. Gerçi"-o sevimli sırıtışıyla-"kız kardeşin tek başına. Çünkü Mitch bir suçlu olabilir de olmayabilir de ama en azından bana iyi davranıyor. Bana yoğurt verdi."

"Yoğurt mu?" diye sordu, aniden patlayan duygularını kontrol altına almak için kendine birkaç saniye vermek için. Mitch için değil. Lanet olsun, alışmıştı küçük kardeşiyle geçirdiğı bu zamanlar. Ama Ronnie'nin onu ve ailesini sürüsünü korur gibi koruduğı da bir gerçektir. Brendon onun bunu henüz fark edip etmediğini bile bilmiyordu. Bu basit itirafın ona ne kadar çok şey ifade ettiğinin farkındaydı.

"Yoğurda bayılıyorum ve onu sahip olduğun o insanlık dışı büyüklükteki buzdolabının arkasından çıkardı. Bunu benim için yaptı. Sertleşmiş suçlular, bundan bir kadın elde etmeyi beklemedikleri sürece bunu yapmazlar."

Brendon onun elini tuttu ve parmak eklemlerini öptü. "Bu çok güzeldi, Ronnie."

Kız cevap olarak homurdandı ve sonra Brendon'ın kucağına tırmandı. Brendon kollarını ona doladı ve göğsüne doğru çekti.

Ronnie onun boynuna sokuldu ve çenesini yaladı. "Eve gitmeye hazır olma ihtimalin var mı, hoss?"

Kulağını ısırarak Brendon fısıldadı, "Hazırdan da öte. Oraya vardığımızda ne yapmak istersin?"

Kollarını Brendon'ın omuzlarına doladı. "Bu gece aile, polisler ya da başka bir şey hakkında endişelenmeyelim." Onu öptü ve sırtarak geri çekti. "Bu gece ben cilveli bir kız öğrenciyim ve sen de beni bekâretimden vazgeçirmeye çalışan edepsiz bir komşu çocuğusun."

Dez birasını yudumlarken boğuldu ve Mace öksürüğünü hafifletmek için sırtına vurmaya zorunda kaldı.

Brendon tüm bunları görmezden geldi, bunun yerine Ronnie'nin koyu ela gözlerine baktı. Kulübün karanlığı yüzünden Ronnie hareket ettiğinde gözleri parlıyordu. "Cilveli kız öğrenci mi?"

"Güven bana, sevgilim." Adamın kucağından kayarak ayağına kalktı ve elini tutarak onu kabinden dışarı sürükledi. "Mükemmel bir eteğim var."

On İkinci Bölüm

Onu neredeyse ite kaka asansöre bindirmiş ve birazdan üst katta buluşacaklarını söylemişti. Bu kırk dakika önceydi ve Brendon huzursuzlanmaya başlamıştı. O kadında Brendon'ı çıldırtan ve vahşileştiren bir şeyler vardı. Onu sonsuza dek hayatının bir parçası yapmak için ne gerekiyorsa yapmak istemesine neden olan bir şey. Sadece yatakta çok iyi vakit geçirdiği için değil -ve Tanrım, her zaman öyleydi- ama Asya kadar büyük bir kalbi olduğu için. Ronnie'nin hayatındakileri önemsemesini ve onlarla ilgilenmek için elinden geleni yapmasını seviyordu. Onları korumasını.

Onun hayatı bu kadar sevmesini seviyordu. Kadın otuz yaşında altmışlı yaşlarındaki çoğu insandan daha çok şey yapmıştı ama yine de her şey harika ve yeniymiş gibi davranıyordu. Her zaman öğrenecek ilginç bir şeyler buluyordu.

Tanrım... onu seviyordu. Onu seviyordu ve o da evindeydi. Evlerindeydiler. Sadece henüz bunu fark etmemişti.

Anahtarını ona verdiği için kapının çalınması onu şaşırttı. Birasını masaya bıraktı ve ön kapıya yöneldi. Gözetleme deliğini kontrol etmesine gerek yoktu çünkü diğer taraftan onun kokusunu alabiliyordu. Onun heyecanının ve beklentisinin kokusunu alıyordu. Bu koku onu sertleştirdi ve çaresiz bıraktı ama kapıyı açtığı anda dondu kaldı.

Onun şaka yaptığını düşündü. Ama hayır. Onun Ronnie'si değildi. Çok kısa ekose eteği, beyaz bluzu ve beyaz Keds ayakkabılarıyla duruyordu. Saçlarını başının tepesinde at kuyruğu yapmıştı ve küçük tel çerçeveli bir gözlük bile takmıştı. Göğsünde bir not defteri ve ders kitabı tutuyordu. gözlerini yere dikti.

"Ben... Özel dersin için geldim," diye kekeledi ve Brendon'ın tek yapabildiği kapıya yaslanıp ona bakmak oldu. Kız başını kaldırıp ona baktı. "Beni içeri almayacak mısın? Bir saat içinde dönmezsem annem çok kızacak." Aksanı daha kalındı, sesi biraz daha yüksek ve güvensiz çıkıyordu.

Aklını kardeşinden uzaklaştırmak için oyun oynamak istiyordu ve o da bunu seve seve kabul etti.

"O zaman içeri girsen iyi olur." Adam kapıdan geri çekildi ve kadın ona srtnmemek için elinden geleni yaparak içeri girdi.

"Bira ister misin?" diye teklif etti ve kapıyı arkasından çarpmayı ihmal etmedi. Kadın sıçradı ve arkasını döndü. "Uh...hayır. Hayır. Sorun değil."

"Emin misin? Seni gevetebilir."

"Gevemeye ihtiyacım yok, Brendon Shaw. Bu trigonu boğazına sokmam lazım ki akam yemeği için eve gidebileyim." Hıımla oturma odasına gitti ve kitapları sehpanın üzerine bıraktı, sonra da kanepenin kenarına oturdu. "Bunu Ko Wilson istediği için yapıyorum. için."

"Mantıklı. Matematik kulübünün başkanı olman falan." Brendon onun yanındaki kanepeye oturdu. "Söyle bakalım, Ronnie Lee, Neden benden holanmıyorsun?"

"Senden holanmıyor muyum? Senden holanmadığımı kim söyledi?"

"Hemen hemen seviyorsun. Bana hiç selam vermiyorsun ya da tarih dersinde yanıma oturmuyorsun." At kuyruğundan dökülen saçlarını ensesinden aşağıya doğru taradı. "Gözümün içine bakıyorsun."

Parmakları boğazına dokunduğunda gözleri kapandı ve vücudunda küçük bir ürperti dalgalandı. "Bu...bu doğru değil. Ben sadece... biz..." Başını iki yana salladı. "Sen bunu yaparken dnemiyorum."

"Ne yaparken?" diye sordu usulca, boynunu tekrar öperken. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Ders çalışmamız gerek."

"Sonra çalışırız. Şimdi beni rahatlatmana ihtiyacım var." "Güven vermek mi?"

"Benden holandığını söyle, Ronnie Lee." Onun boynunu ısırđı. "Daha da iyisi... göster bana."

Ronnie'nin gözleri doldu ve dizlerini birbirine kenetledi. Brendon Shaw'u da bu küçük rol yapma olayına dahil etmesi gerektiğini düşündü. İnsan ya da ekil değiştiren pek çok erkek bu konuda rahat değildi. Ya da yanlış yapıyorlardı. Doğrudan iyi şeylere dalıyor ve yarattığı küçük sahneyle uğramıyorlardı bile.

Brendon değil. Onu Teksas'taki bir lisenin futbol takımının başında, ge kızları bekaretlerini kaybetmeleri için ayartırken hayal edebiliyordu. Her ne kadar onu kucaklayıp unutulana kadar sikmeye hazır olsa da

Oyunu biraz daha uzatmakta bir sorun yok. Bu çabaya değecek birini ne sıklıkla bulabilirdi ki?

"Hemen kes şunu, Brendon Shaw! Ben o sürtükler gibi değilim. Amigo kızlar." Onu geri itmek için elini yüzüne vurdu ve dili avucunu yaladığında ciyakladı. "Ben... Ben iyi bir kıyım."

"Öyle olmak zorunda değilsin, Ronnie Lee." İri ellerinden biri göğsünü kavradı, başparmağı meme ucuyla alay etti. "Arada bir kötü olmanın ne kadar eğlenceli olduğunu sana göstermeme izin ver."

"Ben... Ben yapamam. Bu yanlış. Ya annem öğrenirse? Ya da vaiz? Yüzümden anlarlar. Biliyorum görecekler ve cehennemde yanacağım."

Shaw onun boynunu öpüp göğüslerine masaj yaparken, Ronnie'nin Shaw'ın onu yavaşça sırt üstü yatırdığını fark etmesi otuz saniye kadar sürdü.

"Kimse bilmeyecek, Ronnie Lee. Söz veriyorum."

"Herkes anlatacaksın."

"Söylemeyeceğim. Baban öğrenirse bana ne yapacağını biliyorum." Bluzunun düğmelerini rekor bir sürede açarak omuzlarından sıyırdı. "Bu bizim küçük sırrımız olacak, Ronnie Lee. Senin ve benim."

Brendon'ın iri elleri kızın eteğinin altından kayarak düz bluzunu kavradı. beyaz pamuklu külotunu bulmak için tüm valizini karıştırmak zorunda kalmıştı. Her zaman yanında bir çift külot bulundurmaya özen gösterirdi ve daha önce hiç bu kadar minnettar olmamıştı.

"Ama... *bunu* daha önce hiç yapmadım."

Külotu bacaklarından aşağı kaydırıldı. "Hiç mi?"

"Hayır. Hiç yapmadım."

"Senin için ilk olacak mıyım?"

Utangaç bir şekilde başını salladı. Şaşırtıcı, çünkü hayatında bir gün bile utangaç olmamıştı. Bekâretini kaybettiğinde bile.

"Merak etme bebeğim. Seninle ilgileneceğim."

Brendon'ın üzerine çıkıp onu becerebileceğini düşündü, umursadığından değil ama öyle yapmadı. Komşunun sadece biraz kötü çocuğu oyununu oynadı. Yan yatmış, başını bir koluyla destekleyerek ona bakıyordu.

"Bu senin ilk seferin olduğu için yavaştan almalıyız. Seni aceleye getiremem yoksa canını yakarım."

Oh adamım.

"Ben de seni incitmek istemiyorum, Ronnie Lee."

"Tamam."

Boştaki elinin parmakları göğsünden aşağı kaydı, sütyeninin ön kopçasını açmak için kısa bir süre durdu ve göğüslerini nazikçe kavrayıp sıktı. Sonra eli bacaklarına ulaşana kadar vücudundaki yolculuğuna devam etti, uyluklarından yukarı ve eteğinin altına doğru kaydı. Onun dışında tek şey beyaz Keds, hala üzerindeydi.

Bir parmağını içine kaydırıp Ronnie'nin gözleri kapandı.

"Hayır, bebeğim. Bana bakmanı istiyorum. Seni incitip incitmediğimi bilmem gerek."

Oh Tanrım. Bu adam çok iyi!

Ronnie yavaşça, utangaçça gözlerini açtı.

"Aferin kızım. Şimdi bana acıyıp acımadığını söyle." İşaret parmağı yavaşça Ronnie'nin içine pompalandı, sanki gerçekten kırılacak bir kızlık zarı kalmış gibi içeri girdi. Normalde bu onun için pek bir şey ifade etmezdi ama Shaw'ın onu izleyişi ve ona izlettirişi, bir yandan da küçük oyunlarını sürdürmeleri, Ronnie'nin eline doğru eğilmesini sağladı. "Hoşuna gitti mi?"

Utangaç bir şekilde başını salladı ve adamı sırtından yakalayıp zorla götürme arzusuyla savaştı.

"Buna ne dersin?" Orta parmağı işaret parmağına katıldı, hâlâ içinde yavaşça ve dikkatle hareket ediyordu. "Bu iyi hissettiriyor mu?"

"Evet."

"Güzel." Kanepeye rahatça yerleşti, başı hâlâ avucunun içindeydi.

Tüm oda onların ağır nefes alış verişlerinin ve parmaklarının onun içinde okşayışının sesiyle doldu, tüm bu ıslaklık daha az bir kadını utandırabilecek yumuşak sesler çıkarıyordu.

"Şimdi başka bir şey deneyeceğim, Ronnie Lee. Bir şey alabilirsin İlk başta biraz korkacaksın ama hissettiklerin tamamen normal. Tamam mı?"

Başını salladı ve başparmağı klitorisine değdiğinde adamın omuzlarını tuttu. Bacakları koltuğun üzerinde huzursuzca hareket etti ve nefes alışları sert pantolonlara dönüştü.

"Aynen öyle, bebeğim. Sadece devam et." Shaw vahşi gözlerle onu izledi, Sanki onun boşalmasını görmek için sabırsızlanıyordu. Sadece kontrolden çıkmış lise oyun kurucusunun, gergin matematik dehasının eline boşalmasını sağlayarak zafer kazanması mı? Hayır. Ronnie daha iyi biliyordu. Shaw sadece kadınları boşaltmayı severdi. A

Bir erkekte nadir ve çok çekici bir özellik.

Başparmağı klitorisine sertçe bastırdı ve daireler çizerek hareket etti. Ronnie kendini daha fazla tutamadı. Vücudu eğildi, başı geriye atıldı, gözlükler odanın içinde uçuyordu. Gözlüğün adamın üzerinden kaydığını belli belirsiz duydu.

Sonra boşaldı. Gücü içinde patlıyor, elini sürerken parmakları Shaw'ın omuzlarına gömülüyordu.

Kadın şimdi ve buraya geri döndüğünde Shaw'un giysileri çıkarılmış ve muhtemelen daha önce küçük bir eczaneden aldığı kutudan bir prezervatif takılmıştı.

Shaw kalçalarının arasına yerleşirken eteğini hâlâ çıkarmadığında -sadece yolundan kaldırdığında- onun eteğinden gerçekten hoşlandığını anlamıştı.

"Benim için hazır mısın, Ronnie Lee?" diye sordu derin öpücükler arasında.

Ronnie sadece başını sallayabildi. Aptalca bir şey söylemek istemiyordu. "Evlen benimle" gibi. Bu adama aşık olmak istemiyordu ama nasıl olmasındı ki? Elbette yatakta harikaydı ama pek çok erkek de öyleydi. Hayır, Brendon Shaw hınzır bir mizah anlayışına sahip, tam teşekkür, Tanrı'ya karşı dürüst bir sevgiliydi.

Ve ondan hoşlanıyordu. Ona sadece şehvet duymuyordu, ondan hoşlanıyordu. Bunu anlayabiliyordu. Bir kadını ne zaman sadece seks için istediklerini ve ne zaman ondan hoşlandıklarını bilecek kadar erkek tanımişti.

Ve ondan hoşlanıyordu. Hem de çok.

Elleri kalçalarını kavradı ve biraz kaldırdı. "İlk başta biraz acıtacak," diye fısıldadı kulağına. "Ama sonra daha iyi olacağına söz veriyorum."

Kız sırttı, onun hâlâ oyuna devam ediyor olması hoşuna gitmişti.

"Az önce olduğu gibi mi olacak?" diye nefes nefese kaldı, onun aletinin içinde kayma hissini seviyordu.

"Daha iyi, bebeğim," diye umutsuzca kulağına inledi. "Tanrım, çok daha iyi."

"Brendon Shaw, nasıl paylaşılacağını bilmiyorsun."

Brendon az önce Oreo kurabiyesini batırdığı soğuk süt bardağından başını kaldırdı. "Alo? Erkek aslan. Duh."

Kanepede bir saatten fazla kaldıktan sonra, bir şekilde oturma odasının zemininde bir sürü abur cuburla karınlarını doyurmuşlardı. Ama anlaşılan ikisi de ortası kremalı çikolatalı kurabiyeleri tercih ediyordu. Ronnie için ne yazık ki sadece bir paket vardı.

Ronnie kararlı bir şekilde başka bir kurabiyeye uzandı ve Brendon poşeti geri çekerek vücuduna yaklaştırdı. Ronnie hırladı ve Brendon da ona kükreyerek karşılık verdi.

Gözleri kısıldı. "Bana *kükredin* mi?"

"Patilerini Oreolarımdan uzak tutamazsan yine yaparım."

Kız hızlı hareket ediyordu, bunu kesinlikle kabul ediyordu, gözünü bile kırpamadan sırtına inmişti. Yine de pek umursadığını söyleyemezdi. İkisi de çıplak olduğu için, onun arkada kıpırdanması gerçekten hoşuna gitmişti.

"Ver şu kurabiyeyi bana!"

"Kendin al, çöpçü."

Ronnie öfkeyle soludu ve dişleriyle kulak memesini kavrarken eli uzandı ve kurabiyesini çılgınca yakaladı.

"Çek şu dişlerini üzerimden kadın."

Kulağını sıkıca kavrayan dişlerinin arasından, "Paylaşmaya başla," dedi. "Ben paylaşmam." Onun bu ifadesi üzerine daha sert ısırıldı. "Ow! Tamam. Tamam! Tamam! Küçük bir ısırık alabilirsin."

"Bütün kurabiyeyi istiyorum, kedi." Kulağını bıraktı ve uzanıp elinden kaptı.

Adam sırtüstü döndü ve kız kıpırdayamadan onun kalçalarını kavradı. Onu yakaladığını fark edince kurabiyenin tamamını ağzına attı ve sırtıma başladı.

"Kurabiyemi çaldığına inanamıyorum."

Biraz çiğnedi ve dilini dışarı çıkararak ufalanmış, tükürükle kaplı kurabiyeyi ve kremayı gösterdi.

"Oh, çok güzel."

"Hadi Shaw. Öp beni."

"Hayatta olmaz." Adam yüzünü çevirdi ve Shaw onun yanağına kırıntılarla kaplı bir öpücük kondurdu.

Kadın yutkundu ve zevkle iç çekti. "Bu yediğim en güzel kurabiyeydi."

"Eminim."

"Kıskanma."

"Kıskanmıyorum. Sadece bir kurabiye için kavga etmemizin üzücü olduğunu düşünüyorum, oysa benim elimde bir paket kurabiye var."

"Oh. Öyle mi?"

Ronnie kurabiyelere doğru bir hamle yaptı ama Ronnie onu geri çekti. "Bir kurabiye daha istiyorum. Şimdi!"

"Tamam. Bir şartla."

Arkasına yaslandı ve ona baktı. "Bu benim çivili topuklu ayakkabılarla hemşire üniforması giymemi gerektirmiyor, değil mi?"

"Bu gece değil, hayır."

"Lateks mi? Tüylü kelepçeler mi? Beni içeren eğlence, bir vibratör ve
."

"Lütfen dur." Brendon sikine uslu durmasını emretti ve o da hemen hemen ona güldü. "Bunlar daha sonra olacak." Hemşire üniformasını bulabilirse belki bu gece bile olabilirdi. "Şu anda bana bir söz vermeni istiyorum."

"Ne?"

Burada ihtiyatlı davranmak zorundaydı. "Herhangi bir süre için ayrılmak zorunda kalırsan bana haber vereceksin."

Geri çekildi ve eğer adam onu sıkıca tutmasaydı, muhtemelen kaçacaktı. "Bu bir taahhüt gibi geliyor."

"Hayır, hayır," dedi hızla, onun panik kokusunu almıştı bile. "Taahhüt değil. Bir nezaket. Hepsi bu. Yapılacak en kibar şey." Anlayabildiği kadarıyla Güneyliler nezaket ve kibarlık konusunda çok iyidiler. "Sen ve Sissy Mae sadece alışverişe çıktığınızda endişelenmemi istemezsin, değil mi? Özellikle de kardeşimin başına gelenlerden sonra."

"Benden sonsuza kadar kalmamı istemiyorsun, değil mi?"

"Hayır. Sadece bir yere gideceğin zaman bana haber ver." Böylece eğer kız onu terk ederse, onu sonsuza kadar kalmaya ikna edebilirdi.

Durum gerektirdiğinde çok ikna edici olabiliyordu. "Bu, endişelenmemen için, değil mi?"

"Doğru."

"Seninle yuva kurmamı beklediğin için falan değil." "Asla," diye yalan söyledi. Ne yazık ki, bir erkeğin evlenmek için Kadınına yalan söylemek. Gözlerindeki vahşi panik bakışı... Yalan söylemek şu anda çok önemliydi. Ronnie'ye saldırıp onu sonsuza dek kendine bağlamadan önce onu ayartması gerekiyordu.

"Tamam. Bunu kabul ediyorum. Ve sadece bunu," diye gereksiz bir sertlikle ekledi.

"Mükemmel."

"Şimdi bu korkutucu konuşmayı bitiriyor muyuz?" "Evet."

"Güzel. Biraz daha kurabiye istiyorum." "Kendi lanet kurabiyelerini kendin al."

"O kurabiyeleri bana ver yoksa senin Yanki kışını tekmelerim."

Gülerek, elleri çıplak vücudunda gezinirken, "Sana o kurabiyeleri vermemi sağlamanın çok daha güzel yolları olduğunu biliyorsun."

"Oh." Gözlerini kırpıştırdı. "Haklısın."

Brendon kıpırdamadan Ronnie onun kollarından kurtuldu ve yüzünü ondan başka tarafa çevirdi.

"Ronnie, sen ne-"

Birden yüzü kızın amıyla doldu ve Ronnie'nin ağızı sikinin etrafındaydı. Ronnie emerek adamın gözlerinin yuvalarından fırlamasına neden oldu, sonra da kıcını biraz oynattı.

Harika bir sesle onu serbest bıraktıktan sonra, "İşe koyul, hoss," dedi. "Burada işimiz biter, kurabiyeler için biraz daha didişebiliriz."

Brendon onun kalçalarını kavradı ve daha aşağıya çekti. "Biliyor musun seksi şey," diye iç geçirdi onu cennete götürmeden önce, "seninle boğışmaya bayılıyorum."

Ronnie dilini onun içine soktuğunda derin ve uzun bir inilti çıkardı. "Ben de, hoss," diye nefes nefese kaldı. "Cennetteki Tanrım, ben de."

On Üçüncü Bölüm

Ronnie, Shaw'un oturma odasına doğru ilerlerken yürüyebildiğine bile şaşırmıştı. Oda servisi kocaman bir kahvaltı getirmişti bile ve Kingston Arms bornozunun kemerini sıkarak Shaw'un karşısındaki masaya oturdu. Önünde *Wall Street Journal* vardı ve her şeyde inanılmaz derecede evcimen bir şeyler vardı. Hâlâ kaçmamış olması onu şaşırtmıştı. Daha önce yapardı.

Kendine bir fincan kahve koyduktan sonra yiyecekleri sıcak ya da soğuk tutan gümüş örtülerin altına baktı.

Ronnie örtülerden birinin altında büyük bir kâse sade yoğurt bulduğunda neredeyse çılgılık atacaktı. Yoğurdun üzerine biraz taze meyve atarak kaseyi ve kaşığı aldı ve sandalyeye oturdu. Shaw elindeki kâğıdı indirip ona baktığında kâsenin yarısını bitirmişti.

Tek kaşını kaldırarak, "Bana ikram etmeyi düşünmedin mi?"

Ronnie başını salladı. "Hayır."

"Sana kaç kere söylemem gerekiyor, ormanın kralları önce yer." "Dişi kurtlar da kedileri ağaçlara doğru kovalamaya bayılır, sonra da kahkahalarla gülerler. Yani

Beni zorlama."

Sırıtarak bir dilim kalın kesilmiş domuz pastırması aldı. "Peki bugün ne yapmak istiyorsun?"

"Çalışman falan gerekmiyor mu?"

"Çalışıyorum. Çalışanlarımın yoluna çıkmıyorum. Bunu yapmama bayılıyorlar."

"Sen de şu titiz patronlardan birisin, değil mi?"

"Aynen öyleyim. Ne istediğimi biliyorum. Daha azını kabul etmem."

Bu konuda yorum yapmayı reddetti. Adam yine o altın rengi gözleriyle ona kilitlenmişken olmazdı.

"Müzeleri sever misin?" diye sordu. "Birkaç tanesine bakabiliriz. Sonra da seni Guggenheim'ın tuvaletinde sikebilirim."

"Sanatçılara ne kadar saygı duyuyorsun."

"Deniyorum." Gözlerini ona dikti. "Bornozumun içinde iyi görünüyorsun, seksi şey."

"Çok teşekkür ederim."

"Aç şunu."

Ağızına bir kaşık yoğurt atarak gülümsemesini gizledi. "Yemek yiyorum," dedi yemeğinin etrafında.

Dirseğini masaya dayamış, çenesini avucunun içine almıştı. "Bornozu aç, Ronnie Lee."

Ronnie Lee, kendisinin bile inanmadığı sinirli bir koklamayla neredeyse boş olan kâsesini masaya bıraktı ve belindeki kemeri gevşetti. Ronnie gözlerini ondan ayırmadan bornozu omuzlarından aşağı indirdi ve dudaklarını yaladı.

"Böyle mi?"

Brendon hırladı ve cep telefonu çaldığında onun kendisi için masaya geleceğini düşündü. Hırıltısı hırlamaya dönüştü ve cep telefonunu masadan kaptı. "Ne?"

Ona baktı ve Ronnie bornozu tamamen açarak sırtını kamburlaştırdı. Gözleri onun göğüslerine kilitlendi ve küçük bir inilti çıkardı. Kaşlarını çatı. "Mace kim?"

Ronnie kahkahasını bastırmak için ağzını kapattı.

Brendon irkildi. "Oh. Llewellyn. Evet. Ne oldu?"

Ronnie onun gözlerindeki mizahın kayboluşunu izledi. "Bana telefonda söyleyemez misin? Evet. Tamam. Tamam. Tamam. Tamam. Saat birde. Orada olacağım." İç çekti ve bağlantıyı kesti.

"Sorun nedir?"

"Mace beni görmek istiyor. Kardeşim hakkında bilgisi var."

Ronnie ayağa kalktı ve bornozunu geri çekti. "Gel bakalım." Ona doğru bir adım attı ve elini uzattı. "Duş alalım ve giyinelim. İşin bittiğinde, istersen şu müze olayını da yapabiliriz." Bunun olacağından kuşkulansa da mümkün olduğunca olumlu davranmak istiyordu. Ama Mace'in kötü bir haberi olmasaydı, Shaw'a telefonda söylerdi.

"Gitmek zorunda değilsin."

"Gitmemi istiyor musun?"

Önce cevap vermedi, gözlerini masaya dikmişti. Sonunda elini onunkinin içine soktu. "Evet. Gitmeni istiyorum." Bir kez daha iç geçirdi ve onun kendisini sandalyeden çekip çıkarmasına izin verdi. "Mitch'in ağzını burnunu kırmamam için sana ihtiyacım olacak. Kim bilir o küçük salak kendini ne hallere soktu. Şimdi."

Etrafındakiler sohbet ederken Brendon körlemesine bakıyordu. Resimlerin ve şemaların olduğu mantar panoya körlemesine baktı. Gerçekte ne gördüğünden emin olmadan baktı, baktı ve baktı. Kendi kanı hakkında hiçbir şey bilmediğini fark etti. Öz kardeşi.

Etrafında Mace ve Smitty'nin Sissy Mae'nin yardımıyla kısa sürede tuttukları ofisler hakkında konuşuyorlardı; aralarında düzenli, son derece becerikli ve muhtemelen altın madalyalı bir koşucuyu geride bırakabilecek gibi görünen muhteşem bir çita resepsiyonist de vardı. Hava durumu ve oteldeki yıllık yılbaşı partisi hakkında sohbet ettiler. Doğu On Dördüncü Cadde'deki yeni bir kulüp hakkında sohbet ettiler. Llewellyn ve Smitty bombalarını patlattılar ve sonra onu kendi haline bıraktılar, onlar da şişe su içip hayatları hakkında sohbet ettiler.

Sonunda, mantar panoya -ve çok şey anlatan o tek resme- pek çok kişinin normal kabul edebileceğinden daha uzun süre baktıktan sonra patladı, kükremesi camları ve masalardaki camları salladı.

Ronnie'nin "Bizi bir dakika yalnız bırakabilir misiniz?" diye sorduğunu duyana kadar sessizliğin sürmesi şaşırtıcı değildi.

Ses çıkarmadan gittiler ve kendisinininki kadar tanıdık gelmeye başlayan eller yüzünü kavradı. Ronnie onu çevirerek kıza bakmasını sağladı. Ela gözlerine bir kez baktı ve Brendon onu kollarına çekerek yüzünü boynuna gömdü.

"Bana nasıl söylemez?"

Ronnie'nin kolları onu sıkıca tuttu ve "Çünkü pasif-agresif bir hıyar gibi davranıyor. Ama umutsuz değil."

"Onu gördüğümde kışına tekme basacağım."

"Ara onu. Otele gelmesini söyle. Güvende olduğunu bildiğinde kendini daha iyi hissedeceksin. Kendi türünün etrafında."

"Bunu kendi başına halletmesine izin vermeliyim."

Onun yanağından öptü. "Eğer ona bir şey olursa kendini asla affetmeyeceksin. Bunu ikimiz de biliyoruz."

Onun haklı olduğunu bilerek başını salladı.

"O yüzden o küçük piçi ara ve sıska aslan kışını kaldırıp senin otele gelmesini söyle."

"Ve kız kardeşimi

de." "Madem

öyle."

Kotundan çıkardığı telefonu ona verebilmesi için onu serbest bıraktı.

Dez elinde iki şişe suyla ayrı bir kapıdan odaya girdi. Onlara yaklaşırken etrafına göz gezdirdi. "Nerede bu herkes?"

"Güvenli bir yere kaçtılar," diye şaka yaptı Ronnie.

O garip yeşil-gri gözler kısıldı ve Dez sordu, "Mace size kükredi mi? Ona bunu yapmaya devam etmemesini söyledim."

"Hayır." Ronnie onun omzunu sıvazladı. "Arayan yaşlı Shaw'dı."

"Oh." Dez hemen ilgisini kaybetmiş gibiydi, dönüp Mace ve Smitty'nin hazırladığı mantar panoya baktı. Kaşlarını çattı ve Mitch'in bir resmini işaret etti. "Kim o?"

İç çekerek kardeşini hızlıca aradı. "O mu? O benim kardeşim."

"Kardeşinin polis olduğunu bilmiyordum."

Brendon, ağabeyinin Philadelphia Polisi üniforması içindeki resmine baktı. Mezuniyet fotoğrafı. Brendon'ın hiç bilmediği mezuniyeti ve kariyeri.

"Evet. Ben de bilmiyordum."

On Dördüncü Bölüm

Brendon, kardeşi kendisi için ayrılmış olan süite girerken başını kaldırdı.

Elleri ceplerinde ve ukala bir tavırla Brendon'a baktı.

"Ne dedin?"

"Otuz dakika sonra geleceğini söylemiştin. Bu üç saat önceydi."

"Meşguldüm. Ne istiyorsun?"

Brendon ayağa kalkarak köşedeki küçük buzdolabına doğru yürüdü.

Kendine bir bira aldı ve kardeşine de bir tane uzattı. Mitch elinin tersiyle itti.

"Ne yapmakla meşguldün?" Brendon Heineken'inin kapağını açarak sordu.

"Saticılıkla mı? Birinin diz kapağını kırmakla mı? Pezevenklik mi?"

Mitch omuz silkti. "Bilmen gerektiğini düşünmediğim bir şey. Bu senin kendi güvenliğin için, koca adam."

"Anlıyorum." Bira şişesini kullanmak isteyen Brendon, onun yerine dirseğini kullanarak Mitch'i yere çarptı. Ayağını küçük pisliğin ensesine sıkıca dayayarak sakince, "Tekrar deneyelim, *Dedektif Shaw*. Ne yapmakla meşguldünüz?"

Mitch kardeşinin ayağını çıkarmaya çalışırken "Siktir," diye homurdandı.

"Hayır, eminim sikişmiyordunuz. Çok daha rahat olurdun." "Bırak beni, seni pislik!"

"*Ben bir pislik miyim?* Beni ne kadar zamandır ıslah etmem gereken bir pislik olduğuna inandırdığını biliyor musun?"

"Evet. Artık yat kulübündeki arkadaşlarına benimle övünebilirsin."

"Birincisi, seni aptal, ben hiçbir yat kulübüne üye değilim. İkincisi, ben ne yaptım

seni bana bu kadar kızdıracak ne yaptım? Denedim, Mitch. Gerçekten denedim. Ama ne kadar denersem deneyeyim, sen bir pislik olmaya devam ediyorsun."

Birdenbire Mitch'in mücadelesi bitti. Orada öylece uzandı. "Senden hiçbir şey istemedim," dedi usulca. "Yardımlarını istemedim. Sadaka vermeni istemedim. Sana ihtiyacım olmadığını kanıtlamak istedim."

"Kanıtladım." Brendon ayağını Mitch'in boynundan kaldırdı ve geri adım atarak arkasını döndü. "Bana ihtiyacın yok. Marissa'ya ihtiyacın yok. Sen bir ordusun.

bir tanesinin. Aferin
sana." "İlk başta."

Brendon döndü ve kendini yerden kaldırmış olan küçük kardeşine baktı. Bazı günler aynaya bakmak gibiydi ama Mitch'in yelesinde henüz o kadar kahverengi saç yoktu. Biraz daha büyüdüğünde yakında olacaktı. "İlk başta mı?"

"İlk başta hepinize gösterecektim. Şükran Günü yemeğine altın kalkanım ve bir morsu boğmaya yetecek kadar tavırla gelecektim."

"Sonra?"

"Gizli göreve gittim. Bu ekibin bir parçası oldum. İrlandalı gangsterler. Eski kafalılar. Tanrım, Bren, bir şeyler yaptım... bir şeyler *gördüm*." Mitch başını salladı ve arkasını döndü. "Sonunda senin ya da Marissa'nın varlığından haberdar olmamaları daha güvenliydi. Benim üzerimde bir kozları olsun istemedim. Annem için endişelenmedim. Sürüsü dört Damızlık Erkeklerle birlikte yirmi kişiden oluşuyor. Ama Marissa'nın bir Pride'ı yok... Onu riske atamam. İkinizi de. Bu yüzden bir pislik olduğuma inanmanıza izin verdim. İkiniz de benden uzak durduğunuz için daha kolay oldu."

Brendon boğazındaki yumruyu bastırmak için yutkundu. "Geçen gece iki polis seni arıyordu."

"Hayır. Beni aramıyorlardı. Sana göz kulak oluyorlardı." Mitch güldü. "Zavallı çocuklar. Önce hastanede onları dövdün, sonra da kız arkadaşın ve onun dişi kurt sürüsü onları korkuttu. Bana iyilik yapıyorlardı ama karılarının beni yakın zamanda yemeğe davet etmeyeceğinden eminim. Onlar çakal ve zaten pek dost canlısı değiller."

"Yani seni tutuklamaya çalışmıyorlardı?"

"Hayır. Marissa beni aramadan önce senin hastanede olduğunu duymuştum." Mitch derin bir nefes aldı. "Gerçek şu ki Bren, şu anda koruyucu gözaltında olmam gerekiyor. Birkaç ay içinde ekiple ilgili ifade vereceğim ve belediye beni üç polisle birlikte bu boktan küçük otele yerleştirdi. İnsanlarla. Dayanamadım. Çıkamıyordum, oda küçücüktü, bazı günler o insanların kokusu..." Bu anı karşısında başını salladı. "Çok fazla. Birkaç gün daha geçseydi ne olduğumu tam olarak öğreneceklerdi. Ben de kaçtım. O zamandan beri New York'ta takılıyorum. Monahan ve Abbott'tan koruyucu gözetim altına girer girmez sana ve Rissa'ya göz kulak olmalarını istedim."

"Neden?"

"Yakaladığım insanlar... Seni öğrenmelerinden korktum.

Bana ulaşmak için seni

kullanacaklarından korktum." "Peki

ya duruşma?"

"Savcı bizden biri. Bir leopar. Nerede olduğumu biliyor ve benimle nasıl iletişime geçeceğini sordu. O otelde beş dakika bile kalamayacağımı bildiğini söyledi. Ama bu tür davaların mahkemeye gelmesi aylar, hatta yıllar alır. O kadar uzun süre kapana kısılmamı bekleyemezler. Kendi başımın çaresine baksam daha iyi olur."

Mitch ellerini saçlarında gezdirdi. "Gerçekten üzgünüm, Bren. Hiç istemedim-"

"Unut gitsin." Brendon ciddiye. "Bitti artık. Artık biliyoruz ve bundan sonra ne yapacağımıza karar verebiliriz."

"Senin bu işe karışmanı istemiyorum, Brendon."

"Kapa çeneni, Mitch." Brendon kanepeye oturdu. "Sadece... kapa çeneni. Beni koruman için artık çok geç. Rissa'yı koruman için de çok geç. Sen burada kalacaksın. Güvenliği artıracğız. Mace Llewellyn ve Smitty bize adam bulabilir. Kendi türümüzden. Tüm bunlar sona erene kadar, siz duruşmayı bitirene kadar başka seçeneğimiz yok." Brendon ona baktı. "Seni kaybetmeyeceğim, küçük kardeşim."

Süitin kapısı açıldı ve Marissa, içinde kıyafet değişikliğı olan bir spor çantasıyla içeri girdi.

"Emredildiğı gibi geldim." Kaşlarını çatdı, gözleri ikisi arasında gidip geliyordu. "Ne oldu? Sorun ne?"

Brendon içini çekti. "Ben bir dişi kurda aşığım ve Mitch de gangsterlerin bulup öldürmeye çalıştığı gizli bir polis. Aileden olduğumuz için muhtemelen bizi de öldürmeye çalışacaklar."

Marissa çantalarını bıraktı, yüzü şoktan bembeyaz olmuştu. Yavaşça iki erkeğe doğru yürüdü. Mitch'e baktı, onu iterek yolundan çekti ve iki namlusunu da Brendon'a çevirdi. "*Nasıl olur da bir dişi kurda aşık olursun?*"

İki kardeş birbirlerine baktı... ve sırttılar.

"İyi misin, hayatım?"

Ronnie Lee, arkadaşı ona doğru yürürken Sissy Mae'ye gülümsedi. Sissy'nin eninde sonunda onu aramaya geleceğini biliyordu. O kadar uzun süredir yol arkadaşlarıydılar ki, birbirlerinin ruh hallerini kendilerinininki kadar iyi biliyorlardı.

Şimdi iki arkadaş New York'ta şık bir otelin önünde, dondurucu soğukta duruyorlardı ve hayatları iyi ya da kötü yeni bir dönemece girmek üzereydi.

"Bu gece annemi aradım," diye itiraf etti Ronnie.

"Tanrım, kızım. Bunu neden yaptın ki?"

"Cezalandırılmak için oburluk sanırım."

"Sanırım öyle." Sissy onun yanındaki duvara yaslandı. "Kardeşlerinin bu gece buraya geleceğini söyledi mi?"

Ronnie büyük ve uzun bir iç çekti. "Hayır. Bundan söz etmedi."

"Muhtemelen sürpriz olmasını istemiştir." Muhtemelen. Ronnie bunu Gergin telefon konuşmalarından annesi bir şeyler döndüğünü anlamıştı. Büyük olasılıkla kardeşlerinin bu bilgiyi öğrenip ona geri dönmelerini umuyordu. O zaman bunu Ronnie'nin boğazına tıkabilirdi.

Kardeşleri buraya geldiğinde Shaw'la olan parti bitmiş olacaktı. Onları bu gece görmek zorunda değildi ama sabaha kadar izini bulurlardı. Ona göre aslanıyla geçireceği güzel bir gece daha vardı, sonra çekip gitmesi gerekecekti. Bu ona mükemmel bir bahane veriyordu. En azından kendine sürekli bunu söylüyordu.

"Sana umutsuz ve işe yaramaz olduğunu mu söyledi?"

"Hayır. Bu sefer Noel'de arayacak kadar önemsemedim ve babama nasıl bu kadar kötü davranabildim. Oh. Ve bir sürü iç geçirme oldu."

"Annen söz konusu olduğunda her zaman bir sürü iç çekiş olur. Bilmiyor muydun? Evrenin yükü onun omuzlarında." Sissy Mae kendi omzuyla Ronnie'nin omzunu dürttü. "Seni gerçekten seviyor, Rhonda Lee. Kendine özgü, yılan gibi acımasız, herkesin ona karşı olduğu bir şekilde."

"Evet. Sanırım öyle."

"Shaw hakkında ona ne söyleyeceksin?" "Hiçbir şey. Neden?"

"Ne demek neden? Annene bir şey söylemelisin. Çocuk sana o kadar aşık ki önünü bile göremiyor."

Ronnie her zaman mantıklı biri olmuştu. Çok sarhoş olmadığı sürece her zaman "Bunu yapmak istediğimizden emin miyiz?" derdi. Ama belli ki yumruğunu Sissy'nin yüzüne doğru savurduğunda tüm o harika rasyonellik pencereden uçup gitmişti.

Sissy Mae o yumruğu da yakaladı. Ronnie'yi duvara doğru iterken gözleri bir anda dost canlısı bir insandan Alfa Kurt'a dönüştü.

Alfa Dişi olmak Alfa Erkek olmaktan daha kolay değildi. Zekânıza ve anlık kararlar verme yeteneğinize ihtiyacınız vardı. Ayrıca insanların ödünü koparabilmen gerekiyordu. Sissy eğildiğinde Ronnie'ye yaklaşp inci gibi beyaz dişlerini göstererek vahşice hırladığında Ronnie çizgiyi aştığını anladı.

Başını başka yöne çevirerek duvara yaslandı ve Sissy yüzüne bir kıl kadar yaklaşp hırlayıp terslerken sinmeye başladı. Kimin Alfa Dişi, kimin sadece Beta olduğunu açıkça ortaya koyuyordu.

Ronnie gözlerini yere indirdi ve vücudunu itaatkâr bir hale getirdi. Eğer kuyruğu olsaydı, bacaklarının arasına sıkıştırırdı. Sissy Mae onun yeterince sinmiş olduğunu hissettiğinde Ronnie'nin elini bıraktı ve geri çekildi.

"Bir gün annene Shaw'dan bahsetmek zorunda kalacaksın. Birincisi, kardeşlerin büyük bir kedinin sana süründüğünü ve mırladığını fark edecekler. İkincisi, çocuk yakın zamanda senden uzaklaşmayacak, Ronnie Lee. Sen de buna alışsan iyi olur."

Ronnie bir an için arkadaşından kendisini sinmeye zorladığı için mi yoksa haklı olduğu için mi daha çok nefret ettiğini bilemedi.

Tartışmalarıyla geçen tam beş saatin ardından Brendon sabrını yitirdi ve hışmla süitten çıktı. Mitch ve Marissa fark etmediler bile.

Uyumak. Birkaç saat uyursa kendini çok daha iyi hissedeceğini ve daha az kaba olacağını biliyordu. Çünkü bu ikisi arasında hakemlik yaptıktan sonra kendini gerçekten kötü hissediyordu.

Dairesine adım attı ve mutfağa doğru yöneldi. Sallanan kapıyı iterek açan Brendon donakaldı.

Tezgâhta oturuyordu, önünde açık bir dergi, onun yanında da bir yığın M&M vardı. Brendon'ı en çok rahatsız eden şey, dergileri nasıl ayırdığıydı.

Renkler dışarıda. Siyah ve kırmızılar küçük bir yığın halinde, küçük çiftler halinde. Yeşiller başka bir yerde. Bir diğerinde sarılar ve turuncular. Maviler yoktu, bu da ona onları çantaya geri koyduğunu ya da yediğini düşündürdü.

Hiçbir şey hafifçe

hayatı ilginç kılmak için obsesif kompulsif kurt.

"Buradasın." *Tanrım. Yapabileceğinin en iyisi bu mu, seni aptal?*

Dergisinden başını kaldırıp bakmadı bile. "Evet. Öyle görünüyor, değil mi?" Bir sayfayı çevirdi. "Eğer gitmemi istiyorsan, tek söylemen gereken gitmek. İkimiz de biliyoruz ki gitmem için fazla bir şey gerekmiyor."

"İstiyorsan kal. İstiyorsan git."

Onun nesi vardı böyle? Neden onu kışkırtıyordu ki?
Ronnie'nin gitmesini istemiyordu. Hem de hiç. Az önce beş dakikasını harcadığı şey bu değil miydi?
saatlerce ikizinin boğazından aşağı mı itti? Peki neden şimdi onu kapı dışarı ediyordu?

Ronnie dergisinden başını kaldırdı. "Gecenin geri kalanında bir pislik gibi davranacak mısın?" diye sordu sakince.

"Biliyor musun," diye alaycı bir şekilde cevap verdi, "sanırım olabilirim. O yüzden burada olmamakta özgürsün."

İşte. Ona bir çıkış yolu vermişti. Şimdi gidebilirdi ve o da daha da mutsuz olabilirdi. *İyi plan, Bren.*

Ronnie dergiyi kapattı ve tabureden kaydı. Başka bir yırtık pırtık pantolon ve Coors Beer tişörtü giymişti. Kadın, çoğu kadının içinde ölü bulunmayacağı kıyafetleri nasıl giyeceğini gerçekten biliyordu.

Birkaç adım attı ve adamın önünde durdu. Adam onun güzel gözlerine baktı ve gözyaşı ya da acı bile görmedi. Kadın incinmiş gibi görünmüyordu. Daha çok eğleniyordu. Ama o daha ne olduğunu anlayamadan, kadının yumruğu çenesine çarparak başını yana savurdu.

"*Orospu çocuğu-*"

Ağrıyan yüzüne masaj yaparken kulağına yaklaştı ve mavi bir çizgiyle küfretti, "Benimle bir daha böyle konuşursan o aslan toplarından birini kaybedersin.

gurur duyuyorsun, Hoss." Alnı adamın yaralı çenesine değdi. "Ve şimdi beni kalmam için ikna etmen gerekecek. Beni kalmaya ikna edecek cesaretin var mı Brendon Shaw?"

Başka bir şey söylemeden onu itti ve mutfaktan çıktı. Belki de hayatından.

Ve onun gitmesine asla izin vermeyecekti.

Tipik şekil değiştiren erkek. Stresi en kötü şekilde ele alırlardı. Özellikle de akrabaları söz konusu olduğunda. Babası sadece kendisi ve Annem kavga etti. Onunla ilgili bir şey Ronnie'nin tüm huysuz düğmelerine basıyordu. Yine de, iyi bir kavgadan sonra, kardeşleri genellikle Ronnie'yi evden bir ya da iki sinemaya sürüklemek zorunda kalırlardı, ta ki hepsi eve dönmenin yeterince güvenli olduğunu hissedene kadar.

Ronnie, Shaw ona yetişmeden kapıya varmayı başardı. İri vücudu Ronnie'nin önüne geçerek apartmandan çıkışını engelledi.

Ronnie gülümsemesini zorlukla durdurabildi. "Hareket edecek misin?" diye sordu.

"Hayır."

Ronnie ondan uzaklaştı, pençelerini serbest bıraktı. "Bu hiç hoş olmayacak Shaw. Bu gece Sissy Mae'yle küçük bir tartışmaya girdim ve her zamanki eğlence düşkünüm halim değilim."

"Kıçına tekmeyi bastı, değil mi?" diye mırıldandı Shaw, onun sinirli hırıltısını duymazdan gelerek deri ceketini bir kenara fırlattı. "Bunu kaçırdığım için üzgünüm. Özellikle de çıplaksanız ve işin içinde yağ ya da çamur varsa. Şimdi buraya gelin."

"Sanki o kadar kolay yapacaktım gibi." Birkaç uzun adım geri gitti. "Beni istiyorsan, gelip alsan iyi edersin."

Aslanların oldukça sıçrayışlı olduğunu unutarak, neredeyse zamanında hareket edemiyordu.

Oturma odasındaki mobilyaları kolayca temizleyerek koridora yöneldi. Ona yaklaşırken hiç ses çıkarmadı ama Ronnie'nin aslanlar hakkında bildiği bir şey vardı: Avlanmanın çoğunu dişiler yapardı. Erkekler öldürmek ve beslenmek için gelirdi. Aksi takdirde dişiler bütün işi yaparken tembel kıçlarını gölgede uyurken bulabilirdiniz.

Shaw ona doğru uzandı ve Shaw onun altından geçerek diğer tarafa doğru yöneldi.

"Seni küçük..."

Güldü, kovalamacayı seviyordu. Aklını diğer her şeyden uzaklaştırmak için saçma sapan oynaşmalarına ihtiyaç duyuyordu.

Shaw ona yetiştı ve kollarını ona doğru savurduğunda havanın hareket ettiğini hissetti. Dizlerinin üzerine çöktü ve Shaw onun üzerinden yuvarlanarak acı verici bir gümbürtüyle yere düştü. Onun gözlerinin içine bakacak kadar uzun süre durdu. Adam ona baktı, belli ki sersemlemişti.

Dudaklarını yalayarak, "Bundan daha hızlı olmalısın, güzel kedicik," diye fısıldadı.

Sonra ayağa fırladı ve onun üzerinden atlayarak aşağıya doğru ilerledi. gülünç derecede büyük dairesinin diğer ucunda. Kükremesi duvarları sarstı ve Ronnie onun hemen arkasında olduğunu bilerek daha hızlı hareket etti. Onu yakalayacağını biliyordu.

Ronnie kullanılmayan yatak odalarından birine girerek kapıyı arkasından çarptı. Yatak odasının kapısı çarparak açıldığında banyoya girmeyi başarmıştı. İçinden bir ses adamın kapıyı menteşelerinden tekmelediğini söylüyordu.

Banyodan geçip bitişikteki yatak odasına girdi ve kapıdan çıktı. Sadece Shaw onu takip etmemişti, bu kapıya geri dönmüştü ve o da

kollarına doğru koştı.

Onu karşı duvara çarptı, ağzı onunkini ezdi. Elleri pençelerinin onu parçalamasını engellerken. Onunla dövüştü. Sahte bir dövüş de değildi. Tekmeledi, ısırıldı ve acı dolu homurtularından canını yaktığını anladı.

Kan tadı almıştı ve dişlerinin onu sertçe sıyırdığını biliyordu. Nefes nefese ondan uzaklaştı ve belinden sıkıca kavradı, ve hışımla koridora çıktı. Adamın onu yatak odasına götüreceğini ve böylece onunla o pis, iğrenç ilişkisini yaşayabileceğini düşündü -en azından öyle umuyordu- ama görünüşe göre mutfak daha yakındı.

Sallanan kapıyı itti ve Ronnie'nin bildiği bir sonraki şey, onu mutfak tezgahının üzerine yüzüstü yatırdığı oldu.

Kanlı bir dudak, ağrıyan bir çene ve birkaç çürük kaburga. Küçük bir şey gibi görünüyordu.

Ronnie Lee Reed'in mutfağının ortasındaki adaya eğilmesi için ödenmesi gereken bedel.

Hâlâ pençelerini çıkarmış ve müthiş bir mücadele vermekte ısrar ediyordu. Brendon sırtarak dizini bacaklarının arasına soktu, bacaklarını ayırmaya zorladı ve onu biraz kaldırdı, böylece taşaklarına tekrar net bir atış yapamadı. Bir elini kızın sırtına koyarak onu olduğu yerde sabitledi.

Serbest eliyle zonklayan çenesini ovuşturdu. "Çok sağlam bir haçın var, seksi şey."

"Çok teşekkür ederim."

"Bana biraz sert davrandın, değil mi?"

Pençelerini mermer tezgâha geçirip kendini adamın elinin altından çekmeye çalışırken bile güldü. "Şaka mı yapıyorsun? O darbelerin her birini hak etmiştin."

"Haklısın. Sana tam bir pislik gibi davrandım." Brendon elini hareket ettirerek onun üzerine uzandı ve sırtına yaslandı. Kadın onun altında gerildi.

"Özür dilerim Ronnie," diye fısıldadı kulağına. "Pisliğin teki olduğum için özür dilerim."

Kadın birkaç uzun an boyunca kendini kaskatı tuttu ve adam onun sallanmaya başlamasını bekledi.

Bunun yerine bir nefes verdi ve ona bakmak için başını çevirdi. "Bunu bir daha yapma."

"Yapmayacağım."

"Çünkü bir dahaki sefere bu kadar nazik olmayacağım."

Brendon irkildi, onun "kaba" halinin nasıl bir şey olduğunu merak ediyordu. Sonra Brendon bilmek istemediğine karar verdi ve aptalca bir şekilde asla öğrenmemesini umdu.

"Bunu aklımda tutacağım." "Aklında tut."

Brendon onun çenesini okşadı. "Yani beni affediyor musun?" "Eğer mecbur kalırsam."

"Etmelisin." Onun alnından, yanağından öptü. "Etrafımda olman hoşuma gidiyor, Ronnie. Bana kızmanı istemiyorum."

"O zaman beni kızdırma," dedi gülümseyerek.

"Kızdırmayı minimumda tutmak için gerçekten çok çalışacağıma söz veriyorum." Kadın homurdandı. "En azından gerçekçisin."

"Yapılabilir hedefleri severim."

Ona doğru geri itti, kıcı adamın sert sikine sürtünüyordu. "Guggenheim'a gitmeyi başarırsak kullanacağımız prezervatif hâlâ sende mi?"

"Aslına bakarsan..." Brendon arka cebini karıştırdı ve prezervatifi tezgâhın üzerine bıraktı.

Ronnie bir elini geriye uzatıp pantolonunun üzerinden sikini kavradı. "Bu süslü tezgâhın ne kadar sağlam olduğunu öğrenelim derim."

Brendon, kadın onu pantolonunun içine boşaltmadan önce elini çekti. Kadının hınzır parmakları vardı. Kadının iki elini de kavrayarak tezgâhın üzerine koydu ve kendi elleriyle tuttu.

"Sonuna kadar, Ronnie."

Kadın ona baktı ve çenesini ısırды. "Yapacağım ama buna değse iyi olur."

Ronnie öne doğru eğildi ve yanağını serin mermer tezgâha dayadı. Shaw onun ellerini bıraktı ve parmaklarını kollarında, omuzlarında ve sırtında gezdirdi.

"Ellerini tezgâhın üzerinde tut," diye emrederken, bir yandan da Ronnie'nin beline uzanıp şortunu çözdü. Yırtık kot yere düştü ve elleri çıplak kıcını avuçlarken inledi.

"İç çamaşırı yok mu? Sen küçük azgın bir şeysin, değil mi Ronnie Lee?"

"Hiçbir zaman zaman kaybetmeyi sevmedim. Ayrıca. Sen bir yırtıcısın. Senin gibi bir adam sürekli iç çamaşırlarını yırtarken bir kız en iyi iç çamaşırlarını bile kaybedebilir."

Shaw ellerini kızın kışında gezdirdi ve kızın sırtı dikleşti. Adamın çok iyi elleri vardı. Çoğu zaman sert ve ısrarcıydı ama kız istediğinde nasıl geri çekileceğini de biliyordu.

"İyi bir noktaya değindin," diye mırıldandı ve kadın onun kot pantolonunun fermuarını açtığını duydu. Aleti o kadar hızlı çıkmıştı ki, pantolonunu indirmeye zahmet etmediğini anlamıştı. Prezervatif sargısı buruştu ve sonra dizi bacaklarını daha da ayırdı.

Ronnie kendini buna hazırladı, Shaw'la ilk seferin her zaman onu ilginç kılacak kadar acı verici olduğunu biliyordu. İki iri parmak bacaklarının arasından kaydı ve amının içine girdiklerinde nefesi kesildi.

"Tanrım, Ronnie. Şimdiden çok ıslanmışsın." Cevap vermedi, sadece parmakları çekilip tekrar içeri sokulurken homurdandı. "Ve sıcak," diye fısıldadı saçlarına karşı. "Çok ateşli."

Elini geri itti, ne istediğini açıkça belirttiğinde vücudunun gerilme şeklini sevdi.

Adamın eli aniden geri çekildi ve Ronnie inledi, adamın siki parmaklarının yerini alana ve Shaw'ın kalçaları onu öne doğru itip uzun, sert bir vuruşla içine girene kadar kaybını hissetti.

Sırtını Ronnie'ye yaslayan Shaw, siki Ronnie'nin içine sıkıca oturmuş, ikisi de mermer tezgâhta nefes nefese kalmışlardı. Elleri onunkilerin üzerindeydi, parmakları derisini çiziyordu.

Adam bekledi ve kadın nedenini bilmiyordu. Onun beklemesini istemiyordu. Onun hareket etmesini istiyordu.

Ronnie başını geriye yasladı, yanağına sürtündü, burnu çenesine sokuldu. Sonra çenesini sertçe ısırdı ve Shaw dişlerini göstererek ona saldırdı.

Sol eli saçlarına kayarak başını geriye çekti ve vücudu onunkine doğru sallanırken boynunu açıkta bıraktı. Gözlerini kapatan Ronnie, Shaw'ın siki tekrar tekrar içine girme hissinin onu ele geçirmesine izin verdi. olmak istediği yerde. Sadece Shaw'un ona verebileceği hisler arasında kaybolmuştu. Yüzü kızın boynuna gömülmüş, sert nefesleri kızın teninde gezinirken onu sertçe okşuyordu. Parmakları saçlarını ancak bir kez daha iyice kavrayıp onu daha sıkı tutacak kadar uzun süre serbest bıraktı.

Ronnie içgüdülerinin devreye girmesine izin vererek saçlarının bir kısmını kaybetme riskini göze aldı ve biraz geriye yaslanıp Shaw'a bir kez daha patladı. Dişleri olduğunu bile fark etmemişti.

dudağını sıyrana kadar.

Shaw kısa ve güçlü bir kükremeyle onu daha da ileri itti ve başını yana doğru çekerek dişleriyle omzunu kavradı. Tehlikeli bir aşığın kalıcı, yaşamı sona erdiren bir hasara yol açmasını engellemek için tipik bir yırtıcı hayvan hareketiydi.

Ancak Ronnie, Shaw'un dişlerinin tişörtünü geçip derisine battığını hissettiğinde irkildi. Adamın ne yaptığını çok geç fark ettiğinde gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Bekle-"

Ya onu duymadı ya da umursamadı çünkü o dişler eti ve kası yırttı, omzunun derinliklerine battı ve onu acımasızca ve kesinlikle acımadan becerirken sabit tuttu.

Kalbi hızla atarken midesi bulandı ve Ronnie havlayarak kurtulmaya çalıştı. Shaw daha derine daldı, kısa bir uyarı hırlamasıyla onu bırakmayacağını belli etti. İçindeki Dişi Kurt savaşmayı bıraktı, Ronnie olmasa bile eşini tanıyacak kadar akıllıydı.

Shaw'un boştaki eli kadının bacaklarının arasına girdi ve sabit durarak itişler klitorisini parmaklarına doğru itti. Karşı koysa da, tabutundaki son çivi olacağını bildiği için bunun olmasına izin vermemeye çalışsa da, orgazm bir intikamla sistemini parçaladı.

Çılgılık atan Ronnie patladı. Pençeleri mermer tezgâhı yırtarak derin oyuklar açtı ve vücudu orgazmın gücüyle sarsıldı.

Shaw sonunda Ronnie'nin omzundaki kelepçeyi çözdü ve orgazmını kükreyerek haykırdı.

Tüm vücudu kadının arkasında titredi ve kadının vücudunu sıkıca kavradı.

Tezgâhın üzerine yığılan ikisi nefes nefese kaldı ve konuşmadı.

Ronnie ne söyleyeceğini bilemiyordu. Seni sonsuza kadar kendinin yapan bir adama ne söyleyebilirdin ki?

Özellikle de o koca saçlı aptalın bunu fark etmediğini hissederken.

On Beşinci Bölüm

Geniş mutfağı sadece sert nefes alış verişlerinin sesi dolduruyordu. Brendon hâlâ ona yaslanmıştı ve her sert nefes alışında vücudunun onunkinin altında titrediğini hissedebiliyordu.

O benim.

Bu tek düşünce kafasının içinde çınlayıp duruyordu. Tekrar ve tekrar.

O benim.

Her zaman onun olacaktı. Tıpkı Brendon'ın her zaman onun olacağı gibi.

Brendon'ın dudakları bir gülümsemeye dönüştü ve ona sıkıca sarıldı. *O benim.*

"Bırak beni, Brendon."

Vay be. Kulağa hiç hoş gelmiyordu. Özellikle de onun ilk adını kullandığında. Ona asla ilk ismiyle hitap etmezdi. Ve sesi daha önce hiç bu kadar soğuk çıkmamıştı. Hiçbir zaman.

"Şimdi. Bırak beni."

Brendon yavaşça doğruldu ve yavaşça içinden çıktı. Geri çekildi, prezervatifi hızla attı ve kot pantolonunun içine geri soktu.

Ronnie tezgahdan uzaklaştı ve şortunu almak için aşağı uzandı. Onun sessizce kot pantolonunu giymesini, gömleğini yerine çekmesini, dönmesini ve mutfağından çıkmasını izledi. Tüm bu süre boyunca tek kelime etmedi ve ona hiç bakmadı.

Kadın ön kapıya doğru yürürken onu takip etti, kapıyı açtı ve asansöre doğru yürüdü. Çağrı düğmesine bastı ve kapılar hemen açıldı. İçeri girdi, bir düğmeye bastı ve sonunda ona baktı.

Kafası karışmış ve biraz da paniklemiş bir halde, "Nereye gidiyorsun? Bir süreliğine gideceksen bana söyleyeceğine söz vermiştin." "Haklısın.

Söyledim." Kadın rahat bir omuz silkti. "Avrupa'ya."

Onu doğru duyduğuna inanmayı reddederek, "Ne?"

"Avrupa. Avrupa'ya gidiyorum. Görüşürüz."

Sonra kapılar yüzüne kapandı.

Ronnie ana lobiye doğru yürüdü, gözleri yere odaklanmıştı. Gitmesi gerekiyordu. Kaçması gerekiyordu. Bir şeyler yapmalıydı ama burada kalıp bununla yüzleşmemeliydi. Bununla yüzleşemezdi.

Otelin ön kapısını iterek açtı ve dışarı çıktı. Yeni gelenlere yardım eden kapıcıların yanından geçtikten sonra köşede durdu. Orada durduğu dakikalar ya da saatler olabilirdi, bilmiyordu.

"Ayakkabı giymek isteyebilirsin."

Ronnie koca ayaklarına baktı ve sadece ayakkabısı olmadığını değil, üzerinde sadece bir şort ve bir tişört olduğunu fark etti. Üşümesine şaşmamalı.

Başını kaldırıp Mitch Shaw'ın yakışıklı yüzüne baktı.

Endişeyle, "Tatlım, iyi misin?" diye sordu.

"Ben gidiyorum. Daha fazla kapana kısılmadan, gidiyorum," diye haykırdı.

"Gidiyor musun? Şimdi mi? Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" "Ben her zaman giderim."

Sokağa doğru yöneldi. "Ama neden? Sen ve Bren-"

"Hayır. Hayır." Durdu ve ona doğru döndü, ellerini kız kardeşine yaptığı gibi göğsüne çarptı. Ancak ablasının aksine, Mitch hareket etmedi. İrkilmedi bile. "Ben ve 'Bren' hiçbir şey. Bir minivan sürmeye ve okul sistemi hakkında endişelenmeye başlamadan önce gidiyorum."

"Onu öylece bırakamazsın."

"Tanrı biliyor ya, kalamam!" Sesinin histerik çıktığını biliyordu.

Manhattan sokaklarındaki insanlar gerçekten de ona bakıyordu. Dikkatlerini çekmek için çok şey gerekiyordu.

Ronnie utanç içinde başını sallayarak yürüdü, Mitch hemen arkasındaydı. On

u. "Neden beni takip ediyorsun?"

"Seninle yürüyorum. Zaten gidiyordum."

Ronnie tekrar durdu ve döndü, Mitch ona doğru yürüyordu. Eğer o onu yakalamasaydı, tüm o kaslardan sıçradıktan sonra yere düşecekti.

Adamın omzundaki spor çantasını hemen fark etti. "Sen de gidiyorsun."

Adam biraz utanmış görünüyordu. "Evet. Ben ve Marissa kavga ettik.

Öfkeyle çekip gitti ve... düşündüm ki belki ben-"

"Kaçtı mı?"

Altın rengi gözler kısıldı. "Seni buralarda göremiyorum."

Ronnie cevap vermeden tekrar arkasını döndü ve uzaklaştı. Bu konuşmayı yapmak istemiyordu. Bu konu hakkında konuşmak istemiyordu. Gitmek istiyordu. Uzaklara gitmek istiyordu. Mümkün olduğunca uzağa.

"Ronnie, bekle." Mitch onun kolunu tuttu. "Lütfen bekle. Özür dilerim."

"O seni seviyor, Mitch. Ona söylemeden gidemezsin." Mitch kısıp bir sesle kıkırdadı. "O da seni seviyor."

Kadın başını salladı. "Bunu duyamam. Yapamam-" Mitch'in elinden kurtulmaya çalıştı ama Mitch gitmesine izin vermedi.

"Hadi yapalım şunu." Boştaki eli çenesini kavradı, parmakları yanağında gezindi. Bu hareketi biliyordu. Onu yatıştırmaya çalışıyordu. Komşulara tekrar havlamaya başlamadan önce havlayan köpeği sakinleştirmeye.

"Hadi içeri geçelim," diye teklif etti, "ve konuşalım. Sana sıcak çikolata alacağım. Konuşana kadar hiçbir yere gitmeyeceğiz. Tamam mı?"

Gitmesi gerektiğini biliyordu ama Mitch'in de gitmesini istemiyordu. Bu Shaw için adil olmazdı. "Kalacak mısın?"

"Sen kalırsan."

Mitch'in tekrar kaçmasına izin veremezdi. Küçük kardeşi yine kaçarsa Shaw aklını kaçırdı. "Tamam. Sadece sıcak çikolata için."

Mitch sırttı, Shaw'a o kadar çok benziyordu ki kalbi sızladı.

"Evet. Yine de yola çıkmadan önce sana ayakkabı almak isteyebiliriz. Aralık ayında New York'ta ayakkabısız dolaşmak... muhtemelen iyi bir fikir değil."

Onu otele geri götürdü, içeriye ve daha gösterişli popüler yerlerin arkasına sıkışmış küçük bir restorana yönlendirdi. Oturdular ve bir garson içki siparişlerini almak için süzülerek yanlarına geldi. Garson süzülerek uzaklaştığında Mitch kaşlarını çatarak ona baktı. "Donuyor gibi görünüyorsun."

"Donmak mı? Pek sayılmaz." Ama konuşurken dişleri takırdıyordu.

Mitch sıkıntıyla homurdanarak ceketini çıkardı ve uzanıp Ronnie'nin omuzlarına koydu.

"Bana ne olduğunu anlat, Ronnie."

Ronnie, Mitch'in büyük ve ağır ceketinin altında omuz silkerek ceketini daha sıkı sardı. "Hiçbir şey."

"Ronnie, o seni işaretledi. Kokusunu her yerinden alabiliyorum."

Dirseklerini masaya koyan Ronnie yüzünü ellerinin arasına aldı.

"İstediğin bu değil miydi?"

"Sorsaydı iyi olurdu."

"Doğru. Ama bir kurt sorar mıydı? Yoksa hayatını ellerine alıp en iyisini mi umardı?"

Ronnie ellerini masaya bıraktı, garson kocaman sıcak çikolata fincanını önüne koyduğunda ellerini hareket ettirdi. Üstünde de ithal dev bir marshmallow vardı.

"Anlamıyor musun Mitch? Şimdi kapana kısıldım. Ona nereye gittiğimi söylemeliyim. Ne zaman döneceğimi. Eğer tutuklanırsam."

Mitch gözlerini kırıştırdı ve sandalyesinde geriye yaslandı. "Çok sık tutuklanır mısın tatlım?"

"Bu ülkede mi? Pek sayılmaz."

"Bunu bilmek güzel. Ama tutuklandığında birinin kefaletini ödemesini istemez misin?"

"Sürüm bunun için var. Onlara sürekli nerede olduğumu bildirmek zorunda değilim."

"Doğru, ama artık Bren var. Bunu fazladan bir çift termal iç çamaşırı gibi düşün. Bazen gerçekten iki taneye ihtiyaç duyacağın bir durumla karşı karşıya kalırsın."

Ronnie sıcak çikolatasını yudumlamaya başladı ama durdu ve fincanını geri koydu. "Hayatım, bu uzun zamandır duyduğum en aptalca benzetmelerden biri. zaman."

Omuz silkti. "Beni biraz rahat bırak. Burada kanatlanıyorum." Mitch'in yüzü ciddileşti. "Sonuç olarak bebeğim, onu terk edersen kalbini kırarsın."

"Kediler ömür boyu çiftleşmez."

"Bunu sana kim söyledi?"

"*National Geographic* ve *Discovery Channel*. Erkekler gelip gider, sürüden sürüye atlarlar. Ve kurtlar yemeğimiz dışında hiçbir şeyi paylaşmaz, ama onun için bile kavga ederiz."

"Bunların hepsi, yaklaşık on iki yaşına kadar yaşayan ve Serengeti'de ikamet eden kediler için kesinlikle doğru. Son baktığımda burası New York'tu ve Bren'le benim doldurmamız gereken elli ya da altmış yıl daha var. Bren'in bunu seninle geçirmek istediğini biliyorum. Ve ikimizin de hayatımızın geri kalanını bize zar zor tahammül edebilen bir grup kadın tarafından alınıp satılarak geçirmeye hiç niyetimiz yok."

"Beni istiyor çünkü o gece kaldım. Onlar gitti ve ben kaldım." "Nedeni bu değil. O gece kaldığın için sana minnettar. Seni istiyor. Çünkü o şortun içinde çok vahşi görünüyorsun." Mitch kız gülümsediğinde sırtıttı.

"Ve seni seviyor çünkü onu mutlu ediyorsun. Koca göt kafalının hiç bu kadar güldüğünü görmemiştim."

"Beni hissettiriyor..." Ronnie durdu ve tekrar masaya baktı. "Ne var, Ronnie? Sana ne hissettiriyor?"

"Sorun bana hissettirmedikleri." "Hangisi?"

Derin bir nefes aldı. "Huzursuzluk. Onunlayken asla gitmek zorundaymışım gibi hissetmiyorum. Sabahları asla bir ayağım yataktan dışarıda uyanmıyorum."

"Ve bu bir sorun çünkü..."

"Çünkü ben hep giderim. Şimdi sadece kalmak istiyorum ve bu beni çok korkutuyor."

"Çıldırıyor sun çünkü hayatının iyiye doğru değiştiğini biliyorsun. Eğer çıldırmıyor olsaydın, endişelenirdim." Sıcak çikolatasından uzun bir yudum aldı. "Seninle bir anlaşma yapmama ne dersin?" Mitch usulca önerdi.

"Ne anlaşması?"

"Sen kal... ben de kalayım. En azından kısa bir süre için."

"Gitmen ya da kalman umurumda olmamalı. Bunun onu nasıl etkileyeceğini hiç umursamamalıyım."

"Ama umursuyorsun, Ronnie. Ve bu sorun değil."

"Peki." Ronnie elindeki bardağı kenara itti. "Ben kalacağım."

"Güzel. Şimdi seni aramak için oteli birbirine katmadan önce gidip onu bulalım."

Odasını kontrol etmişti. Ön lobiyi. Hatta birkaç restoranı bile. Kız ortadan kaybolmuştu.

Lanet olsun. Yaptığı şey onu terk etmekte.

Şimdi burada durup Sissy Mae Smith ile uğraşmak zorundaydı. Daha küçük bir adam onu şimdiye kadar öldürmüş olurdu.

"Düşünelim... nereye gitmiş olabilir? Pasaportunu aldı mı?" "Hiçbir fikrim yok," diye cevap verdi.

"Hiçbir fikrim yok."

Onu rahatsız eden *de buydu*. Söylediği her şeyi ona tekrarlayıp duruyordu.

"Nereye gidebileceğine dair bir ipucu verdi mi?"

"Avrupa dedi."

Parmaklarını ön masanın sert meşesine vurdu. "Avrupa."

Brendon dirseklerini masaya dayadı ve yüzünü ellerinin arasına gömdü.

"Şimdi, şimdi, sevgilim. Ağlamanın faydası yok. Onu eninde sonunda bulacağız."

"Ağlamıyorum. Ses tellerini koparmamak için kendimi tutmaya çalışıyorum."

Şaşırtıcı bir şekilde güldü. "Tanrım, Brendon Shaw. Üzgün olduğun zaman çok tatlı oluyorsun."

Yanağını çimdiklediğinde, tek yapabildiği gülmek oldu.

Sissy Mae onun omzunun üzerinden baktı. "Ve bak. İşte orada."

Brendon arkasını döndü. Önce rahatladı, ardından kardeşinin onunla yürüdüğünü görünce gözlerini kör eden bir kıskançlık duydu. Hain piçin deri ceketini bile giymişti. Mitch o ceket başka hiç kimsenin giymesine izin vermemişi, ta ki şimdiye kadar.

"Hhmmm," diye düşündü Sissy Mae. "Bu ikisinin bu kadar uzun zamandır nerede birlikte olduklarını merak ediyorum."

Küçük, mantıklı bir parçası Sissy'nin sadece kafasını karıştırdığını biliyordu; Ronnie'nin anlattıklarına dayanarak, bazı insanların örgü örmesi ya da video oyunları oynaması gibi, Sissy'nin de eğlenmek için bunu yaptığını biliyordu. Ama bu kıskançlığın gelip onu boğmasını engellemedi.

Brendon, Ronnie Lee'nin kısa sürede kara bir kaş çatmaya dönüşen gülümsemesini görmezden gelerek ikiliye doğru yürüdü.

"Ne haltlar dönüyor burada?" Ronnie'ye bakmadı bile, sadece Mitch'e odaklandı.

"Hiçbir şey, büyük kardeşim. Sadece...bilirsin..." Mitch ellerini Ronnie'nin omuzlarına koydu ve kollarından aşağı doğru indirdi. "Ronnie'nin daha iyi hissetmesini sağlamaya çalışıyorum."

O anda her şey tek bir anın içinde eridi. Saldırı, Mitch hakkındaki gerçek, Ronnie'nin onu terk etmesi, hepsi o anda Brendon'a çarptı ve ikiziyle Güney Philadelphia sokaklarında koşturduğu vahşi günlerden beri yaşamadığı bir öfkeyle dolmasına neden oldu.

Brendon dikkatle Ronnie'yi kaldırdı ve yolundan çekti, onun uyarı hırıltılarını ya da onu sakinleştirmek için söylediği sözleri duymadı bile. Sonra ellerini Mitch'in göğsüne vurarak küçük pisliği bir metre geriye gönderdi.

"Belki de sen bir aptalsın," diye hırladı Brendon. "Belki biraz beyin zarar görmüş." Kardeşini tekrar itti. "Sana her ne halt oluyorsa olsun, onun benim olduğumu unutmamalısın."

Mitch başını eğdi ve Brendon'a baktı, dudakları parlak, beyaz dişlerinin üzerinden geri çekildi. "O zaman, belki de, büyük kardeşim, dişini benim yapmama gerek kalmadan nasıl tutacağını öğrenmelisin."

Brendon'ın öfkesi merkezileşti ve ince, bilenmiş bir noktaya kadar daraldı ve tıpkı bir aslan gibi, beş yıldızlı otelinin ortasındaki tüm hırlama ve homurdanmaları gerçekten umursamadan kardeşinin boğazına sarıldı.

"Ona ne söyledin?"

Sissy ona o masum bakışını attı. "Ben mi? Ben bir şey söylemedim, hayatım." "Bana yalan söylüyorsun, Sissy Mae."

"Yalan çok ağır bir kelime."

Koku önce ona çarptı ve Ronnie dönerek Rory Lee Reed ile burun buruna geldi.

"Küçük kardeşim," dedi ağabeyinin kalın sesi onu selamlayarak. "Her zamanki gibi. Kasabaya yeni geldik ve seni ve Sissy Mae'yi bir bok fırtınasının ortasında bulduk."

"Neler oluyor?" Ricky Lee Reed her zamanki gibi merakla sordu. Ronnie, Rory'nin kolunu tutarak, "Hiçbir şey," dedi.

Ricky Lee ve Reece'in her zaman yaptıkları gibi onu otomatik olarak takip edeceklerini umuyordu. Ama anlaşılan Sissy Mae'nin başka fikirleri vardı.

"Şu iki aslan Ronnie Lee için kavga ediyor."

Kardeşi yavaşça Sissy Mae'ye baktı. "Affedersiniz?" Rory sordu.

"Büyük olanı görüyor musunuz?" Yardımsever bir tavırla Shaw'u işaret etti. "Bu Brendon Shaw. Bu gece kız kardeşini işaretledi. İyice koklarsanız onun kokusunu *her* yerinde hissedebilirsiniz. Ve biraz daha küçük olan... O da küçük kardeşi,

Mitch." Sırıttı. "Bence çok tatlı. Bak şimdi, Brendon

Ronnie Lee ve Mitch'i birlikte yürürken gördüğü için kıskanmış. Zavallı bebek, bir kadını sahiplenmeye alışık olduğunu sanmıyorum."

Ronnie Lee arkadaşına döndü. "*Sen aklını mı kaçırdın?*"

Rory kız kardeşini dürttü. "Ağzından çıkanı kulağın duysun, Ronnie Lee."

"Bu ne zamandır devam ediyor?" Ricky iri ellerini kot pantolonunun ön ceplerine sokarak sordu.

"Sadece birkaç gündür. Ama kız kardeşin bildiğiniz gibi hızlı hareket ediyor." Onu öldürebilirdi. En iyi arkadaşını kesinlikle öldürürdü.

Reece etrafta sayıları giderek artan gözlemcilere baktı. "Sanırım bununla ilgilensek iyi olacak. Birkaç kedinin Reed adını utandırmasına izin veremeyiz."

"Bekle." Ronnie, onlar kıpırdamadan üç kardeşinin önüne atladı. "Ona zarar vermeyin."

"En azından yüzüne zarar vermeyin," diye yardımsever bir şekilde araya girdi Sissy ama Ronnie ona ters ters bakınca elini ağzına kapattı.

"Neden yapmayalım?" Rory o sakın, alçak sesiyle sordu. "Sissy Mae'nin anlattığına göre o piç kurusu küçük kız kardeşimizle uğraşıyormuş." Rory'nin ela gözleri onunkilere dikilmişti. "Onu parçalamamam için bana bir neden söyleyecek misin Rhonda Lee?"

Ronnie boğazını temizledi ve etrafına bakındı. Sürüdeki erkeklerden birkaçı, her zaman iyi bir dövüşün sesiyle cezbedilmiş bir şekilde oraya gelmişti. Şimdi kardeşlerinin arkasında durmuş, ona bakıyor ve bekliyorlardı. Ne yazık ki Smitty, Mace ile dışarıdaydı. Bir grup hurdalık köpeğinin arasındaki tek mantıklı kurt. Lanet olsun!

"Cevap ver Rhonda Lee," diye itti Rory. "Ya cevap ver ya da yolumdan çekil."

Cevap veremedi. Veremedi. Ta ki Rory omuz silkip etrafından dolaşmaya çalışana kadar.

"Onu seviyorum!"

Rory durdu, gözleri yine ona odaklanmıştı. Reece ve Ricky Lee bir adım daha yaklaşp onu izlediler ama hiçbir şey söylemediler.

"Ne dedin, küçük kardeşim?"

"Ben... Onu sevdiğimi söyledim." Ronnie'nin yanakları utançtan yanıyordu. Birden kendini geçen gün Shaw'la oynadığı liseli bakire gibi hissetti. Elbette, arkadaşlarına ve ailesine onları sevdiğini söylemişti. Ama bunu daha önce hiç bir erkek için söylememişti. Düzenli seks yaptığı bir erkek için. Ve Tanrı yardımcısı olsun ama bu doğruyd.

"Bundan emin misin, küçük kardeşim?" "Evet. Eminim."

Üç kardeş bakıştıktan sonra onu geri iterek savaşı Shaw'lara doğru ilerlediler. Görünüşe göre onu sevmesi umurlarında değildi.

"Unutma... yüzünü değil!" diye seslendi arkalarından, *bir şeyleri* kurtarmak için son bir gayretle.

Rory uzanıp Shaw'ın ensesinden tuttu ve onu yukarı çekti ama Shaw pençelerini kardeşinin omuzlarına geçirmişti, bu yüzden Reece

Mitch'i tutup ters yöne çekerken, Ricky Lee de vücudunun önemli yerlerinden pençelerini çıkarmaya koyuldu.

"Hepinizin sakinleşmesi gerekiyor," diye uyardı Rory usulca. "Etrafta bir sürü insan var ve sizi izliyorlar."

Shaw gözlerini kapadı ve derin nefesler aldı. Mitch başını sallayarak saçlarını gözlerinden çekmeye çalıştı. Ne yazık ki bu sırada etrafa biraz kan saçtı.

Rory, Shaw'u saçlarından tutup başını çevirdi. Gözlerini kısarak yüzüne baktı. "İyileşeceksin."

"Yine de bunu temizlemeliyiz." "Evet.

Haydi."

Reed kardeşler Shaw kardeşleri önlerinden asansöre doğru ittiler.

"Hangi cehenneme gidiyorsunuz?"

"Sen boş ver, Ronnie Lee. Onu tek parça halinde geri göndereceğiz."

Rory ona göz kırptı ve sürünün geri kalan erkekleri de arkasından onu takip ederek uzaklaştı.

Asansör kapıları kapandığında Ronnie Sissy Mae'ye döndü. "O da neydi öyle?"

"Bu, dostum, erkek işiydi." "Erkek işi mi?"

"Evet. Bir kadının karışmayı düşünemeyeceği kadar aptalca bir şey."

"Ahh."

"Hadi, sevgilim. Donarak ölmeden önce sana bir şeyler giydirelim. Ve büyük bir fiçı tekila."

"İyi plan."

Ama ikisi de bir adım atamadan Marissa Shaw diğer asansörlerden birinden çıktı. Altın rengi gözleri lobiye taradı ve Ronnie'ye kilitlenince hemen ona doğru yürüdü.

Ronnie yüzünü buruşturdu. "Kahretsin." Heyecan dolu gecesinin sona ermiş olmasını umuyordu. Görünüşe göre bitmemişti.

"Hiç üzülme hayatım. Ben senin arkadayım."

"Bunu Budapeşte'de de söylemiştin. Benim de hâlâ yaralarım var." "Çok mızumsuzsın."

Marissa Shaw önlerine çıktı, gözleri Ronnie'ye kilitlenmişti. "Merhaba Marissa."

"O salak küçük kardeşimle keyifli bir kavgadan sonra," diye başladı hiç giriş yapmadan, "Brendon'ın telefonu çaldı. Arayan Missy Llewellyn'di."

Ronnie kaşlarını çattı. "Missy mi?"

"Evet. Missy. Görünüşe göre kız kardeşleri az önce ona sen ve Brendon'dan bahsetmişler." *Uh-oh.*

Marissa kollarını göğsünün önünde kavuşturdu ve ayaklarını iki yana açtı. Kadın kesinlikle sağlam ve güçlüydü. Tipik bir avcı.

"Bak, Marissa-"

Dişi aslan elini kaldırarak Ronnie'yi susturdu. "Bana neler olduğunu sorduğunda, ona sen ve Brendon'dan bahsetmek zorunda kaldım. Brendon'ın bana seni sevdiğini nasıl söylediğini ve seni kendi çocuğu olarak işaretleyeceğinden neredeyse nasıl emin olduğumu."

Sissy Mae muhtemelen bunu doğrulamak için ağzını açtı ama Ronnie ayağını kadının ayak tıraşına çarptı. Sissy'nin ağzı sessiz bir çılgılla açıldı ama acısını kendine sakladı.

"Belki de Bren'le konuşmalısın-"

"Ona bir Dişi Kurt'un Llewellyn Sürüsü'nün yavrularını büyötmeye yardım edeceğini söylemek zorundaydım. Ve bir gün küçük yarı kurt kız ve erkek kardeşleri olacağını. Ayrıca bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu çünkü Sözleşmeyi. Ayrıca ona Doğu Yakası'ndaki tüm Gururların, en sevdiği Damızlık Erkeklerden birini Boston ya da Connecticut'tan zengin bir Sürüye değil, Smith Sürüsü'nden bir Dişi Kurda kaptırdığını bileceğini söylemeliydim. Tennessee'nin taşrası."

Marissa'nın yüzünden yaşlar süzölmeye başlamasaydı Ronnie muhtemelen iyi ve kızgın olacaktı. *Yüce Tanrım, hiçkırta hiçkırta ağlıyor.*

"Ona bütün bunları söylemek zorunda kaldım ve şunu söylemeliyim ki hiçbir şey, kesinlikle *hiçbir şey* beni daha mutlu etmedi."

Ronnie gözlerini kırptırdı. "Ne?"

"Sen, benim Dişi Kurt dostum, ben sadece karanlığı görürken bana umut verdin. Ben sadece mutsuzluğu bilirken sen bana neşe verdin. *Sen*, Ronnie Lee Reed, beni daha önce hiç olmadığım kadar mutlu ettin."

Sonra Marissa kollarını Ronnie'nin etrafına doladı ve ona sıkıca sarıldı. Ronnie gözlerini kocaman açarak Sissy'ye baktı, o da gözlerini kocaman açarak ona bakıyordu.

Vay canına. Bir de ailesinin tuhaf olduğunu düşünürdü.

"Bu... uh... gerçekten harika, Marissa." Ronnie beceriksizce Marissa'nın sırtını sıvazladı. "Yardımcı olabildiğime sevindim."

"Oh, öyleydin. Araba çalmayı bıraktığımdan beri böyle eğlenmemiştim." İşte o zaman Sissy Mae ağzını kapadı ve omuzları titreyerek arkasını döndü. Ronnie dikkatle Marissa'yı üzerinden itti. "Sana böyle bir neşe getirebildiğim için çok mutluyum."

Marissa dik durdu ve ellerinin tersiyle gözlerini sildi. "Missy Llewellyn'i gezegendeki en sefil kaltak haline getiren bu kutlu olayı kutlamak için neden bir akşam yemeği ve şampanya içmiyoruz?"

Ronnie Mitch'in hâlâ üzerinde olan ceketine ve ceketin altından görünen çıplak bacaklarına baktı. "Pek çok şey için giyinmiş sayılmam. Oteldeki restoranlar."

Marissa kollarını Ronnie ve Sissy'nin omuzlarına dolayarak onlara, "Alo? Buranın sahibiyiz. İstedüğümüz restorana, istediğimiz kıyafeti giyerek gidebiliriz." Yürümeye başladı, her iki Dişi Kurt da demir pençesine hapsolmuş, kaçamıyorlardı. "Canım biftek çekti. Ya siz bayanlar?"

Ronnie ne diyebilirdi ki? Bir dişi aslandan asla kaçamazdı. "Elbette. Kulağa harika geliyor."

Bu küçük kâbusun bedelini Shaw'a ödetecekti.

Ronnie onu nasıl böyle terk edebilirdi? İki saat boyunca onun kardeşleriyle, öğrenmeye zahmet etmediği diğer beş kurtla birlikte kapana kısılmıştı. ve aptal küçük kardeşi. Şu anda Ricky Lee'yle birlikte balkonda duruyor ve var olmayan bir aya doğru uluyordu.

Başındaki dayanılmaz çarpıntıyı durdurmak umuduyla gözlerini ovuşturan Brendon, "Emin misin?" diye tekrar sordu.

"Tam orada duruyordum. Sağır değilim." Rory Reed kavanozu zorla Brendon'ın eline geri verdi. Kavanozu başka bir kurda uzatmaya başladığında, Rory ona yine ters ters baktı.

İç çekerek berrak sıvıdan uzun bir yudum aldı ve yemek borusunda bir delik açtığı için yüzünü buruşturdu. Birkaç dakika sonra boğazını temizledi ve kavanozu Rory'ye geri uzattı. "Bu sözleri gerçekten söyledi mi?"

"Evet." Rory derin bir yudum aldı, son iki saat içinde içtiği likörün etkisinden tamamen kurtulmuş görünüyordu. "'Onu seviyorum' dedi."

"Ciddi miydi?"

"Bunu daha önce hiç söylememişti."

Reece Reed, "Daha önce de bir erkeğe zarar vermemize hiç engel olmamıştı," diye ekledi. "Çoğu zaman bizi oraya o yönlendiriyor. Yani senden biraz hoşlanıyor olmalı."

Senden hoşlanıyor olmalı mı? Ne kadar belirsiz.

Uğultu daha da arttı ve Brendon daha fazla dayanamadı. "Mitch! Şu sinir bozucu, lanet olası sesi çıkarmayı keser misin!" Uluma aniden kesildi ama şimdi Brendon odadaki tüm kurtların dikkatini çekmişti. Boğazını temizleyerek ekledi: "Bir kedinin Öyle değil mi?"

Kurtlar başlarını salladı ve Rory kavanozu tekrar ona uzattı.

"Hayır, teşekkürler. Gerçekten istemiyorum-"

Hepsi bakakaldı ve Brendon fazla seçeneği olmadığını fark etti. Bu yüzden kavanozu aldı ve titanyumu delip geçebileceğinden emin olduğu bir şeyler daha yuttu.

Dostum, bu kâbusu Ronnie'ye ödetecekti.

On Altıncı Bölüm

Ronnie kardeşinin kapısını çalmaya gitti ama kapı zaten aralıktı. Uzun bir kol tarafından o şekilde tutulmuştu.

"Oh Tanrım."

Ronnie kapıyı iterek açtı ve kapı Ricky'nin koca kafasına çarptı. İçeri rahatça girene kadar itmeye devam etti. Tiksintiyi kardeşinin üzerinden atladi ve odanın ortasına doğru hışım ile ilerleyerek hepsine baktı.

Öfkeli bir hırıltıyla Reece'in kafasına tekme attı. "Uyan!"

Hâlâ parlaticı şişesini tutan Reece homurdandı ve arkasını döndü.

Sonra tekrar horlamaya başladı.

"Rory Lee Reed!"

Rory doğruldu. "Ne? Ne?" "Nerede o?"

"Um...?"

Ronnie kardeşinin cevap vermesini bekledi, ta ki onun otururken tekrar bayıldığını fark edene kadar.

"Allah kahretsin."

Tuvaletin sifonu çekildi ve banyonun kapısı açıldı.

"Hey, tatlım." Mitch yanından geçti ve Ronnie'nin başını dostça kaşdı.

En azından içlerinden biri hayatta kalmıştı. "İyi misin?"

"O kadar içki yüzünden sabaha canım acıyacak. Ama şu anda çok az acı hissediyorum." Mitch aşağı uzanarak Reece'i tuttu, kaldırdı, iki büyük boy yataktan birine taşıdı ve dikkatlice şiltenin üzerine yerleştirdi.

"Willy Amca'nın parlaticısını gerçekten içtin mi?"

"Cam kavanozdaki şeyi mi? Evet. Tabii ki içtim. Bu yüzden hiç acı hissetmiyorum."

Ama kelimeleri gevelemiyor, tuhaf yürümüyor ya da cümlelerin ortasında bayılmıyordu. Bir yargıç kadar ayık görünüyordu.

"Shaw nerede?"

"Sanırım yataкта. Rory düştüğünde kaçtı. Ve bu, şuradaki üç adamın düşmesinden sonraydı."

"Ama o iyi mi?"

"O iyi. Bir pislik, ama iyi." Her seferinde ona öldürücü bir sırtış fırlattı. Shaw erkek gibi görünüyordu, sonra Ricky'yi kaldırdı ve Reece'in yanına yatırdı.

Ronnie büyülenmiş bir halde Mitch'in aynı şeyi Rory için de yapmasını ve onu dikkatle yatağı yatırmasını izledi. Bu, bir erkeğın başka bir erkek için yaptığını gördüğü en güzel şeydi.

Ta ki Mitch diğerk kurtları toplayıp Reed oğlanlarının her birinin üzerine atmış dokuz pozisyonunda yerleştiren kadar. Neyse ki onlar hepsi giyinmişti, ama kardeşleri uyandığında...

"Bu *yanlış*," diye haykırdı sonunda, gülmekten gözlerinden yaşlar süzölüyordu.

"Evet. Biliyorum." Mitch sırtıttı "Ama itiraf et. Bu çok komik."

Sabahın ikisinde havalı kornayı nereden bulduğunu hiç bilmiyordu ama lanet şey onu yataktan fırlatıp odanın diğerc ucuna fırlattı.

"*Ne yapıyorsun lan sen?*" diye kükredi kulaklarını kapatırken. Kanıyor olmaları gerektiğini biliyordu. Muhtemelen ömür boyu sağır kalacaktı. Yine de, çiftleşme ihtiyacı hissettiğı çılgın Dişi Kurt, neden olabileceğı hasarla pek ilgilenmiyor gibiydi.

"Günaydın, sevgilim."

Brendon şehre bakan büyük pencerelerinden dışarı baktı. "Dışarısı hâlâ karanlık.

Yani benim evrenimde sabah değıl."

"Biliyorum. Siz şehir insanları tembelliğec ve gün henüz geçmişken kalkmaya alışkınsınız. Ama uyumadan önce halletmemiz gereken birkaç şey var."

Uh-oh. "Ne tür şeyler?"

"Birincisi, beni bir daha asla kız kardeşinle yalnız bırakma. Beni korkutuyor, ki bu hiç kolay değıl."

"Seninle aranızda ne oldu-"

Havalı kornanın düğmesine bastı ve adam duvara çarptı, tüm vücudu öfkeyle titriyordu. Parasına bahse girerim ki o lanet olası

Timothy'den bir şey.

"Konuşmam bitti mi?" diye sordu neşeyle. "Hayır, kesinlikle bitirmedin. Bu kadar kaba bir şekilde sözüm kesilmeden önce neredeydim? Oh, evet. Kız kardeşin delinin teki ve o etraftayken beni terk edemezsin."

"Peki," diye tükürdü. Bu gidişle dişleri gerçekten de dökülüp yumru haline gelebilirdi. "Başka bir şey var mı?"

"Evet. Üç yavru istiyorum, onlara nasıl dövüşeceklerini öğretmek zorunda kalacaksın çünkü yeleli bir kurt... hiç hoş bir fikir değil. Ve çocuklarımızın sefaleti tamamen senin suçun olacak."

"Ronnie-" O aptal havalı kornayı tekrar ona doğrulttuğunda ellerini hızla havaya kaldırdı.

"Konuşmam bitmiş gibi mi görünüyorum?"

Gözlerini tavana dikmiş, Tanrı'nın kendisine güç vermesi için dua ediyordu.

"Hayır." "Ayrıca, arada bir bilinmeyen yerlere doğru yola çıkabilirim.

Yapacağım

not bırakıp sizi düzenli olarak arayacağım. Geri döneceğim, ama bunu yapabileceğimi hissetmeliyim.

İstediğim zaman giderim yoksa kız kardeşin gibi deliririm. Ve eğer delirirsem seni de yanımda götüreceğimden emin olabilirsin." Kız bir kaşını kaldırdı ve adam yine ellerini kaldırarak sözün hâlâ ona ait olduğunu gösterdi. "Arabalarını kullanmama izin vereceksin... hepsini."

"Şimdi bir dakika bekle-" Ellerini kulaklarına götürerek tekrar duvara çarptı. "*Şunu yapmayı kes!*"

"Kes şunu," dedi sakince, "sözümü kesiyorsun." Boğazını temizledi ve devam etti. "Benimle üremediğin sürece artık bir Damızlık Erkek olmayacaksın. Beni işaretledin, şimdi bana mahkumsun. Sikimi, iç çamaşırlarımı ya da oyuncaklarımı paylaşmam. Bu kadar basit. Herhangi bir dişi aslan etrafınızı koklamaya gelirse, çok uzun bir süre kimse onların kalıntılarını bulamayacak. Tabii ki sen de başkasının etrafını koklamayacaksın çünkü ne kadar acımasız olabileceğimi zaten biliyorsun. Şimdi, son olarak, ve bu en önemlisi. Dolapta her zaman Oreo olacak ve sen de paylaşacaksın Brendon Shaw. Benimle ve kesinlikle çocuklarımızla. Sadece biz odada değilken ilk sen yiyeceksin.

Tamam. Anlaştık mı? Anlaştık mı?"

Brendon başını salladı ve o da gülümsedi.

"Güzel." Elini uzattı. "Bunu alabilir miyim?"

"Bunu mu?" Havalı kornayı uzattı. "Elbette." Hiç çaba harcamadan ucuz plastik parçayı tenekeden ayırdı ve tenekeyi adama fırlattı. "Bu şeyi sana bütün olarak vereceğimi düşünmedin, değil mi?"

"Fark etmez. Zaten sadece ikiye ayıracaktım." Kutuyu bir kenara fırlattı ve ona doğru bir adım attı. "Şimdi söyleyeceksin."

"Neyi söyleyeceğim?"

"Biliyor musun?" Adam ilerlemeye devam etti ve kadın tökezleyerek geri çekilmeye başladı. "Bunu kardeşlerinin önünde söyledin, pekâlâ beni."

"Ah. Bu." Koşarak yatak odasından çıktı, koridoru geçti ve oturma odasına girdi. "Bunu sadece kardeşlerim sana zarar vermesin diye söylüyordum." Büyük bir kanepenin bir tarafında durdu. "Bunu yaparlarsa kendimi çok kötü hissederim."

Gözleri kısıldı. "Ronnie Lee..."

"Brendon Shaw..."

Adam sağa, kadın da sola savruldu; daha kadın kanepeye varmadan adam onu kollarına almıştı.

"Beni yere bırak!"

"Söyle."

"Hayır."

Onu ters çevirdi ve ayaklarından tuttu. "Söyle, Ronnie Lee." Kız

gülerek ciyakladı ve adamın bacaklarını tokatladı. "Hayır!

Söylemeyeceğim.

Şimdi beni yere bırak."

"Tamam. Söyleme." Bir eliyle kızın ayak bileğini tuttu ve diğer eliyle kızın kışını tokatladı.

"Seni piç!"

"Sızlanmayı kes. Bunu sevdiğini biliyorsun." Onu tekrar tokatladı. Yine ciyakladı.

"Dur!"

"Söyle, Ronnie Lee. Kelimeleri söyle."

"Önce beni yukarı çek."

"Hayır. Söyle."

"Peki, seni piç. Seni seviyorum. Şimdi mutlu musun?"

Shaw onu ters çevirirken Ronnie yine ciyakladı. Ama Ronnie ona nasıl bir pislik olduğunu söyleyemeden Shaw onu öylesine tutkuyla, öylesine aşkla öptü ki Ronnie içinin eridiğini hissetti. Onu kulüp sandalyelerinden birine itti, şortunu çekip çıkardı ve yüzünü onun açık kalçalarının arasına gömdü.

Aldığı zevk yüzünden haykırdı. Sadece verdiği zevkten değil, sözlerinin ona verdiği keyiften de. Bunun onu ne kadar

onun için ne anlama geldiğini. Ya da onu bu kadar mutlu etmenin kendisi için ne kadar önemli olduğunu.

Parmaklarını onun saçlarına geçirerek fısıldadı, "Seni seviyorum Shaw. Seni seviyorum."

Büyük altın gözler kucağından ona baktı. "Tekrar söyle," diye ısrar etti. "Tekrar söyle."

Tipik bir aslan... sadece obur.

"Seni seviyorum."

Birden kolları ona dolandı ve ağzı onunkini ezdi. Tutkusunun içinden kendisine doğru akmasına izin verdi. Tüm bunların ne kadar önemli olduğunu ona istediği şekilde göstermesine izin verdi.

"Seni seviyorum," diye nefes nefese dudaklarına yapıştı. "Seni seviyorum, Ronnie." Onu sandalyeden çekti ve yere yatırdı. "Seni her zaman seveceğim."

Bunu biliyordu. Ve ilk kez bu düşünce onu hiç korkutmamıştı.

On Yedinci Bölüm

Ronnie bir kedinin takıntılı temizliğinin bu kadar zevke dönüşebileceğini hiç bilmezdi.

Kollarını omuzlarına, bacaklarını beline dolayan Ronnie Shaw ona vuruyor. Tekrar ve tekrar. Sadece bu sabahki seansta kaç kez boşaldığının sayısını unutmuştu ama bunun düzenli bir şey olacağına dair bir his vardı içinde. Umursadığından değil. Bir kız temiz kalmalıydı, değil mi?

Dişler boğazındaki deriyi kavradı ve içinden bir orgazm daha geçmeye başladı. "Yapamam," diye yalvardı akan düşün sesiyle. "Bir daha olmaz."

"Yapabilirsin. Yapacaksın. Tanrım, Ronnie, çok iyi hissediyorsun." Onun sözleriyle, sesindeki çaresizlikle patladı. Ve bu sefer amını o kadar sert sıktı ki, kedi kışını da kendisiyle birlikte sürükledi.

Adam Ronnie'nin boğazına doğru kükredi ve ikisi birden düşün zeminine kaydılar, üzerlerine su döküldü.

Ronnie sonunda gözlerini açtı ve Shaw'a gülümsedi. Yine o bakışı vardı. Eskiden onu korkutan bakış. Ona öyle bir aşkla bakıyordu ki ne yapacağını bilemiyordu.

"Seni seviyorum," dedi yine. Bunu çok söyledi. Kız aldırmadı.

Öne doğru eğildi ve onu öptü. "Ben de seni seviyorum."

"Yürüyebiliyor musun?"

Kıkırdadı. "Biraz yardımla, elbette." "Sana bir sürprizim var."

"Ne sürprizi?"

Shaw büyük bir çabayla ayağa kalktı ve onu kendisiyle birlikte kaldırdı. Duşu kapatıp gereğinden fazla büyük olan banyoya girerken ona sarıldı.

"Anlat bana."

"Beklemek istemediğine emin misin?" "Eminim. Söyle bana."

"Hayır." Onu banyo tezgahının üzerine yatırdı ve burnundan öptü. "Ama sana bir kısmını anlatacağım."

"Tamam."

Onun havlu almak için uzaklaşmasını izledi ve sabrı tükenerek kıpırdanmaya başladı. "Anlat bana," diye sızlandı.

"Tamam. Tamam." Havluyla onu kurulamaya başladı. "Bu gece yeni yıl partisi yapacağız. Ev sahibi olduğum için benim gitmem gerekiyor."

"Evet. Evet." Önemli değil. Zaten bunun için bir elbisesi vardı. Onun da ayakkabıları vardı ama Shaw onu botlarıyla istediğini açıkça belirtti. O gerçekten sevdi

O botlar.

"O zaman yarın, Yeni Yıl Günü-" "Hey, kardeşim."

Dişlerini sıkıp Ronnie'nin bedenini kendi bedeniyle siper eden Shaw, omzunun üzerinden küçük kardeşine ters ters baktı. "Ne dedin?"

"Bu gece gideceksem bir smokin ödünç almam gerek." "Satın alamaz mısın?"

"Sana paradan yapılmış gibi mi görünüyorum? Alo? Polis maaşı."

"Alo? Bir servetin varisi. Aşağı in ve Timothy'e söyle seni bağlasın. Ve dairemize öylece girmeyi kes."

"Neden? Ronnie'de daha önce görmediğim bir şey yok ki." Mitch kaşlarını oynatarak onu kıkırdattı.

Brendon, "Sanki seni öldürmemi istiyorsun," diye homurdandı. Onun kıskançlığından zevk aldığı için neredeyse kendinden nefret edecekti.

Mitch onu daha iyi görebilmek için biraz eğildi. "Hey, tatlım, ceketim nerede?"

"Sissy Mae'de." Mitch kaşlarını çattı. "Neden?"

"Çünkü dedi ki, 'Ooh. Güzel ceket. Ben alıyorum' dedi." Şimdi sinirlenmiş görünüyordu. "Ve sen de ona öylece verdin?"

"Alfa Dişi, hatırladın mı? Ayrıca, daha önce bana hırlamış ve terslemişti. Bunu tekrar yaşamak istemezdim. Ceketini geri istiyorsan, kendi başınasın ey Ormanın Kralı."

"Peki. Her neyse." Mitch kapı aralığından kayboldu ve Ronnie Shaw'a sürprizi bitirmesini söylemeye başlamıştı ki Mitch geri geldi, üç Reed kardeş de peşindeydi.

"Buraya gel, seni yirmi saattir uyuyan piç!"

Brendon başını salladı. "O kilidi değiştirmem gerek."

"Fark etmez. Her kurt nasıl kilit açılacağını bilir, dostum."

"Harika."

"Bana öyle bakma. Beni istedin. Beni yakaladın. Buna sürüm de dahil. Şimdi bana sürprizimi anlat." Tekrar kıpırdandı ve Shaw güldü.

"Kuyruğunun sallandığını neredeyse görebiliyorum." "Ha ha."

"Tamam. Sen ve ben yarın öğleden sonra bir yolculuğa çıkıyoruz. Babamın özel jetini de alacağız."

"Güzel. Bekle." Kaşlarını çatı. "Listeden kontrol ettin mi?"

Shaw iç çekti. "Merak etme. Seni götürdüğüm yere yasal olarak gidebilirsin." "Bu tonda konuşma. Sana bu listeyi verdim ki Singapur'a ya da Madrid'e gitmeye çalıştığınızda hayal kırıklığına uğrarsınız."

"Evet, yardımsever ve *uzun* elektronik tablolar için teşekkür ederim. gidemeyeceğin yerler."

"Bu ifade iğneleyiciydi." Tekrar kıpırdandı. "Bana nereye gittiğimizi söyle!"

"Hayır. Bu bir sürpriz. Ama oraya vardığımızda bana kesinlikle teşekkür edeceksin."

"Seni yalancı, işbirlikçi orospu çocuğu! Bırak beni, Brendon Shaw!" Ronnie yine onun yanından kaçmaya çalışınca Brendon Shaw onu belinden yakaladı ve kız kardeşiyle uzaktan tartışmaya devam ederken onu verandanın merdivenlerinden yukarı çıkmaya zorladı.

"Bak Rissa, bir hafta içinde evde olacağım," diye bağırdı telefonda. "Ben dönene kadar oteli idare edebilirsin. Bu beyin ameliyatı değil."

"Bunu biliyorum ama uzun zaman oldu, Bren. Tek söylemek istediğim, Huckleberry Hound'unla gezintiye çıkmadan önce küçük bir uyarı çok yardımcı olurdu."

"Geç bunları. Gitmem gerek." Bağlantıyı kesti ve Ronnie'yi kapıya kadar sürükleyebilmek için sıkıca tuttu.

Onun fazla mücadele edemeyecek kadar yorgun olacağını umuyordu. Oteldeki parti sabah beşe kadar sürdü. İçki, yemek ve Ronnie'yle dolu harika bir geceydi. Yeni yılı karşılamak için daha iyi bir yol düşünemiyordu. Partiden sonra Brendon onu dairelerine götürdü ve bir gece boyunca anlamsızca sikti.

birkaç saat uyuttuktan sonra onu havaalanına götürdü. Onu uçağa bindirdi ve hâlâ karar veremediği üniversite planlarından bahsederek uyumasına izin vermedi, ancak bu tartışma onu tamamen uyanık tutan hoş bir paniğe neden oldu.

Ama babasının özel uçağından iner inmez bulundukları yerde, onu takip etmekte çok zorlanıyordu. Onu araba kiralama yerinde ve sonra da yol üzerindeki bir benzin istasyonunda atlatmaya çalışmıştı. Ve zaten bir kez onu çevredeki ormana kadar kovalamak zorunda kalmıştı. Bunu tekrar yapmaya hiç niyeti yoktu... tabii çıplak olmadıkları sürece.

Kız kıvranıp kaçamadan adam kapıyı çaldı ve kadının içindeki kavga daha da şiddetlendi.

Ama kapı tokmağı çevrilir çevrilmez, dövüşmeyi bıraktı ve diğer taraftaki dehşetle yüzleşmek için döndü.

Ronnie zaten kollarında olmasaydı, onun kapıyı yeni açtığını ve birkaç yıl yaşlandığını düşünebilirdi. *Vay be,* diye düşündü şaşkınlıkla, *ellisine geldiğimizde çok seksi olacak.*

"Rhonda Lee." Güçlü kollarını Randy Travis tişörtünün üzerinde kavuşturmuştu. "Bunca zaman sonra seni buraya getiren nedir?"

"Bunca zaman sonra mı? Dört hafta önce buradaydım."

"Ama Noel geçti ve senden haber yok. Sence bu baban için adil mi?" Tala Lee Evans teslim olmuş bir iç çekişle onlara elini salladı. "Madem buradasınız, içeri gelseniz iyi olur. Kardeşleriniz birkaç saat önce geldi."

"Neden buradalar?" Ronnie içeri girmeden sordu.

"Onlara sormanız gerekecek. Sanırım Yeni Yıl Günü'nü aileleriyle geçirmek istediler. Bahsedebileceğim diğer bazı nankör çocukların aksine."

"İşte bu kadar." Ronnie ellerini havaya kaldırdı. "Ben gidiyorum."

Brendon onu verandanın merdivenlerinde yakaladı ve parmaklarını tirabzandan kurtarmak zorunda kaldı.

Onu evin içine taşıdı ve annesi oturma odasını işaret etti, görünüşe göre yetişkin kızının fiziksel olarak çocukluk evine geri dönmeye zorlanmasından etkilenmemişti.

"İçeri gir," diye iç geçirdi Tala. Daha önce bir kadının sesinin bu kadar zorlandığını hiç duymamıştı. Neredeyse her cümlesi derin, içten bir iç çekişin ardından başlıyordu. Yine de ondan gerçek bir öfke ya da kızgınlık duymamıştı. Sadece dram.

Tala, Brendon'ın Ronnie'yi oturma odasına taşıyıp yere bırakmasını izledi. Yine de, Ronnie kalkmadan önce ceketini sıkıca tutması gerekti.

"Yani... bir kedi," dedi Tala.

Başını sallayarak, "Evet, hanımefendi." Bir eli hâlâ Ronnie'nin ceketini tutarken Ronnie öne çıkıp elini uzattı. "Brendon Shaw."

Tala onun eline baktı ve o dramatik iç çekişiyle, "Kahve ve tatlı ekmek ister misin, Brendon Shaw?"

"Bu harika olur, hanımefendi." Kısa bir süre Tala'nın ona hep tam adıyla hitap edip etmeyeceğini merak etti.

"O halde biraz oturabilirsiniz." Ronnie'ye baktı. "Kardeşlerin ahırda. Yakında dönerler." Kızına bir kaşını kaldırdı ve başka bir şey söylemeden çıkıp gitti.

"Bu da neydi şimdi?"

Ronnie, Brendon'ın elini ceketinin üzerinden çekti. "Annem seninle onun tertemiz oturma odasında seks yapacağımı sanıyor."

Tala Evans'ın oturma odasına pek de tertemiz diyemezdi. Daha çok düzenli ve rahattı. Ama daha bu sabah Ronnie'nin giysilerinin yatak odasının zemininde kalıcı bir yer bulduğunu fark etmeye başlamıştı. Kadınının dağınık bir kız olduğuna dair bir his vardı, bu yüzden muhtemelen annesinin evinin tertemiz olduğunu düşünüyordu.

"Onun tertemiz oturma odasında seks yapmayacak mıyız?"

"Evet," diye öfkeyle tersledi. "Ama yapacağımızı *varsaymamalı*.

Kendi annem bile benim bir fahişe

olduğumu düşünüyor." "Sadece benimle."

Kız ona ters ters bakınca, Ronnie ve kardeşlerinin doğumlarından bugüne kadar çekilmiş fotoğraflarına bakmak için uzaklaştı. Küçük odayı dolduruyorlardı,

Brendon'ın tam da düşündüğü şeyi kanıtlıyordu. Gün doğumundan gün batımına kadar tartışıyor olabilirlerdi ama Tala'nın çocuklarını sevdiği açıktı. Ronnie'yi bile. *Özellikle de Ronnie'yi.*

"Beni buraya gelmem için kandırdığına inanamıyorum," diye homurdandı, kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

"Seni kandırmadım," dedi ve Ronnie'nin uluyan bir köpek yavrusu olarak çekilmiş fotoğrafına bakıp gülümsedi. "Sizi kandırmak, arabaya bindirip evinizden beş mil uzağa götürmek ve bir tarlaya bırakmaktır. Ki bu da çok yanlış." Yumruğunu güçlükle savuşturdu ve onu kollarının arasına çekerken güldü.

"Ailenle tanışmak istedim Ronnie ve onlardan biri ölene kadar beklemek -ki bu senin önerindi- kabul edilemez."

Hırladı ve suratını astı ama başını onun göğsüne yasladı ve kollarını onun beline doladı. "Bunun için bana borçlusun, Shaw."

"Sana çok şey borçluyum, seksi şey." Başının üstünü ve sonra yanağını öptü. Ayak parmaklarının üzerine kalktı ve dudaklarını onunkilere dokundurdu. Tüm gereken buydu. Parmakları onun saçlarına dolandı, Brendon onu vücuduna sıkıca çekip hayatının geri kalanında ona sarılmayı planladığı gibi sarılırken boğazının arkasından inilti yükseliyordu.

Bir eliyle aşağı uzandı ve kot pantolonunun üzerinden sikini kavrayarak onu anında sertleştirdi ve hazır hale getirdi. Süveterinin altında meme uçları sertleşmişti ve onu kanepeye itip yaşayan kadını becermesine sadece saniyeler kalmıştı-

"Rhonda Lee Reed!" Hırıltılı sözler odanın diğer ucuna çarparak ikisini birbirinden uzaklaştırdı. "Oturma odamda o çocukla seks yapmayacağını sana söylememe gerek *olmadığını* biliyorum."

Brendon birden kendini kız arkadaşının kanepesinde yakalanmış on beş yaşında azgın bir çocuk gibi hissetti. Hatta sikini tekrar kontrol altına almak için bir süre arkasını dönmek zorunda kaldı.

"Size bir şey daha söyleyeyim mi?"-Tala iki fincan kahve ve taze yapılmış tatlı çöreklerle dolu tepsiyi yere çarptı-"hepiniz ayrı odalar."

Ronnie öfkeyle nefesini tuttu. "Ne? On altı yaşında değilim anne. Yapamazsın.

."

"Oh evet yapabilirim, küçük kız. Burası benim evim. Beni gömene kadar da öyle olacak.

arka bahçede kemikli kış. O zamana kadar zavallı babanın ikinizin ilişkilerini duymasına izin vermeyeceğim. Anladın mı beni, Ronnie Lee?"

Ronnie dramatik bir iç çekişle arkasını döndü ve pencereden dışarı baktı. Hiçbir şey Reed'in kadınları arasındaki çekişme gibi olamazdı.

Bu yüzden Brendon ikisi adına cevap verdi. "Anlıyoruz hanımefendi."

Ronnie'ninkilere çok benzeyen o koyu ela gözler Brendon'a baktı. "En azından kedinin biraz aklı var," diye mırıldandı. "Şimdi baban hareketsizlikten döndüğünde, Ronnie Lee, hepiniz az önce tanık olduğumdan daha fazla kontrol sahibi olsanız iyi olur."

Tala koridora doğru yürüdü ama durdu ve Brendon'a doğru döndü. *Uh-oh*. "Bu akşam yemekte jambon ister misin, Brendon Shaw?"

Kadın irkilerek sordu ve kurtlar arasında yemeğe davet edildiğini fark eden Brendon hemen, "Evet, hanımefendi," diye cevap verdi.

"Güzel. Yeni Yıl Günü'nde domuz eti yemeliyiz. İyi şans getirir. Meşhur kırmızı göz sosumu ve bisküvilerimi bile yapıyorum. Seveceksin." "Yoksa" kesinlikle ima ediyordu.

"Kulağa harika geliyor, hanımefendi."

Homurdandı ve mutfağa geri döndü.

Ronnie pencereden arkasını döndü ve onun kolunu yumrukladı. "Seni yalaka!"

Onu geri itti. "Bok starter."

Bir an birbirlerine ters ters baktılar, sonra ikisi de vücutlarının müsait yerlerinden tutup acımasızca gıdıklayarak kanepeye doğru ilerlediler. Kahkahalarını güçlükle kontrol ediyorlardı, Ronnie'nin kurt kulağı olan annesinin güreşlerini fark etmesini istemedikleri için bu durum daha da kötüleşiyordu. Ya da Ronnie'nin deyiimiyle "tusslin'."

Birdenbire Tennessee'deki bir haftalık tatil, ayrı odalar fikriyle birlikte çok uzun gelmeye başladı ve aynı zamanda Brendon birlikte gizlice dolaşp bir şeyler hissetmeye çalışmayı tercih edeceği birini düşünemiyordu.

Ronnie Lee hakkında söyleyebileceği tek şey, onun neredeyse her şeyi eğlenceli hale getirdiğiydi.

Ön kapı açıldı ve o ve Ronnie kanepenin ayrı köşelerine koşturdular.

İri, düşmanca bir kurt heykeli oturma odasının önünde durdu ve onlara baktı.

"Hey, baba!" Ronnie ayağa fırladı ve babasına doğru koşarak kollarını boynuna doladı. Yanağından öptü ve yaşlı adam da ona sarıldı. Ama o kurt gözleri Brendon'a kilitlenmişti.

"Seni özledim baba."

"Ben de seni özledim, küçük yavrum," dedi Clifton Reed hoyratça. "Bu kim?"

Ronnie, kızına layık olmadığını düşündüğü pek çok erkeği incitmiş olan adamla yüzleşmek için ayağa kalktığında Brendon'ın yanına geri döndü.

"Baba, bu Brendon Shaw. Benim dostum. Brendon, bu benim babam. Clifton Reed."

"Bay Reed." Brendon öne çıktı ve yaşlı kurdun elini sıktı. "Memnun oldum efendim."

Yaşlı adam homurdandı. "Evlat." Tekrar Ronnie'ye baktı. "Kardeşlerin ateş yakmak için odun getiriyorlar. Kar yağacak gibi görünüyor. Nerede senin

Anne?"

Ronnie iyi huylu bir şekilde içini çekti. "Hepinizin çiftleştiği son otuz beş yıldır her gün bu saatlerde olduğu yerde. Mutfakta."

"Söylenmesi gereken tek şey buydu, küçük yavru." Kurt, Brendon'a doğru bir homurtu daha çıkararak uzaklaştı.

Ronnie ona gülümsedi. "Senden hoşlanıyor," diye fısıldadı.

Brendon kaşlarını çatı. "Benden hoşlanıyor mu? Adam bana homurdandı. Hem de iki kez."

"Hâlâ nefes alıyorsun, değil mi?" Brendon buna nasıl yanıt vereceğini bile bilmiyordu, Ronnie de bunu onayladığı şeklinde algıladı. "Aynen öyle."

Ön kapı tekrar açıldı ve Ronnie'nin kardeşleri, kollarında ya odun ya da içki diye yutturmaya çalıştıkları tinerle dolu kavanozlarla odaya girerken ağır ayak sesleri duyuldu.

Önce Rory durdu ve ikiliye baktı. "Ne yapıyorsunuz burada?"

Ronnie basitçe, "Beni kandırdı," dedi.

"Bir kediyle ilişkiye girmeye karar verdin." Rory şöminenin yanına bir yığın odun bıraktı. "Tam olarak ne bekliyordun?"

Ricky Lee ağır kışlık ceketini çıkardı ve dikkatsizce bir sandalyenin üzerine fırlattı.

Annesi mutfaktan, "O ceketi ortalıkta bırakma, Ricky Lee," diye bağırdı.

"Bunu nasıl yapabiliyor?" diye sordu Ricky Lee ceketini kaptığı gibi koridordaki dolaba götürürken.

Ronnie cevap vermek için ağzını açınca Rory ona bakmadan sözünü kesti: "Sakın Şeytan deme Rhonda Lee. Yirmi yıl önce de komik değildi, şimdi de değil."

"Smitty'nin sürüsünde mi kalıyorsunuz?" Brendon odanın içinde dolaşp her şeyi incelerken sordu. Aile hayatının daha önce hiç tecrübe etmediği bu yönünün tadını çıkarıyordu ama şimdi hem Marissa hem de Mitch kan bağlarını kabul ettiğine göre bunu yapabiliirdi.

"Evet. Babamla konuştum bile. En iyisinin bu olduğunu biliyor."

"Ayrıca," diye ekledi Reece, koca parmaklarıyla Ronnie'nin başını şefkatle kaşıyarak, tatlı ekmek tabağının tamamını yemek için onun yanından geçerken, "bu küçük canavara göz kulak olmamız fikri hoşuna gidiyor."

"Bana göz kulak olmanıza ihtiyacım yok."

"Öyle mi?" Rory'nin yüzündeki kocaman sırıtış Brendon'ın gözlerinin kısılmasına neden oldu. Ronnie'nin ağabeyi şöminenin yanına çömelerek

Brendon. "Rhonda Lee sana Sissy Mae ile dünyayı gezerken nasıl para kazandıklarını hiç anlattı mı?"

"Hayır. O nasıl-"

Ronnie Lee umutsuzca, "Fahişelik," diye atıldı. "Ben bir fahişeydim. Hem de çok iyi bir fahişeydim."

"Yalan söylemeyi kes Rhonda Lee," diye seslendi annesi mutfaktan. "İyi olduğundan bile şüpheliyim."

Brendon, Ronnie annesinin peşinden gidemeden onu yakaladı. "O bir fahişe değildi," dedi Ricky Lee, Ronnie'nin yanından geçerken ama orta parmağıyla alnına hafifçe vurmadan önce. "Yasadışı yarışları dene," dedi Rory ve sırtışı büyüdü. Brendon gözlerini kırptırdı. "Ne?"

"Beni duydun, dostum."

"O ve Sissy Mae," diye ekledi Ricky Lee.

"Sissy Mae onları kurar ve Ronnie Lee onları devirirdi." Reece güldü. "Japonya ve Kore'de hâlâ onun tişörtlerini satıyorlar."

Yüzü utançtan kıpkırmızı olan Ronnie Lee hepsinden uzaklaştı ve kendini pelüş koltuklardan birine attı.

"Sloganları neydi, Ricky Lee?" Rory, ellerini şöminede kükreyen ateşin önünde tutarak sordu.

"Zengin bir çocuk ve parası yakında ayrılacak."

"Bu doğru. Sissy Mae akılsız ve arabası olan zengin bir çocuk bulurdu. Onu bir yarışa davet eder ve şuradaki beyin cerrahı onunla yarışarlardı. Onunla işleri bittiğinde, kazandıkları paraya, zavallının arabasına ve bazen de gayrimenkulüne sahip olurlardı."

"Onlar da satıp yatırım yaparlardı. Sissy Mae on senti bir saat içinde on bin dolara çevirebilir."

"O dişi kurdun gerçekten de bir yeteneği var."

Ronnie, "Bunu daha fazla tartışmak istemiyorum," diye hırladı.

Rory başını sallayarak ayağa kalktı. "O haklı. Gerçekten iyi bilgileri bu akşamki yemeğe saklasak iyi olur."

Üç kardeş koridora yöneldi, ama Rory durup, "Siz ikiniz buraya nasıl bu kadar çabuk geldiniz?" diye sordu.

"Babasının jetini aldık."

"Hey!" Ricky neşelendi. "Duydunuz mu çocuklar? New York'a dönmek için jete biniyoruz."

"Sizi kim davet etti?" Ronnie neredeyse bağırıyordu.

"Ronnie Lee, kendine zengin bir erkek arkadaş bulmuşken bizden koa gitmemizi bekleyemezsin."

Ronnie dışlarını Ricky'ye doğru gösterince Rory aralarına girdi. Kız kardeşine bakarak, "Kibar ol Rhonda Lee, yoksa anneme ahırın nasıl yandığını anlatmak zorunda kalacağım," dedi.

Kızın gözleri kısıldı. "Asla anlatmayacağına yemin etmiştin."

Kardeşi homurdandı ve Brendon'a göz kırptı. "Rory Lee Reed bir jetin içinde. Kulağı hoş geliyor, değil mi?"

Üç kardeş gülerek dışarı çıktılar ve Brendon Ronnie'ye döndüğünde, Ronnie pencerelerden birini açmış ve yarıya kadar dışarı çıkmıştı bile.

Gözlerini devirdi ve onu yakalayarak evin içine doğru sürükledi. Kız onun kollarında debeleniyordu. "Kalmayacağım!"

Brendon onu etrafında döndürdü ve öptü. Birkaç saniye içinde neredeyse birbirlerinin kıyafetlerini yırtıyorlardı.

"*Rhonda Lee!*" diye bağırdı annesi mutfaktan. "O kızı hemen buraya getir, küçük hanım!"

Çift irkilerek birbirlerinden ayrıldı.

Brendon kot pantolonunun önünü düzeltirken Ronnie gömleğini tekrar aşağı çekti.

"Ne oldu anne?" Ronnie Lee nefes nefese kalışını bir şekilde kontrol altında tutarak seslendi.

"Hepiniz mutfağı gelin ve babanızla çocuklar akşam yemeğı için o domuzu avlarken bana eşlik edin."

Ronnie bir ergen gibi gözlerini devirdi. "Ama-"

"Şimdi, Ronnie Lee."

"Tamam!"

Ronnie ayağını yere vurarak hışımla kaçmaya başladı ama Brendon kolundan tutarak onu biraz geri çekti.

"Kavga çıkarma, Ronnie." "Ben

mi? *O* başlattı-"

"Ronnie."

"Tamam. Onun tarafını tutmak istiyorsan, devam et. Umarım bu gece yalnız uyumaktan keyif alırsın, dostum."

Arkasını dönüp tekrar hışımla uzaklaşmaya başlamıştı ki Brendon onun geri çekilen formuna, "Eteğı topladım," dedi.

Ronnie kapı aralığında donup kaldı, vücudu gergindi, parmakları kapı çerçevesini kavrıyordu. Birkaç dakika sonra Ronnie döndü ve fısıldadı, "Sessiz ol, Brendon Shaw. Annem ailenin kanepesinde ne yaptığımızı öğrenirse derimi canlı canlı yüzer."

Küçük oyunlarına hemen dahil olan Brendon onun önüne geçti ve ellerini kemerin üzerine koydu, kolları ve vücudu Ronnie Lee'ye doğru eğildi. Eğer doğru hatırlıyorsa, hastanede de aynı şeyi ona yapmıştı. Bu, Shaw'un lisedeyken sık sık kullandığı bir hareketti. "Söylemeyeceğime söz verdim ve söylemeyeceğim. Ama bu gece seni görmem gerek."

"Ben... Ben gelemem. Gelecek hafta matematik sınavım var."

"Buluş benimle, Ronnie." Daha yakına eğildi, dudakları kızın alnına değdi. "Benimle buluşacağına söz ver."

"Nerede?"

"Arabamda. Bu gece."

Yutkundu. "Araban mı?"

"Evet. Bu botların arabamın iç tavanında da bu zeminde olduğu kadar iyi görünüp görünmediğini görmek istiyorum."

Ronnie yüzüne güzel bir gülümseme yayılmadan önce birkaç dakika boyunca dürüstçe şaşırmış görünüyordu. Başını salladı ve hemen oyunlarına geri döndü. "Daha önce... yaptığımızı mı yapacağız?"

"Daha önce yaptıklarımız hoşuna gitti mi?"

Uygun bir şekilde utanmış ve aynı zamanda tahrik olmuş görünerek başını salladı. "Ben... Ben sevdim."

"O zaman, evet. Daha önce yaptığımız şeyi yapacağız. İstedığın kadar."

"Rhonda Lee Reed. Hemen buraya gel!"

Sırtışı geri döndü. "Geliyorum anne," diye karşılık verdi. Brendon'a baktı, onu ölçüp biçiyordu. "En azından gelsem iyi olur. Bu gece. O arabada."

Brendon güldü. "Buna kesinlikle söz veriyorum." Bir parmağını kızın yanağında gezdirdi. "Seni seviyorum, Ronnie Lee."

Ayak parmaklarının ucuna kalktı ve onun dudaklarını öptü. "Ben de seni seviyorum. Şimdi," elini kendi eliyle kavradı, parmaklarını birbirine geçirdi, "hadi gidelim"

Ailem bakmıyorken birbirimizi taciz ederek biraz eğlenelim."

Brendon sırtarak Ronnie'nin onu Evans-Reed ailesinin sıcak mutfağına götürmesine izin verdi. "Rhonda Lee Reed, düşünce tarzına kesinlikle bayılıyorum."

Shelly Laurenston'a doyamıyor musunuz?
Brava'dan temin edebileceğiniz diğer kitaplarını da
deneyin...

İÇİNDEKİ CANAVAR

The Mane Event'te Shelly Laurenston, Alfa erkeği terimini yeniden tanımlayan, seksi, şekil değiştiren yepyeni bir kahraman türünü tanıttı. Şimdi, İçindeki Canavar'da, muhteşem bir yalnız kurt eşiyle tanışmak üzere...

Bazı şeyler için beklemeye değer. Jessica Ward'ın "yanlışıyla" Bobby Ray Smith'e rastladığı ve ona liseden bu yana ne kadar yol kat ettiğini gösterdiği an gibi. O zamanlar, Smitty'nin "seni baştan çıkarmak için daha iyi" vücudu ona her yaklaştığında Jess'in çirkin uzuvları ve yaralı kalbi jöleye dönüşüyordu. Yani bazı şeyler değişmemiş. Ama şimdi Jess kendi şartlarında başarılı. Ve büyük, kötü bir kurtla bir -ya da yirmi- boğuşmanın tadını çıkarabilir ve yürüyüp gidebilir. Sakin ol.

Smitty'nin güvenlik şirketini kiralayan seksi, gösterişli CEO, tanıdığı sevimli inekten milyonlarca kilometre uzakta olabilir, ama onun öpücüğü, dokunuşu, hayal ettiği kadar ateşli. Jess hiçbir zaman yardım isteyecek biri olmamıştır ve şimdi de bunu istememektedir, hatta sürüsünü hedef alan biri varken bile. Ama Smitty kuyruğunu kıstırıp kaçmayacaktır. Çarşafı kavuran hayvani şehvetlerinin daha da vahşi bir şeyin başlangıcı olduğunu kanıtlamadan önce değil...

MANE ATRAKSİYONU

Vahşi bir şeye hazır mısınız? Shelly Laurenston'ın şehvetli, şekil değiştiren kahramanlar kesinlikle farklı bir türdür. Ama canavarların kralı bile kendini beklenmedik bir şekilde doğru kadın tarafından evcilleştirilmiş bulabilir...

Düğünlerin insanlar üzerinde tuhaf etkileri vardır. Sissy Mae Smith'in, kardeşi Bobby Ray'in evlendiği günün ertesi sabahı Mitch Shaw'ın yatağında uyanması başka nasıl açıklanabilir? Ya da silahlı adamların Mitch'i öldürmeye çalıştığını ve Sissy Mae'nin şimdi kanayan, inatçı ama yine de inanılmaz derecede seksi bir aslan şekli değiştirene, onu güvende tutmak için Tennessee Sürüsünün bölgesine kadar eşlik etmesi gerektiğini? Mitch'in değer biçen bakışlarının onu en çok arzulanan kişi gibi hissettirmesine yardımcı olmuyor. ya da en büyük sokak kedisinin aniden her türlü sahiplenici davranması...

Mitch, bazı tehlikeli eski ortaklarına karşı tanıklık etmek üzere olan gizli bir polistir. Daha da endişe verici olanı, hızlı konuşan küçük köpek hakkında ateşli, X-dereceli fanteziler barındırıyor ve Sissy Mae'nin Sürüsündeki her erkeğin, tüylerini diken diken edecek şekilde etrafını koklamasıyla uğraşmak zorunda. Mitch'in kendi gururu var ve Sissy Mae'ye, bir aslan sizi kendine eş yapmak için yola çıktığında yapılacak tek şeyin mırlamak, yuvarlanmak ve müthiş bir yolculuğun tadını çıkarmak olduğunu göstermeye niyetli...

Ve Shelly'nin en yeni kitabını kaçırmayın,
MANE SQUEEZE, önümüzdeki ay Brava'dan çıkıyor!

Shelly Laurenston'ın kahkaha attırarak kadar komik, lezzetli ve seksi romanında şekil değiştiren bir Grizzly ile tehlikeli bir kedi çarpışıyor ve evcilleşmemiş, durdurulamaz bir çekim keşfediyorlar...

Philly'nin zorlu sokaklarında büyüyen Gwen O'Neill, kendi başının çaresine bakmayı öğrenmiştir. Ama devasa bir Grizzly şekil değiştiren formundaki iyi, banliyö Jersey'li bir çocukla ne yapması gerekiyordu? Özellikle de bal, geyik ve... şey... kendisi için oldukça sağlıklı bir fetişi olan biri. Yine de tehditkâr ürkütücü hırıltısına ve dört inçlik pençelerine rağmen Gwen, Lachlan'ı "Lock" MacRyrie sevimli ve gerçekten tatlı. Aslında ona göz kulak oluyor, onu korur ve kontrolden çıkmış ailesinin geri kalanının aksine onu hastalıklı bir şekilde utandırmamayı başarır. Kedilerin sonsuzluğa inanmaması çok kötü.

Yaklaşık bir metre boyundaki Lock, insanların ona iki şekilde tepki vermesine alışkındır: çılgılık atmak ve kaçmak. Gwen -yarı dişi aslan, yarı dişi kaplan, tekme tokat- ikisi de değil. İnanılmayacak kadar seksi ve çok zeki ama O doğuştan bir koruyucu. Kendisine en yakın olan ailesini ve arkadaşlarını koruyor ama melezlerden hoşlanmayan ve Gwen'den kesinlikle nefret eden cani bir düşman tarafından takip edildiği gerçeğini gözden kaçırıyor. Lock muhtemelen bu işe karışmamalı ama karışacak. Neden mi? Çünkü bu Gwen. Çünkü bu Gwen ve tıslayan, kükreyen, örtüleri parçalayan kedi ne derse desin Lock öylece çekip gidemeyeceğini biliyor. Kız onun için kesinlikle her şey demekken olmaz.

Kısa bir bakış için sayfayı çevirin!

Gwen başını kollarına dayadı ve uykuya dalmaya başladı. "Rahat mısın?"

"Hmm," diye cevapladı. Bu sesi seviyordu. Çok alçaktı. Yapabilirdi Her gün o sesle uyandığını, o sesin kahvaltının hazır olduğunu fısıldadığını ya da duşu paylaşmak isteyip istemediğini sorduğunu hayal edebiliyordu. İşin içinde o ses varsa sabunla yapılacak her türlü kirli şeyi hayal edebiliyordu. Ve yine de... o kirli, seksi ses neden bu kadar yakındaydı?

Gwen gözlerini açtı ve birkaç kez kırıştırdı. Adamın kolları da tıpkı kendisinininkiler gibi ağacın dallarında kavuşturulmuştu ve o güzel kahverengi gözleriyle onu izlerken başı da dallara yaslanmıştı.

"*Tanrım*, ne kadar uzunsun sen?"

Kaşlarını çattı. "Sorun benim çok uzun olmam değil Bay Mittens, sizin o kadar yüksekte olmamanız."

"Saçmalık." Yaklaşık kırk metre yukarıda olmalıydı. Hatta belki 50! Değil mi?

Aşağı baktı. *Yanlıştı.*

Yine de tam olarak yerde de yatmıyordu. "Boyun bir metre falan, değil mi?"

"Ben iki metre boyunda *değilim*," diye çıkıştı ona, sanki gerçekten hakaret etmiş gibi. "Ben 6-11 yaşındayım." Kız inanmayarak sırtınca ekledi: "Ve dörtte üçü."

"Ve o çeyrek inç de büyük bir fark yaratıyor." "İşte bu kadar. Seni tıp merkezine geri götürüyorum." Cehennem gibi.

Boz ayı ona doğru uzandığında, Gwen pençelerini serbest bıraktı ve hızla yukarı tırmandı. Boz ayıların da ağaçlara tırmanamadığını biliyordu. *İşte böyle!* Tamamen güvendeydi. İyileşene kadar burada kalacak ve sonra Philly sokaklarının güvenliğine geri dönecekti.

"Saçmalıyorsun," diye seslendi ona.

"Oraya ölmek için dönmeyeceğim. Bunu burada, temiz havada da yapabilirim." Çürüyen vücudundaki tüm organları sağladı.

"Eğer tıp merkezine geri dönersen ölmeyeceksin." "Sanki bu yalana iki saniye inanacağım da."

"Peki ya ateşin yükseldiğinde? Eninde sonunda o ağaçtan düşeceksin."
Gwen kendini beğenmişlikten kendini alamadı. "O'Neill'lar ateşlenmez."

"Sakın deneme bile."

"Bizde olmaz. Kardeşim iki ay önce üç kez vuruldu ve ateşi çıkmadı."

"Eminim ailenize çok ateş ediliyordur, ha?"

"Hey, hey!" Gwen heyecanla söyledi. "Şuna bakın! Şuna bir bakın!" Kolunu uzattı ve ona parmağını gösterdi.

"Senin Philly'li kışını orada bırakmalıyım!" diye hırladı.

"Sanki Jersey'li zengin bir çocuğun yardımına ihtiyacım var da!"

"Bak, Bay Mittens" -ve Gwen onun kendisine böyle seslenmesinden ne kadar nefret ettiğini açıklayabileceğini sanmıyordu- "ya kışını kaldırıp buraya gelirsin ya da seni o ağaçtan zor yoldan indiririm."

"Kocaman bir kafan var," diye alay etti Gwen, onun tüm vücudunun gerilmesinin tadını çıkararak. "Dev bir kumkuat gibi." Sonra histerik bir şekilde kıkırdadı, "kumkuat" kelimesinden olması gerekenden çok daha fazla hoşlanıyordu.

"Bu şekilde istiyorsan," dedi alçak bir sesle, "tamamdır." Geri çekildi ve giymekte olduğu hastane önlüğünü çıkardı. Adamın neden soyunduğunu merak etmek için sadece bir dakikası vardı ve adam ayağa kalkmadan önce *bu* şaşırtıcı manzaranın tadını çıkarıyordu. Bunu yaptığında boyu bir hayli uzamış, neredeyse iki metreden tam on metreye çıkmıştı ama kadın hâlâ onun ulaşamayacağı kadar yüksekti.

Eğilerek, "İyi denemeydi ama hayır-" diye alay etti.

Gwen ciyaklayarak üzerinde bulunduğu dalı kavradı. Adam ona doğru tırmanmaya çalışmadı, sadece yaşlı ağacı sıkıca tuttu ve sallamaya başladı. Tanrım, onun ayı olarak kaç kilo olduğunu tahmin ediyordu? Bin beş yüz Kilo mu? Belki daha fazla? Ve hepsi de saf kas. Pençeleriyle gövdeyi kavrayarak ağacı ileri geri itti. Yaşlı bir ağaçtı - sağlam, güçlü ve hastalıksızdı - ama yine de boz ayının karşısında duracak kadar güçlü değildi, o acımasızca hareketlerini sürdürdükçe kökleri yerden kopmaya başladı.

"Kesin şunu!" Gwen bağırdı ama adam onu duymazdan geldi.

Yere sabitlendiği yerden kurtulan ağaç öne doğru savruldu ve Gwen'in alt yarısı daldan kurtulup havada asılı kaldı. Bağırdı

ve ağaç geri sallanmaya başladı. Vücudu zaten güçsüzdü; elleri ağaca tutunamadı ve baş aşağı yere düştü.

Hayatının o son saniyesini görmek istemediği için gözlerini kapattı. Yine de ayı, cüssesine göre ne kadar hızlı olduğunu bir kez daha gösterdi ve onu havadan alıp vücuduna doğru çekti. Kollarını adamın boynuna doladı, elleri adamın kürek kemikleri arasındaki devasa kas kütlesinin üzerinde duruyordu.

Nefes nefese ona sarıldı ve yüzünü boynuna gömdü. Adamın kürkünün gerilediğini, vücudunun düzleştiğini ve sadece biraz daha az garip olan uzun boyuna indiğini, kürek kemikleri arasındaki dramatik kamburun ise sadece birkaç ekstra kas katmanı olarak hissedilene kadar gittikçe küçüldüğünü hissetti. Yürümeye başladı, önlükleri almak için kısa bir süre durdu.

"Geri dönemem," diye fısıldadı boynuna doğru, vücudunun titremesini durduramadığı için dehşete düşmüştü.

Adam durdu, onu götürdüğü ağaç arkalarında yere yıkıldı ve nazikçe "Neden korkuyorsun?" diye sordu.

"Ölmekten."

BRAVA BOOKS, Kensington Publishing

Corp. tarafından yayınlanmaktadır.

119 West 40th Street
New York, NY 10018

Telif Hakkı © 2007, 2009 Shelly Laurenston

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, incelemelerde kullanılan kısa alıntılar dışında, Yayıncının önceden yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz.

Brava ve B logosu Reg. ABD Pat. & TM Off.

ISBN: 0-7582-4880-6

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

